

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

Napínavý príbeh o spolupráci amerických a ruských tajných služieb, ktoré sa márne snažia zadržať unikajúceho kuriéra so vzorkou smrtiaceho vírusu, vznikol v spolupráci Róberta Ludluma, najúspešnejšieho autora thrillerov posledných desaťročí - s Philipom Shelbym. Stretávame sa tu s viacerými protagonistami známymi z románu Operácia Hádes - s americkým vojenským lekárom Jonom Smithom, agentkou CIA Randi Russellovou, tajomným Angličanom Petrom Howelom aj prezidentom Spojených štátov Castillom. Dej sa začína v Benátkach, kde ruský bakteriológ Jurij Danko informuje Jona Smitha o pripravovanej krádeži jedného z najnebezpečnejších vírusov z prísne stráženého laboratória v Rusku. Ešte pred skončením ich rozhovoru však dvojica zamaskovaných páchatel'ov Danku zastrelí. Smith ich prenasleduje, no vidí už len výbuch motorového člna, do ktorého vrahovia nastúpili.

Vo výcvikovom zariadení NASA sa zatiaľ mladá astronautka Megan Olsonová pripravuje ako náhradníčka na let raketoplánu. V prestávke výcviku sa stretáva s Jonom Smithom, ktorý prišiel za šéfom spravodajskej organizácie Záštit a Kleinom, aby ho oboznámil s Dankovou vraždou a jeho varovaním. Klein vysiela Smitha do Moskvy, aby upozornil Rusov na možnosť krádeže nebezpečnej vzorky. Rusi hermeticky uzavruť okolie tajného laboratória, ale rozbehnutá akcia prichádza neskoro - niekoľko ampuliek s vírusom je už na ceste do Spojených štátov, aby poslúžili na neľudský experiment, ktorý sa má odohrať na palube raketoplánu...

ROBERT LUDLUM a PHILIP SHELBY

DOHODA KASANDRA

IKAR

Robert Ludlum and Philip Shelby
Cassandra Compact

Copyright © 2000 by Myn Pyn Llc
Translation © 2003 by Hviezdoslav Herman
Jacket design © 2003 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2003 by Ikar

ISBN 80-551-7118-889-1

Tento román obsahuje len vymyslený dej. Mená, postavy a udalosti v ňom zobrazené sú dielom autorovej imaginácie. Akákoľvek podobnosť so skutočnými, či už žijúcimi, alebo mŕtvymi osobami, udalosťami a miestami je úplne náhodná.

Kapitola 1

Hrobár sa pohol, keď začul zvuk pneumatík na štrku. Obloha už celkom stmavela a jemu sa nechcelo vstávať od čerstvo uvarenej kávy. Ale potom v ňom zvíťazila zvedavosť. Návštevníci Alexandrie sa zriedka zatúlali na cintorín pri Brečtanovom vrchu. Historické mestečko na Potomacu ponúkalo živým množstvo iných, zaujímavejších atrakcií a zábav. Cez týždeň sem takmer nechodili ani miestni, a tým skôr v podvečer, keď zem skrápala aprílová sprška.

Hrobár sa zahľadel cez okno a zbadal, ako z nenápadného sedanu vystupuje neznámy chlap. Žeby štátny zamestnanec? Zrejme len nedávno dovŕšil štyridsiatku. Bol vysoký a udržoval sa v dobrej kondícii. Oblečený bol prakticky: nepremokavá vetrovka, tmavé nohavice a pevné topánky. Hrobár videl, ako sa chlap pohol od auta a začal pohľadom mapovať okolitý terén. To nebude štátny zamestnanec, skôr nejaký vojak. Otvoril dvere na márnici a popod okraj strechy sledoval návštevníka, ako stojí pred bránou cintorína, pozerá doň a ignoruje dážď, ktorý mu lepil zmáčané tmavé vlasy na hlavu. Možno sa dnes vracia na hrob prvý raz, pomyslel si hrobár. Prvý raz všetci váhajú, nechce sa im vkročiť na miesto, ktoré sa v ich predstavách spája s bolesťou, žiaľom a stratou. Pozrel na mužovu ľavú ruku a zbadal na nej prsteň. Vdovec? Pokúšal sa spomenúť si, či tu nedávno pochovávali nejakú mladšiu ženu.

„Zdravím vás.“

Hlas hrobára vydesil. Na takého veľkého chlapa bol priveľmi jemný a tichý. Takmer by povedal, že sa ten človek pokúšal o bruchovravectvo.

„Zdravíčko, ak chcete zísť na hroby, mám tu dáždnik, môžete si ho požičať.“

„To by mi pomohlo, ďakujem vám,“ odvetil chlap, ale ani sa nepohol.

Hrobár sa načiahol za roh, k stojanu na dáždniky, ktorý si vyrobil zo starej kanvy. Vybral z neho dáždnik a vykročil k návštevníkovi. Tentoraz mu neunikli jeho výrazné líčne kosti a tmavé, prenikavo modré oči.

„Volám sa Barnes. Robím tu správcu. Ak mi povieť, či hrob chcete navštíviť, ušetrím vám blúdenie v tejto plušti.“

„Sophie Russellovej.“

„Vravíte Russellovej? To meno mi nič nehovorí. Musím sa pozrieť do záznamov. Nebojte sa, potrvá to len chvíľočku.“

„Netreba, nájdem ho aj sám.“

„Ale aj tak potrebujem, aby ste sa zapísali do návštevej knihy.“

Chlap otvoril dáždnik. „Jon Smith. Doktor Jon Smith. Viem, kde je ten hrob. Ďakujem vám.“

Hrobárovi sa zamarilo, že neznámemu sa zlomil od pohnutia hlas. Zdvihol ruku a chcel za ním zavolať, ale chlap už od neho vykročil dlhými, rýznymi krokmi vojaka a čoskoro zmizol v sivom príkrove dažďa.

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

Hrobár sa za ním zahľadel. Striaslo ho, ako keby mu po chrbte prešlo čosi chladné a ostré. Vrátil sa do domca, zavrel dvere a pevne zatiahol závoru.

Zobral knihu návštev, nalistoval v nej aktuálnu stranu a starostlivo zapísal mužovo meno i čas príchodu. Potom, akoby ho k tomu niečo nútilo, zalistoval na koniec zväzku, kde bol zoznam pochovaných.

Russellová... Sophia Russellová. Tuje to: sedemnásty rad, hrob číslo dvanásť. Pochovali ju... presne pred rokom!

Jedným z troch smútiacich pozostalých, ktorí sa po pohrebe zapísali do knihy, bol MUDr. Jon Smith.

Tak prečo si jej nepriniesol kvety?

Keď Smith kráčal po ceste cez Brečtanový vrch, bol rád, že prší. Dážď ako milosrdný závoj zahaľoval spomienky, ktoré ešte stále zraňovali, spomienky, ktoré ho trýznivo prenasledovali celý uplynulý rok. Šeptom sa mu prihovárali v noci, vysmievali sa jeho slzám a nútili ho, aby znova a znova prežíval tie hrozné okamihy.

Znova vidí chladnú bielu izbu v nemocnici Ústavu pre výskum infekčných chorôb armády Spojených štátov vo Fredericku v štáte Maryland. Vidí Sophiu, svoju lásku, svoju nastávajúcu manželku, ako sa krčovito prehadzuje v kyslíkovom stane a márne sa usiluje nadýchnuť. Stojí len niekoľko centimetrov od nej a je bezmocný, nemôže jej nijako pomôcť. Kričí nazdravotnícky personál a jeho výkriky sa odrážajú od stien, akoby sa mu vysmievali. Ani ostatní lekári nevedia, čo s ňou je. Všetci sa len bezmocne prizerajú.

Sophia zrazu vykrikuje a Smith ten zvuk počuje v hrozných snoch, ktoré ho dodnes trápia, aj keď sa modlí, aby už prestali. Chrptica sa jej ohne ako luk, vypne sa do oblúka a po tvári rozpálenej od horúčky jej stekajú kvapky potu, akoby sa jej telo chcelo zbaviť nejakých jedovatých látok. Na okamih v tej neprirodzenej polohe zmeravie a vzápätí dopadne na posteľ. Z nosa a hrdla sa jej vyrinie krv, z hĺbky hrude sa prederie smrteľný chrapot a potom nasleduje jemný povzdych, s ktorým jej duša, konečne voľná, opúšťa zmučené telo...

Smitha striaslo. Rýchlo sa rozhliadol okolo seba. Ani si neuvedomil, že už pred hodnou chvíľou zastal. Dážď ďalej bubnoval na látku daždníka, no zdalo sa mu, akoby sa jeho rytmus spomalil. Mal pocit, že počuje každú jednu kvapku dopadnúť a rozprsknúť sa na nylone.

Nebol si istý, ako dlho tam stál, pripomínajúc opustenú, zabudnutú sochu, ani čo ho nakoniec primalo vykročiť ďalej. A nevedel ani, ako sa ocitol na chodníku vedúcom k jej hrobu a ako pred ním zastal.

Sophia Russellová

NAŠLA ÚTECHU U PÁNA

Smith sa naklonil a dotkol končekmi prstov hladkého povrchu ružovo-bieleho mramorového pomníka.

„Viem, že by som sem mal chodiť častejšie,“ zašepkal, „ale nevedel som sa na to odhodlať. Zdalo sa mi, že keď sem prídem, budem musieť pripustiť, že som ťa naveky stratil. A to som nemohol... až doteraz.“

Operácia Hádes - tak nazvali tú hrôzu, ktorá mi ťa zobrala, Sophia. Nikdy si neuvidela tváre ľudí, ktorí za ňu boli zodpovední. Boh ťa toho pohľadu ušetril. Ale chcem, aby si vedela, že si svoje zločiny odpykali.

Vybral som si svoj diel pomsty, drahá moja, a veril som, že mi to prinesie pokoj. Ale mýlil som sa. Celé mesiace som sa sám seba pýtal, kde nájdem pokojné uvoľnenie, po ktorom sa mi rozjasní v duši, a odpoveď znela vždy rovnako...

Z vrečka na saku vybral malú kazetu z klenotníctva. Otvoril ju a zahľadel sa na šestkarátový diamant, vybrúsený do tvaru zašpicateného oválu a zasadený v platinovom prstene, ktorý pre ňu kúpil u Van Cleefa a Arpela v Londýne. Chcel ho navliecť na prst svojej nastávajúcej manželke.

Pomaly si čupol a zatlačil šperk do mäkkej hliny pri spodnej časti pomníka.

„Lúbim ťa, Sophia, a vždy ťa budem lúbiť. Tvoje srdce je ešte vždy svetlom môjho života. Ale je načase, aby som sa pohol ďalej. Nevieť kam, ani čo ma na konci tej cesty čaká, ale musím ísť.“

Smith sa dotkol perami končekov prstov a potom ich položil na chladný kameň.

„Nech ťi Boh žehná a naveky ťa opatruje.“

Zdvihol dáždňík a ustúpil o krok dozadu. Zahľadel sa na náhrobok, akoby si chcel navždy zapamätať jeho tvar. Vtedy začul sa sebou tiché kroky. Rýchlo sa obrátil.

Žena s čiernym dáždňíkom mohla mať asi tak tridsaťpäť rokov. Ryšavé vlasy mala vzadu zviazané do chvosta, nos a výrazné líca jej zdobili pehy. Oči zelené ako voda pod pobrežnými útesmi sa pri pohľade na Smitha rozšírili od prekvapenia.

„Jon? Jon Smith?“

„Megan...?“

Megan Olsonová sa k nemu rýchlo priblížila, chytila Smitha za plece a pevne ho stisla.

„Si to naozaj ty? Bože, ako dávno...“

„Veľmi dávno.“

Zahľadela sa popri ňom na Sophiin hrob. „Je mi to tak ľúto, Jon. Netušila som, že tu niekto bude. Nechcela som ťa vyrušiť.“

„To je v poriadku. Už som vybavil, kvôli čomu som sem prišiel.“

„Myslím, že sme sem obaja prišli z rovnakého dôvodu,“ povedala pritlmeným hlasom.

Zatiahla ho pod mohutný dub a pozorne sa naňho zahľadela. Vrásky na tvári mal o čosi hlbšie, než si pamätala, a pri-
budla aj kopa nových. Vedela si predstaviť, aký ťažký bol pre Jona Smitha uplynulý rok.

„Mrzí ma, že ťa stratil, Jon,“ povedala. „Škoda, že som ťi to nemohla povedať už skôr.“ Zaváhala. „A že som tu nebola, keď si potreboval niekoho blízkeho.“

„Skúšal som ťi zavolať, ale nezastihol som ťa,“ odvetil. „Tvoja práca...“

Megan smutne prikývla. „Bola som preč,“ dodala neurčito.

Sophia Russellová a Megan Olsonová vyrástli spolu v Santa Barbare. Chodili do rovnakej školy a potom obe odišli na Kalifornskú univerzitu do Los Angeles. Po získaní diplomu sa ich cesty rozišli. Sophia si urobila doktorát z bunkovej a molekulárnej biológie a potom nastúpila do USAMRIID. Megan sa uspokojila s titulom magistry biochémie, nastúpila do Národných ústavov zdravia a po trojročnej praxi prešla do Svetovej zdravotníckej organizácie, kde sa začala zaoberať výskumom. Sophia od nej dostávala pohľadnice z celého sveta a lepila si ich do zošita, aby tak mapovala presuny svojej svetobežníckej priateľky. A teraz sa Megan bez akéhokoľvek varovania vrátila.

„Prešla som do NASA,“ odvetila na Smithovu nevyslovenú otázku. „Už ma začal unavovať ten kočovný život. Prihlásila som sa do školy kandidátov na misie raketoplánov a prijali ma tam. Teraz som prvou náhradníčkou na najbližšom pripravovanom lete.“

Smithovi sa nepodarilo zakryť prekvapenie. „Sophia vždy vravela, že nevie, čoho všetkého sa od teba ešte raz dočkáme! Takže - blahoželám.“

Megan sa milo usmiala. „Ďakujem. Asi nik z nás nevie, čoho všetkého sa od seba dočká. Ešte vždy si u vojakov - v USAMRIID?“

„Som teraz skôr na voľnej nohe,“ odvetil neurčito Smith. Nebola to celkom pravda, ale dosť sa to k nej blížilo. Radšej zmenil tému. „Zdržíš sa nejaký čas vo Washingtone? Možno by sme sa niekedy mohli stretnúť.“

Megan pokrútila hlavou. „Rada by som, ale ešte dnes sa vraciam do Houstonu. No nechcem s tebou zase stratiť kontakt na tak dlho, Jon. Stále bývaš v Thurmonte?“

„Nie, už som ten byt predal. Spájalo sa s ním priveľa spo-

mienok."

Na druhú stranu navštívenky jej napísal svoju bethesdskú adresu aj s telefónnym číslom, ktoré dokonca bolo v telefónnom zozname.

Podal jej kartičku a povedal: „Dúfam, že sa mi celkom ne-odcudziš."

„To rozhodne nie," sľúbila Megan. „Dávaj na seba pozor, Jon."

„Aj ty. Som rád, že som ťa videl, Megan. Veľa šťastia pri vesmírnom lete!"

Pozerala za ním, keď vyšiel z útočiska pod rozkošatenou korunou stromu a zmizol v daždi.

Som teraz skôr na voľnej nohe...

Megan nikdy nepokladala Smitha za človeka, ktorý by čílen na okamih stratil životný cieľ. Zamierila k Sophiinu hrobu, a zatiaľ čo jej dážď bubnoval na dáždnik, rozmýšľala o jeho záhadnej poznámke.

Kapitola 2

Pentagón zamestnáva vyše dvadsaťtisíc ľudí - vojakov aj civilistov -, ktorí pracujú v jedinečnej budove zabierajúcej vyše tridsaťšesť hektárov. Kto hľadá bezpečnosť, anonymitu, prístup k najmodernejším komunikačným prostriedkom a blízkosť mocenského centra Washingtonu, nemôže sa ocitnúť na lepšom mieste.

Oddelenie prenájmu zariadení zaberá v Pentagóne zanedbateľnú časť kancelárskych priestorov bloku E. Ako naznačuje názov, toto oddelenie sa zaoberá údržbou, správou a bezpečnosťou všetkých vojenských budov a priestorov, počnúc obrovskými skladmi v St. Louis a končiac rozsiahlymi leteckými cvičnými zariadeniami v nevadskej púšti. Vzhľadom na vyložené rutinné kancelárske úkony je medzi mužmi a ženami na tomto oddelení oveľa viac civilistov než vojakov. Prichádzajú do práce na deviatu a pracovisko opúšťajú o piatej popoludní. Svetové udalosti, kvôli ktorým podaktorí ich kolegovia v rovnošatách musia tráviť za svojimi stolmi nepretržite celé dni aj noci, na nich nemajú nijaký dopad. Väčšina z nich je tomu rada.

Nathaniel Frederick Klein bol tomu tiež rád - ale z celkom odlišných dôvodov. Kleinova kancelária bola na samom konci chodby, zastrčená medzi dvojicou dvier s nápismi ELEKTRICKÉ ROZVODY a ÚDRŽBA. Ibaže za nimi neboli nijaké servisné priestory a ich zámky sa nedali otvoriť ani najpremyslenejšie navrhnutými elektronickými kľúčmi. Tieto priestory ukrývali tajný Kleinov apartmán.

Klein nemal na dverách menovku, bolo tam len interné označenie Pentagónu: 2E377. Ak by ste sa naňho opýtali tých zopár ľudí, ktorí ho niekedy videli, opísali by ho ako stredne vysokého šesťdesiatnika, nápadného azda len okuliarami s drôteným rámom a pomerne dlhým nosom. Možno by si spomenuli na jeho konzervatívne, trochu pokrčené obleky a na to, ako sa letmo usmial, keď sa stretli na chodbe. Niektorí vedeli, že si ho zavše predvolá zbor náčelníkov štábov alebo nejaký kongresový výbor. Ale to sa dalo pri jeho funkcii čakať. Povrávalo sa, že sa stará o všetky nehnuteľnosti, ktoré si Pentagón prenájíma, alebo o ne má záujem. Preto sa s ním tak zriedka stretávali. Vlastne väčšina ľudí by len ťažko vedela definovať, kto je a čo robí Nathaniel Klein.

O ôsmej večer Klein ešte vždy sedel za svojím stolom v skromnej kancelárii, ktorá sa ničím nelíšila od všetkých ostatných kancelárií v okolí. Fádny výzor miestnosti si spestril len niekoľkými osobnými maličkosťami: zarámovanými rytinami máp kartografov zo šestnásteho storočia, staromódny glóbusom na stojane a veľkou zarámovanou fotografiou zeme z raketoplánu.

Hoci si to uvedomovalo len málo ľudí, Kleinov záujem o globálny prehľad priamo súvisel s jeho skutočným poverením: pl-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
nil funkciu prezidentových očí a uší. Z tejto nenápadnej kancelárie Klein riadil voľne sformovanú organizáciu pod názvom Zášťita 1. Po hrôze, ktorá sa v dejinách stala známa pod názvom Operácia Hádes, ju prezident vytvoril na to, aby sa stala jeho systémom včasného varovania a aby v utajení reagovala na všetky ohrozenia.

Pretože Zášťita 1 pôsobila mimo rámca bežnej vojenskej výzvednej byrokracie a nepodliehala dohľadu Kongresu, nemala formálnu organizačnú štruktúru ani vedenie. Klein nepoužíval osvedčených operatívnych pracovníkov. Namiesto nich vyhľadával mužov a ženy, ktorých nazýval „mobilné cifry“. Boli to jednotlivci, ktorí sa stali uznávanými majstrami vo svojich odbornostiach, no zároveň sa, či už zhodou okolností, alebo v dôsledku svojho založenia, ocitli mimo hlavného prúdu spoločnosti. Väčšina z nich, ale rozhodne nie všetci, pôsobila istý čas v armáde a získala množstvo vyznamenaní a ocenení, no títo ľudia si spravidla nevedeli zvyknúť na štruktúrované velenie, a tak sa rozhodli odísť z činnej služby. Ďalší pochádzali z civilných oblastí: bývalí vyšetrovatelia, štátni aj federálni, jazykovedci, plynulé ovládajúci desiatku jazykov, lekári, ktorí precestovali svet a boli zvyknutí na najtvrdšie podmienky. Najlepší, ku ktorým patrili aj plukovník Jon Smith, sa vyznali vo viacerých oblastiach. Spájali ich aj istý faktor, ktorého neprítomnosť diskvalifikovala v Kleinových očiach ostatných kandidátov: žili svoj vlastný, dosť osamelý život, mali len málo alebo nijakých príbuzných, nezatažovali ich takmer nijaké osobné vzťahy a ich profesionálna povest obstála aj pod najprísnejším drobnohľadom. U ľudí, ktorých vysielali tisíce kilometrov od domova, na miesta, kde mohli utpieť ujmu, to boli neoceniteľné predpoklady.

Klein zavrel fascikel so správou, ktorú čítal, zložil si okuliare a unavene si pretrel oči. Tešil sa, ako ho po návrate domov privíta jeho kokeršpaniel Buck, i na pohárik škótskej - len jeden -, ktorý si vypije po večeri, nech už mu jeho gazdina navarí čokoľvek. Chystal sa vstať, keď sa otvorili spojovacie dvere do susednej miestnosti.

„Nathaniel?“

Elegantná žena, ktorá ho oslovila, bola len o málo mladšia než on, so živými očami drozda, plavými vlasmi, popretkávanými sivými nitkami a stiahnutými do drdolu. Na sebe mala konzervatívny tmavomodrý kostým, hrdlo jej zdobila šnúra z perál a zápästie tenký zlatý náramok.

„Myslel som, že si už odišla domov, Maggie.“

Maggie Templetonová nadvihla pekne klenuté obočie. Počas celých desať rokov, keď Klein pracoval v NSA - Národnej bezpečnostnej agentúre -, bola jeho asistentkou.

„Kedy som naposledy odišla skôr než ty? A dobre, že som neodišla. Mal by si sa na niečo pozrieť.“

Klein vošiel za Maggie do vedľajšej miestnosti, ktorá bola vlastne veľkým výpočtovým strediskom. Na stole stáli v rade vedľa seba tri monitory, doplnené niekoľkými servermi a externými pamäťovými jednotkami. Vo všetkých zariadeniach bol nainštalovaný najnovší softvér, aký mala štátna správa k dispozícii. Klein zastal a s obdivom sledoval šikovnosť a nenútenosť, s akou Maggie ťukala do klávesnice. Pripomínalo to koncert klavírneho virtuóza.

Maggie Templetonová bola jediná osoba okrem prezidenta, ktorá dopodrobna poznala, ako funguje Zášťita 1. Klein nepochyboval, že na jej riadenie bude potrebovať skúsenú a dôveryhodnú pravú ruku, preto trval na tom, aby bola Maggie od samého začiatku do všetkého zasvätená. Okrem toho, že preňho pracovala v NSA, mala za sebou dvadsaťročnú kariéru na vysokých postoch v CIA. Pre Kleina však bolo najdôležitejšie, že je z rodiny. Maggiina sestra Judith bola Kleinovi dobrou ženou, kým pred rokmi nepodľahla rakovine. Maggie si takisto vytrpela svoje. Jej manžel, operatívny pracovník CIA, pôsobiaci v utajení, sa nevrátil zo zahraničnej misie. Osud spôsobil, že Maggie ani Klein nemali už nijakých iných žijúcich príbuzných.

Maggie prestala ťukať do klávesnice a ukázala elegantne vy-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
manikúrovaným prstom na obrazovku.

VEKTOR ŠEŠŤ.

V strede monitora sa rozsviecovali a opäť zhasínali dve slová ako blikajúci semafor pred prázdnu križovatkou vo vidieckom mestečku. Kleinovi sa až zježili chlčky na rukách. Vedel presne, kto je vektor šesť, akoby ho videl priamo pred sebou. Ak sa prihlásil týmto spôsobom, vysielal vlastne Kleinovi núdzový signál.

„Mám dekódovať odkaz?“ opýtala sa Maggie potichu.

„Áno...“

Postláčala ešte zopár klávesov a na obrazovke sa zjavila zašifrovaná správa v podobe nezrozumiteľnej spleti znakov a písmen. Stlačením niekoľkých ďalších klávesov aktivovala dešifrovací algoritmus. O niekoľko sekúnd sa zjavil odkaz v podobe zrozumiteľného textu:

Dîner - prixfixe - 8 €

Specialite: Fruits de mer

Specialite du bar: Bellini

Fermé entre 14 - 16 heures

Ak by sa aj nejakej tretej strane podarilo rozlúštiť kód tejto správy, výpis z jedálneho lístka nemenovanej francúzskej reštaurácie bol nevinný a zavádzajúci súčasne. Klein vymyslel tento jednoduchý kód, keď sa posledný raz stretol s Vektorom šesť zoči-voči. Obsah správy nemal nič spoločné s galskou kuchyňou. Bol to núdzový signál - žiadosť o okamžité stiahnutie. Klein neváhal ani sekundu. „Prosím ťa, odpovedz nasledovnými slovami: Reservations pour deux.“

Maggiine prsty sa roztancovali po klávesnici. Rýchlo vyťukala zakódovanú odpoveď. Kým sa táto jediná veta opäť vrátila na zem, odovzdali si ju dva armádne satelity. Klein nevedel, kde sa v tom okamihu nachádza vektor šesť, no pokiaľ mal prístup k notebooku, ktorý dostal od Kleina, mohol si stiahnuť a rozšifrovať odpoveď.

No tak! Ozvi sa mi!

Klein skontroloval čas odoslania správy. Ešte neuplynuli ani dve minúty.

Na monitore sa rozsvietila odpoveď: Reservations confirmées.

Keď obrazovka opäť stmavela, Klein si vydýchol. Vektor šesť zostal pripojený k satelitu len tak dlho, koľko bolo absolútne nevyhnutné. Nadviazal kontakt, navrhol akciu, druhá strana odpovedala súhlasne a on potvrdil príjem. Dalo sa predpokladať, že vektor šesť už tento komunikačný kanál nepoužije.

Kým Maggie rušila spojenie, Klein si sadol na jedinú ďalšiu stoličku v miestnosti a rozmýšľal, aké nezvyčajné okolnosti mohli donútiť vektora šesť, aby sa s nimi skontaktoval.

Na rozdiel od CIA a iných spravodajských agentúr, Záštita 1 nemala po svete rozhodené siete zahraničných agentov.

Klein však udržiaval kontakty s hŕstkou ľudí. S niektorými nadviazal vzťahy ešte počas pôsobenia v NSA, ďalšie boli výsledkom náhodných stretnutí, z ktorých sa rozvinula spolupráca založená na vzájomnej dôvere a spoločných záujmoch.

Bola to nesúrodá skupinka: egyptský lekár, medzi jeho pacientov patrila väčšina príslušníkov vládnucej elity tejto krajiny, obchodník s počítačmi z New Delhi, ktorého schopnosti a zariadenia využívali vládne inštitúcie, bankár z Malajzie, ten vedel presúvať a skrývať finančné prostriedky či vypátrať aj tie najutajenejšie zahraničné kontá kdekoľvek na svete. Títo ľudia sa navzájom nepoznali. Nemali nič spoločné okrem priateľstva s Kleinom a notebookov, ktoré daroval každému z nich. Navonok ho brali ako úradníka stredného rangu, no vedeli, že pre americkú vládu znamená oveľa viac. Súhlasili, že sa stanú jeho očami a ušami. A nielen z priateľstva a viery v to, čo stelesňoval. Vedeli, že by im pomohol, ak by sa pre nich rodná krajina z nejakého dôvodu stala nebezpečným

miestom.

Vektor šesť patrila k tejto hŕstke.

„Nate?“

Klein pozrel na Maggie.

„Komu zavolať?“ spýtala sa.

Dobrá otázka...

Keď Klein cestoval do zahraničia, vždy používal svoj preukaz vydaný v Pentagóne. Ak sa mal s niekým stretnúť, príslušnú osobu požiadal, aby prišla na nejaké bezpečné, verejné prístupné miesto. Najlepšími miestami boli americké veľvyslanectvá. Ale Vektor šesť sa akiste nenachádzal v blízkosti nijakej ambasády. Bol na úteku.

„Smithovi,“ odvetil Klein po krátkej úvahe. „Skús mi ho zohnať, prosím ťa...“

Keď Smitha prebudilo prenikavé pípanie telefónu, práve sa mu snívalo o Sophii. Videl sa, ako s ňou sedí na brehu rieky v tieni akýchsi obrovských ihlanovitých stavieb. V diaľke ležalo veľké mesto. Vzduch bol horúci a naplňala ho vôňa ruží a Sophiinho parfumu. Káhira... boli pri pyramídach v Gize neďaleko Káhiry.

Bezpečná linka...

Smith sa prudko posadil na gauči, na ktorom zaspal celkom oblečený po tom, čo sa vrátil domov z cintorína. Za oknami, počmáranými cícerkami dažďa, kvíliť vietor a hnal po oblohe ťažké mračná. Bývalý vojenský internista a chirurg, ktorý musel často operovať priamo na bojisku, sa naučil krátko odpočívať, rýchlo zobudiť a okamžite plne skoncentrovať. Počas pôsobenia v USAMRIID mu táto schopnosť často pomohla ukradnúť si niekoľko chvíľ spánku medzi dlhými hodinami úmornej práce. Zišla sa mu aj teraz.

Pozrel na pravý spodný okraj počítačového monitora, koľko je hodín. Bolo takmer deväť. Spal sotva dve hodiny. Emocionálne vyčerpaný, s hlavou plnou spomienok na Sophiu, zohrial si po návrate z cintorína trochu polievky, potom sa vystrel na gauči a započúval do šumu dažďa. Nechcel zaspáť, ale keď mu na viečka sadol spánok, nebránil sa mu. Vedel, že touto linkou mu môže volať iba jediný človek. Nech už od neho chce čokoľvek, môže to byť len začiatok úmorného, nikdy nekončiaceho dňa.

„Dobry večer, pán Klein.“

„Dobry večer aj vám, Jon. Dúfam, že som vás nevyrušil pri večeri.“

„Nie, pane. Už som po.“

„V takom prípade mi povedzte, ako rýchlo sa môžete dostať na leteckú základňu Andrews.“

Smith sa zhlboka nadýchol. Klein mal zvyčajne v telefóne pokojný, vecný tón a len zriedka prechádzal rovno k pracovným záležitostiam.

To znamená, že máme nejaké problémy a treba ich rýchlo vyriešiť.

„Tak do trištvrté hodiny, pane.“

„Fajn. A viete čo, Jon? Pobaľte si veci na zopár dní.“

Smith sa zahľadel na slúchadlo, ktoré mu onemelo v ruke.

„Áno, pane.“

Mal v sebe tak zakorenený vojenský drill, že ani nemusel rozmyšľať, čo robí. V priebehu piatich minút sa osprchoval a oholil, dve minúty potreboval na oblečenie, ďalšie dve na skontrolovanie obsahu cestovnej tašky, ktorá už ležala pripravená vo veľkej vstavanej skrini, takže do nej pridal len niekoľko drobností. Pred odchodom z domu zapol poplašné zariadenie, vyviezol sedan z garáže a dvere zavrel diaľkovým ovládačom.

Pršalo, a tak mu cesta na leteckú základňu Andrews trvala dlhšie než zvyčajne. Vyhol sa hlavnej bráne a zabočil k vjazdu pre dodávateľov. Strážny s prehodeným nepremokavým pončom pozrel na jeho laminovanú identifikačnú kartu, presvedčil sa, že Smithovo meno je na zozname osôb so schváleným vstu-

pom, a kývnutím ho pustil ďalej.

Smith lietal z tejto základne tak často, že sa na nej už pomerne dobre vyznal. Bez problémov našiel hangár, v ktorom sa skrývala flotila menších prúdových lietadiel, aké najčastejšie rozvážali po svete vojenských papalášov. Zaparkoval vo vyhradenom priestore v bezpečnej vzdialenosti od vzletovej a pristávacej dráhy aerotaxíkov, vybral z auta cestovnú tašku a vykročil čľapkanicou k obrovskému hangáru.

„Dobrá večer, Jon," pozdravil ho Klein. „Hrozné počasie.

A zrejme sa ešte zhorší."

Smith si položil tašku k nohám. „Áno, pane. Ale odnesie si to len námorníctvo."

Fúzatý žart tentoraz nevyvolal na Kleinovej tvári úsmev.

„Mrzí ma, že som vás musel vytiahnuť z domu v takomto nečase. Ale niečo sa stalo. Poďte so mnou."

Smith vykročil za Kleinom k malému bufetu, kde podávali kávu, a rozhlíadal sa okolo seba. V hangári stálo päť prúdových gulfstreamov, ale pri žiadnom nevidel nijaký pozemný personál. Dovtípil sa, že Klein poslal všetkých von, aby si zaistil čo najväčšie súkromie.

„Už do vášho vtáčika tankujú palivo na predĺženú trasu," povedal Klein a pozrel na hodinky. „O desať minút by s tým mali byť hotoví."

Podal Smithovi plastový pohár s horúcou čiernou kávou a pozorne sa naňho zahľad.

„Jon, ide o okamžitú extrakciu. Preto sme sa museli tak ponáhľať."

A preto potrebujete mobilnú cifru.

Vzhľadom na svoju vojenskú minulosť Smith dobre vedel, v akom význame použil Klein termín „extrakcia". Znamenalo to, že treba dostať niekoho alebo niečo z určitého miesta alebo situácie tak rýchlo a nenápadne, ako to len pôjde. Zvyčajne bolo treba podniknúť akciu v ohrození a s minimálnym časom na jej naplánovanie.

Ale Smith zároveň vedel, že na takúto prácu existujú špecialisti - vojenski aj civilni.

Keď to povedal nahlas, Klein vysvetlil: „V tomto prípade treba vziať do úvahy isté špecifické okolnosti. Nechcem, aby sa do toho zamiešali nejaké ďalšie služby, aspoň zatiaľ. Navyše toho človeka poznám osobne - a poznáte ho aj vy."

„Prosím, pane?" spýtal sa Smith prekvapene.

„Človek, s ktorým sa máte stretnúť a ktorého máte dostať z krajiny, je Jurij Danko."

„Danko...?"

Smith v duchu videl bradatého chlapa o niekoľko rokov staršieho než on, s miernym výrazom tváre pripomínajúcej mesiaca v splne a s lícami poďobanými od kiahní, ktoré prekonal v detstve. Jurij Danko bol syn baníka z Donecka. Narodil sa s postihnutou nohou, a predsa to v ruskej armáde, na medicínskom oddelení kontrarozvedky, dotiahol až na plukovníka.

Smith nebol schopný zakryť prekvapenie. Vedel, že predtým, než podpísal tajnú zmluvu, na základe ktorej sa stal členom Záštiny 1, Klein preskúmal celý jeho život pod drobnohľadom. Preto o ňom vedel, že sa pozná s Dankom. Ale až doteraz nikdy ani len nenaznačil, že dobrosrdečného Rusa pozná aj on.

„Danko je súčasť...?"

„Záštiny 1? Nie. A očakávam od vás, že sa pred ním o našej organizácii ani nezmienite. Jednoducho mu posielam niekoho, koho pozná a kto ho bude schopný dostať z problémov. To je všetko."

Smith o tom pochyboval. Klein si vždy nechával niečo len pre seba. Ale jedno bolo isté - nikdy by neohrozil nijakého agenta tým, že by mu nepovedal všetko, čo potreboval vedieť.

„Keď sme sa s Dankom stretli posledný raz," pokračoval Klein, „dohodli sme si jednoduchý kód, ktorý mal použiť len

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
v naliehavom prípade. Tým kódom bolo menu. Cena - osem
eur - naznačuje dátum, ôsmeho apríla, čiže pozajtra. Ak by
sme uvažovali v európskom čase, tak zajtra.
Špecialitou sú dary mora, čo naznačuje spôsob, ktorým sa
Danko dostane na dohovorené miesto, teda po mori. Bellini
je koktail, ktorý prvý raz namiešali v Harryho bare v Benát-
kach. Hodiny, počas ktorých má reštaurácia zavreté, čiže čas
od druhej do štvrtej popoludní, znamená čas, v ktorom by sa
mal nachádzať na dohovorenom mieste." Klein sa odmlčal.
„Je to jednoduchý, ale veľmi účinný kód. Aj keby šifru pre-
lomili a rozlúštili správu, nevedeli by sa z nej vysomáriť."
„Ak sa tam Danko dostane najskôr za dvadsaťštyri hodín,
prečo sa musím tak ponáhľať?" nechápal Smith.
„Lebo čas jeho príchodu nie je istý," odvetil očividne usta-
rostený Klein. „Možno sa do Benátok dostane o čosi skôr ale-
bo neskôr, než si naplánoval. Ak by to bola tá prvá možnosť,
nechcem, aby musel čakať."
Smith prikývol a odpil si z kávy. „Rozumiem. A teraz tá ne-
zanedbateľná otázka: Čo Danko tak vystrašilo, že sa rozhodol
ujstť?"
„Dôvody nám bude môcť vysvetliť len on sám. A verte mi,
že ich chcem poznať. Danko je v jedinečnej pozícii. Nikdy by
sa jej nevzdal, keby..."
Smith nadvihol obrvu. „Keby?"
„Keby mu nehrozilo bezprostredné nebezpečenstvo." Klein
odložil svoj pohár s kávou. „Nie som si tým stopercentne is-
tý, Jon, ale povedal by som, že Danko nám chce odovzdať ne-
jakú naliehavú informáciu. Ak áno, znamená to, že ju pokladá
za veľmi dôležitú."
Klein zazrel ponad Smithovo plece seržanta leteckej polície,
ktorý vošiel do hangára.
„Lietadlo je pripravené na odlet, pane," ohlásil rázne.
Klein chytil Smitha za lakeť a spolu vykročili k dverám.
„Leťte do Benátok," povedal potichu. „Vyzdvihnite tam
Danka a zistite, čo pre nás má. A zistite to rýchlo."
„Spoločnite sa. Ale niečo budem v Benátkach potrebovať,
pane."
Keď vykročili z dverí, Smith ani nemusel stíšiť hlas. Šum
dažďa prehlušil jeho slová. To, že niečo hovorí, dalo sa zistiť
iba podľa toho, ako Klein pokyvoval hlavou.

Kapitola 3

V katolíckej Európe je veľkonočný týždeň časom cirkevných
obradov a stretávania rodín. Firmy aj školy zavrú svoje brány,
vlaký a hotely sú preplnené a obyvatelia historických miest
Starého sveta sa pripravujú na nápor turistov.
V Taliansku sú jedným z najobľúbenejších cieľov pre tých,
ktorí chcú spojiť duchovné so svetským, Benátky. Serenissima
sa pýši bohatou kaskádou priečelí kostolov a katedrál. Je ich
tam toľko, že musia uspokojiť duchovné potreby aj tých naj-
náročnejších pútnikov. A predsa je to zároveň aj tisícročné ja-
visko, ktorého úzke uličky a priechody, dláždené kamennými
kockami, ukrývajú zariadenia starajúce sa o celé spektrum
svetských chútok.

Presne o trinásť štyridsaťpäť popoludní, tak ako včera
a predvčerom, Smith vošiel medzi stoly rozostavené pred ka-
viarňou Florián na námestí svätého Marka. Vždy si vybral to
isté miesto, stôl blízko malého vyvýšeného pódia, na ktorom
stálo piano. Vedel, že o niekoľko minút sa zjaví hudobník
a presne o druhej šum rozhovorov a kroky stoviek turistov, čo
zapĺňajú námestie, prehlušia ľahké, povznášajúce tóny, ktoré
kedysi zakódovali do nôt Mozart a Bach.

Čašník, ktorý obsluhoval Smitha po oba predošlé dni, sa po-
ponáhľal k teraz už známemu hostovi. Američan - mohol to byť len on, vzhľadom na
výrazný prízvuk, s akým hovoril po taliansky - bol dobrý zákazník, inými slovami
taký, ktorý nerozozná, či ho poriadne obslúžia, a vždy nechá obsluhu štedré
prepitné. Čašník na základe elegantného tmavosivého obleku a ručne šitých

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
topánok odhadoval Smitha na šéfa prosperujúcej firmy, ktorý dokončil obchodné rokovania a rozhodol sa, že si dožičí za peniaze spoločnosti zopár dní na prehliadku miestnych pamätihodností.

Smith sa na čašníka usmial a objednal si zvyčajnú kávu s mliekom a chliebík s prosciutto affumicato. Potom otvoril čerstvý výtlačok International Herald Tribune na mieste, kde sa začínala ekonomická príloha.

Popoludňajší obložený chliebík mu priniesli práve v okamihu, keď pianista zahral úvodné akordy Bachovej variácie. Smith si vhodil do šálky dve kocky cukru a začal pomaly miešať kávu. Otvoril noviny, ale pohľadom sledoval priestor medzi svojím stolom a dóžovým palácom.

Námestie svätého Marka, vždy zaplnené turistami, bolo takmer za každých okolností dokonalým miestom na stretnutie s človekom na úteku. Ibaže tento človek už celý deň meškal. Smithovi preletela hlavou myšlienka, či sa Jurijovi Dankovi vôbec podarilo dostať z Ruska.

Smith sa s Dankom, svojím protipólom z medicínskeho oddelenia kontrarozviedky ruskej armády, stretol po prvý raz ešte počas pôsobenia v USAMRIID. Boli vtedy v grand hoteli Victoria-Jungfrau, pripomínajúcom palác, neďaleko Bernu. Zástupcovia oboch krajín sa tu neformálne zišli s úmyslom poinformovať druhú stranu o postupe pri ukončovaní svojich programov vývoja biologických zbraní. Stretnutie bolo doplnkom formálnych verifikácií vykonávaných medzinárodnou skupinou inšpektorov.

Smith sa nikdy predtým nezaoberal verbovaním agentov. Ako každého člena amerického tímu však inštruktori z CIA aj jeho dôkladne pripravili na možnosť, že druhá strana sa s nimi pokúsi nadviazať kontakt. Počas prvých dní konferencie si Smith uvedomil, že trávi dosť času s Dankom. Nezabúdala na obozretnosť, no napriek tomu si toho vysokého, veselého Rusa celkom obľúbil. Danko nezakrýval, že je vlastenec. Ale povedal Smithovi, že mu záleží na tom, čo robí, lebo nechce, aby jeho deti ohrozil biologickou zbraňou nejaký šialenec v rámci teroristického činu alebo aktu osobnej pomsty.

Smith si veľmi dobre uvedomoval, že takýto scenár je nielen možný, ale v ruských podmienkach aj dosť pravdepodobný. Rusko sa zmietalo v kríze, vyvolanej rýchlym postupom zmien a z nich prameniacej neistoty. V hrdzavejúcich kontajneroch ešte vždy skladovalo obrovské množstvá biologických zbraní pod vlašným dohľadom výskumníkov, vedcov a vojakov, ktorým často platili tak málo, že neboli schopní uživiť rodinu.

Mnohí museli bojovať s neznesiteľným pokušením predáť na čiernom trhu niečo z toho, čo strážili.

Smith a Danko sa začali stretávať aj vo voľnom čase medzi prednáškami a seminármi. Kým sa ich delegácie vrátili domov, vyvinulo sa medzi nimi priateľstvo, založené na vzájomnej úcte a dôvere.

V priebehu nasledujúcich dvoch rokov sa znova niekoľko ráz stretli na medzinárodných konferenciách v Sankt Peterburgu, Atlante, Paríži a Hongkongu. Smith mal zakaždým pocit, že Danko je ešte ustarostenejší než predtým. Vyhýbal sa alkoholu a často hromžil na dvojtvárnosť svojich vojenských nadriadených. Naznačoval, že Rusko porušuje dohody so Spojenými štátmi i s ostatnými krajinami. Navonok sa tvári, že redukuje program vývoja biologických zbraní, no v niektorých vybraných oblastiach sa výskum naopak ešte zintenzívňuje. A čo je najhoršie, ruskí vedci a technici sa začínajú strácať a znova vynárať v Číne, Indii alebo Iraku, kde je veľký dopyt po ich schopnostiach a kde majú k dispozícii neobmedzené prostriedky.

Smith bol pozorný znalec ľudských pováh. Na konci jednej z Dankových utrápených spovedí povedal: „Ak chceš, Jurij, pomôžem ti s tým.“ Danko sa zatváril takmer ako kajúcny hriešnik, ktorý sa konečne zbavil ťažkého bremena. Súhlasil, že Smithovi bude odovzdávať všetky informácie, ktoré by podľa neho mali mať Spojené štáty k dispozícii. Má len dve podmienky: bude sa

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
kontaktovať výlučne s ním, a nie s nejakým dôstojníkom americkej rozviedky, a po druhé, Smith sa mu zaručí, že ak by sa mu prihodilo niečo zlé, postará sa o jeho rodinu.

„Nič sa ti nestane, Jurij," povedal vtedy Smith. „Zomrieš vo vlastnej posteli, obkolesený vnúčatami."

Pri pohľade na dav, prúdiace z dóžovho paláca, Smith si na tie slová spomenul. V tom čase ich myslel úprimne. Ale teraz, keď Danko meškal dvadsaťštyri hodín, zanechávali mu v ústach pachuť popola.

Nikdy si sa nezmienil o Kleinovi. O tom, že máš aj ďalší kontakt v Spojených štátoch. Prečo, Jurij? Mal byť Klein tvojím esom v rukáve?

Gondoly i veľké motorové člny prirážali k mólom pred levmi svätého Marka a vystupovali z nich noví a noví turisti, očarení pohľadom na majestátnu baziliku, s očami lesknúcimi sa od vzrušenia zo všetkej tej nádherly. Smith ich pozoroval - mladé páry držiace sa za ruky, otcov a matky zavracaúcich hlúčky detí, turistické skupiny, zhromaždené okolo svojich sprievodcov, ktorí prekrikovali okolitý hluč najmä v desiatich rozličných jazykoch. Držal pred sebou rozprestreté noviny, no pohľad mu neúnavne blúdil ponad ich okraj. Prezeral blížiac sa tváre a usiloval sa medzi nimi rozoznať tú, ktorú hľadal.

Kde si? Čo také hrozné si odhalil, že si sa rozhodol riskovať odhalenie, ba aj život, len aby si správu mohol posunúť ďalej?

Otázky Smitha znepokojovali. Danko zrušil všetky kontaktné kanály, a tak si od neho nemohol vyžiadať nijakú odpoveď.

Podľa Kleina mal Rus prísť cez vojnu zničenú Juhosláviu. Nenápadne, v prestrojení putovať chaosom a biedou balkánskeho regiónu, až kým sa nedostane na pobrežie. Tam si mal nájsť nejakú loď a nechať sa previezť cez Jadranské more do Benátok.

Nejako sa sem dostať a budeš v bezpečí.

Gulfstream čakal v pohotovosti na benátskom letisku Marca Pola a pri móle pred Palazzo delle Prigioni na Rio di Palazzo kotvil rýchly motorový čln. Smith naň mohol Danko dostať do troch minút od okamihu, keď ho uvidí. O hodinu už budú vo vzduchu.

Tak kde si, doparoma?

Smith práve siahol po káve, keď periférnym videním zaregistroval pohyb. Akýsi zavalitý chlap obchádzal skupinu turistov. Možno patrila k nej, a možno nie. Mal nepremokavú nylonovú vetrovku a golfovu čiapku. Tvár mu zakrývala hustá brada a veľké tmavé okuliare, ale čímisi mu bol povedomý. Smith ho ďalej sledoval pohľadom. Zrazu si uvedomil, čo ho na neznámom upútalo - ten človek zľahka kríval na ľavú nohu. Jurij Danko sa narodil s ľavou nohou o dva centimetre kratšou než pravou. Ani špeciálnymi topánkami, ušitými na mieru, nevedel celkom zakryť krívanie.

Smith sa posunul na stoličke a trochu spustil noviny, aby mohol lepšie sledovať Dankove pohyby. Rus šikovne využíval skupinku turistov. Posúval sa s ňou, stále dosť blízko, aby si okoloidúci mohli myslieť, že k nej patrí, no zasa nie až tak blízko, aby upútal pozornosť jej vedúceho.

Hlúčk turistov sa pomaly odpútal od baziliky a zamieril k dóžovmu palácu. O necelú minútu sa ocitol na úrovni krajných stolov kaviarne Florián. Zopár turistov sa oddelilo od hlavnej skupiny a zamierilo k malému snackbaru vedľa kaviarne. Kým prechádzali okolo jeho stola, hlasno sa zhovárajúc, Smith sa ani nepohol. Zdvihol hlavu až vtedy, keď sa k nemu priblížil Danko.

„Táto stolička je voľná."

Smith zbadal, ako sa Danko obrátil. Očividne spoznal jeho hlas.

„Jon?"

„Veru, som to ja, Jurij. Nože si sadni."

Rus dopadol na stoličku. Na tvári sa mu zračil obrovský zmätok.

„Ale pán Klein... on poslal teba? Ty pracuješ pre...?"

„Teraz nie, Jurij. Máš pravdu, prišiel som ťa odtiaľto dostať."

Danko otočil hlavu, privolať okoloidúceho čašníka a objednal si kávu. Potom z balíčka vytriasol cigaretu a zapálil si.

Smith aj cez hustú bradu zbadal, akú pochudnutú má tvár.

Keď si pripaľoval cigaretu, triasli sa mu prsty.

„Ešte stále nemôžem uveriť, že si to ty...”

„Jurij...”

„Všetko je v poriadku, Jon. Nik ma nesledoval. Som čistý.”

Danko sa zvalil na operadlo a zaletel pohľadom k pianistovi.

„Úžasné, však? Myslím, tá hudba.”

Smith sa naklonil dopredu. „Si v poriadku?”

Danko prikývol. „Teraz už áno. Dostať sa-sem nebolo ľahké, ale...”

Odmĺčal sa, lebo sa zjavil čašník s jeho kávou. „V Juhoslávii som sa dostal do riadnych ťažkostí. Srbi sú paranoická banda. Mal som ukrajinský pas, ale ani tak mi ktovieako nedôverovali.”

Smith sa usiloval potlačiť stovky otázok, ktoré mu vírili hlavou, a sústrediť sa na to najpodstatnejšie.

„Existuje niečo, čo mi chceš pre každý prípad povedať alebo odovzdať hneď teraz?”

Zdalo sa, že Danko ho nevníma. Sústredil sa na dvojicu karabinierov, talianskych žandárov, ktorí pomaly prechádzali medzi turistami smerom k nim. Na pleciach mali zavesené samopaly.

„Je tu akosi veľa policajtov,” zamrmľal.

„Sú sviatky,” odvetil Smith. „Vtedy vždy zvýšia počet hliadok, Jurij...”

„Musím pánu Kleinovi niečo povedať, Jon.” Danko sa naklonil nad stôl. „Nikdy by som neveril, čo sa chystajú urobiť! Je to šialenstvo!”

„Čo sa chystajú urobiť?” opýtal sa Smith, náročky zachovajúc pokojný tón. „A kto vlastne?”

Danko sa nervózne rozhlíadal okolo seba. „Je všetko zariadené? Môžeš ma odtiaľto dostať?”

„Môžeme hneď teraz odísť.”

Keď Smith siahol do vrečka po peňaženku, zbadal, že obaja karabinieri vošli medzi stoly kaviarne. Jeden sa zasmial, ako keby mu ten druhý povedal nejaký dobrý vtip, a obrátil sa k snackbaru.

Smith vylovil zopár lír, vložil ich pod tanierik a práve sa chystal odtlačiť dozadu stoličku, keď vesmír okolo neho explodoval.

„Jon!”

Dankov výkrik prerušila dávka z automatickej zbrane vypálená v tesnej blízkosti. Len čo karabinieri prešli okolo ich stola, zvrtili sa a začali strieľať. Smrtiace projektily vyletovali z hlavnej samopalov a smerovali na Danku. Nárazy guľiek ho pribili na operadlo a prevrátili aj so stoličkou, na ktorej sedel.

Len čo Smith pochopil, čo sa robí, duchaprítomne sa vrhol smerom k nízkemu pódiu. Guľky okolo neho rozbíjali kameň a prenikali drevom. Pianista urobil osudnú chybu, keď sa pokúsil vstať. Vypálená dávka ho skosila k zemi. Sekundy plynuli spomalene, akoby uviazli v hustom mede. Smith neveril, že vrahovia môžu strieľať tak dlho.

Odvádzali svoju prácu s ľahostajnou, smrtonosnou precíznosťou. Vedel, že život mu zachránilo veľké koncertné krídlo. Ako sa doň zarývali ďalšie a ďalšie guľky, z lesklého čierneho povrchu i bielych klávesov vyletovali triesky.

Zabijaci boli profesionáli, vedeli, kedy treba prestať. Z ničoho nič odhodili zbrane, skrčili sa za prevrátený stôl a postŕhali zo seba policajné blúzy. Pod nimi mali sivé a žltohnedé vetrovky. Z vreciek vybrali vlnené rybárske čiapky, nasadili si ich a, akoby v panike, vyrazili k dverám kaviarne. Keď sa vrútili dnu, jeden zakričal: „Assassini! Všetkých tam zabíjajú. Preboha, volajte políciu!”

Smith zdvihol hlavu ešte zavčasu, aby zbadal, ako sa obaja strelci strácajú vo vydesenom húfe hostí kaviarne. Znova pozrel na Danku. Priateľ ležal na chrbte s rozorvanou hrudou. Smithovi sa vydralo z hrdla temné, zvieracie zavrčanie. Zoskočil z pódia a vbehol do kaviarne, raziac si laktami cestu. Dav ho vyniesol bočným východom do úzkej uličky. Udychčaný Smith sa rýchlo rozhlíadol oboma smermi. Vľavo sa mihla

sivá vetrovka a zmizla za rohom.

Útočníci sa v týchto končinách zrejme dobre vyznali. Prebehli dvoma krivolakými uličkami a dostali sa k úzkemu kanálu, kde bola k mólu priviazaná gondola. Skočili do nej, jeden schytil tyč a druhý odviazal lano. O niekoľko sekúnd plávali prostriedkom kanála preč.

Zabijak s tyčou na chvíľu prestal odrážať a zapálil si cigaretu.

„Dost' jednoduchá robota," povedal svojmu spoločníkovi.

„Na to, že sme za ňu dostali dvadsaťtisíc dolárov, až moc," odvetil druhý chlap. „Ale mali sme zabiť aj toho druhého. Ten švajčiarsky krpáň to povedal jasne: zlikvidujte toho chlapa aj každého, s kým nadviaže kontakt."

„Prestaň! Urobili sme, čo sme mali. Ak ten švajčiariar chce..."

Jeho slová prerušil odrážačov výkrik: „Dočerta!"

Druhý zabijak sa obrátil a pozrel smerom, kam ukazoval jeho priateľ. Keď zbadal, ako spoločník obete uteká po chodníku popri vode, od prekvapenia mu ovisla sánka.

„Odbachni toho hajzľa!" vykrikoval.

Chlap s tyčou vytiahol pištoľ veľkého kalibru. „Rád."

Smith zbadal, ako vystrel ruku a zacieliť naňho pištoľou.

Našťastie gondola bola vratká a vrah nebol schopný udržať zbraň v stabilnej polohe. Uvedomil si, aké bláznovstvo je prenasledovať ozbrojených zabijakov s holými rukami. Keby mal pri sebe aspoň nôž! Ale predstava Danku ho poháňala dopredu. Bol už od oboch zabijakov vzdialený len asi tridsať krokov a rýchlo sa k nim približoval, lebo ten s tyčou stále nebol schopný poriadne zacieliť.

Dvadsať krokov.

„Tommaso..."

Chlap s tyčou by bol najradšej, keby jeho partner držal jazyk za zubami. Videl toho šialenca, ako sa k nim blíži, ale čo na tom záležalo? Očividne nemal nijakú zbraň, inak by ju už vytiahol.

Zrazu zbadal pod jednou z dosák, tvoriacich dno gondoly, okraj batérie a farebné drôtičky... Sám často používal podobné. Tommasov výkrik prehlušil záblesk a ohlušujúca detonácia.

Gondola obalená ohnivou guľou vyletela do obrovskej výšky.

Jej trosky dopadli na hladinu a miesto výbuchu zahalil čierny štipľavý dym. Výbuch Smitha odhodil na tehlový múr sklárne.

Po záblesku zostal na chvíľu oslepený, ale keď z oblohy začali padať trosky a kusy roztrhaných tiel, do nosa mu udrel štipľavý zápach horiaceho dreva a vôňa pečeného mäsa.

Uprostred hrôzy a strašnej neistoty, ktorá zachvátila námestie, zachoval pokoj iba jediný človek, ukrytý za stĺpom podpierajúcim granitového leva. Na pohľad mu už minula päťdesiatka, no možno ho trochu starším robila briadka a fúzy. Mal kárované športové sako francúzskeho strihu, so žltou rozetou na chlopni, a kašmírovú kravatu. Zbežný pozorovateľ by ho mohol považovať za vysokoškolského učiteľa alebo dobre situovaného rentiera, ktorému záleží na elegantnom vzhľade.

Na profesora či penzistu sa však pohyboval prirýchlo. Keď doznela ozvena výstrelov na námestí, inštinktívne sa pohol za unikajúcimi zabijakmi. Hneď sa však zháčil. Musí si vybrať: buď bude sledovať ich a toho Američana, ktorý sa za nimi pusťtil, alebo sa pokúsi pomôcť zranenému. Neváhal ani okamih.

„Dottore! Nechajte ma prejsť! Som lekár!"

Zhrčení turisti okamžite zareagovali na jeho dokonalú taliančinu. O niekoľko sekúnd kľučal pri tele Jurija Danku, prevrútanom guľkami. Jediným pohľadom sa presvedčil, že Dankovi už nepomôže nič, iba ak zázrak. Jednako však pritlačil k hrdlu ležiaceho muža dva prsty, ako keby sa pokúšal nahmatáť pulz. Druhá ruka mu zároveň vkĺzla pod jeho vetrovku.

Ľudia sa začínali pristavovať a rozhliadať. Pozerali aj naňho, niektoľkí sa dokonca k nemu pohli. Aj keď boli šokovaní, vedel, že mu začnú klást otázky, a tomu sa musel vyhnúť.

„Vy tam!" oslovil údajný lekár ostro mladého muža, ktorý vyzeral ako vysokoškôľák. „Poďte sem a pomôžte mi!" Schytil študenta a primal ho, aby podržal Dankovu ruku. „Stískajte

mu ju... Hovorím vám, poriadne mu ju stískajte!"
„Ale ten človek je už mŕtvý..." zaproteštoval študent.
„Idiot!" osopil sa naňho doktor. „Ešte žije. Ale zomrie, ak nebude cítiť nijaký ľudský kontakt!"
„Ale vy..."

„Musím zohnať pomoc. Zostaňte pri ňom!"

Doktor sa začal pretláčať cez zástup, ktorý sa zhrčil okolo zabitých ľudí. Netrápilo ho, že sa k nemu zdvíhajú pohľady. Väčšina svedkov je aj za najpriaznivejších okolností nespoľahlivá. A v tejto situácii ho nebude schopný poriadne opísať ani jediný človek.

Čoskoro k nemu doľahol zvuk prvých policajných sirén. V priebehu niekoľkých minút námestie zaplavia karabinieri, uzavrú ho kordónom a začnú zhromažďovať potenciálnych svedkov. Vypočúvanie potrvá celé dni. Falošný lekár nemienil uviaznuť v tejto sieti.

Vykročil rýchlo, no zároveň tak, akoby vôbec nemal naponáhlo, a zamieril k mostu Vzdychov. Prešiel cezeň a popri stánkoch, v ktorých pouliční obchodníci ponúkali suveníry a tričká, zamieril k hotelu Danielí.

„Dobré popoludnie, herr doktor Humboldt," pozdravil ho vrátnik.

„Želám vám dobrý deň," odvetil muž, ktorý nebol ani doktor, ani Humboldt. Tí niekoľkí, ku ktorým si vytvoril bližší vzťah, ho poznali ako Petra Howella.

Howella neprekvapilo, že do pokojnej oázy hotela Danielí sa ešte nedoniesol chýr o masacre na neďalekom námestí. Do paláca, postaveného v štrnástom storočí pre dóžu Dandola, prenikalo len minimum informácií o vonkajšom svete.

Howell odbočil doľava, vošiel do nádherného niekdajšieho salóna a zamieril k malému baru v rohu. Objednal si brandy, a keď sa mu barman obrátil chrbtom, na okamih zavrel oči. V živote videl dosť mŕtvych, dopustil sa množstva násilností a musel ich neraz znášať aj sám. Ale od chladnej, brutálnej vraždy na námestí svätého Marka sa mu ešte vždy dvíhal žalúdok. Jediným hitom vypil polovicu brandy. Keď mu alkohol začal prenikať do krvi a pocítil, že sa začína uvoľňovať, siahol do vrečka na kabáte.

Uplýnuli už celé desaťročia odvtedy, ako sa Howell naučil rozličné vreckárske triky. Keď teraz zacítil medzi prstami papierik s Dankovou poznámkou, bol rád, že nestratil starú šikovnosť. Prečítal si tú vetu, potom ešte raz. Aj keď skúsenosti hovoriли čosi iné, predsa len tajne dúfal, že na tom papieriku nájde aspoň náznak vysvetlenia, prečo musel Danko zomrieť a kto by mohol byť za jeho smrť zodpovedný. Ale zo všetkých slov dávalo aký-taký zmysel iba jediné: Bioaparát.

Howell poskladal papierik a znova ho odložil. Dopil zvyšok brandy a naznačil barmanovi, aby mu ešte raz nalial.

„Je všetko v poriadku, signore?" opýtal sa starostlivo barman, keď pred neho postavil ďalší pohár.

„Áno, ďakujem."

„Ak by ste niečo potrebovali, pokojne sa na mňa obráťte."

„Naozaj?"

Barman sa prikrčil pod Howellovým ľadovým pohľadom.

Ty mi v tejto veci nepomôžeš, starec. Nie si ten, koho teraz potrebujem.

Keď Smith otvoril oči, zdesene si uvedomil, že naňho zhora pozerajú akési groteskné tváre. Chcel sa odtiahnuť a zistiť, že sa opiera o vchod do požičovne masiek a kostýmov. Omámené sa postavil na nohy a podvedome pritom skúmal, či nie je zranený. Kostí mal chvalabohu celé, len tvár ho štípala. Prešiel si rukou po líci a zbadal na nej krvavú šmuhu. Aspoň, že žijem.

Nemohol to isté povedať o vrahoch, ktorí sa pokúsili ujsť po vode. Výbuch gondolu rozmetol na márne kúsky a odniesol do nenávratna aj totožnosť oboch útočníkov. Aj keby sa polícii podarilo zohnať niekoľko svedkov, boli by bezcenní. Profesionálni zabijaci sa pri akciách zásadne maskujú.

Pohol sa až pri myšlienke na políciu. Našťastie bol sviatok a všetky obchody pri kanále mali zavreté, takže v okolí sa nepohybovali nijakí ľudia. Ale zvuk policajnej sirény z približujúceho sa člna bol čoraz hlasnejší. Úrady si rozhodne spoja masaker na námestí svätého Marka s výbuchom na kanále.

Svedkovia im potvrdia, že páchatelia sa rozbehli tým smerom. A ak tu nájdú mňa, tí istí svedkovia potvrdia, že som sa pred streľbou zhováral s Dankom.

Políciu bude zaujímať Smithov vzťah k mŕtvemu, prečo sa stretli a o čom spolu hovorili. Keď sa dozvedia, že má spojenie s americkou armádou, začnú ho vypočúvať ešte intenzívnejšie.

A on im nakoniec aj tak nebude môcť povedať nič, čo by vysvetľovalo ten masaker.

Smith sa vzbopil, poutieral si tvár, ako najlepšie vedel, a oprášil oblek. Urobil zopár opatrných krokov a potom vykročil tak rýchlo, ako to len šlo, aby zmizol z miesta výbuchu. Po chvíli prešiel cez most a stratil sa v tieni zadenbeného sequera, gondolovej lodenice. O pol bloka ďalej vošiel do malého kostola, prešiel chrámovou loďou, plnou tieňov, a vyšiel ďalšími dverami. O niekoľko minút už kráča po promenáde popri veľkom kanále, obklopený masami, ktoré sa neprestajne premieľajú po jeho nábreží.

Kým sa dostal k námestiu svätého Marka, uzavrel ho policajný kordón. Zachmúrení karabinieri so samopalmi v pohotovostnej polohe vytvorili medzi obrovskými levmi živú bariéru. Európania, a Taliani obzvlášť, vedeli, čo treba robiť po incidente, ktorý bol očividne teroristickým útokom: pozeráť priamo pred seba a nespomaľovať pri mieste činu. Smith sa ochotne pridržiaval tohto múdreho pravidla.

Prešiel cez most vzdychov, vošiel otáčacími dverami do hotela Danieli a zamieril priamo na pánsku toaletu. Našpliechal si na tvár studenú vodu a dych sa mu pomaly upokojil. Pozrel do zrkadla nad umývadlom, no videl v ňom len Dankovo telo, mykajúce sa pod sprškou guľiek. Počul výkriky okoloidúcich i reakcie vrahov, keď zbadali, že ich ktosi prenasleduje. Potom došlo k tomu hroznému výbuchu, ktorý ich roztrhal na franforce... A to všetko v meste, ktoré patrí k najbezpečnejším v Európe. Čo len, preboha, mohol so sebou Danko priniesť, že si za to zaslúžil smrť?

Smith ešte chvíľu počkal, kým vyšiel z toalety. Hotelová hala bola prázdna, iba pri stole za vysokým mramorovým stĺpom sedel Peter Howell. Smith bez slova zobral jeho pohár brandy a vypil ho do dna. Howell sa naňho chápavo zahľadel.

„Už som sa začínal báť, čo sa ti stalo. Rozbehol si sa za tými sviniami, však?“

„Tí chlapi mali neďaleko odtiaľ ukrytú gondolu,“ odvetil Smith. „Podľa mňa predpokladali, že sa na kanáloch stratia, tu nie je gondola nikomu nápadná.“

„Ale...?“

„Ale ten, kto si ich najal na vraždu Danku, neveril, že udržia jazyk za zubami. Na gondole bola cé-štvorka s časovacím spínačom.“

„Bola to riadna šupa. Počul som ju až na námestí.“

Smith sa naklonil dopredu. „A Danko...?“

„Dali si záležať,“ odvetil Howell. „Mrzí ma to, Jon. Dostal som sa k nemu takmer okamžite, ale...“

„Robil si to, kvôli čomu som ťa sem zavolať. Kryl si ma, kým som vybavoval tú vec s Dankom. Za daných okolností si viac urobiť nemohol. Danko mi povedal, že ho nik nesledoval, a ja som mu uveril. Bol napätý, ale z iného dôvodu. Zistil si niečo?“ Howell podal Smithovi lístok papiera, ktorý vyzeral, akoby ho vytrhli z lacného zápisníka. Pozrel na Smitha.

„Čo je?“ opýtal sa Smith.

„Nechcel som čítať, čo tam je napísané,“ odvetil Howell, „a ani moja ruština už nie je najlepšia, ale jedno slovo mi priam udrelo do očí.“ Odmlčal sa. „Naozaj nevieš, čo mohol odtiaľ chcieť Danko prepašovať von?“

Smith sa zahľadel na rukou písaný text. Aj on si hneď vši-

mol to isté slovo ako Peter Howell. Bioaparát. Ruské stredisko pre výskum, vývoj a výrobu biologických zbraní. Danko ho často spomínal, no pokiaľ Smith vedel, pracovné povinnosti ho doň nikdy nezaviedli. Alebo áno? Bolo by možné, že ho v rámci rotácie kádrov prideliť aj do Bioaparátu? Vari tam odhalil niečo také hrozné, že správu o tom mohol podať len osobne? Howell študoval Smithov výraz. „Aj mne z toho naskakujú zimomriavky. Nechceš sa so mnou podeliť o nejakú informáciu, Jon?“

Smith sa zahľadel na mlčanlivého Angličana. Peter Howell strávil celý život službou v britskej armáde a rozviedke. Najprv pôsobil v špeciálnej leteckej službe SAS, neskôr v MI6. Tento smrteľne nebezpečný chameleon, schopný kedykoľvek úplne nečakane zasiahnuť, síce oficiálne odišiel na odpočinok, no v skutočnosti sa nikdy celkom nevzdal svojej profesie. Vždy sa našiel niekto, kto potreboval človeka s Howellovými skúsenosťami. A tí, ktorí využívali jeho služby - či už vlády, alebo súkromné osoby - vedeli, kde ho majú hľadať. Howell si mohol dovoliť vyberať z ponúkaných misií, no pridržiaval sa železného pravidla - potreby priateľov vždy staval na prvé miesto. Výdatnou mierou pomohol Smithovi pri odhaľovaní strojcov Operácie Hádes, a keď ho priateľ požiadal, aby mu kryl chrbát v Benátkach, bez váhania opustil svoje útočisko v kalifornských High Sierras.

Smith zavše trpel obmedzeniami, ktoré naňho ako na mobilnú cifru uvalil Klein. Napríklad nesmel Howellovi prezradiť nič o Zásťte 1. Ani že taká organizácia existuje, ani že je jej súčasťou. Nepochyboval, že Peter si všeličo domýšľa. Ale ako profesionál si svoje domnienky nechával pre seba.

„Mohlo by to byť niečo vážne, Peter,“ odvetil potichu Smith.

„Musím sa vrátiť do štátov, ale potrebujem niečo zistiť aj o tých dvoch vrahoch, čo boli zač a pre koho pracovali.“

Howell sa zamyslene zahľadel na Smitha. „Ako som povedal, aj tá najnevinnejšia zmienka o Bioaparáte stačí na to, aby som sa v noci stráhal zo spánku. Mám v Benátkach zopár priateľov, skúsím niečo zistiť.“ Odmlčal sa. „Ten tvoj priateľ, ten Danko... mal rodinu?“

Smith si spomenul na fotografiu peknej tmavovlasej ženy a dieťaťa, ktorú mu Danko raz ukázal.

„Áno, mal.“

„Tak choď a urob, čo musíš. Viem, ako sa s tebou môžem spojiť, ak to bude potrebné. A, pre každý prípad, tu máš adresu chaty neďaleko Washingtonu, ktorú zavše používam. Sú tam všetky najnovšie vymoženosti. Človek nikdy nevie, kedy sa mu zide trocha súkromia.“

Kapitola 4

Nové výcvikové stredisko NASA na okraji Houstonu pozostávalo okrem iného zo štyroch obrovských hangárov, z ktorých každý dosahoval veľkosť rugbyového ihriska. Celý pozemok bol chránený drôteným plotom, hore zakončeným niekoľkými pásmi ostnatého drôtu, senzormi pohybu a bezpečnostnými kamerami. Navyše ho strážila letecká polícia.

V budove, označenej ako G-3, bol dokonalý trénažér raketoplánu najnovšej generácie. Postavili ho na základe komerčného leteckého simulátora, určeného na výcvik pilotov, a posádke raketoplánu poskytoval neoceniteľné skúsenosti, ktoré mohla neskôr využiť vo vesmíre.

Megan Olsonová sa nachádzala v dlhom tuneli, spájajúcom strednú palubu raketoplánu s nákladným priestorom. Mala na sebe neforemné modré nohavice, voľnú bavlnenú košeľu a vznášala sa ako pierko v priestore so zníženou gravitáciou. V slúchadlách zapraskalo a ozval sa hlas: „Vyzeráš, ako keby ťa to poletovanie neskutočne bavilo.“

Megan sa chytila jedného z gumových držiadiel, upevnených na stenách tunela, a obrátila sa tvárou ku kamere, ktorá zachytávala jej postup. Ryšavé vlasy, zviazané do konského chvosta, jej vplávali pred tvár, preto ich netrpezlivo odsunula

nabok.

„Túto časť mám z celého nácviku najradšej," zasmiala sa. „Je to ako športové potápanie, len tu nie sú nijaké ryby." Megan doplávala k monitoru, na ktorom zbadala tvár doktora Dylana Reeda, šéfa biomedicínskeho programu NASA.

„Dvere Spacelabu sa otvorili o niekoľko sekúnd," upozornil ju Reed.

„Hneď som tam."

Megan sa presunula pod štyridsaťpäťstupňovým uhlom šikmo dolu, k okrúhlemu príklopú na prieleze. Len čo pokrútila kolesom, zasyčal stlačený vzduch, ktorý uvoľňoval uzávery. Trochu potlačila a dvere sa otvorili.

„Som tam."

Usadila sa na dlážke, potiahnutej špeciálnou látkou, a cítila, ako sa k nej prichytávajú podošvy čižiem. Fungovalo to na princípe suchého zipsu. Znova získala stabilitu. Zavrela dvere a na malej alfanumerickej klávesnici natukala patričný kód. Jazýčky zámok sa znova zasunuli do zárubne.

Obrátila sa a uvidela pracovný priestor vesmírneho laboratória, rozdeleného na dvanásť modulov, sotva väčších než komôrka na čistiace potreby. Každý z nich bol určený na iné experimenty a tomu zodpovedalo aj ich vybavenie. Opatrne prechádzala stredom uličky, takej tesnej, že sa jej plecia takmer dotýkali oboch stien. Prešla okolo Skúšobne kritického bodu prechodu a SPE (Vesmírneho fyziologického experimentu) k svojej pozícii - Bioskrini.

Ako ostatné stanice, aj Bioskriňa mala titánový plášť, takže pripomínala veľký hranatý vzduchovod, s dĺžkou strán

stodvadsať centimetrov a výškou dvestodesať centimetrov, pričom od výšky stopäťdesiat centimetrov sa panel pod uhlom tridsať stupňov vykláňal k používateľovi. Bolo to nevyhnutné, lebo celé laboratórium umiestnili do veľkého valca.

„Dnes máme čínske menu," povedal Reed veselo. „Vyber si jednu položku zo stĺpca A a jednu zo stĺpca B."

Megan zastala pred Bioskriňou a zapla hlavný vypínač. Prvý sa s hučaním prebral k životu najvyšší modul, mraziaci box čiže biomraziak. Potom, postupne odhora nadol, nabehla chladnička, inkubátor A, ochranná komora so vstavanými rukavicami a inkubátor B. Skontrolovala prístupový a ovládací pult a napokon zdroj elektrického prúdu, umiestnený vo výške kolien. Bioskriňa, ktorú dôverne prezývali Bernie, fungovala bezchybne.

Megan skontrolovala na displejoch z tekutých kryštálov výpisy o pripravených experimentoch, ktoré Reed zo žartu nazýval čínskym menu.

„Myslím, že začnem chrípkou a potom to trochu pritvrdím - legionárskou chorobou."

Reed sa zasmial. „To znie dobre. Spustím stopky, len čo vložíš ruky do komory."

Rukavicová ochranná komora, kváder nie väčší než škafuľa na topánky, vytrčala asi dvadsaťpäť centimetrov z Bioskrine. Vyrobili ju rovnakou technológiou ako oveľa väčšie ochranné komory, používané vo väčšine laboratórií, a preto bola úplne bezpečná. Na rozdiel od svojich pozemských príbuzných bola však navrhnutá tak, aby sa v nej dalo pracovať aj v podmienkach mikrogravitácie. To umožňovalo Megan a jej kolegom študovať organizmy doteraz nepredstaviteľným spôsobom.

Vložila ruky do hrubých gumených rukavíc, ktoré trčali do škafule. Prepojenie okrajov rukavíc so stenou komory tvorilo päť centimetrov solídnej gumy, kovú a keflexu - hrubého, prakticky nerozbitného skla. Aj keby došlo k rozliatiu nebezpečných látok, nemohli by preniknúť mimo komory.

Ešteže tak, pomyslela si. Nerada by sa nakazila legionárskou chorobou.

Hoci rukavice vyzerali hrubé a neforemné, boli pomerne citlivé. Megan sa dotkla kontrolnej obrazovky v komore a opatrne nafúkala trojcifernú kombináciu. Jeden z panelov, nie

väčších než nosič kompaktného disku v počítači, sa takmer okamžite vysunul dopredu. Namiesto cédečka však na ňom ležala okrúhla sklenená miska s priemerom sedem a pol centimetra, vysoká iba šesť milimetrov. Megan aj bez mikroskopu vedela, že zelenkastosivá tekutina, ktorá ju napĺňa, je plná baktérii legionárskej choroby.

Jej vedecký výcvik a špecializácia na biochémiu v nej vyvoľávali hlboký rešpekt voči kultúram, s ktorými zaobchádzala. Nikdy nezabúdala, akými nebezpečnými látkami manipuluje. S najväčšou opatrnosťou položila sklenú misku na podložku, sňala z nej viečko a odkryla baktérie.

V slúchadlách zaznel Reedov hlas: „Čas ti beží. Nezabúdaj, že v podmienkach čiastočnej gravitácie máš na každý pokus len tridsať minút. V raketopláne budeš mať času, koľko chceš.“

Megan bola vďačná za jeho profesionálny prístup. Reed nikdy nerušil svojich vedcov pri experimentoch zbytočným rečnením. Keď otvorila vzorku, zvyšok musela zvládnuť sama. Stiahla mikroskop, pripevnený k povale komory, zhlboka sa nadýchla a začala si prezerať vzorku. S legionárskou chorobou už predtým pracovala. Mala pocit, ako keby sa stretla so starým priateľom.

„Okej, starký,“ povedala nahlas. „Nože ukáž, aký si chlapík, keď toľko nevážiš!“

Stlačila gombík, ktorým sa aktivoval videorekordér, a pustila sa do roboty.

O dve hodiny Megan Olsonová vyplávala zo Spacelabu na strednú palubu, kde boli malé spálne, komory s potravinami, umývárne a skladovacie skrinky. Odtiaľ vyliezla po rebríku do pilotnej kabíny, teraz opustenej, a šikovným manévrovaním sa dostala ku komunikačnému panelu.

„Okej, ľudia, pustite ma von!“

Keď sa začal vyrovnávať tlak vnútri tréningového modulu, pevne sa zaprela. Po pol dňa strávenom v stave čiastočnej beztláže mala pocit, že jej hrozne oťaželo telo. Na ten pocit si doteraz nevedela zvyknúť. Musela sa znova ubezpečiť, že má len svojich päťdesiatdva kíľ, z ktorých väčšinu tvorilo dobre trénované svalstvo.

Keď sa tlak vyrovnal, príklop na kokpíte sa otvoril. Prúd klimatizovaného vzduchu, ktorý ju zasiahol pri vyliezaní, spôsobil, že sa jej šaty prilepili k telu. Prvé, na čo si spomenula po tréningu, bolo vždy to isté: Chvalabohu, že sa môžem osprchovať v ozajstnej sprche. Na palube tréningového modulu nacvičovala len uterákové kúpele.

Ak sa dostaneš do ozajstnej misie, zmieriš sa aj s uterákovými kúpeľmi, pripomenula si.

„Držala si sa veľmi dobre.“

Vonku Megan privítal Dylan Reed, vysoký, dôstojne pôsobiaci chlap, ktorému už tiahlo na päťdesiatku.

„Máme vytlačené výsledky?“ opýtala sa.

„Počítače ich už prežúvajú.“

„Je to tretí test, ktorý sme robili s legionárkou. Stavím sa s tebou o večeru u Sherlocka, že aj tieto výsledky budú rovnaké, ako v predchádzajúcich dvoch prípadoch. Baktérie sa začali zúrivo množiť aj pri tom malom znížení gravitácie, ktoré sme dosiahli. Len si predstav, aké výsledky dosiahneme v prostredí mikrogravitácie!“

„Snáď si nemyslíš, že by som si o tom dovolil pochybovať?“

Megan za ním vykročila cez plošinu k výťahu, ktorým sa schádzalo na prízemie. Keď vystúpili z kabíny, na chvíľu zastala a zahľadela sa na simulátor, majestátne sa lesknúci v žiare stoviek svetiel.

„Stavím sa, že tak bude vyzerat aj vo vesmíre,“ povedala.

„Jedného dňa sa vyberieš na vesmírnu prechádzku a sama sa o tom presvedčíš,“ ubezpečil ju Reed.

„Jedného dňa...“ zopakovala zachmúrene Megan.

Ako jeden z náhradníkov posádky vedela, že pravdepodob-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
nosť jej účasti na najbližšej misii, ktorá mala odštartovať už o sedem dní, je prakticky nulová. Reedova skupinka vedcov bola v dokonalom stave. Aby sa dostala do posádky, niektorý z nich by si musel doslova zlomiť nohu.
„Vesmírna prechádzka počká," povedala Megan, keď vykročili k ubytovni posádky. „Teraz potrebujem najmä horúcu sprchu."
„Takmer som zabudol," povedal Reed. „Videl som tu tvojho známeho."
Zamračila sa. „Naozaj? Nikoho nečakám."
„Jona Smitha. Zjavil sa tu len pred chvíľkou."

Dve hodiny po tom, ako sa podvozok gulfstreamu odlepil od dráhy benátskeho letiska Marco Póla, pilot vošiel do kabíny cestujúcich s odkazom pre Smitha.
„Nejaké požiadavky, pane?" opýtal sa svojho cestujúceho. Smith pokrútil hlavou. „Ďakujem, nie."
„Keďže letíme do Houstonu, namiesto na Andrews, cesta sa predĺži o dve hodiny. Ak chcete, môžete si pospať." Smith poďakoval pilotovi za informáciu a donútil sa zjesť trocha studeného nárezu s ovocím. Odkaz od Kleina bol krátky. Vzhľadom na krvavé udalosti v Benátkach a povahu materiálu, ktorý mal pri sebe Danko, chcel sa s ním stretnúť, aby ho osobne o všetkom poinformoval. Navyše, pre prípad, že by si správa od Smitha vyžadovala okamžite informovať hlavu štátu, chcel zostať v blízkosti prezidenta, ktorý práve, v rámci podpory vesmírneho programu, navštívil Houston.
Keď Smith dojedol, začal sa pripravovať na stretnutie s Kleinom. Zostavil aj návrh potrebných opatrení a ešte raz si prešiel argumentáciu. Kým sa nazdal, lietadlo sa ocitlo nad Mexickým zálivom a blížilo sa k cieľu, letisku NASA.
Keď sa pred ním rozprestrel obrovský komplex, Smith si zrazu spomenul na Megan Olsonovú. Myšlienka na ňu mu na perách vylúdila úsmev.
Pilot odroloval s lietadlom do bezpečného priestoru, kde parkoval aj Air Force One. Smith zostúpil po schodíkoch. Dolu čakal ozbrojený seržant leteckej polície a odviezol ho do priestoru pre návštevníkov. V diaľke zbadať divácke tribúny, zaplnené zamestnancami NASA, ktorí počúvali prezidentov príhovor. Pochyboval, že Klein bude tam.
Seržant ho zaviedol ďaleko od tribún, do malej kancelárie. Miestnosť bola takmer prázdna. Zbadať v nej len bežný kancelársky stôl a niekoľko stoličiek. Klein zavrel veko najmodernejšieho notebooku, na ktorom pracoval, a podišiel k Smithovi.
„Chvalabohu, že ste to prežili, Jon."
„Ďakujem, pane. Verte mi, že zdieľam rovnaké pocity." Kleinovi sa ho vždy podarilo niečím prekvapiť. Keď sa už nazdával, že šéfovi Zástity 1 koluje v žilách namiesto krvi ľadová voda, Klein prejavil nefalšovaný záujem o osud mobilnej cifry, ktorú poslal v ústrety nebezpečenstvu.
„Prezident odtiaľto odchádza o necelú hodinu, Jon," informoval ho Klein. „Povedzte mi, čo sa stalo, aby som sa mohol rozhodnúť, či ho treba okamžite informovať, alebo nie."
Keď zbadať, ako sa Smith rozhliada po miestnosti, dodal: „Tajná služba prezrela miestnosť, či v nej nie sú odpočúvacie zariadenia. Môžete bez obáv hovoriť."
Smith mu podrobne, minútu po minúte, zrekapituloval, čo sa odohralo od okamihu, keď zbadať Danku na námestí svätého Marka. Videl, ako sa Kleinovi skrivila tvár, keď mu opísal paľbu, ktorú spustili zo samopalov falošní karabinieri. Keď sa zmienil o Bioaparate, Klein očividne spozornel.
„Stihol vám Danko predtým, než zomrel, niečo povedať?" opýtal sa ho nástojčivo.
„Nemal príležitosť. Ale mal pri sebe toto." Podal Kleinovi list z bloku s Dankovým rukopisom.

Bioaparát nemôže prejsť od Fázy 1 k Fáze 2. Nejde o nedostatok financií, nie sú na to dostatočne vybavení. Ale povára sa, že Fázu 2

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
dokončia niekde inde. Kuriér má z Bioaparatu odniesť vzorku najneskôr 9. 4.

Klein pozrel na Smitha. „Kto je ten kuriér? Je to muž, alebo žena? Pre koho pracuje? Tá informácia je na zúfanie neúplná! A čo znamenajú Fázy 1 a 2?”

„Zvyčajne sa tak označujú vývojové štádiá vírusov, pane,” odvetil Smith a potom dodal: „Aj ja by som rád vedel, čo má odtiaľ ten kuriér vyniesť. A kam bude smerovať.”

Klein podišiel k obloku, z ktorého bol dokonalý výhľad na depo, v ktorom sa plnili prídavné palivové nádrže. „Nedáva to zmysel. Prečo by odtiaľ Danko utekal, keby toto bolo všetko, čo zistil?”

„Presne tú istú otázku som si kládol aj ja, pane. Vezmime do úvahy túto možnosť: Kým Danko rotuje v Bioaparate, narazí na nejasnú informáciu o kuriérovi. Začne zisťovať, o čo ide, a nakoniec odhalí čosi, čo sám nečakať. Ale na ten lístok nestihne alebo sa neodváži napísať viac. Ak sa mu aj podarilo odhaliť totožnosť kuriéra, zistiť, čo vlastne mal z Bioaparatu odniesť a kam, tieto informácie zomreli s ním.”

„Nemôžem uveriť, že tak nezmyselne zomrel,” zamrmlal potichu Klein.

„Podľa mňa sa mu tá informácia videla dôležitá,” odvetil Smith. „Usiloval sa k nám tak veľmi dostať, lebo to, čo ukradnú v Rusku, podľa všetkého poputuje k nám.”

„Podľa vás nám sem niekto chce prepašovať ruskú biologickú zbraň?” pozrel naňho prekvapene šéf Záštity 1.

„Za daných okolností by som povedal, že je to dosť pravdepodobná možnosť. Čo iné mohlo Danku tak vystrašiť?”

Klein sa poškrabal na nose. „Ak je to tak a existuje čo len tieň podozrenia, musím o tom okamžite upovedomiť prezidenta. Bude potrebné podniknúť isté kroky.” Odmlčal sa.

„Problém je ale v tom, že nevieme, ako sa máme chrániť, lebo ani len netušíme, čo by nás prípadne mohlo ohroziť. Danko nám, žiaľ, v tom odkaze nič konkrétne nenaznačil.”

Smith naňho zamyslene pozrel. „Možno to nie je celkom tak, pane. Môžem?” Ukázal na notebook značky Dell, ktorý ležal na stole.

Smith sa prihlásil do internej siete USAMRIID a po zadaní niekoľkých hesiel sa dostal až k materiálom, tvoriacim najobľúbenejšie svetové kompendium o biologických zbraniach. Do podmienok hľadania napísal Fáza 1 a Fáza 2 a požiadala počítač, aby mu vyhľadal všetky vírusy, ktoré prešli dvoma rôznymi vývojovými štádiami.

Vo výpise sa zjavilo trinásť možností. Smith potom program požiadala, aby výber zúžil na vírusy, o ktorých sa vedelo, že ich Bioaparát vyvíjal, alebo že dokonca vytvára ich zásoby.

„Mohol by to byť marburg alebo ebola,” ozval sa Klein, ktorý mu pozeral cez plece. „Tie patria k najnebezpečnejším.”

„Fáza dva implikuje rekonfiguráciu. Štiepenie génov alebo nejaké iné formy zmien,” povedal Smith. „Marburg, ebola ani ďalšie podobné vírusy sa takto modifikovať nedajú. Vyskytujú sa v prírode a, prirodzene, nájdú sa aj v laboratóriách, v ktorých prebieha vývoj biologických zbraní. Ale v ich prípade ide len o návrhy spôsobu účinného rozšírenia na bojisku.”

Zrazu Smith zbledol. „Ale toto... s tým by sa dalo niečo urobiť! Vieme, že Rusi sa s týmto vírusom pohrávali celé roky. Usilovali sa vypestovať virulentnejší kmeň. Podľa zmluvy mali tie pokusy ukončiť, ale...”

Klein ho počúval, no oči mal prilepené na displeji, kde na tmavom pozadí žiarilo sedem zlovestných písmen: VARIOLA.

Slovo „vírus” je odvodené od latinského pojmu označujúceho jed. Vírusy sú tak zanedbateľné malé, že ich existencia bola neznáma až do konca devätnásteho storočia, keď na ne narazil ruský mikrobiológ Dmitrij Ivanovskij pri hľadaní pôvodcu epidémie v istej továrni na tabakové výrobky.

Variola, čiže pravé kiahne, patrí do širšej rodiny kiahní. Vý-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
skyt tejto choroby zaznamenali prvý raz roku 1122 pred naším
letopočtom v Číne. Odvtedy zmenila beh ľudských dejín.
V osemdesiatom storočí zdecimovala obyvateľstvo Európy i pô-
vodných obyvateľov Ameriky.
Pravé kiahne útočia najmä na dýchacie ústrojenstvo. Po in-
kubačnom období, trvajúcom päť až desať dní, vyvolávajú vy-
soké horúčky, vracanie, bolesti hlavy a meravosť zhybov. Po
týždni sa zjaví výsev, najprv lokalizovaný, neskôr sa však roz-
šíri na celé telo a vytvárajú sa pluzgiere. Tie uschnú, odpadnú
a zanechajú po sebe jazvy, ktoré sa stávajú zdrojom nových re-
cidív choroby. Po dvoch až troch týždňoch - v prípade červe-
ných a čiernych kiahní už po niekoľkých dňoch - pacient
umiera.

Lekári začali bojovať proti tomuto zhubnému vírusu až ro-
ku 1796. Britský lekár Edward Jenner zistil, že dojičky, ktoré
sa od kráv nakazili miernou formou vírusu, nikdy nedostanú
kiahne. Odobral vzorku lézií istej dojičky a zaštepil ňou mla-
dého chlapca, ktorý potom prežil epidémiu. Jenner svoj objav
nazval vaccinia čiže vakcína.

Posledný známy prípad choroby oznámili a vyliečili roku
1977 v Somálsku. V máji 1980 WHO - Svetová zdravotnícka
organizácia - oznámila, že medicína zvíťazila v boji nad kiah-
ňami. Nariadila ukončenie imunizačných programov, pretože nebol nijaký dôvod
vystavovať ľudí čo aj minimálnemu riziku
spojenému s vakcináciou.

Koncom osemdesiatych rokov zostali na svete len dve vzor-
ky vírusu variola major: v atlantskom Centre kontroly chorôb
a v Ivanovskom virologickom ústave v Moskve.

Podľa medzinárodnej dohody, ktorú podpísali Spojené štáty
aj Rusko, mali sa tieto vzorky uchovávať v osobitne zabez-
pečených laboratóriách, prístupných medzinárodnej inšpekcii.
Nesmeli sa využívať na nijaké experimenty bez prítomnosti po-
zorovateľov Svetovej zdravotníckej organizácie.
Tak aspoň znela teória.

„Teoreticky mali byť prítomní pozorovatelia," povedal Smith
a pozrel na Kleina. „Ale obaja vieme, ako sa to robilo v skutoč-
nosti."

Klein odfrkol. „Rusi opili zástupcov WHO rožkom. Naroz-
právali im, ako dokonale majú vo Vladimire všetko zabezpeče-
né, a tí blázni im tam dovolili uchovávať kiahne. Neuvedomili
si, že Rusi im ukázali len tie časti Bioaparatu, ktoré im chceli
ukázať."

To bola pravda. Vďaka prebehlikom a miestnym zdrojom sa
Spojeným štátom v priebehu niekoľkých rokov podarilo získať
pomerné jasný obraz o tom, čo sa odohráva v komplexe Bio-
aparát. Medzinárodným inšpekciám vždy ukázali len vrchol ľa-
dovca, dokonale zabezpečené priestory na uskladnenie vírusu
varioly, ktoré potom schválili. Ale boli tam aj ďalšie pracovis-
ká, maskované za očkovacie a fertilizačné laboratóriá, ktoré zo-
stali pred svetom ukryté. Klein mal dostatok informácií na to,
aby mohol celú vec odhaliť pred WHO a požadovať, aby Bio-
aparát celkom sprístupnili, ale bránili mu v tom politické ohľa-
dy. Súčasná administratíva nechcela dráždiť Rusko, ktorému
hrozila možnosť návratu ku komunistickej vláde. Navyše mno-
hí inšpektori WHO neboli ochotní prijať americké tvrdenia
bez rukolapných dôkazov, a nedalo sa ani spoľahnúť na ich
mlčanlivosť. Americké spravodajské služby sa obávali o životy
tých, ktorí im dodávali informácie. Nepochybovali, že len čo
by vyšlo najavo, aké informácie západ získal, Rusi by rýchlo
odhalili ich konkrétne zdroje.

„Nemám na výber," zašomral Klein pochmúrne. „Musím to
povedať prezidentovi."

„Mohlo by dôjsť k priamemu kontaktu na najvyššej úrovni,"
zhodnotil situáciu Smith. „Otázka potom znie: dôverujeme
Rusom natoľko, aby sme ich samých nechali hľadať únikový
kanál a kuriéra? Nevieme, s akým protivníkom máme v Bio-
aparate do činenia, ako vysoko je postavený, ani od koho do-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra stáva príkazy. Čo ak to nie je len nejaký odbojný vedec alebo výskumník, ktorý chce rýchlo zarobiť tým, že dodá žiadaný balíček do New Yorku? V pozadí by mohli stáť nejakí činitelia priamo z Kremľa."

„Vravíte, že ak by sa náš prezident pohováral s ruským prezidentom, mohli by sme priveľmi zavčasu odkryť karty? Navrhnete mi teda nejakú inú alternatívu."

Smith za necelé tri minúty predostrel šéfovi improvizovaný plán, ktorý vymyslel už počas letu. Zbadal jeho pochybovačný pohľad a pripravil sa na odmietnutie, no Klein ho prekvapil. „Súhlasím. Je to jediná alternatíva, ktorú môžeme v tejto situácii uplatniť okamžite, a našou jedinou nádejou na úspech je rýchlosť. No poviem vám jedno: prezident nám nedá veľa času. Ak vaša akcia neprinesie rýchle výsledky, nezostane mu iné, len obrátiť sa na Rusov."

Smith sa zhlboka nadýchol. „Dajte mi dva dni. Budem sa vám hlásiť každých dvanásť hodín. Ak zmeškám spojenie o viac ako šesťdesiat minút, berte to tak, že sa vám už zrejme neozvem."

Klein pokrútil hlavou. „To je priveľké riziko. Nerád posielam do akcie ľudí vyzbrojených len odhodlaním a modlitbami."

„Momentálne nám nezostáva iné, ako modliť sa, pane," odvetil vážne Smith. „Možno by ste prezidentovi mali povedať ešte niečo. Vakcínu proti kiahňam sme prestali vyrábať už pred mnohými rokmi. Momentálne má USAMRIID k dispozícii len tristotisíc dávok. Sú vyhradené pre potreby armády. Nemohli by sme zaočkovať ani zlomok populácie." Odmlčal sa. „Existuje aj horší scenár: niekto ukradol vírus varioly, lebo v Rusku sa nepodarilo uskutočniť prechod k Fáze 2, ale ten človek si myslí, že jemu sa to podarí. V tom prípade by už u nás na kuriéra čakalo nejaké utajené laboratórium. Ak je to tento prípad a príjemca nechce len vytvoriť zmutovaný kmeň, ale zamýšľa ho aj použiť, tak sme bezmocní. Mohli by sme vyprodukovať toľko dávok vakcíny, koľko by sme len chceli, ale proti novému kmeňu kiahní by vôbec neúčinkovala." Kleinov pohľad sa zabodol do Smithových očí. Hlas mu zaznel ticho a trochu zachrípnuto. „Choďte a zistite, čo vlastne chcú Rusi do sveta vypustiť. Ale prídte na to rýchlo!"

Kapitola 5

Keď Megan prechádzala obrovským hangárom, kým vyšla na denné svetlo, opäťky jej elegantne klopkali po hladkej betónovej dlážke. Hoci bola v Houstone už takmer dva mesiace, ešte vždy si neprivykla na miestnu klímu. Bol len apríl, no vzduch už naplnila nesmierna vlhkosť. Tešilo ju, že výcvik nepotrvá až do leta. Medzi budovami G-3 a G-4 bolo vtesnané nové návštevnícke centrum. Megan prešla okolo flotily autobusov NASA, slúžiacich na prevoz hostí od hlavnej brány k centru, a zamierila do vstupnej haly. Z povaly átria visel model raketoplánu v polovičnej veľkosti. Prešla okolo skupiny školákov, ktorí s očami rozšírenými od úžasu sledovali vernú napodobnenu orbitálneho modulu, a zamierila k stolu príslušníka bezpečnostnej služby. Všetkých návštevníkov NASA mali zaznamenaných v počítači a pri každom mene bola poznámka, koho ten človek prišiel navštíviť. Megan márne rozmýšľala, koho tak asi mohol prísť navštíviť Jon Smith. Zrazu ho zazrela priamo pod modelom raketoplánu.

„Jon!"

Smith sa pri počutí svojho mena strhol a zamračil, no keď zbadal Megan, tvár mu rozjasnil úsmev.

„Megan... aké úžasné, že ťa znova vidím!"

Megan podišla k nemu a položila mu ruku na plece. „Vyzeraš ako niekto s dôležitým poslaním, si taký vážny. Nehovor, že si sa za mnou nechcel ani na chvíľku zastaviť!"

Smith zaváhal. Síce si na Megan spomenul, no vôbec ne-

očakával, že sa s ňou skutočne stretne.

„Ani by som nevedel, kde ťa mám hľadať," odvetil podľa pravdy.

„Ty, taký informovaný človek?" doberala si ho Megan. „A čo tu teda robíš? Patríš do prezidentovho sprievodu?"

„Ale kde. Mal som sa tu len s niekým stretnúť. Dozvedel som sa o tom v poslednom okamihu."

„Aha. A hneď sa musíš ponáhľať preč. Nemáš čas aspoň na pohár niečoho dobrého alebo šálku kávy?"

Hoci sa chcel čím skôr vrátiť do Washingtonu, usúdil, že by v priateľke nemal vyvolávať ďalšie podozrenie, najmä keď sa podľa všetkého uspokojila s jeho nejasným zdôvodnením návštevy NASA.

„Rád si s tebou niečo vypijem," súhlasil. „Mimochodom, mám pocit, že si ma hľadala. Alebo si to len namýšľam?"

„Hľadala som ťa," pripustila Megan a vykročila smerom k výťahom. „Jeden tvoj známy, doktor Dylan Reed, sa zmienil, že ťa tu zazrel."

„Dylan...? Rozumiem."

„Odkiaľ ho vlastne poznáš?"

„Pracovali sme spolu, keď NASA a USAMRIID pripravovali biochemický výskumný program pre raketoplány. Je to už dosť dávno. Odvtedy som ho nevidel."

Vlastne sa natíska ďalšia otázka: ako Reed alebo hocikto iný mohol vedieť, že som tu?

Keďže vzdušný priestor okolo NASA bol chránený, pilot gulfstreamu musel nahlásiť letovej kontrole NASA mená všetkých cestujúcich i členov posádky. Informovali o nich zrejme aj strážnu službu. Ale táto informácia mala zostať dôverná, ledaže by niekto monitoroval všetky prílety.

Megan otvorila čipovou kartou sklené dvere výťahu, ktorý ich odviezol do malého baru na poschodí. Prechádzali popri širokých oknách s výhľadom na skúšobný areál strediska. Megan sa musela usmiať, keď zbadala, ako sa po vzletovej dráhe rozbieha obrovský KC-135, prerobený vzdušný tanker.

„Nejaké príjemné spomienky?" opýtal sa Smith.

Megan sa zasmiala. „S odstupom áno. Tú stotridsaťpäťku špeciálne upravili, aby sme v nej mohli predskúšať rozličné experimenty a vybavenie v podmienkach nízkej gravitácie, aké existujú počas vesmírnych letov. Strmo stúpa, kým nedosiahne preťaženie dve gé, potom sa nakloní a dvadsať až tridsať sekúnd padá takmer voľným pádom. Keď som v nej letela prvý raz, nemala som ani potuchy, ako veľmi stresuje znížená gravitácia vnútorné telesné systémy." Zaškerila sa. „Vtedy som zistila, prečo má stotridsaťpäťka také obrovské zásoby vrecúšok na vracanie."

„A prečo ju volajú Grc-expres," dodal Smith.

Megan sa naňho prekvapene zahľadela. „Ty si v nej niekedy letel?"

„Nie, a ani po tom netúžim."

Usadili sa za stolom pri okne. Megan si objednala pivo, no Smith, ktorý mal o chvíľu odletieť, si radšej vybral pomarančový džús. Keď im doniesli nápoje, zdvihol pohár na prípitok.

„Aby si dočiahla na hviezdy."

Megan mu pozrela do očí. „V to pevne dúfam."

„A ja to viem."

Smith a Megan zdvihli hlavy a zbadali, že pri ich stole stojí doktor Dylan Reed.

„Jon, som rád, že ťa zasa vidím. Čakal som na prílet niekoho úplne iného, a zrazu len vidím na zozname cestujúcich tvoje meno!"

Smith mu podal ruku. Reed ju mocne stisol, a keď ho Smith pozval, prisadol si k ich stolu.

„Ešte vždy pracuješ v USAMRIID?" opýtal sa.

„Zatiaľ som s nimi neprerušil styky. A ty si tu dole už koľko, tri roky?"

„Štyri."

„Letíš s ďalšou misiou?"

Reed sa zaškeril. „Dole by ma neudržali ani párom koni.

Stal som sa závislým od raketoplánu."

Smith znova nadvihol pohár. „Teda na bezpečný let a šťastný návrat."

Po prípitku sa Reed obrátil k Megan. „Nikdy si mi nepovedala, ako ste sa vy dvaja zoznámili."

Megan sa prestala usmievať. „Sophia Russellová bola moja

Priateľka z detstva."

Prepáč, ospravedlnil sa Reed. „Počul som, že zomrela, Jon. Je mi to veľmi ľúto."

Reed a Megan sa potom začali rozprávať o rannom výcviku v trenažéri. Smith počúval a neuniklo mu, ako milo sa jej prihovára. Pomyslel si, či ich nespája aj niečo viac ako profesionálne partnerstvo.

A keby aj, nič ma do toho nie je.

Smith pocítil na zátylku čísi pohľad. Nenápadne sa posunul, aby videl v obločnej tabuli odraz celej miestnosti za sebou. Pri barovom pulte stál stredne vysoký, asi štyridsaťročný chlapík s miernou nadváhou. Hlavu mal celkom vyholenú, takže sa mu leskla v svetle žiariviek. Smith aj z tejto vzdialenosti rozoznal, že pozerá s pootvorenými ústami priamo naňho.

Nepoznám ťa, ale prečo sa o mňa tak zaujímaš?

„Dylan?"

Smith ukázal palcom za seba, v smere barového pultu. Jeho pozorovateľ sa rýchlo pohl, akoby sa chcel skryť za stĺp, ale potom si to rozmyslel.

„Čakáš niekoho?"

Reed sa obzrel. „Správne. To je Adam Treloar. Je to hlavný lekár misie." Zamával naňho. „Adam!"

Smith sledoval, ako sa Treloar zdráhavo približuje. Pripomínal dieťa, ktorému sa nechce k slávnostne prestretému stolu.

„Adam, zoznám sa s doktorom Jonom Smithom z USA-MRIID," povedal Reed.

„Teší ma," povedal Smith.

„Áno... aj mňa," zamumlal Treloar so stopami britskej výslovnosti.

„Už sme sa niekedy videli?" opýtal sa Smith pokojne.

Nechápal, prečo Treloarove vypučené oči po tejto zdvorilej otázke akoby ešte povyliezli z jamôk.

„O tom pochybujem. Asi by som si to pamätal," odvetil Treloar a rýchlo sa obrátil k Reedovi. „Musíme si ešte prejsť výsledky posledných kondičných testov posádky. A každopádne musím stihnúť to stretnutie so Stonom."

Reed pokrútil hlavou. „Blíži sa štart, a tak to tu začína byť trochu hektické," povedal ospravedlňujúco Smithovi. „Obávam sa, že sa s vami musím rozlúčiť. Teší ma, že sme sa stretli, Jon. Mali by sme si to niekedy zopakovať."

„To rozhodne."

„Ahoj, Megan, uvidíme sa o tretej v laboratóriu."

Smith chvíľu pozoroval oboch mužov. Usadili sa v boxe na opačnom konci miestnosti.

„Ten Treloar je akýsi čudný," poznamenal. Najmä keď sa chce baviť o výsledkoch kondičných testov, ale nemá pri sebe nijaké záznamy.

„Veru," súhlasila Megan. „Ako lekár patrí Adam k najlepším. Dylan ho sem pretiahol z Bauer-Zermattu. Ale je to dosť výstredný chlapík."

Smith pokrčil plecami. „Povedz mi, ako sa ti pracuje s Dylanom? Pamätám sa, že býval dosť punktičársky."

„Ak tým chceš povedať, že je naozaj sústredený na svoju robotu, tak to je pravda. Ale prichádza stále s novými podnetmi, núti ma usilovnejšie rozmýšľať a v konečnom dôsledku dosahujem lepšie výsledky."

„Som rád, že máš takého spolupracovníka." Pozrel na hodinky. „Ja sa už budem musieť pobrať."

Megan sa zdvihla s ním. „Vlastne aj ja už musím ísť."

Keď vystúpili z výtahu na hlavnom podlaží, chytila ho nad laktom. „Som rada, že som ťa znova videla, Jon."

„Aj ja som ťa rád videl, Megan. Nabudúce, keď prídeš do Washingtonu, tak ťa pozývam ja.“

Zasmiala sa. „Aby som ťa nezobrala za slovo.“

„Nezízaj tak na nich!“

Adam Treloar sa strhol, zaskočený ostrým tónom svojho spoločníka. Nechápal, prečo je Reed, ktorý sa väčšinu času príjemne usmieva, zrazu taký drsný.

Pomocou periférneho videnia naďalej sledoval, ako Jon Smith a Megan Olsonová kráčajú k výtahu. Keď kabína zastala s tlmeným cengnutím na ich podlaží a obaja do nej nastúpili, konečne si vydýchol. Zobral obrúsok a poutieral si ním tvár a temeno.

„Vieš, kto je ten Smith?“ opýtal sa nástojčivo zachrípnutým hlasom svojho spoločníka.

„Náhodou viem,“ odvetil pokojne Reed. „Poznám ho už roky.“

Oprel sa chrbtom o lavicu boxu, len aby sa dostal o pár centimetrov ďalej od kyslého pachu, ktorý akoby Treloara sprevádzal všade, kam sa pohol. Nedbal, že to je očividne nezdvorilé gesto. Nikdy neskrýval opovrhnutie, ktoré pociťoval k hlavnému lekárovi misie.

„Ak vieš, kto je, tak mi povedz, čo tu robí!“ vyhrkol Treloar vzrušene. „Veď je to ten chlap, s ktorým sa Danko stretol v Benátkach!“

Reedova ruka vyletela ako kobra. Zovrel Treloarovi ľavé zápästie a bolestivo mu pritlačil citlivý nerv. Treloar prevrátil oči a z otvorených úst mu unikol ston.

„Čo všetko vieš o Benátkach?“ opýtal sa tichým výhražným tónom Reed.

„Nič, len som ťa začul, ako o nich hovoríš!“ podarilo sa Treloarovi bezmocne zajachtať.

„Tak zabudni, že som o tom niekedy hovoril, jasné?“ pokračoval Reed hlasom hladkým ako hodváb. „Benátky ťa nemajú čo zaujímať. Ani Smith.“

Pustil Treloarovo zápästie a s potešením skonštatoval, že z lekárových očí sa ani potom nevytratil bolestný výraz.

„Len sa mi videlo ako veľká zhoda okolností, že Smith sa najprv vyskytol v Benátkach a teraz je tu,“ vysvetľoval Treloar.

„Ver mi, že ten chlap o ničom ani len netuší. Nič nevie. Danko zomrel, kým stihol povedať jediné slovo. A pre jeho prítomnosť v Benátkach existuje jednoduché vysvetlenie - Danko a Smith sa poznali z medzinárodných konferencií. Očividne sa spriatelili. Keď sa Danko rozhodol zdupkať, pomyslel si, že by mohol Smithovi dôverovať. Nie je v tom nič zložitejšie ani zlovestnejšie.“

„Takže je moja cesta bezpečná?“

„Dokonale,“ ubezpečil ho Reed. „Pokojne si môžeme dať ešte po pohárik a potom prejdeme tie prípravy.“

Peter Howell počkal ešte niekoľko hodín, potom odišiel z hotelu Danielí a úzkymi ulicami sa dostal až k Rio del San Moise, kde v ohni skončili svoj život obaja zabijaci. Ako predpokladal, miesto strážila len hárstka karabinierov, ktorí dbali, aby na miesto činu, ohradené lanami, neprenikol nijaký zvedavý turista.

Človek, ktorého hľadal, prezeral ohorené zvyšky gondoly.

Za ním videl potápačov, ktorí pátrali v kanále po ďalších materiálnych dôkazoch.

Jeden z karabinierov zastal Howellovi cestu.

„Chcem hovoriť s inšpektorom Dionettim,“ oznámil mu Angličan plynulou taliančinou.

Howell počkal, kým policajt došiel k nízkemu, upravenému mužovi, ktorý pozeral na kus očadeného dreva a pritom si zamyslene pohládzať briadku.

Marco Dionetti, inšpektor Polizie Statale, zdvihol hlavu, a keď spoznal Petra Howella, prekvapene zažmurkal. Stiahol si gumené rukavice, zmietol imaginárnu smietku z chlopne na mieru šitého obleku, pristúpil k Howellovi a objal ho podľa talianskeho zvyku.

„Pietro! To som rád, že ťa znova vidím!" Dionetti si poprezeral Howella od hlavy po päty. „Aspoň dúfam, že to bude príjemné stretnutie."

„Aj ja ťa rád vidím, Marco."

Počas zlatého veku terorizmu, v polovici osemdesiatych rokov, Peter Howell, vtedy príslušník SAS, spolupracoval s výskumnými talianskymi policajnými úradníkmi na odhalení únoscov britských občanov. Jedným z ľudí, ktorí si uňho vtedy získali rešpekt, bola vychádzajúca hviezda Statale, Marco Dionetti, aristokrat s tichým hlasom, no inak tvrdý ako oceľ. Howell s ním udržiaval styky aj v priebehu ďalších rokov, a kedykoľvek sa dostal do Benátok, vždy bol vítaným hosťom v paláci jeho predkov.

„Takže ty si tu v Serenissime, a ani si mi nezavolať? Už ani nehovorím o tom, že si nevyužil moje pohostinstvo!" hneval sa očistom Dionetti. „Kde si sa ubytoval? Stavím sa, že zasa v hoteli Danieli."

„Ospravedlňujem sa, Marco," odvetil Howell. „Pricestoval som len včera a čakali ma tu trochu rušnejšie okamihy."

Dionetti sa zahľadel na trosky rozsiate po nábřeží. „Trocha rušnejšie? Máš pravdu, bolo tu dosť rušno. Môžem byť taký smelý a opýtať sa, či vieš niečo o tejto hrôze?"

„Môžeš. A rád ti odpoviem. Ale nie tu."

Dionetti ostro zahvízdal. K schodom sa takmer okamžite priblížil modro-biely policajný čln.

„Môžeme sa pohovárať cestou," navrhol Dionetti.

„Cestou kam?"

„Ale no tak, Pietro! Ideme predsa na Questuru. Bolo by odo mňa nezdvorilé očakávať, že odpovieš na moje otázky, ak ja neodpoviem na tvoje."

Howell prešiel za inšpektorom na kormu motorového člna.

Obaja počkali, kým loď opustí úzky kanál Rio del San Moise a vpláva do veľkého kanála.

„Povedz mi, Pietro," pokúsil sa inšpektor prekričať hluk dieselového motora, „čo vieš o tej hrôze, ktorá vypukla v našom meste?"

„Nezúčastňujem sa tu na nijakej operácii," ubezpečil ho Howell. Ale jeden môj priateľ sa do toho incidentu zaplietol."

„Nie náhodou ten záhadný chlapík z námestia svätého Marka?" opýtal sa Dionetti. „Ten, ktorého videli pri zastrelenom, a ktorý sa pustil prenasledovať oboch vrahov, ale nakoniec bez stopy zmizol?"

„Práve ten."

Dionetti si teatrálny povzdychol. „Povedz mi, že to nemá nič spoločné s terorizmom, Pietro!"

„Nemá."

„U obete sme našli ukrajinský pas, inak nič mimoriadne. Vyzeral, ako keby mal za sebou ťažkú cestu. Mali by nám robiť starosti dôvody, ktoré ho k nám priviedli?"

„Taliansko si nemusí robiť nijaké starosti. Len tadiaľto prechádzal."

Dionetti sa zahľadel na dopravný ruch, na vodné taxíky a autobusy, plávajúce kontajnery na odpadky i elegantné gondoly, ktoré sa pohojďovali na vlnách, vytvorených väčšími plavidlami. Veľký kanál bol hlavnou dopravnou tepnou jeho milovaných Benátok a on citlivo vnímal jeho pulz.

„Nechcem nijaké problémy, Pietro," zamrmľal.

„Tak mi pomôž," povedal naliehavo Howell. „A ja sa postarám, aby sa problémy stratili." Odmlčal sa. „Zistil si niečo, čo by naznačovalo totožnosť tých dvoch páchatel'ov alebo aspoň to, ako ich zabili?"

„Bola to bomba," odvetil Dionetti stroho. „Oveľa účinnejšia, než bolo nutné. Niektorí ich chceli zničiť zo sveta tak, aby po nich nezostali nijaké stopy. Pravda, zámer mu celkom nevyšiel. Našli sme dost ostatkov na identifikáciu, avšak za predpokladu, že o tej dvojici už máme nejaké záznamy. Zakrátko by sme sa to mali dozvedieť."

Keď sa priblížili k Rio di Ca Gazoni, čln spomalil a pomaly vošiel do doku pred Questurou, riaditeľstvom Polizie Statale.

Dionetti prešiel s Howelom okolo ozbrojených policajtov, strážiach vchod do paláca zo sedemnásteho storočia. „Kedysi to bol domov hrdej rodiny," prehodil Dionetti cez plece. „Potom im ho zabavili na vyrovnanie daňových nedoplatkov. A vláda z neho urobila veľkú policajnú stanicu." Smutne pokrútil hlavou. Howell za ním prešiel širokou chodbou do miestnosti, ktorá vyzerala ako niekdajší salón na prijímanie hostí. Za oknami sa črtala spustená záhrada. Dionetti obišiel stôl a prsty sa mu rozbehli po klávesnici počítača. Tlačiareň sa s tichým zabzučaním prebudila k životu. „Boli to bratia Roccovci, Tommaso a Luigi," povedal a podal Howellovi výtlačok z tlačiarne. Howell sa zahľadel na fotografie dvoch ani nie tridsaťročných drsníakov. „Sicilčania?" „Správne. Nájomní vrahovia. Máme viac ako dôvodné podozrenie, že zastrelili štátneho žalobcu v Palerme a jedného sudcu v Ríme." „Boli drahí?" „Riadne. Prečo sa pýtaš?" „Pretože potom si ich mohol najatť len niekto, kto mal peniaze aj konexie. Sú to profíci. Takých nenájdeš na inzerát." „Ale prečo by zabíjali nejakého ukrajinského chudáka - ak to naozaj bol Ukrajinec?" „To ani len netuším," odpovedal podľa pravdy Howell. „Ale potrebujem to zistiť. Máš nejakú predstavu o tom, kde mohli mať domovskú základňu?" „V Palerme. V svojom rodisku." Howell prikývol. „A čo tá trhavina?" Dionetti sa vrátil k počítaču. „Áno... v predbežnej správe zo súdneho laboratória sa uvádza, že to bola cé-dvanásťka, asi pol kila." Howell sa naňho pozorne zahľadel. „Cé-dvanásťka? Si si tým istý?" Dionetti pokrčil plecami. „Možno si spomínaš, že naše laboratórium dosahuje veľmi vysoký štandard, Pietro. Ich závery by som nespochybňoval." „To ani nechcem," odvetil Howell zamyslene. Ibaže, ako sa vrah dvoch Sicíľčanov dostal k najnovšej trhavine, používanej americkou armádou?

Domovom Marca Dionettiho bol štvorposchodový palác zo šiestnásteho storočia, s priechelým obráteným k veľkému kanálu, a len čo by kameňom dohodil od Akadémie. V honosnej jedálni, ktorej dominoval kozub od Morettu, pozerali z plátien renesančných majstrov prísne tváre Dionettiho predkov. Peter Howell dojedol posledný kúsok seppioline a opretý o stoličku počkal, kým starý sluha sprace zo stola. „Odovzdaj môj kompliment Márii," povedal potom. „Sépia bola vynikajúca, presne taká, akú som si ju pamätal." „Určite jej to poviem," odvetil Dionetti, keď medzi nich položili táčnu bussolai. Zobral jeden zo zákuskov so škoricovou príchuťou a zamyslene si z neho odhryzol. „Pietro, chápem tvoju snahu o zachovanie diskretnosti. Ale aj ja mám nadriadených, ktorým sa musím zodpovedať. Nemôžeš mi o tom Ukrajincovi povedať niečo bližšie?" „Mal som len dávať pozor, keď sa stretnú," odvetil Howell. „Ani vo sne som netušil, že by mohlo dôjsť k takému krviprelievaniu." Dionetti si spojil prsty do striešky. „Mohol by som vytvoriť pracovnú hypotézu, že bratia Roccovci sa pomýlili. Čo ak človekom, za ktorého zlikvidovanie im niekto zaplatil, nebol ten Ukrajinec, ale jeho spoločník, chlap, ktorého svedkovia videli utekať z námestia?" „Tým by sa ale nevysvetľovalo, prečo Roccovci na svoju akciu doplatili životom," pripomenul mu Howell. Dionetti jeho poznámku odbavil mávnutím ruky. „Tí dvaja mali mnohých nepriateľov. Kto môže vylúčiť, že sa niektorému

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
z nich podarilo konečne s nimi zúčtovať?"
Howell dopil kávu. „Ak môžeš, vychádzaj z tejto teórie,
Marco. Ja by som to urobil. A teraz... nechcem vyzeráť ako ne-
vďačný hosť, ale naozaj musím stihnúť lietadlo do Palerma."
„Môj čln je ti plne k dispozícii," povedal Dionetti a odpre-
vadil Howella do hlavnej haly. „Ak v prípade nastane nejaký
vývoj, spojím sa s tebou. A ty mi sľúb, že až vybavíš svoje veci,
zastavíš sa tu ešte aspoň na chvíľu pred návratom domov. Záj-
deme si na La Fenice."
Howell sa usmial. „To by sa mi páčilo. Ďakujem ti za po-
moc, Marco."
Dionetti sledoval, ako Angličan prekročil okraj člna. Keď
vplával do veľkého kanála, ešte raz mu zakýval. Až keď si bol
stopercentne istý, že naňho Howell nevidí, prestal sa usmievať
a tvár mu stvrdla.
„Mal si mi povedať viac, starec," zamrmľal potichu sám pre
seba. „Možno by si potom nemusel zomrieť."

Kapitola 6

Necelých trinásťtisíc kilometrov smerom na západ, na havaj-
skom ostrove Oahu, sa pokojne vyhrieval v horúcich lúčoch tropického slnka Pearl
Harbor. Prístav lemovali administratívne budovy vojnového námorníctva a
veliteľstva tichomorskej flotily. V to dopoludnie sa do Nimitzovej budovy
nedostal nik okrem povolaných osôb. Ozbrojení príslušníci pobrežnej stráže sa
rozmiestnili pred budovou i v nej, na dlhých klimatizovaných chodbách a pred
zatvorenými dverami prednáškovej siene.
Prednášková sieň bola veľká ako telocvičňa a bez problémov
pojala tristo ľudí. Dnes ich tam bolo sotva tridsať, sedeli v pr-
vých radoch pod pódium. Pohľad na medaily a rady stužiek,
zdobiace hrude slávnostných uniforiem prítomných hostí, vy-
svetľoval, prečo v okolí panujú také prísne bezpečnostné opat-
renia. Boli tu najvyšší dôstojníci z tichomorskej flotily. Repre-
zentovali všetky zložky ozbrojených síl, zodpovedné za
odhalenie a eliminovanie akejkoľvek hrozby - od kalifornských
brehov až po Taiwanský prieliv v juhovýchodnej Ázii. Bojový-
mi akciami zocelení vojnoví veteráni prešli všetkými vojnový-
mi konfliktmi posledného obdobia. Ani jeden z nich nemal
trpezlivosť s politikmi alebo vojenskými teoretikmi, čo neznamenal, že si tých
hlupákov ochotne nevypočuli. Spoliehali sa však na svoje skúsenosti a inštinkty
a rešpektovali len tých, ktorí sa osvedčili v skutočnom boji. Preto sa teraz
všetky oči upierali na generála Franka Richardsona, veterána z Vietnamu a vojny
v Perzskom zálive. Na Richardsona a ďalších dvanástich generálov už americký
národ takmer zabudol, ale oni nie. Pre nich bol Richardson, zástupca armády v
zbore náčelníkov štábov, stelesnením skutočného bojovníka. Keď niečo hovoril,
všetci títo muži ho pozorne počúvali.
Richardson sa oboma rukami oprel o okraje rečníckeho pul-
tu. Vysoký, dobre stavaný chlap si už od čias, keď študoval na
West Pointe, udržiaval stále rovnako štíhlu postavu. S ocele-
vosivými, nakrátko pristrihnutými vlasmi, chladným pohľa-
dom zelených očí a výraznou sánkou stelesňoval vysnívaný
vzor všetkých mediálnych mágov. Ibaže Richardson opovrho-
val prakticky každým, kto nikdy neprelial krv za svoju vlasť.
„Páni, zhrňme si to," uzavrel Richardson svoj príhovor
a rozhlíadal sa po obecenstve. „Netrápia ma Rusi. Väčšinu ča-
su máme problém vôbec sa vyznať v tom, kto vlastne riadi tú
prekliatu krajinu, či sú to politici, alebo miestna mafia. Bez di-
vadelného programu tých pajácov od seba nerozoznáte."
Richardson počkal, kým doznie smiech, vyvolaný jeho žar-
tíkom.
„Ale kým matička Rus je v hajzli," pokračoval, „Nedá sa to
isté povedať o Číňanoch. Minulé vlády tak dychtili vliezť s ni-
mi do jednej postele, že nikdy nezbadali, aké sú skutočné zá-
mery Pekingu. Predali sme im našu najmodernejšiu počítačo-
vú a satelitnú technológiu a neuvedomili sme si, že sa už
votreli do našich najdôležitejších stredísk jadrového výskumu
i do výrobných zariadení. Los Alamos bol pre týchto chlapíkov
hotovým supermarketom."

Stále tejto vláde opakujem, tak ako som opakoval aj tej predošlej, že Čína sa nedá odstrašiť len jadrovými prostriedkami." Richardson sa zahľadel do úzadia sály. Tam sa o stenu opieral, s rukami skríženými na prsiach, plavovlasý štyridsiatnik v civile. Generál zachytil jeho takmer nebadateľné pokrútenie hlavou a okamžite prehodnotil svoje ďalšie slová.

„Ani Číňania nemôžu dúfať, že nás zastrašia svojou jadrovou kartou. Pravda, oni majú na výber aj ďalšiu možnosť – chemicko-biologické bojové prostriedky. Stačí im rozšíriť nejakú plagu v našich najväčších centrách populácie a v našich systémoch velenia, a hneď tu vypukne obrovský chaos. A oni sa ešte budú môcť tváriť, že s tým nemajú nič spoločné.

Preto je životne dôležité, páni, aby ste pri svojich hliadkach, počas sledovacích preletov a pri iných výzvedných činnostiach získavali čo možno najviac informácií o čínskom programe biologických zbraní. V nadchádzajúcich vojnách sa bitky nebudú vyhrávať alebo prehrávať na pozemných bojiskách či na mori, rozhodne aspoň spočiatku nie. Budú prebiehať v laboratóriách, kde sa nepriatelia rátaajú na trilióny plukov, ktoré sa zmestia na hrot špendlíka. Iba ak budeme vedieť, kde sa vytvárajú tieto pluky, kde sa živia, udržiavajú a skladujú, budeme ich môcť účinne eliminovať."

Richardson sa odmlčal. „Ďakujem vám za váš čas a pozornosť, páni."

Chlap v úzadí sa nepripojil k búrlivému potlesku. Nepohol sa, ani keď zvyšok obecnstva obklopil generála a začal ho zasypávať otázkami. Anthony Price, zástupca riaditeľa Národnej bezpečnostnej agentúry, si svoj komentár vždy nechával na chvíľu súkromia.

Keď sa dôstojníci rozišli, Richardson zamieril k Priceovi, ktorý práve uvažoval o tom, ako veľmi generál pripomína pyšného kohúta.

„Bože, ako tých ľudí milujem! Priam z nich cítiť vôňu boja."

„Ja cítim len to, že si to takmer posral, Frank," odvetil chladne Price. „Keby som ťa nezabrzdil, bol by si im to všetko vytáral."

Richardson naňho znechutene pozrel. „Nemysli si, že som taký tupý." Otvoril dvere. „Poďme, už aj tak prideme neskoro."

Vyšli z budovy pod žiarivú modrú oblohu a rýchlo vykročili po chodníku vysypanom štrkom, ktorý sa strácal za budovou. „Jedného dňa si to s politikmi musíme vybaviť, Tony," pokračoval zachmúrene Richardson. „Keď túto krajinu povedieme na základe anketových výsledkov a budeme sa stále báť verejnej mienky, skôr či neskôr nás to zničí. Len sa skús zmieniť, že chceš vytvoriť zásoby antraxu alebo vírusu eboly, a môžeš sledovať, ako sa prepadáš na rebríčkoch obľúbenosti. To je predsa katastrofa!"

„Nehovoríš mi nič nové, Frank," odvetil Price. „Nezabúdaj, že naším najväčším problémom je verifikácia. Dohodli sme sa s Rusmi, že dovolíme medzinárodným inšpektorom monitorovať naše zásoby bojových biochemických látok. Aj naše laboratóriá, výskumné ústavy a výrobné zariadenia. Všetko sa dostane pod dohľad medzinárodnej verejnosti, takže politikom nemusíme nič poskytovať. Pokiaľ ide o nich, biologické zbrane sú dávno zabudnutou záležitosťou."

„Ale budú takou len dovtedy, kým sa niekde znova nevynoria a oni sa z nich neposerú," dodal Richardson znechutene.

„Potom začnú všetci kričať: A kde máme naše?"

„A ty im na to budeš vedieť odpovedať, však?" zasmial sa Price.

„Vďaka pomoci nášho dobrého doktora Bauera."

„Chvála Pánu Bohu za ľudí, ako je on," precedil Richardson cez zaťaté zuby.

Za budovou s prednáškovou sieňou bol malý okrúhly heliport. Čakala na ňom helikoptéra Jet Ranger s civilným označením, ktorej rotor sa už pomaly krútil. Keď pilot zbadal svojich cestujúcich, zvýšil obrátky turbín.

Price chcel naštúpiť do časti pre cestujúcich, no Richardson ho ešte zastavil.

„A čo tá záležitosť v Benátkach?" pokúšal sa prekričať čo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
raz hlasnejšie skuvíňanie motorov. „Nezbabrali sme to?“
Price pokrútil hlavou. „Akcia prebehla presne podľa našich
požiadaviek. I keď je pravda, že sa vyskytli akési nečakané
okolnosti. Čo nevidieť by som mal dostať bližšie informácie.“
Richardson nespokojne odfrkol, no zatiaľ sa s týmto vysvet-
lením uspokojil. Vošiel za Priceom do helikoptéry, usadil sa do
kresla a zapol si bezpečnostný pás. Hoci rešpektoval Bauera
a Pricea, v jeho očiach boli len naivní civilisti. Vojaci vedia, že
sa vždy môžu vyskytnúť nečakané okolnosti.

Pohľad na Veľký ostrov zo šesťstometrovej výšky na Richard-
sona zakaždým zapôsobil. V diaľke videl pobrežie Koná hýria-
ce sviežou zeleňou, s grand hotelmi, kotviacimi pri brehu šta
zaoceánske lode. Hlbšie vo vnútrozemí sa nachádzali čierne
planiny vyvretej stvrdnutej lávy, ktoré pôsobili rovnako zlo-
vestným a bezútešným dojmom ako mesačná krajina. Uprostred čiernej pustatiny sa
nachádzal architekt tejto kamennej scenérie, sopka Kilauea. Vnútro jej krátera
sa občas rozpáľilo do červena od magmy, tlačiacej sa nahor spod zemskej kôry.
Momentálne sa nachádzala v pokojnom štádiu, no Richardson už zažil aj jej
erupciu. Proces pretvárania a formovania povrchu časti planéty bol čímsi
úchvatným. Vedel, že na ten pohľad nikdy nezabudne.
Helikoptéra preletela pozdĺž okraja lávového poľa a v zor-
nom poli sa zjavili zvyšky niekdajšieho vojenského zariadenia
Fort Howard. Areál, zaberajúci stovky hektárov medzi lávo-
vým poľom a oceánom, bol kedysi popredným armádnym stre-
diskom medicínskeho výskumu, špecializovaným na hľadanie
liekov proti tropickým chorobám, akou je napríklad malomo-
censtvo. Pred niekoľkými rokmi sa Richardson postaral, aby
základňu vyradili zo zoznamu vojenských objektov. Využil projekt
oportunistického senátora za Havajské ostrovy a šikovným poťahovaním za niekoľko
nitiek dosiahol, že kongres schválil narychlo vypracovaný plán na výstavbu
nového moderného zdravotníckeho centra na Oahu. Na oplátku sa senátor, ako člen
výboru pre kontrolu nad majetkom ozbrojených síl, pričínal, aby výbor schválil
generálovu žiadosť o zakonzervovanie Fort Howardu a jeho následný odpredaj
súkromnej spoločnosti.

Richardson už mal pripraveného záujemcu: výrobcu bio-
chemických látok, firmu Bauer-Zermatt, A. G., so sídlom v Zú-
richu. Po tom, ako dvestotisíc akcií tejto spoločnosti skončilo
v senátorovej bezpečnostnej schránke v trezore istej banky,
skorumpovaný politik sa postaral, aby výbor uprednostnil po-
nuku švajčiarskej firmy.

Richardson sa spojil hovorovým zariadením s pilotom. „Za-
krúžte nad areálom.“

Vrtuľník sa naklonil a opísal široký oblúk, čím generálovi
dožičil panoramatický výhľad na bývalé vojenské zariadenie.
Aj z tejto výšky sa dalo rozoznať, že plot, ktorým bola základ-
ňa obohnaná, je nový a predstavuje účinnú prekážku pre prí-
padného narušiteľa. Pevné, tri metre vysoké drôtené pletivo
bolo navrchu lemované niekoľkými pásmi ostnatého drôtu.

V štyroch strážnych búdkach stáli strážcovia, oblečení vo vo-
jensky pôsobiacich rovnošatách. Veľké terénne vozidlá, zaparkované pri každom zo
strážnych postov, ešte umocňovali výsledný efekt.

Samotný areál bol prekvapujúco prázdny. Haly z prefabri-
kátov, zakryté vlnitým plechom, baraky i skladiská boli
v sálajúcom slnku celkom opustené. Nikde nebolo ani stopy
po nejakej aktivite. Len stará, no čerstvo omietnutá budova ve-
liteľstva vyzerala, akoby sa v nej niekto nachádzal. Na parko-
visku pred ňou stálo niekoľko džípov. Celkový dojem bol do-
konalý - zakonzervované vojenské zariadenie, ešte vždy
neprístupné každému, okrem hrstky miestnych dodávateľov,
poskytujúcich služby priradenému personálu.

Tento dojem bol však mimoriadne klamný. To, čo tvorilo
podstatu Fort Howardu, sa v skutočnosti nachádzalo v hĺbke
troch poschodí pod zemou.

„Máme povolenie pristáť, generál,“ ozval sa pilot.

Richardson sa posledný raz zahľadel z okna a dole zbadal
drobnú postavu, sledujúcu prílet helikoptéry.

„Tak pristáňme,“ povedal.

Bol to územčistý, svalnatý šesťdesiatnik so striebristými sivými vlasmi, začesanými rovno dozadu, a starostlivo zastrihnutou hriadkou. Stál rozkročený a vzpriamený, s rukami založenými za chrbtom. Pripomínal dôstojníka zo starých čias.

Doktor Kari Bauer sledoval, ako sa helikoptéra znáša dolu, chvíľu visí nad rozvlnenou trávou a potom dosadá. Vedel, že návštevníci mu budú klástť rozličné otázky. Kým sa rotory zastavovali, posledný raz si zrekapituloval, čo všetko je im ochotný povedať. Herr doktor nerád poskytoval akékoľvek vysvetlenia či ospravedlnenia.

Spoločnosť, ktorú založil Bauerov prastarý otec, vyše sto rokov zaujímala popredné postavenie v oblasti chemických a biologických technológií. Bauer-Zermatt vlastnila celú záľahu patentov, ktoré sa pre ňu stali zdrojom nemalých ziskov. Jej vedci a výskumní pracovníci vyvíjali tabletky a tinktúry, ktorých názvy zdomácnili medzi bežnými používateľmi na celom svete, na druhej strane však spoločnosť uvádzala na trh aj vzácne, jedinečné lieky, za ktoré získavala rozličné ocenenia od medzinárodných humanitárnych organizácií.

Ale napriek všetkým liekom a vakcínam, ktoré dodávala medzinárodným zdravotníckym organizáciám pôsobiacim v krajinách tretieho sveta, mala firma Bauer-Zermatt aj temnú stránku, o ktorej sa jej dobre platení marketingoví pracovníci ani brožúry, vytlačené na kriedovom papieri, nikdy nezmieňovali. Počas prvej svetovej vojny spoločnosť vyvinula obzvlášť jedovatú formu horčicového plynu, ktorý zapríčinil pomalú smrť tisícov spojeneckých vojakov. O štvrté storočie neskôr dodávala nemeckým spoločnostiam isté chemikálie, z ktorých tieto firmy vyrábali plyn, používaný v komorách smrti po celej východnej Európe. Spoločnosť Bauer-Zermatt takisto pozorne sledovala neludské experimenty doktora Josefa Mengeleho i ďalších nacistických lekárov. Po skončení vojny, keď na plecia mnohých zločincov a kolaborantov dopadla tvrdá ruka medzinárodnej spravodlivosti, firma, zahalená pláštikom švajčiarskej anonymity, potichu ďalej čerpala z výskumov nacistickej medicíny. Majitelia i členovia vedenia tvrdili, že nemali najmenšie tušenie, na čo sa využívali ich výrobky po tom, ako prešli cez švajčiarske hranice.

V druhej polovici dvadsiateho storočia doktor Kari Bauer nielenže udržal rodinnú firmu na čelných pozíciách legitímneho farmaceutického výskumu, ale rozšíril aj jej tajný program vývoja biochemických zbraní. Ako nenásytná kobylka sa zameral na najúrodnejšie oblasti: Kaddáfiho Líbyu, Husajnov Irak, kmeňových diktátorov v Afrike a skorumpované režimy juhovýchodnej Ázie. Privádzal so sebou najlepších vedcov a privázał najmodernejšie zariadenia. Na oplátku ho diktátorské režimy zasypávali štedrým prívalom financií, ktoré putovali do podzemných trezorov zúrišských bánk.

Zároveň však Bauer rozvíjal a utužoval kontakty s vojenskými predstaviteľmi v Spojených štátoch a v Rusku. Ako bystrý znalec globálnej politickej situácie, s dostatočným predstihom vytušil rozpad Sovietskeho zväzu a nevyhnutný úpadok nového Ruska, bojujúceho o demokratizáciu svojich mocenských štruktúr. Lovil tam, kde sa stretali prúdy ruského zúfalstva a americkej prevahy.

Doktor Bauer sa pohol v ústrety návštevníkom. „Vítam vás, páni.“

Troja muži si podali ruky a potom spoločne vykročili k jednoposchodovej veliteľskej budove, postavenej v koloniálnom štýle. Veľkú, drevom obloženú halu lemovali z oboch strán kancelárie Bauerových najbližších spolupracovníkov, ktorých si osobne povyberal. Mali na starosti administratívnu stránku tohto zariadenia. Za nimi boli o čosi menšie kancelárie, v ktorých asistenti vkladali do počítačov výsledky laboratórnych experimentov.

Celkom na konci boli dva výťahy. Jeden sa skrýval za dverami s elektronickou zámkou. Tento rýchlovýťah, dodaný firmou Hitachi, spájal veliteľskú budovu s podzemnými laboratóriami. Druhý výťah pripomínal skôr starožitnosť, jeho

kabínu tvorila krásna mosadzná klietka. Trojica doň nastúpila a o niekoľko sekúnd sa ocitla v Bauerovej súkromnej pracovni, ktorá zaberala celé prvé poschodie.

Takou pracovnou by nepohrdol ani guvernér nejakej kolónie z devätnásteho storočia. Leštenú dlážku z tvrdého dreva zakrývali orientálne koberce, steny zdobené umením južného Pacifiku lemovali mahagónové police plné kníh. Bauerov masívny písací stôl stál pred vysokým oknom s výhľadom na celý areál - od pobrežných útesov, na ktoré dorážal oceán, až po vzdialené polia čiernej lávy.

„Odkedy som tu bol naposledy, zasa ste pár vecí vylepšili," poznamenal stroho Richardson.

„Neskôr vám ukážem kancelárie, ubytovacie priestory a rekreačné zariadenia," sľúbil Bauer. „Tunajší pracovný režim dosť pripomína situáciu na ropných plošinách. Ľudia dostávajú voľno len raz mesačne, a aj to len na tri dni. Ale vynahrádzam im to slušným platom."

„A cez to voľno," ozval sa Richardson, „ich necháte odísť, kam sa im zapáči?"

Bauer sa ticho zasmial. „Ani náhodou, generál. Posielame ich do nášho vlastného rekreačného strediska. Dozerá tam na nich bezpečnostná služba, len o tom nevedia."

„Takže z jednej pozlátenej klietky do druhej," poznamenal Price.

Bauer pristúpil k dobre zásobenému vozíku s nápojmi.

„Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?"

Richardson aj Price si vybrali čerstvú ananášovú šťavu s drveným ovocím a ľadom. Bauer sa, ako zvyčajne, uspokojil s obyčajnou minerálkou.

Kým sa hostia usádzali do kresiel, Bauer prešiel za svoj písací stôl.

„Páni, dovoľte mi stručnú rekapituláciu. Projekt, ktorému sme venovali päť rokov života, je takmer pripravený priniesť prvé ovocie. Ako viete, počas Clintonovej administratívy zobrali na milosť posledné vzorky vírusu pravých kiahní, ktoré mali byť, podľa pôvodného plánu, v deväťdesiatom deviatom roku zničené. Momentálne na svete existujú iba dve miesta, kde ich uchovávajú. Jedným z nich je Stredisko nakažlivých chorôb v Atlante, tvoriace súčasť CKCH - Centra kontroly chorôb -, a druhým Bioaparát v strednom Rusku. Celý náš plán vychádzal z možnosti získať vzorku vírusu varioly. Snaha získať takúto vzorku z CKCH sa ukázala iluzórnou, jednoduchého ho tam pridobro strážia. To však neplatí o Bioaparate. Vzhľadom na zúfalý nedostatok tvrdej meny v Rusku, podarilo sa mi uzavrieť isté dohody. Môžem vám s potešením oznámiť, že v priebehu niekoľkých dní opustí Rusko kuriér so vzorkou vírusu varioly."

„A tí vaši Rusi sú schopní zaručiť, že to vyjde?" opýtal sa Richardson.

„Prirodzene. V nepravdepodobnom prípade, že sa kuriérovi nepodarí odovzdať vzorku našim ľuďom, nevyplatíme im druhú polovicu dohovorenej odmeny." Bauer sa odmlčal a prešiel si jazykom po ostrých malých zuboch. „Malo by to pre nich aj iné, oveľa nepríjemnejšie dôsledky. Ubezpečujem vás, že Rusi sú si toho dobre vedomí."

„Ale vyskytol sa istý problém, však?" povedal Richardson z mosta doprosta. „V Benátkach."

Bauer neodpovedal. Namiesto toho vložil disk do prehrávača DVD. Na monitore sa zamihali nejasné tvary a zrazu sa ustálili do prekvapujúco čistého obrazu námestia svätého Marka.

„Tento záber urobil istý taliansky novinár, ktorý sa vybral na prechádzku s rodinou," vysvetlil Bauer.

„Má ho ešte niekto?" opýtal sa hneď Price.

„Nie. Moji ľudia sa s tým novinárom hneď spojili. Nielenže už nikdy nemusí minúť ani cent na vzdelenie svojich detí, ale mohol okamžite odísť do penzie, čo aj, mimochodom, urobil."

Bauer ukázal na obrazovku. „Ten človek vpravo je Jurij Danko, vysoký dôstojník

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

ruskej tajnej služby. Pôsobil v oddelení, ktoré dozerá na medicínsky výskum."

„A ten naľavo je Jon Smith," dodal Price. Pozrel na Richardsona. „Frank a ja poznáme Smitha z čias, keď odhalil Operáciu Hádes. Predtým pôsobil v USAMRIID. Povrávalo sa, že má kontakt na nejakého príslušníka ruskej tajnej služby, povereného dohľadom nad lekárskeym výskumom. NSA sa na tom chcela priživiť, ale Smith jej odmietol prezradiť jeho meno. Tvrdil, že nijakého podobného človeka nepozná."

„Teraz vidíte, kto bol jeho zdrojom - Danko," pokračoval Bauer. „Pred mesiacom mi začali prichádzať upozornenia, že Danko v rámci služobnej rotácie začal ňuchať okolo Bioaparratu. Keď sa priblížil deň plánovaného odchodu kuriéra, Danko ušiel na západ. Ale tak sa ponáhľal, že si nedal dostatočný pozor, aby zahľadel všetky stopy. Naši Rusi prišli na to, že je na úteku, a dali mi vedieť."

„A vy ste naňho poslali tých dvoch amatérskych zabijakov," povedal Richardson. „Mohli ste najatť aj nejakých lepších." „Dostali dobre zaplatené," odvetil chladne Bauer. „Používal som ich služby aj predtým a nikdy ma nesklamali."

„Tentoraz to nedopadlo najlepšie."

„Bolo by bývalo lepšie dostať Danku, kým bol ešte vo východnej Európe," pripustil Bauer. „Pravda, takú možnosť sme nemali. Pohyboval sa prirýchlo a dobre za sebou zametal stopy. Benátky boli najlepšou príležitosťou. Keď naši ľudia oznámili, že videli, ako sa Danko s niekým kontaktoval, okamžite mi bolo jasné, že sa budeme musieť postarať aj o toho človeka."

„Ale neurobili ste to," povedal Price.

„Toto nedopatrenie rýchlo napravím," sľúbil Bauer. „V tom čase sme vôbec netušili, že by sa Danko s niekým mohol stretnúť. Dôležité je, že Danko, ktorý naposledy pôsobil v Bioaparrate, je mŕtvy. Nech sa dozvedel čokoľvek, zobral si tajomstvo so sebou do hrobu."

„A čo ak stihol niečo povedať Smithovi?" ozval sa Richardson.

„Pozrite sa ešte raz na tú scénu," odporučil mu Bauer, „a sledujte čas."

Znova prehrál záber z disku. Richardson a Price pozorne sledovali obrazovku. Masakra na námestí svätého Marka trvala len niekoľko sekúnd.

„Pustite to ešte raz," požiadal Price.

Tentoraz sa obaja muži sústredili na začiatok záberu, na stretnutie Danku so Smithom. Richardson zapol stopky a odmeral čas, sústredene sledujúc Dankove ruky. Rus Smithovi nič nepodal.

„Máte pravdu," súhlasil Price napokon. „Danko sa zjaví, sadne si, objedná si kávu, prehodí zopár slov so Smithom..."

Bauer vybral dve kópie prepisu a podal jednu každému z hostí. „Toto mi pripravil odborník na odčítanie z pier. Samé taläfatky. Neodoznalo tam nič dôležité."

Richardson preletel pohľadom stranu textu. „Zdá sa, že máte pravdu, Danko mu nestihol nič povedať. Ale buďte si istí, že Smith sa nezbalí a len tak nezmmizne v tme. Začne sa v tom vrtať, a riadne uvzato." Generál sa odmlčal. „Kto vie, aké má ešte kontakty v ruskej armáde."

„To je mi predsa jasné!" odsekol Bauer. „Verte mi, že nemienim doktora Jona Smitha nijako podceňiť. Aj to je jeden z dôvodov, prečo som vás sem pozval. Mali by sme sa dohodnúť, čo s ním urobíme."

Price, ktorý si diaľkovým ovládačom zastavoval a zasa spúšťal záber, zrazu povedal:

„Tento chlapík, ten milosrdný samaritán. Je mi nejaký povedomý."

„Podľa mojich zdrojov to bol nejaký taliansky lekár."

„A polícia ho vypočula?"

„Nie. Stratil sa v dave."

„Čo sa ti nevidí, Tony?" opýtal sa Richardson.

V tej chvíli zabzučal Priceov mobil. Otvoril ho, ohlásil sa,

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
 potom sa zahľadel na oboch spoločníkov a zdvihol prst.
 „Zdravím vás, inšpektor Dionetti. Som rád, že ste zavolali.
 Mám zopár otázok ohľadne toho druhého človeka na mieste
 činu...”
 Dionetti, usadený v svojej elegantnej pracovni, ktorá pripo-
 minala skôr knižnicu, sa zahľadel na bustu z etruských čias.
 „Vraveli ste, že chcete vedieť, keby sa niekto začal vypytovať na
 bratov Roccovcov,” povedal do slúchadla.
 „Áno.”
 „Jeden môj starý priateľ, bývalý príslušník SAS, menom Pe-
 ter Howell...”
 „Viem, kto je to,” prerušil ho Price. „Čo od vás chcel?”
 Dionetti opísal stretnutie s Angličanom a na záver dodal:
 „Lutujem, že som sa nedozvedel viac. Ale keby som mu polo-
 žil priveľa otázok...”
 „Čo ste Howellovi povedali?”
 Dionetti si oblizol pery. „Pýtal sa, či sme identifikovali telá.
 Povedal som mu, že to boli bratia Roccovci. Nemal som na vý-
 ber. Howell má v Benátkach aj iné kontakty. Keby sa to nedo-
 zvedel odo mňa, povedali by mu to oni.”
 „A čo ešte chcel?” ozval sa naliehavo Price.
 „Videl zvyšky po výbuchu...”
 „A vy ste mu vykrámili, že to bola cé-dvanásťka.”
 „Čo iné som mal robiť? Howell je bývalý vojak. V takých ve-
 ciach sa vyzná. Počúvajte, Antonio. Howell je teraz na ceste do
 Palerma. Odtiaľ pochádzali tí Roccovci. Cestuje sám, takže by
 to mal byť ľahký cieľ.”
 Price sa nad tým zamyslel. „Tak dobre,” povedal napokon.
 „Ale ak sa vám Howell ozve z Palerma, chcem o tom vedieť.”
 Keď odložil mobil, zahľadel sa na tvár na monitore. „Je to
 Peter Howell,” oznámil obom spoločníkom.
 Stručne zhrnul, čo sa dozvedel od Dionettiho, a pridal nie-
 koľko slov o Howellovej kariére.
 „Čo by mohol mať taký chlap spoločné s Jonom Smithom?”
 opýtal sa Bauer.
 „Kryl mu chrbát,” odvetil zachmúrene Richardson. „Smith
 nie je nijaký blázon. Nemienil na stretnutie s Dankom prísť
 sám.” Obrátil sa k Priceovi. „Ten bastard Dionetti veľa tára.
 Môžeme mu ešte dôverovať?”
 „Pokiaľ mu budeme platiť, tak áno,” odvetil Price. „Bez nás
 by bol Dionetti len na krok od bankrotu. Päťstoročné rodinné
 tradície by sa rozplynuli ako fajka dymu. A hovoril pravdu. Howell by sa bol tak
 či onak dozvedel aj o Roccovcoch, aj o cé-dvanásťke.”
 „Zdá sa, že sa budeme musieť postarať o viacerých ľudí než
 len o Smitha,” podotkol Bauer.
 „To je pravda,” súhlasil Richardson. „Ale Palermo je nebez-
 pečné miesto, dokonca aj pre niekoho, ako je Peter Howell.”

Kapitola 7

Po návrate z Houstonu sa Jon Smith odviezol rovno zo zá-
 kladne Andrews do svojho domu v Bethesde. Osprchoval sa,
 zbalil si šatstvo na týždeň a zavolať si taxík, ktorým sa chcel odviezť na
 Dullesovo letisko.
 Práve aktivoval poplašné zariadenie, keď zazvonil bezpečný
 telefón.
 „Tu je Klein, Jon. Už ste podnikli potrebné opatrenia?”
 „Mám rezervovanú letenku na let spoločnosti Delta do
 Moskvy. Lietadlo má odlet o tri hodiny.”
 „Dobre. Hovoril som s prezidentom. Dal nám voľnú ruku,
 čo značí, že sme postupovať podľa vlastného uváženia, ale
 treba konať rýchlo.”
 „Rozumiem, pane.”
 „Mám pre vás všetky potrebné informácie.” Keď mu Klein
 nadiktoval podrobnosti, na záver ešte dodal: „Viem, že vám
 Randi Russellová istý čas nemohla prísť na meno, Jon. Dúfam,
 že bez problémov zistíte, čo potrebujeme.”
 Smith ovládol hnev. Takt nepatrila ku Kleinovým silným

stránkam.

„Budem sa hlásiť každých dvanásť hodín, pane.“

„Veľa šťastia. Dúfajme, že nech ide o akýkoľvek problém, Rusi ho zvládnu.“

Let Delta L-1011 odštartoval, a kým stroj stúpala k nočnej oblohe, Smith sa usadil na pohodlnom sedadle obchodnej triedy. Po striedanej večeri zaspal a zobudil sa až v Londýne. Keď lietadlo doplnilo palivo, pokračovalo v lete na východ a skoro ráno pristálo na letisku Šeremetevo. Smith cestoval na svoj služobný vojenský pas, a tak nemal nijaký problém s colníkmi ani hraničnou políciou. Po štyridsaťminútovej jazde taxík zastal pred novým hotelom Sheraton, neďaleko Červeného námestia. Smith si zavesil na dvere štítok NEVYRUŠOVAŤ, osprchoval sa a prespal ešte ďalšie štyri hodiny. Ako väčšina vojakov, aj on sa už dávno naučil využiť každú voľnú chvíľku na občerstvujúci spánok.

Krátko po poludní vyšiel na ostrý moskovský jarný vzduch a prešiel pešo vzdialenosť šiestich blokov ku krytej arkáde pred budovou z devätnásteho storočia. Obchody, okolo ktorých prechádzal, boli elegantné a ponúkali všetko možné, od kožušín a parfumov až po sibírske „modré“ brilianty. Smith prechádzal okolo prosperujúco pôsobiacich zákazníkov a rozmýšľal, ktorí z nich patria k novej ruskej podnikateľskej elite, a ktorí sú vyložení kriminálnici. V novom Rusku bola hranica medzi tými - to dvoma skupinami dosť nezreteľná.

Prešiel takmer až na samý koniec arkády, kým zbadal adresu, ktorú mu nadiktoval Klein. Zlaté písmená - hore azbuka, pod ňou latinka - oznamovali, že tu sídli spoločnosť Bay Digital.

Cez sklenú výplň dverí zazrel recepcný pult a za ním rad rovnako moderných osobných počítačov, aké by ste našli v hoci ktorej firme na Wall Street. Elegantly oblečení muži a ženy sa pohybovali po miestnosti s cieľavedomou brisknosťou, no jeho pohľad upútala len jediná zo žien. Mohla mať asi tak tridsaťpäť rokov, bola vysoká a plavé vlasy mala ostrihané nakrátko. Mala ten istý rovný nos a pevnú bradu ako iná žena, ktorú poznal, aj rovnaké tmavé oči, akými sa naňho kedysi dívala Sophia.

Smith sa zhlboka nadýchol a vošiel. Práve sa chcel predstaviť recepcnej, keď blondínka zdvihla pohľad. Na okamih sa nemohol nadýchnuť. Bolo to, ako keby pred ním zrazu ožila Sophia.

„Jon?“

Randi Russellová nevedela zakryť údiv, čo vyvolalo zvedavé pohľady ostatných prítomných. Poponáhľala sa k recepcnému pultu.

„Poďme sa porozprávať ku mne do kancelárie,“ povedala, usilujúc sa o zdvorilý, neosobný tón vrcholovej manažérky. Smith za ňou vošiel do malej, ale príjemne zariadenej kancelárie so zarámovanými akvareľmi okolia Santa Barbary. Randi Russellová zavrela dvere a prezrela si ho od hlavy po päty. „Nemôžem tomu uveriť,“ pokrútila hlavou. „Kedy...?“

Ako...?“

„Som rád, že ťa znova vidím, Randi,“ odvetil potichu Smith.

„Mrzí ma, že som sa ti vopred neohlásil. Ale o mojej ceste sa rozhodlo úplne nečakane.“

Randi prižmurila oči. „Ty nerobíš nič nečakane, Jon. Ako si vedel, kde ma nájdeš?“

Smith vedel, že po tragických udalostiach okolo operácie Hádes Randi odišla do Moskvy, no nepodliehala priamo moskvskej rezidentúre CIA. Zistiť bližšie podrobnosti o jej krycej totožnosti a pracovisku musel Klein.

Smith sa rozhliadol po miestnosti. „Môžeme tu hovoriť ne-rušene?“

Randi ukázala na čosi, čo vyzeralo ako prehrávač DVD.

„Posledný výkrik na poli detekcie odpočúvania. Navyše naši technici to tu každý večer prekontrolujú.“

Smith prikývol. „Tak dobre. V prvom rade, vedel som, že si

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
v Moskve, ale nevedel som, kde ťa nájdem. S tým mi pomohli
nejakí známi. Po druhé, potrebujem tvoju pomoc, lebo istý člo-
vek - dobrý človek - zomrel a ja chcem zistiť prečo."
Randi sa zamyslela nad jeho slovami. Zväčša spoznala, keď
ju ľudia klamali, dokonca aj profesionálni špióni. Inštinkt jej
navrával, že Smith hovorí pravdu, alebo aspoň takú časť prav-
dy, akú je pred ňou ochotný odhaliť.

„Počúvam ťa, Jon.“

Smith jej stručne vysvetlil, kto bol Danko, a potom podrob-
ne opísal svoje posledné stretnutie s priateľským Rusom. Ne-
ušetril ju ani otrasných podrobností o masakre na námestí svä-
tého Marka. Randi mala sama dosť skúseností s násilím.

„Si si istý, že tí ľudia nešli skôr po tebe?“ opýtala sa, keď do-
hovoril.

„Keby som bol primárnym cieľom ja, už by som bol mŕtvy,"
odvetil zachmúrene Smith. „Šlo im v prvom rade o Danku; po-
istili sa, aby naozaj zomrel. Až potom sa začali zaujímať o mňa."
Randi pokrútila hlavou. „Zachránil ťa klavír? Panebože! Ne-
môžem uveriť, že si sa za nimi rozbehol neozbrojený. Mal si
šťastie, že ich niekto dostal pred tebou.“ Zhlboka sa nadýchla.

„A čo vlastne chceš odo mňa, Jon? Aby som pomstila Danku,
alebo ťa dostala do Bioaparatu?"

„Jurij obetoval život, aby mi odovzdal nejaké tajomstvo," od-
vetil. „Ak zistím, o čo išlo, dozviem sa, kto ho zabil. Ale myslím, že nech je
to ktokoľvek, má nejaké spojenie aj s Bioaparatom.“

„Čo teda potrebuješ odo mňa?"

„Tvoju znalosť miestnych pomerov. Mená ľudí, ktorí majú
dostatočný vplyv a ktorým možno dôverovať.“

Zahľadela sa na akvarely. „Oleg Kirov, generálmajor ruskej
Federálnej bezpečnostnej služby. Dosť pripomína toho Dán-
ka, ktorého si mi opísal. Je realista, dá sa mu dôverovať a je
vlastenec. Jeho pravou rukou je Lara Teleginová. Je bystrá, po-
liticky rozhladená a skvelá praktická.“

„Pamätám sa na Kirova. Stretol som sa s ním, keď som pra-
coval v USAMRIID," odvetil Smith. „Ale nepoznám ho dosť
dobre na to, aby som mu mohol len tak z ničoho nič zavolať.
Môžeš mi s ním dohovoriť stretnutie?"

„Pravdaže. Ale Kirov sa ma opýta, či máš nejaké oficiálne
poverenie... Vlastne, zaujíma to aj mňa.“

„Pravda je taká, že nepracujem pre USAMRIID ani pre ni-
jakú tajnú službu.“

Ukosom sa naňho zahľadela. „No dobre, zostaňme pri
tom." Zdvihla ruku, aby predišla jeho protestom. „Pozri, viem,
ako to v tejto brandži chodí. A Kirov takisto.“

„Znamená to pre mňa dosť veľa, Randi.“

„Nemusíš mi ďakovať," odvetila a zrazu sa medzi nimi roz-
hostilo nepríjemné ticho.

„Musím ti niečo povedať," ozval sa napokon Smith. „Niečo
osobné.“

Opísal jej svoju návštevu Sophiinho hrobu i to, ako sa ko-
nečne aspoň trochu oslobodil od ťaživej minulosti. „Po pohre-
be som mal pocit, že medzi nami zostalo zopár nevypoveda-
ných vecí. Napriek tomu sme sa jednoducho bez slova rozišli."
Randi sa naňho zahľadela. „Viem, čo máš na mysli. Ale vte-
dy som ťa ešte stále čiastočne vinila z toho, čo sa stalo Sophii.
Dosť dlho mi trvalo, kým som to prekonala.“

„A stále mi to nemôžeš odpustiť?"

„Niet čo odpúšťať. Nemohol si jej nijako pomôcť. Nevedel
si o Tremontovi ani o jeho zabíjakoch a nemohol si tušiť, že
Sophia pre nich predstavuje nejakú hrozbu.“

„Veľmi som potreboval počuť od teba tieto slová," zamrmala
Smith.

Randi pozrela na zarámovanú fotografiu na stole. Bola na
nej ona a Sophia v Santa Barbare, krátko predtým, než vypuk-
la tá hrôza. Hoci odvtedy uplynulo vyše roka, Randi si doteraz
vyčítala, že nebola pri svojej sestre, keď ju najviac potrebova-
la. Keď Sophia ležala a umierala v nemocničnej posteli, Ran-
di tisíce kilometrov odtiaľ, v hlbokom utajení, pomáhala opo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
 zícii proti režimu Saddáma Husajna. O tom, ako zavraždili jej sestru, sa dozvedela až o celé týždne neskôr, keď sa Jon z ničoho nič vynoril v Bagdade ako nejaký temný džin. Uprostred črepín zármutku sa Randi podarilo nájsť zopár nerozbitých nádob, ku ktorým sa mohla utiekať. Ale jej pocity voči Smithovi zostávali dlho nejednoznačné. Bola rada, že strávil so Sophiou posledné okamihy jej života, že nezomrela sama. A predsa, ako sa zamotávala čoraz hlbšie do pavučiny Operácie Hádes, nedalo jej, aby si zavše nepomyslela, či Smith predsa len nemohol jej sestru nejakým spôsobom zachrániť. Rozčuľovalo ju, že sa v tom nevie zorientovať. Vedela, že Smith Sophiu hlboko ľúbil a nikdy by ju vedome neohrozil. No jednako, keď stála nad sestriným hrobom, nemohla sa zbaviť pocitu, že pre jej záchranu neurobil dosť. Randi zahнала smutné spomienky a obrátila sa k Smithovi. „Aj keď ti dohodnem schôdzku s Kirovom ja, nebude ťa môcť prijať okamžite. Nechceš si predtým so mnou zájsť niekam na drink?“ „Veľmi rád.“ Dohodli sa na dennom bare hotela Sheraton. Randi sľúbila, že doň príde, len čo skončí prácu v kancelárii. „Čím sa vlastne zaoberá Bay Digital?“ opýtal sa Smith. „A čo v tej firme robíš ty?“ „Chceš povedať, že ľudia, ktorí ťa sem vyslali, ti to nepovedali?“ usmiala sa Randi. „To ma šokuje, Jon. Aby si vedel, šéfujem moskovskej pobočke úspešnej americkej firmy, zaoberajúcej sa rizikovými investíciami do sľubne sa rozvíjajúcich ruských firiem z oblasti moderných technológií.“ „Ibaže financie nepochádzajú od súkromných investorov ani investičných fondov,“ dodal Smith. „Nech je ako chce, pred každým, kto má peniaze, sa dnes v Rusku všetky dvere otvárajú dokorán. Mám kontakty v Kremli, v armáde, ba dokonca aj v ruskej mafii.“ „Vždy som vravel, že sa spriatelíš s hocikým. A existujú v tejto krajine vôbec nejaké moderné technológie?“ „Môžeš mi veriť, že áno. Rusi nemajú také vyspelé zariadenia ako my, ale keď im dodáme zodpovedajúce nástroje, tak zažiaria.“ Položila mu ruku na rameno. „Naozaj som rada, že ťa znova vidím, Jon, nech už ťa sem doviedli akékoľvek dôvody. Môžem pre teba niečo urobiť už teraz?“ Smith si predstavil Dankovu vdovu a dcéru. „Poraď mi, čo by Rusi doniesli žene, ktorej sa chystajú oznámiť, že práve prišla o manžela.“

Kapitola 8

O 7.36 houstonského času doktor Adam Treloar nastúpil na lietadlo spoločnosti British Airways, ktoré smerovalo bez medzipristátia ponad Severný pól na londýnske letisko Heathrow. Po prilete ho odvedli do tranzitnej haly, kde ako cestujúci prvej triedy mohol využiť služby masážneho salóna. Keď sa osprchoval, prevzal si od zriadenca čerstvo vyžehlený oblek a zamieril k bráne číslo šesťdesiatosem. Tou sa dostal do prednej časti kabíny ďalšieho lietadla British Airways, tentoraz smerujúceho do Moskvy. Dvadsaťosem hodín po začiatku cesty Treloar bez problémov absolvoval colné a imigračné odbavenie na medzinárodnom letisku Šeremetjevo. Pridržiaval sa striktného časového plánu, ktorý vypracoval spolu s Reedom. Keď vystúpil z taxíka pred novým hotelom Nikko, postaveným na druhom brehu rieky, priamo oproti Kremľu, zapísal sa v recepcii a dal vrátnikovi extravagantné prepitné, aby mu odniesol kufre do izby. Potom vyšiel z hotela, pristavil ďalší taxík a dal sa zaviezt na cintorín na Michalčukovom prospekte. Starenu, ktorá predávala kvety pri vchode, prekvapilo, keď za kyticu povädnutých sedmokrások a slnečníc dostala dvadsať amerických dolárov. Treloar zamieril k radu pomerne nových hrobov v brezovom hájiku a položil kvety pod ortodoxný kríž, ktorý označoval miesto posledného odpočinku jeho matky Helen Treloarovej, ktorá sa narodila ako Galina Sviatoslavovna Buninová.

Keď sa Treloar uchádzal o miesto hlavného lekára misie, vyšetrovateľa z FBI zaznamenali, že jeho matka sa narodila v Rusku, ale nerozsvietili sa nijaké varovné kontrolky. NASA musela o schopných odborníkov súťažiť so súkromným sektorom, a tak rada prijala odborníka ako Adam Treloar, ktorý mal za sebou pätnásťročné pôsobenie v spoločnosti Bauer-Zermatt. Nikto sa ho neopýtal, prečo sa vzdal vysokého, dobre plateného miesta v takej prestížnej firme, ani prečo sa zmieril s tým, že jeho príjem sa zmenší o dvadsať percent. NASA odovzdala FBI jeho bezproblémové osobné materiály i skvelé odporúčania a požiadala, aby jej tohto odborníka preverili čo najrýchlejšie.

Keď sa skončila studená vojna, cestovať do Ruska nebol nijaký problém. Tisíce Američanov sa vyberali navštíviť príbuzných, ktorých v mnohých prípadoch poznali len podľa fotografií. Aj Adam Treloar chodil navštevovať matku, ktorá sa po rozvode vrátila do rodnej krajiny. Tri roky po sebe, vždy na jar, zaletel do Ruska a týždeň strávil s ňou.

Pred dvoma rokmi Treloar informoval svojich nadriadených z NASA, že jeho matka trpí neliečiteľnou rakovinou. Poľutovali ho a povedali mu, že si môže vyberať mimoriadne voľno na ako dlho chce. Poslušný syn rozšíril svoje návštevy na tri ročne. Vlni na jeseň Galina Buninová napokon umrela a on strávil v Moskve celý mesiac, navonok preto, aby usporiadal jej majetkové záležitosti.

Treloar si bol istý, že FBI si vedie záznamy o jeho návštevách Moskvy. Ale vedel, že tých byrokratov uspokojí, keď jeho návštevy budú prebiehať podľa nemenného vzoru. Počas niekoľkých rokov pracoval na vytvorení takéhoto vzoru, ktorý menil len vtedy, keď na to mal naozaj vážny dôvod. Pretože od

smrti jeho matky uplynulo práve pol roka, bolo by čudné, keby nešiel navštíviť jej hrob.

Keď sa taxikom vracal do hotela, zrekapituloval si všetko, čo doteraz urobil. Taxikár, ktorý ho viezol z letiska do hotela, hotelový vrátnik, starena pred cintorínom i ďalší taxikári, tí všetci si ho isto zapamätali vďaka štedrému prepitnému. Ak by niekto prišiel overovať, čo tu robil, odhalil by sa pred ním jasný stereotyp správania. A nebude nič neprirodzené ani na tom, že pred návratom pobudne niekoľko dní v Moskve. Nik nemusí vedieť, že tento lekár z NASA má v pláne viac, ako len obdivovať miestne pamätihodnosti.

Treloar sa vrátil do svojej hotelovej izby a niekoľko hodín si pospal. Keď sa zobudil, mesto už zahalovala tma. Osprchoval sa, oholil, obliekol si čistý oblek a chránený teplým kabátom vyšiel do noci.

Pri chôdzi sa mu v hlave rojili predstavy. Čo ako ho znepokojovali, nevedel ich nikdy len tak zahnať. A tak sa im trpne poddal, dovolil, aby ho ovládli, a on plytko, zrýchlene dýchajúc čakal, kým sa preženu.

Adam Treloar bol presvedčený, že má na sebe Kainovo znamenie. Ovládala ho hrozná žiadostivosť, ktorú nevedel potlačiť a pred ktorou nebolo úniku. Práve táto túžba spôsobila, že sa musel vzdať kariéry vo firme Bauer-Zermatt.

Kedysi - mal pocit, akoby to bolo v inom živote - bol hviezdou virologického odboru tejto firmy. Kolegovia na rovnakej úrovni ho uznávali a podriaďovali zbožňovali. Najmä isté krásne kozliatko s pokojnými veľkými očami, ktorému neodolal. Ibaže z kozliatka sa vykľul nechutný cap - návnada podhodaná jednou z konkurenčných firiem, ktorej úlohou bolo skompromitovať ho a podriaďiť vôli súperiacej strany.

Treloar vôbec netušil, že ide o pascu. Oči mal iba pre to kozliatko. Otvorili sa mu až neskôr, keď za ním do bytu prišli istí ľudia a prehrali mu kazety so sexuálnymi scénami, v ktorých hral hlavnú úlohu on. Rovno sa ho opýtali, či ho majú odhaliť, alebo s nimi bude spolupracovať. Pretože si firma Bauer-Zermatt chcela zabezpečiť výsledky výskumu, každý zamestnanec musel podpísať zmluvu, obsahujúcu striktnú klauzulu o morálke. Treloarovi mučiteľia mu to po prehraní videa pripomenuli a vysvetlili, že má len dve možnosti: buď im bude dodávať

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
informácie o výsledkoch dosiahnutých vo výskume, alebo musí
čeliť potupnému odhaleniu. Prirodzene, odhalením by sa to
neskončilo. Pred verejnosťou by získal biľag devianta a po vlne
odsudzujúcej publicity by nasledoval občianskoprávny súdny
spor a zrejme aj obžaloba z trestného činu. Po týchto udalos-
tiach by bol v odborných kruhoch odpísaný a už nikdy by si ne-
našiel miesto vo výskume.

Treloar dostal štyridsaťosem hodín na rozmyslenie. Prvých
dvadsaťštyri hodín premárnil mučivými úvahami, no keď pochopil, že má tak či tak
zničenú budúcnosť, uvedomil si, že vydierači prestrelili. Vmanévrovali ho do
pozície, v ktorej nemohol nič stratiť, a tak ho vlastne sami naviedli na
posledný zúfalý pokus.

Vďaka vysokému postaveniu vo firme sa Treloarovi podarilo
dosiahnuť, aby ho prijal sám doktor Kari Bauer. V elegantnom
prostredí jeho zurišskej pracovne sa mu ku všetkému priznal
a vysvetlil, ako ho vydierajú. Potom sa ponúkol, že urobí čo-
koľvek, aby odčinil svoj hanebný poklesok.

Na jeho prekvapenie Bauera udalosti, ktoré postihli jeho ne-
spratného zamestnanca, akoby zbavili reči. Mlčky si vypočul
jeho priznanie a potom mu povedal len toľko, aby za ním dru-
hý deň ráno znova prišiel.

Treloar do dnešného dňa nevedel, čo sa vtedy odohralo za
scénou. Keď druhý deň ráno zastal pred Bauerom, šéf mu po-
vedal, že vydierači sa mu už nikdy neozvú. Dôkazy jeho se-
xuálnej úchyľky už neexistujú. Nikto mu nikdy neprípomenie
ani slovom, čo sa stalo.

Ale za to od neho niečo očakáva. Bauer mu vysvetlil, že ce-
nou za záchranu jeho budúcnosti v komunite medicínskych vý-
skumníkov bude odchod z ich firmy. Čoskoro sa naňho obráti
NASA s ponukou zamestnania a on túto ponuku prijme. Ko-
legom povie, že chce využiť príležitosť a dostať sa k výskumu,
na akom by sa na terajšom mieste nikdy nemohol podieľať. Po
nástupe do NASA bude plne k dispozícii doktorovi Dylanovi
Reedovi. Reed sa stane jeho mentorom a Treloar ho bude bez
zbytočných otázok vo všetkom poslúchať.

Treloar si dodnes pamätal chladný, odmeraný tón, akým ho
Bauer informoval o svojom rozhodnutí. Pamätal sa na záblesk
hnevu v Bauerových očiach, rýchlo vystriedaný pobavením,
keď sa ho nesmelo opýtal, akému výskumu sa bude v NASA
venovať.

„Vaša práca v NASA ma až tak veľmi nezaujíma," povedal
mu Bauer. „Zaujímajú ma vaše styky s matkou a s Ruskom.
Dúfam, že ju tam mienite pravidelne navštevovať."

Treloar sa prikrčil v závine vetra, keď odbočil z vysvietenej
Gorkého triedy do tmavých uličiek, vedúcich k okružnej sado-
vej. Bary tu boli čoraz pochybnejšie, bezdomovci a opilci agre-
sívnejší. Ale nebol v týchto končinách prvý raz, a tak sa nebál.
Pol bloka pred sebou zazrel povedomý blikajúci neónový
pútač s nápisom KROKODÍL. O chvíľu už klopal na ťažké
dvere a čakal, kým sa v nich otvorí malý priezor. Prezrel si ho
pár čiernych podozrievavých očí, potom zaznel zvuk odsúva-
nej závery a dvere sa otvorili. Než vošiel, zaplatil obrovskému
mongolskému vyhadzovačovi dvadsaťdolarové vstupné.

Zoblíkol si kabát a pocítil, ako ho pod žiarivými svetlami
a pri hlučnej hudbe opúšťajú posledné zvyšky nepríjemných
myšlienok. Tváre sa obracali k nemu, na očiach bolo vidieť, že
na nich zapôsobil svojím elegantným západniarskym oblekom.
Tancujúce telá doňho vrážali skôr z vypočítavosti ako náho-
dou. Manažér, vycivený chlapík s tvárou fretky, sa poponáhľal
privítať zahraničného zákazníka. O niekoľko sekúnd vtisli Tre-
loarovi do ruky pohár vodky a manažér ho osobne zaviedol
okolo tanečného parketu do privátnej časti so zamatovými
gaučami a mäkkými otomanmi.

S povzdychom dopadol medzi mäkké vankúše a uvoľnil sa.
Vodka ho zohriala a prebudila elektrizujúci pocit v končekoch
jeho prstov.

„Dovediem vám vzorku?" zamrmľal tlmene manažér.

Treloar šťastne prikývol. Aby mu lepšie ubiehal čas, zavrel

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
oči a nechal sa preniknúť hudbou. Strhol sa, až keď sa mu o líce obtrelo čosi mäkké.

Pred ním stáli dvaja blondiačikovia s dokonale modrými očami a bezchybnou pokožkou. Nemohli mať viac ako desať rokov.

„Dvojčatá?“

Fretčia tvár prikývla. „A navyše panici.“

Treloar zastonal.

„Ale sú veľmi drahí,“ varoval ho manažér.

„Na tom nezáleží,“ odvetil chriplavo Treloar. „Doneste nám nejakú zákusku. A limonádu pre mojich anjelikov.“

Potľapkal vankúše po oboch stranách. „Poďte, anjelikovia. Chcem okúsiť chuť neba...“

Šesť kilometrov od Krokodilu stoja tri vysoké budovy, známe pod spoločným označením Dzeržinského námestie. Do začiatku deväťdesiatych rokov v nich sídlilo ústredie komunistickej KGB. Po demokratizácii prevzala komplex novovytvorená ruská Federálna bezpečnostná služba.

Generálmajor Oleg Kirov stál s rukami za chrbtom pri okne svojej kancelárie na štrnástom poschodí a pozeral na panorámu striech Moskvy.

„Prídu tí Američania...“ zamrmal.

„Čo si vravel, duša moja?“

Kirov začul klopkanie opätkov na tvrdej dlážke, pocítil, ako sa ho dotkli štíhle prsty a vdýchol teplý obláčik sladkého parfumu. Obrátil sa, objal krásnu brunetku a lačne ju pobožkal. Vracala mu bozk s rovnakou vášňou. Cítil, ako sa dotýka jazykom jeho jazyka, jej ruky skízli k jeho drieku a potom ešte nižšie.

Kirov sa odtiahol a zahľadel sa do provokatívnych tmavých očí, ktoré ho naplňali mučivou túžbou.

„Kiežby som mohol na všetko zabudnúť...“ zamrmal.

Poručíčka Lara Teleginová, pobočníčka generála Kirova, zastala s rukami prekriženými na prsiach. V strohej vojenskej uniforme vyzerala ako preoblečená modelka.

„Sľúbil si mi, že dnes pôjdeme spolu na večeru!“ Zatvárila sa namrzene ako sklamané decko.

Kirov sa neubránil úsmevu. Lara Teleginová skončila Frunzeho vojenskú akadémiu s najlepším prospechom vo svojom krúžku. Bola skvelá streľkyňa. Tie isté ruky, ktoré ho pred chvíľou hladkali, vedeli by v priebehu niekoľkých sekúnd vyhasiť jeho život. V intímnych okamihoch vedela byť zase rovnako úžasne nehanebná a provokatívna.

Kirov vzdychol. Dve ženy v jednom tele. Zavše si nebol istý, ktorá z nich je skutočná. Ale obe sa mu páčili a mienil ich využívať, kým to len pôjde. V tridsiatich rokoch sa Lara ocitla na samom začiatku sľubnej kariéry. Vedel, že skôr či neskôr postúpi na hodnostnom rebríčku a ich profesionálne cesty sa rozdelia. Kirov, o dvadsať rokov starší než ona, ako bývalý milenc sa stane jej „strýčkom“, alebo, ako hovoria Američania „rabínom“, a bude dozeráť na záujmy svojej favoritky.

„Nijakých Američanov si nespomínal,“ ozvala sa Lara, teraz už celkom profesionálnym tónom. „Kto to bude tentoraz?“

V dnešných časoch ich sem chodí tak veľa...

„Nepovedal som ti to, lebo si bola celý deň preč a mne nemal kto pomôcť s tým hrozným papierovaním,“ zašomral Kirov a podal jej papiere vytlačené z počítača.

„Doktor Jon Smith,“ prečítala. „Aké obyčajné meno.“ Zamračila sa. „USAMRIID?“

„Náš doktor Jon Smith je všetko možné, len nie obyčajný človek,“ povedal vecne Kirov. „Stretoľ som sa s ním, keď pôsobil vo Fort Detricku.“

„Pôsobil? Myslela som, že tam stále pôsobí.“

„Podľa Randi Russellovej je ešte vždy zamestnancom USA-MRIID, ale vybral si voľno na neurčitú dobu. Zavolala mi, či by som ho nemohol prijať.“

„Randi Russellová...“ povedala pichľavo Lara.

„Nemúsiš sa hneď čertiť," usmial sa Kirov.
„Čertím sa len vtedy, keď na to mám dobrý dôvod," odvrkla Lara. „Takže naša Randi dláždí cestičku pre Smitha... a ten, ako sa tu píše, bol zasnúbený s jej sestrou."
Kirov prikývol. „Zomrela počas tej hrôzy, známej ako Operácia Hádes."
„A prečo sa Russellová, ktorú obaja podozrievame, že pracuje pre CIA, prihovára akurát zaňho? Rozbiehajú tu Američania nejakú operáciu? Čo sa robí, duša moja?"
„Myslím, že Američania majú nejaký problém," odvetil zamyslene Kirov. „Buď sme jeho súčasťou, alebo potrebujú našu pomoc. V každom prípade sa to čoskoro dozvieme. My dvaja sa dnes večer stretneme s tým Smithom."

Vonku sa už stmievalo, keď Smith vyšiel z bytu na Markovovej ulici. vyhrnul si golier pred vetrom a zahľadel sa na strohú betónovú fasádu budovy. Kdesi, za niektorým z anonymných okien na devätnástom poschodí, sa Jekaterina Danková pripravuje oznámiť šesťročnej dcérke Olge bolestnú zvesť, že už nikdy neuvidí svojho ocka.

Pre Smitha boli návštevy príbuzných obetí úlohou, ktorou trpel väčšími než čímkokoľvek iným. Ako všetky manželky a matky, aj Jekaterina vycítila, prečo za ňou prišiel, už v okamihu, keď otvorila dvere a prvý raz naňho pozrela. Ale mala železnú vôľu. Nerozplakala sa, iba sa opýtala, ako zomrel Jurij Danko, a či pred smrťou trpel. Smith jej povedal toľko, koľko mohol, a dodal, že už sa postaral, aby Jurijove ostatky previezli do Moskvy, len čo to povolia talianske úrady.

„Hovoril o vás dosť často, doktor Smith," povedala mu Jekaterina. „Vravel, že ste dobrý človek. Vidím, že je to pravda."
„Mrzí ma, že vám nemôžem povedať viac," dodal úprimne Smith.

„A na čo by to bolo dobré?" opýtala sa Jekaterina. „Viem, čím sa zaoberal Jurij - samé tajomstvá, len málokeď o niečom hovoril. Ale robil to preto, lebo mal rád svoju vlasť. Bol hrdý na svoju prácu. Dúfam len, že nezomrel zbytočne."

„Ubezpečujem vás, že nie."

Smith sa vrátil do hotela a ďalšiu hodinu strávil úvahami. To, že sa stretol s Dankovou rodinou, pridalo jeho misii na naliehavosti. Pochopiteľne, postará sa, aby Jekaterina a jej dcéra netrpeli núdzou, ale to nestačí. Teraz o to viac potreboval vedieť, kto zabil Danku a prečo to urobil. Chcel, aby sa mohol zahľadiť jeho vdove do očí a povedať: nie, muž, ktorého si ľúbila, naozaj nezahynul nadarmo.

Keď sa celkom zotmelo, Smith zašiel do baru pri hotelovej hale. Randi v tmavomodrom elegantnom kostýme už naňho čakala.

„Vyzeráš akýsi bledý, Jon," povedala rýchlo. „Nie je ti nič?"

„To bude v poriadku. Ďakujem, že si ma tu počkala."

Objednali si vodku s čiernym korením a tanierik s hubami naloženými v octe, zavináčmi a podobnými pochútkami, ktorým Rusi hovoria zakuska. Keď servírka odišla, Randi zdvihla pohár.

„Na neprítomných priateľov."

Smith zopakoval jej prípitok.

„Hovorila som s Kirovom," prešla Randi k veci. Vysvetlila, čo sa jej podarilo dohodnúť, a ako sa dostane ku generálovi. Nakoniec pozrela na hodinky. „Budeš sa už musieť pobrať. Môžem pre teba ešte niečo urobiť?"

Smith odrátal zopár ruských bankoviek a nechal ich ležať na stole. „Uvidíme, ako pochodím u Kirova."

Randi sa k nemu priblížila a vsunula mu do ruky navštívenku. „Tu máš moju adresu a telefón, pre každý prípad. Dúfam, že máš bezpečný mobil."

Smith si poklepal po vrecku. „Najnovší, digitálne kódovaný komunikátor." Nadiktoval jej číslo.

„Jon, ak zistíš niečo, čo by som mala vedieť..." Zvyšok vety nechala rozplynúť do vzduchu.

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
Smith jej stisol ruku. „Spoľahni sa.“

Jon Smith už navštívil Moskvu mnoho ráz, ale nikdy nemal príležitosť zavítať na Dzeržinského námestie. Teraz, keď zastal v obrovskej vstupnej dvorane, vynorili sa mu z pamäti všetky historky z čias studenej vojny, ktoré kedy počul. Priestory budovy priam vyžarovali bezduchú ľahostajnosť tupej policajnej mašinérie, akú nemohli zakryť nijaké vrstvy čerstvého náteru. Ozvena krokov na lakovaných doskách dlažky pripomínala kroky zatratených - obetí, ktoré tadeto od samých počiatkov komunizmu odvádzali do vyšetrovacích miestností v podzemí. Ktovie, koľkí z tých, ktorí tu ešte pracujú, sa musia vyrovnávať s príznakmi zo starých čias, pomyslel si Smith. Uvedomujú si ich vôbec? Alebo na minulosť čo najrýchlejšie zabudli zo strachu, aby neožila ako golem a neobrátila sa proti nim?

Smith vykročil za nižším dôstojníkom, ktorého mu prideliili ako sprievodcu. Išli k výťahom. Keď sa s nimi kabína pohla hore, v duchu si zopakoval to, čo sa od Randi dozvedel o kariére generála Olega Kirova a jeho pobočníčky Lary Teleginovej.

Zdalo sa, že Kirov patrí k vojakom, ktorí v Rusku tvorili akýsi spojovací most medzi minulosťou a budúcnosťou. Vyrástol za komunistického režimu a osvedčil sa počas bojov v Afganistane, ruskom Vietname. Potom spojil svoj osud s reformátormi. Keď sa moci v Rusku ujala krehká demokracia, vďační patróni odmenili Kirova postom v novovytvorenej Federálnej bezpečnostnej službe. Reformátori chceli zničiť starú KGB a očistiť tajnú službu od zaťatých konzervatívcov. Očistu zverili vojakom ošľahaným bojmi, ako bol Kirov, ktorých vernosť novému Rusku bola nespochybniteľná.

Ak Kirov predstavoval most do budúcnosti, Lara Teleginová bola jednou z jej najväčších nádeji a prisľubov. Vzdelanie získala v Rusku i v Anglicku a stelesňovala nový typ ruského technokrata - človeka ovládajúceho cudzie jazyky i spôsoby a technologického odborníka, ktorý vie o internete a o Windows viac ako väčšina západniarov.

Randi však zdôraznila, že keď ide o otázky národnej bezpečnosti, aj títo moderní Rusi sa stávajú tajnostkárskymi a pozdrievavými. Vedia s vami popíjať celú noc a podelia sa o svoje najintímnejšie a najtrápnejšie zážitky, no ak im položíte nesprávnu otázku alebo prevediete rozhovor na nevhodnú tému, okamžite sa uzavru a strácajú ich dôveru.

Bioaparát je možno najcitlivejšou zo všetkých možných tém, pomyslel si Smith, keď vchádzal do Kirovovej pracovne. Ak si Kirov vyloží moje slová nesprávne, môže sa stať, že ešte dnes večer budem znova sedieť v lietadle.

„Doktor Jon Smith!“

Kirovov hlas silno zarezonoval v miestnosti a generál sa pohol s vystretou rukou k Smithovi. Bol to vysoký chlap s mocnou, klenutou hrudou, hlavou plnou striebřistých vlasov a tvárou, aká by sa pokojne mohla ocitnúť na rímskej minci.

„Teší ma, že vás znova vidím,“ povedal. „Kedy sme sa vlastne stretli naposledy? Pred piatimi rokmi v Ženeve, nemám pravdu?“

„Máte dobrú pamäť, generál.“

„Dovoľte, aby som vám predstavil svoju pobočníčku. Poručička Lara Teleginová.“

„Teší ma, doktor Smith,“ povedala Teleginová a okázalo si prezrela Smitha. Očividne bola spokojná s tým, čo videla.

„Potešenie je na mojej strane,“ povedal Smith.

Pomyslel si, že s tými tmavými očami a havraními vlasmi je Lara Teleginová priam archetypálnou zvodkyňou. Mohla by pokojne vystúpiť zo stránok nejakého ruského románu z devätnásteho storočia ako siréna, ktorá láka inak rozumných mužov do záhuby.

Kirov ukázal na stôl s občerstvením. „Môžem vám ponúknuť niečo na zajedenie, doktor Smith?“

„Nie, ďakujem.“

„Ako myslíte. V takom prípade, ako vy Američania radi hovorievate, čo vás k nám privádza?“

Smith pozrel na Laru Teleginovú. „Neberte to odo mňa ako nezdvorilosť, poručička, ale tá záležitosť je prísne dôverná.“ „Vôbec to tak neberiem,“ odvetila pokojne. „Ale zrejme neviete, že som preverená pre styk s materiálmi úrovne COSMIC. A to sú také veci, k akým má u vás prístup len prezident a zopár jeho najbližších spolupracovníkov. Navyše, ak som to dobre pochopila, nie ste tu oficiálne. Alebo sa mýlim?“ „Poručička má moju plnú dôveru,“ dodal Kirov. „Môžete pred ňou hovoriť bez obáv, doktor.“ „Tak dobre,“ nechal sa presvedčiť Smith. „Predpokladám, že rozhovor nemonitorujete a že táto miestnosť je zabezpečená proti odposluchu.“ „Na to sa môžete spoľahnúť,“ ubezpečil ho Kirov. „Bioaparát,“ povedal Smith. Jediné vyslovené slovo vyvolalo odozvu, akú očakával - šok a ustarostené pohľady. „Čo je s Bioaparátom, doktor?“ opýtal sa Kirov pokojne. „Generál, mám dobrý dôvod nazdávať sa, že vo vašom zariadení došlo k porušeniu zásad bezpečnosti. Ak už nechýba vzorka istého nebezpečného materiálu, ktorú tam uchováate, tak minimálne existuje plán, ako ju ukradnúť.“ „To je smiešne!“ odsekla Teleginová. „Bioaparát chráni najmodernejší bezpečnostný systém na svete. Už v minulosti sme sa stretli s podobnými obvineniami, doktor Smith. Ak mám byť úprimná, západ si niekedy myslí, že sme sotva viac ako nezodpovední školáci, ktorí sa pohrávajú s nebezpečnými hračkami. Je to urážajúce a...“ „Lara!“ Kirovov hlas zaznel ticho, ale s nespochybniteľnou autoritativnosťou. „Musíte poručičku ospravedlniť,“ obrátil sa generál k Smithovi. „Neznáša, keď sa západ správa povýšenecky alebo paternalisticky... a niekedy sa tak správa, to azda uznáte aj sám.“ „Generál, nie som tu preto, aby som kritizoval vaše bezpečnostné opatrenia,“ odvetil Smith. „Nemeral by som cestu až sem, keby som nebol presvedčený, že stojíte pred vážnym problémom, alebo že si aspoň vypočujete, čo mám na srdci.“ „Tak nám, prosím, povedzte o tom našom 'probléme'.“ Smith sa zhlboka nadýchol a usporiadal si myšlienky. „Najpravdepodobnejším cieľom je vaša zásoba vírusu pravých kiahní.“ Kirov zbledol. „To je choré! Nikto, kto má aspoň kúsok zdravého rozumu, by sa nepokúsil ukradnúť čosi také!“ „Ľudia so zdravým rozumom by sa v Bioaparate nepokúšali ukradnúť vôbec nič. Ale podľa našich informácií sa taká krádež pripravuje.“ „Z akého zdroja pochádzajú tie informácie, doktor?“ opýtala sa Teleginová. „Je tá osoba spoľahlivá?“ „Veľmi, poručička.“ „Môžete nám prezradiť, o koho konkrétne ide?“ „Žiaľ, náš zdroj už nežije,“ odvetil Smith. Usiloval sa udržať si pokojný tón. „Aká náhoda,“ poznamenala ironicky Teleginová. Smith sa obrátil ku Kirovovi. „Prosím, vypočujte ma. Netvrdím, že ste v tom namočení vy alebo vaša vláda. Krádež pripravuje tretia strana, ktorej totožnosť zatiaľ nepoznáme. Ale aby sa im podarilo dostať vzorku z Ruska, na to potrebujú, aby s nimi spolupracoval niekto z Bioaparátu.“ „Chcete povedať, že je do toho zapletený niekto z vedcov alebo z bezpečnostného personálu?“ opýtal sa Kirov. „Mohol by to byť hoci kto, kto má prístup k vzorkám varioly.“ Smith sa odmlčal. „Nechcem posudzovať vašich ľudí či bezpečnostné opatrenia, generál. Viem, že väčšina pracovníkov Bioaparátu je rovnako lojálna ako ich protipóly pôsobiace v obdobných zariadeniach u nás. Hovorím vám len, že máte problém, a že ak sa tá vzorka dostane von, ten problém sa stane aj našim problémom, ba pravdepodobne problémom celého sveta.“ Kirov si zapálil cigaretu. „Neprešli ste takú diaľku, len aby ste mi povedali toto, ozval sa pomaly. „Iste

máte aj nejaký plán, alebo nie?"

„Uzavrite Bioaparát," povedal Smith. „Hneď teraz. Obkolesíte ho nepreniknuteľným vojenským kordónom. Ubezpečte sa, že nič a nikto sa nedostane dnu ani von. Ráno skontrolujte vzorky vírusov. Ak nič nechýba, je zatiaľ všetko v poriadku, a vy môžete začať pátrať po skrytých nepriateľských agentoch." „A vy, doktor Smith? Kde budete po celý čas vy?"

„Požiadam vás o priznanie štatútu pozorovateľa." „Nedôverovali by ste nám, keby sme vám oznámili, že naše zásoby nebezpečných látok sú nedotknuté, doktor Smith?"

podpíchla ho Teleginová.

„Nie je to záležitosť dôvery, poručička. Ak by sme boli v obrátenej situácii, nechceli by ste sa aj vy získať prístup do nášho zariadenia?"

„Ešte vždy je tu problém vášho zdroja informácií," pripomenul mu Kirov. „Pochopte, doktor, že ak mám urobiť, o čo ma žiadate, musím sa obrátiť priamo na prezidenta. Isteže, môžem sa za vás zaručiť. Ale potrebujem naozaj dobrý dôvod, ak ho chcem vyrušiť zo spánku. Keď mi povieť meno vášho zdroja, môžem preveriť jeho dôveryhodnosť. To by významne pridalo váhu tomu, čo ste nám povedali." Smith sa odvrátil. Vedel, že pravdepodobne nastane tento

moment a on bude musieť odhaliť Dankovu totožnosť, ak si bude chcieť zaistiť kirovovu spoluprácu.

„Ten človek má rodinu," povedal napokon. „Potrebujem vaše slovo, že ich nebudete prenasledovať, a ak budú chcieť, umožníte im odtiaľto odísť." Zdvihol ruku, čím predišiel kirovovej odpovedi. „Nebol to nijaký zradca, generál. Bol to vlastenec. Na mňa sa obrátil len preto, lebo si nebol istý, ako vysoko siahla to sprisahanie. Vzdal sa všetkého, čo tu mal, aby Rusko nemohol nik obviniť, keby sa niečo stalo." „To viem pochopiť," odvetil Kirov. „Ubezpečujem vás, že jeho rodine nik neublíži. Navyše jediný, s kým budem o tom hovoriť, je prezident Potrenko. Alebo mi chcete naznačiť, že je v tej veci namočený aj on?"

„Som si istý, že tak ďaleko sa nitky sprisahania netiahnu," odvetil Smith.

„Tak potom sme dohodnutí. Lara, zavolajte službukonajúcего dôstojníka v Kremli. Povedzte mu, že ide o súrnu záležitosť a že tam o chvíľu prídem."

Obrátil sa k Smithovi. „A teraz to meno, prosím."

„Myslím, že tomu Američanovi priveľmi dôveruješ," povedala Lara Teleginová, keď s Kirovom kráčala podzemnou garážou k jeho autu. „Ak je to klamár, alebo, čo je ešte horšie, provokatér, mohol by si skončiť v pozícii človeka, ktorý bude nútený odpovedať na veľmi nepríjemné otázky."

Kirov odsalutoval vodičovi a ustúpil nabok, aby mohla Lara nasadnúť prvá.

„Nepríjemné otázky," zopakoval, keď sa obaja usadili v aute. „To je všetko?"

Presvedčila sa, či je sklený panel, ktorý ich oddeľoval od vodiča, celkom zasunutý. Takéto veci robila v dôsledku spravodajského výcviku tak automaticky, akoby ich mala vrodene.

„Vieš, ako to myslím," povedala. „Na vojaka zastávaš priveľmi pokrokové názory. Vyslúžil si si nimi mnohých nepriateľov."

„Ak pokrokovosťou nazývaš moju snahu, aby sa Rusko dostalo do dvadsiateho prvého storočia, tak priznávam, že som pokrokový," odvetil Kirov. „A ak mám riskovať, aby som dosiahol víťazstvo takýchto názorov nad názormi neandertálcov, ktorí by nás najradšej stiahli nazad do starého, skorumpovaného politického systému, pokojne to urobím."

Chytil sa držadla, keď auto prudko zabočilo na širokú triedu, vedúcu popri Dzeržinského námestí.

„Počúvaj ma, Lara," pokračoval. „Ľudia ako Jon Smith sa nezaručujú svojím slovom bez rozmyslenia. Buď si istá, že z jeho strany nejde o nijakú bláznivú eskapádu. Nijakí vysokopostavení americkí činitelia pokladajú tú informáciu za natoľko závažnú, že ho k nám neváhali

poslať. Chápeš, čo tým chcem povedať? Američania zobrali tú vec tak vážne, že Smithovi dovolili urobiť to, čo urobil - ba dokonca mu to možno nariadili."

"Máme dať na slová zradcu?" zamrmala trpkosť.

Trvalo celých dvadsať minút, kým si overili, že Jurij Danko naozaj bez stopy zmizol a nik nepozná miesto jeho pobytu.

Okrem Američanov, šľak ich traf, tí už dokonca vedia, že je mŕtvy!

"Navonok to vyzerá tak, že sa Danko dopustil zrady," súhlasil Kirov. "Ale chápem jeho dilemu: čo ak by sa obrátil na svojho nadriadeného, alebo na nejaký ešte vyšší článok velenia, a ten človek by bol súčasťou konšpirácie? Jeho by potichu odstránili a my by sme sa nič nedozvedeli."

Kirov sa zahľadel cez okno z nepriestrelného skla na ubíhajúce stĺpy pouličného osvetlenia. "Aj ja dúfam, že sa Američania mylia," povedal potichu. "Ver mi, nič by som si neželal väčšmi, ako dokázať Smithovi, že Bioaparát je dokonale zabezpečený a že sa stal obeťou nejakého podvodu. Ale kým sa mi to podarí, musím brať jeho tvrdenie do úvahy. Rozumieš, dušička?"

Stisla mu ruku. "Lepšie než tušíš. Napokon, učila som sa od majstra."

Veľký sedan prešiel pod Spasskou vežou. Zastali len pri strážnom stanovišti, kde im skontrolovali preukazy. O niekoľko minút už Kirova a Teleginovú viedla eskorta do tej časti Kremľa, v ktorej sa nachádza prezidentský apartmán a osobné pracovné priestory.

"Bude lepšie, ak počkám tu," povedala Teleginová, keď zastali vo veľkolepom foyeri z čias Petra Veľkého. "Od Danka zrejme získali aj nejaké ďalšie informácie."

"Urobte ešte niečo zistia - a Smith nás o tom poinformuje," odvetil Kirov. "Ale je načase, aby si si zvykla predstupovať pred našich najvyšších šéfov."

Teleginová sotva vedela zakryť svoj úžas a rozochvenie, keď vykročili za službukonajúcim dôstojníkom po dvojitom schodisku. Uviedli ich do elegantne zariadenej knižnice. Pred kozubom, v ktorom praskali horiace polená, sedela postava v hrubom župane.

"Dúfam, Oleg Ivanovič, že si mal dobrý dôvod na to, aby si vytrhol starého človeka zo spánku."

Viktor Potrenko vstal a podal Kirovovi ruku. Postojacky vyzeral dôstojne ako nejaký starý patricij.

"Dovoľte, aby som vám predstavil svoju pobočnicu Laru Teleginovú," povedal Kirov.

"Poručička Teleginová?" zamrmal Potrenko. "Počul som o vás len samé dobré veci. Nech sa páči, sadnite si."

Lara si pomyslela, že Potrenko podržal jej ruku vo svojej dlhšie, než bolo nutné. Možno sa tie povesti o sedemdesiatpäťročnom prezidentovi - že má rád mladé ženy, najmä primabaleríny - zakladali na pravde.

Keď sa všetci pousádzali, Potrenko pokračoval: "Tak čo mi vlastne chcete povedať o Bioaparate?"

Kirov rýchlo zopakoval podstatné časti svojho rozhovoru so Smithom. "Myslím, že to treba zobrať vážne," dodal na záver.

"Naozaj?" ozval sa zamyslene Potrenko. "Poručička Teleginová, aký názor na to máte vy?"

Lara pochopila, že to, čo teraz povie, môže rozhodnúť o úspechu či neúspechu celej jej ďalšej kariéry. Vedela, že obaja muži sú majstri náznakov a nuáns. Akékoľvek klamstvo či dvojzmysel by odhalili rýchlejšie než jastrab zajaca.

"Obávam sa, že v tomto prípade musím zohrať úlohu diablovho advokáta, pán prezident," povedala a predostrela svoje výhrady voči apriórnemu prijatiu Smithových tvrdení.

"Prezentovali ste to dobre," pochválil ju Potrenko a obrátil sa ku Kirovovi. "Túto podriadenú si dobre opatruj." Odmlčal sa. "Tak čo teda urobíme? Na jednej strane Američania nezískajú nič, aj keby začali hlasno vykrikovať o nefér hre. Na druhej strane však človeka zamrzí, keď si pomyslí, že by, takpovediac priamo pod naším nosom, bez toho, aby sme o tom vedeli, mohlo dôjsť k takej nepríjemnej krádeži."

Potrenko vstal, pristúpil ku kozubu a začal si zohrievať ruky.

Trvalo dlho, kým opäť prehovoril.

„Pri Vladimire máme výcvikové stredisko špeciálnych jednotiek, však?“

„Áno, pán prezident.“

„Zavolám veliteľovi a vydám pokyn na uzavretie priestoru okolo Bioaparatu. Vy, poručíčka Teleginová, tam hneď na úsvite odletíte s doktorom Smithom. Ak naozaj došlo ku krádeži, okamžite mi o tom dáte vedieť. v každom prípade chcem podrobný prehľad o všetkých bezpečnostných opatreniach.“

„Áno, pán prezident.“

„A, Oleg?“

„Áno, pán prezident?“

„Ak sa odtiaľ stratil čo len gram vírusu varioly, okamžite na to upozornite našich lovcov vírusov. A potom tam všetkých pozatýkajte.“

Kapitola 9

Po pristátí na letisku v Neapole sa Peter Howell odviezol taxíkom do prístavu, kde nastúpil na krídlový čln, ktorý ho za tridsať minút prepravil cez Messinskú úžinu. Cez veľké okná na salóne sledoval blížiac sa sicílske pobrežie - najprv krátery Etny, potom samotné Palermo, rozložené pod vápencovým masívom Monte Pellegrina, ktorý tesne nad úrovňou mora prechádzal do plošiny.

Sicília - osídlená pôvodne Grékmi, neskôr dobytá Rimanmi, Arabmi, Normanmi aj Španielmi - sa stala na celé stáročia prestupnou zastávkou vojakov a žoldnierov. Ako jeden z nich Howell prichádzal na ostrov v úlohe návštevníka, no

súčasne aj bojovníka. Keď vystúpil z krídlového člna, zamieril priamo do centra, do Quattro Centri, čiže štyroch kútov. Tam si našiel ubytovanie v malom penzióne, v ktorom už predtým býval. Nachádzal sa bokom od turistického ruchu, a predsa sa odtiaľ dalo peši dostať na miesta, kam potreboval.

Ako mával vo zvyku, najprv preskúmal končiny, ktoré chcel navštíviť. Ani ho veľmi neprekvapilo, že od jeho poslednej návštevy sa tam nič nezmenilo. Mapa, ktorú uchovával v hlave,

mu aj tentoraz dobre poslúžila. Vrátil sa do penziónu a spal až do súmraku. Potom zamieril do Albergherie, spleti úzkych uličiek v palermskej štvrti remeselníkov.

Sicília bola známa svojimi nožiarimi a kvalitou ich tovaru.

Howell nemal najmenší problém, keď chcel kúpiť dobre naoštrožený lovecký nôž s dvadsaťpäťcentimetrovou čepelou v odolnej koženej pošve. Teraz, keď už bol ozbrojený, zamieril do prístavu, kde sa nachádzali krčmy a ubytovne, o akých by ste v turistických sprievodcoch nenašli ani zmienku.

Howell vedel, že bar sa volá La Pretoria, aj keď na kamenom priečelí nebol nijaký vývesný štít. Vnútri bol veľký, preplnený výčap, s dlážkou posypanou pilinami a povalou podporetou trámami. Rybári, robotníci z lodenice, mechanici

a námorníci sedeli za dlhými stolmi a pili grappu, pivo alebo vychladené, trpkasté sicílske víno. Howell, oblečený v menčestrákoch, starom rybárskom svetri a s hlavou zakrytou vlnenou čiapkou, nebudil v tomto prostredí takmer nijakú pozornosť. Kúpil pri bare dve grappy a odniesol poháre ku koncu jedného z dlhých stolov.

Chlap, oproti ktorému sa usadil, bol územčistý, s neondnou tvárou, zbrázdnenou morom a ošľahanou vetrom. Sivé oči hľadeli na Howella cez závoj cigaretového dymu.

„Prekvapilo ma, keď si sa mi ozval, Peter,“ ozval sa chriplavo.

Howell zdvihol svoj náprstok grappy. „Salute, Franco.“

Franco Grimaldi, niekdajší príslušník francúzskej cudzineckej légie, teraz profesionálny pašerák, odložil cigaretu a zdvihol svoj pohárik. Musel to urobiť takto, lebo mal len pravú ruku; o ľavú prišiel, keď ho sekol mečom istý tuniský vzbúrenec.

Obaja chlapi do seba prevrátili pohárik a Grimaldi si znova vložil do úst cigaretu.

„Takže, starý priateľ, čo ťa privádza do môjho salóna?“

„Bratia Roccovci.“

Grimaldiho mäsité pery sa roztiahli do niečoho, v čom by nezasvätení nikdy nespoznali úsmev. „Počul som, že sa im v Benátkach povodilo zle.“ Pozrel prefíkane na Howella. „A ty prichádzaš práve odtiaľ, však?“

„Roccovci splnili kontrakt a potom, na oplátku, niekto od-rovnať ich,“ odvetil Howell bezvýrazným hlasom. „Chcem ve-dieť, kto to bol.“

Grimaldi pokrčil plecami. „Najlepšie je nestarať sa veľmi o záležitosti Roccovcov, aj keď sú už mŕtvi.“

Howell posunul cez stôl súľok amerických bankoviek. „Po-trebujem to zistiť, Franco.“

Sicíľčan stopil peniaze ako profesionálny eskamotér.

„Počul som o akomsi špeciálnom kontrakte,“ zamumlal s ci-garetou v kútiku úst.

„Mohol by si byť konkrétnejší, Franco?“

„Viac ti povedať nemôžem. Roccovci sa zvyčajne netajili svojimi kšeftmi – najmä po niekoľkých pohárikoch. Ale pokiaľ ide o túto zákazku, čušali ako zarezaní.“

„Ale ty si sa o nej dozvedel, však...?“

Grimaldi sa usmial. „Pravdaže. Spím s ich sestrou, robí im gazdinú. Vie o všetkom, čo sa odohrá medzi tými múrmi. Na-vyš sa ľahko rozruší a je klebetná.“

„Myslíš, že by si svojím čarom dosiahol, aby ti prezradila zo-pár ďalších podrobností?“

Grimaldiho úsmev sa ešte rozšíril. „Nebude to ľahké, ale čo človek neurobí pre priateľa... Maria – tak sa volá – sa asi ešte nedozvedela, čo sa stalo. Poviem jej to ja a nechám ju, aby sa mi vyplakala na pleci. Nič nerozväzuje jazyk tak dobre ako zármutok.“

Howell mu povedal, v ktorom penzióne sa ubytoval.

„Zavolám ti ešte dnes večer,“ sľúbil Grimaldi. „Stretneme sa na zvyčajnom mieste.“

Sledoval Grimaldiho, ako prechádza pomedzi dlhé stoly k dverám. Pritom si všimol dvojicu chlapov, usadených za jed-ným z menších stolov pred výčapným pultom. Boli oblečení ako miestni, ale telá kulturistov a nakrátko pristrihnuté vlasy prezrádzali, že v skutočnosti ide o vojakov.

Howell poznal veľkú americkú základňu pri Palerme. Kým pôsobil v SAS, niekoľko ráz na nej absolvoval plánovaciu fázu spoločnej operácie so špeciálnou jednotkou amerického ná-morníctva SEAL. Z bezpečnostných dôvodov väčšina perso-nálu neopúšťala územie základne. Ak sa z nej odvážili vyjsť, zvyčajne to bola najmenej šesťčlenná skupina, a aj vtedy šli len do nejakého známeho klubu alebo reštaurácie. Neexistoval ni-jaký dôvod, prečo by sa tu títo chlapi mali vyskytovať, ledaže... Cé-dvanásťka.

Trhavina, ktorá zabila bratov Roccovcov, bola amerického pôvodu. Takéto veci prísne kontrolovali. Ale určite sa dali zo-hnať na jednej z najväčších amerických základní v južnej Eu-rópe.

Bol azda ten, kto zaplatil bratom Roccovcom, aby zabili Danku, a ten, kto im podmínoval gondolu, jedna a tá istá osoba? Keď sa Howell zdvihol spoza stola, ešte raz pozrel na oboch Američanov.

Čo ak to bola od samého začiatku čisto armádna záležitosť?

Krátko pred polnocou ospalý vrátnik v penzióne zaklopal na dvere izby Petra Howella a zavolať naňho, že má telefón. Pre-kvapilo ho, že hosť bol oblečený, akoby sa chystal niekam von. Howell sa po telefóne s kýmsi krátko porozprával, dal pre-pitné vrátnikovi a vyšiel do noci. Mesiac plával vysoko na ob-lohe a osvetľoval na Vuccire, trhovisku, budy so zamrežovanými oknami i dverami. Howell prešiel cez prázdne námestie na Piazza Bellini a vykročil po Via Vittorio Emanuele, najväčšej mestskej komunikačnej tepne. Keď pri Corso Calatofini zabo-čil doprava, od cieľa cesty ho delilo už len necelých sto metrov. Dominantou Via Pindemonte je Convento dei Cappuccini – kapucínsky kláštor. Hoci ide o výrazný príklad stredovekej ar-chitektúry, najpríťažlivejšia súčasť tohto kláštora sa skrýva

v podzemí. V katakombách, obkolesujúcich convento, je pochovaných vyše osemtisíc ostatkov tiel svetských i cirkevných osôb. Konzervované sú rozličnými chemickými postupmi a ležia vo výklenkoch lemujúcich chodby, poobliekané v rúchach, ktoré si nebožtíci sami vybrali pred smrťou. Telá, ktoré neležia v chladných výklenkoch, vytesaných do oroseného vápenca, spočívajú v sklených rakvách, poukladaných jedna na druhej až po povalu.

Hoci sa cez deň tieto priestory sprístupňujú verejnosti, katakomby sú už celé stáročia obľúbeným úkrytom pašerákov. Existuje do nich množstvo prístupových ciest a Peter Howell, ktorý si starostlivo preštudoval plán podzemného bludiska, všetky poznal.

Keď sa priblížil k bráne, ktorá oddeľuje park pred vchodom do kláštora od verejných priestorov, začul tlmený hvizd. Howell sa tváril, že zbadal Grimaldiho, ktorý sa vynoril z tieňa, až keď sa k nemu priblížil na niekoľko krokov. Mesačné svetlo sa odrážalo v Grimaldiho sivých očiach ako tancujúce iskričky.

„Čo si zistil?“ opýtal sa naliehavo Angličan.

„Niečo, kvôli čomu sa mi oddalo vyliezť z postele,“ odvetil pašerák. „Meno človeka, ktorý si najal Roccovcov. Bojí sa. Myslí si, že po Roccovcovch príde na rad on. Chce peniaze, aby sa dostal preč z ostrova a mohol sa ukryť na pevnine.“

Howell prikývol. „Peniaze nie sú problém. Kde je?“

Grimaldi naznačil Angličanovi, aby šiel za ním. Obišli plot z tepaného železa a stratili sa v tieni, ktorý vrhal vysoký múr kláštora. Pašerák spomalil, potom zastal pri bránke v plote, sklonil sa a začal šikovne manipulovať so zámkom. Howellovi však neuniklo, že čosi nie je v poriadku.

Zámka už bola odomknutá!

Howell sa mihol ako tieň. Len čo Grimaldi otvoril bránku, udrel ho zboku do hlavy. Chcel ho len omráčiť, nie zabiť. Grimaldi potichu vydýchol a zosunul sa v bezvedomí k zemi. Howell nezaváhal, prešmykol sa bránkou a pohol sa dopredu popri živom plote, ktorý vytváral koridor, vedúci ku vchodu do katakomb. Nič však pred sebou nevidel, a to znamenalo...

... Pasca je vonku, nie vnútri!

Len čo sa obrátil, začul, ako zavržgal pánt na bránke, a zbadal dva blížiace sa tieňe. V zlomku sekundy, keď im zasvietil do tváří mesiac, spoznal oboch vojakov z krčmy.

V ruke sa mu okamžite zjavil nôž. Zostal stáť do posledného možného okamihu, potom sa ako toreador zvrtol nabok a nechal prvého z chlapov prebehnúť okolo seba. Ruka s nožom, obráteným čepeľou dopredu, vyletela šikmo hore a ostrie sa zarezalo do útočnickovho drieku.

Howell nečakal, kým chlap padne. Naznačil úhyb doprava a skočil doľava, no druhého vojaka tým neoklamal. Počul tiché, duté puknutie guľky, vyplutej z tlmiča na pištoľi, a takmer cítil, ako mu prehvižďala okolo sluchy. Hodil sa na zem, vykopol oboma nohami a zasiahol druhého útočníka do kolena.

Okamžite vytiahol pištoľ, ale kým stihol zacieliť na vojaka, Grimaldi sa tackavo pozviechal. Guľka, pôvodne určená neznámemu strelcovi, roztrhla hrdlo pašerákovi. Keď sa druhý vojak pustil na útek, Howell si zastrčil pištoľ za pás nohavíc, rozbehol sa ku Grimaldimu a vtiahol ho pod bránu. Ako predpokladal, aj tieto dvere, ktorými sa vchádzalo do katakomb, boli odomknuté.

O niekoľko minút už bol Howell hlboko v katakombách.

Svetlo z nájdenej lampy osvetľovalo jeho zajatcov: Grimaldi ležal vedľa dutého betónového valca, z ktorého niekto zložil ťažký príklop. Poranený vojak s blúzou vpredu zmáčanou od krvi sa opieral o ďalšiu podobnú skruž s priemerom deväťdesiat centimetrov.

„Meno?“

Vojak prerývane dýchal. Tvár mal poblednutú od straty krvi.

Pomaly zdvihol hlavu. „Seriem na teba!“

„Prezrel som ti vrecká,“ pokračoval Howell. „Nemáš

peňaženku, nijaký preukaz, ba ani len menovku na blúze. Iba ľudia, ktorí chcú niečo skrývať, si s takýmito vecami dajú ná-

mahu. Takže čo skrývaš?"

Vojak ho chcel oplúť, ale Howell bol rýchlejší. Uhol, schmatol zajatca a dovliekol ho k skruži.

„Tých chudákov, čo strážili kláštor, ste zabili a hodili sem?" opýtal sa výhražne.

Držiac svojho protivníka za krk, oprel ho o betónový okraj.

„A chceli ste tam hodiť aj mňa!"

Keď ho Howell naklonil nad rozdavenú čiernu dieru, vojak vykrikoval. Z hĺbkych pätnástich metrov k nim stúpala zápach poloslanej vody.

Howell zbadal červené bodky, ktoré sa rýchlo pohybovali v hĺbke.

„Sú tam krysy. Aj vody je tam pravdepodobne dosť, takže ťa pád nezabije. Ale ťa zabijú ony. Pomaly." Mykol chlapom.

Vojak si obližoval pery. „To neurobiš..."

Howell sa naňho uprene zahľadel. „Si zranený. Tvoj partner dávno ušiel. Povedz mi, čo sa potrebujem dozvedieť, a slubujem, že nebudeš trpieť. Počúvaj."

Howell ho pustil na zem, urobil zopár krokov a nadvihol nehybné telo Franca Grimaldiho. Privliekol ho k susednej betónovej skruži a bez najmenšieho zaváhania prehodil pašeráka cez jej okraj. Zaznelo hlasné čľupnutie, načo sa krysy vzrušene rozpišťali a vrhli sa na svoju obeť.

Vojakovi začali od hrôzy behať oči po okolí.

„Meno?"

„Nichols. Travis Nichols. Hlavný seržant. Ten, čo ušiel, sa volá Patrick Drake."

„Ste zo špeciálnych jednotiek?"

Nichols zastonal a prikývol.

„Kto vám prikázal, aby ste ma zlikvidovali?"

Nichols naňho pozrel. „To nemôžem..."

Howell ho schytil za golier a nadvihol. „Dobre ma počúvaj. Aj keby si prežil, bol by si len zdrap látky vo vetre, franforec, ktorý treba zahodiť, tým skôr, že ste tentoraz zlyhali. Máš jedinou šancu – povedať mi pravdu. Keď to urobiš, pomôžem ti."

Nichols sa bezvládne oprel o betónovú skruž. Keď prehovoril, pri kútikoch úst sa mu zjavila jasnočervená pena.

„Drake a ja sme zo špeciálnej jednotky. Likvidovali sme nepohodlných ľudí. Úlohy sme dostávali pomocou fingovaných omylov. Niektorému z nás zavolali na mobil a povedali, že si pomýlili číslo, ibaže to tak nebolo. Mali sme vtedy zájsť na poštu, kde sme mali prenajatú schránku. A tam na nás čakali rozkazy."

„Písomné?" opýtal sa pochybovačne Howell.

„Na špeciálnom papieri, ktorý sa minútu po vybratí z obálky vznietil. Vždy tam bolo len meno alebo nejaké miesto. Na základe tejto informácie sme sa kontaktovali s príslušným človekom a ten nám povedal, čo máme urobiť."

„V tomto prípade bol týmto kontaktom Grimaldi. Aký ste dostali rozkaz?"

„Zabiť ťa a zbaviť sa tela."

„Prečo?"

Nichols pozrel na Howella. „My dvaja sme rovnakí. Vieš, že také veci nikto nikdy nezdôvodňuje."

„Kto je ten ‚nikto‘?"

„Rozkaz mohol prísť od hociktorého z približne desiatich zdrojov. Z Pentagónu, z ústredia vojenskej kontrarozvedky vo Frankfurte, z NSA. Môžeš si vybrať. Ale keď ide o vraždu, musí o tom rozhodnúť naozaj vysoká šarža. Počuj, môžeš ma hodiť krysám, ale meno ti nepoviem. Vieš, ako to chodí."

Howell to vedel.

„Hovorí ti niečo meno Dionetti?"

Nichols pokrútil hlavou. Jeho oči nadobúdali sklený výraz. Howellovi však bolo jasné, že nikto okrem Marca Dionettiho, človeka, ktorý ho pozval k sebe domov a tváril sa ako priateľ, nevedel o jeho zámere odcestovať do Palerma. Dionetti...

Bude sa s ním musieť ešte pohovárať.

„Ako ste mali oznámiť, že ste úlohu splnili?" opýtal sa Nicholsa.

„Vhodením odkazu do ďalšej poštovej schránky - najneskôr do zajtra obeda. Číslo šesťdesiatsedem. Niekto si príde... Ach, Bože, to je bolesť!" Howell priložil ucho celkom blízko k Nicholsovým perám. Potreboval sa od neho dozvedieť ešte niečo a modlil sa, aby vojak stihol odpovedať na poslednú otázku. S napätím si vypočul jeho ostatné tajomstvo. Po ňom nasledovalo už len tiché predsmrtné zachrčanie. Howell nechal lampu tam, kde bola, a na okamih sa zamyslel. Nakoniec zdvihol mŕtve telo a vhodil ho do okrúhlej šachty. Potom rýchlo, aby nepočul krysy, zakryl okružie ťažkým betónovým príklopom.

Kapitola 10

Na prvý pohľad by si človek mohol komplex Bioaparatu pomýliť s malým univerzitným mestečkom. Budovy z červených tehál, so strechami z bridlicových tabuliek mali bielo orámované dvere i okná a boli pospájané kamennými chodníkmi. V tráve pod starodávnymi lampášmi sa trblietali kvapky rosy. V areáli bolo zopár menších štvorcových námestí s kamennými lavičkami a betónovými prefabrikovanými stolmi, kde si zamestnanci mohli zjesť obed alebo zahrať partiu šachu. Cez deň nepôsobilo okolie takým bukolickým dojmom, lebo bolo vidieť triapolmetrový betónový múr, navrchu lemovaný niekoľkými radmi ostnatého drôtu, ktorý obklopoval celý areál. Vo dne v noci ho strážili ozbrojené hliadky so samopalmi a dobermanmi. V niektorých budovách boli ešte rafinovanejšie bezpečnostné zariadenia.

Existoval dôvod, prečo nešetrili výdavkami, keď šlo o výzor Bioaparatu. Do zariadenia mali prístup medzinárodní inšpektori, hľadajúci náznaky prítomnosti biologických zbraní. Psychologický poradca odporučil, aby areál budil dojem príjemného, takmer rodinného prostredia, ktoré neevokuje nijaké hrozby, no napriek tomu vyvoláva istý stupeň rešpektu. Preštudovali množstvo návrhov a nakoniec vybrali podobu univerzitného mestečka. Psychológovia argumentovali tým, že väčšinu inšpektorov tvoria členovia alebo bývalí členovia akademických obcí a tí sa budú cítiť dobre v takomto prostredí, navodzujúcim zdanie čistého, dobromyseľného vedeckého vývoja. Keď inšpektorov takto upokojia, nechajú sa ľahšie viesť a prestanú sa hrať na amatérskych detektívov. Psychológovia mali pravdu. Na medzinárodné tímy, ktoré navštívili Bioaparát, urobilo prostredie rovnako pozitívny dojem ako najmodernejšie zariadenie laboratórií. Povedomé exteriéry len posilňovali ilúziu, že je tu všetko v poriadku. Takmer celé vybavenie Bioaparatu pochádzalo zo západu: americké mikroskopy, francúzske pece a skúmavky, nemecké reaktory i japonské fermentátory. Inšpektori si stotožňovali takéto nástroje so špecifickými druhmi výskumu, najmä s Brucellou melintensis, baktériou, ktorá napáda dobytok, a mliečnym proteínom zvaný kazeín, ktorý stimuluje rast rozličných semien. Žiaduci efekt dotváralo osadenstvo čistuckých laboratórií - desiatky výskumných pracovníkov v nepoškvrnených bielych plášťoch. Inšpektori, ukolísaní zdaním poriadku a výkonnosti, prijímali potom to, čo im ukázali v budove číslo 103, bez akýchkoľvek pochybností.

Budova 103 bola štruktúra, patriaca do druhej zóny. Vybudovali ju na spôsob ruskej drevenej matriošky. Ak by z nej odstránili strechu, zbadali by ste, že je to vlastne stavba v stavbe. Vonkajšie priestory boli vyhradené pre administratívnych pracovníkov a bezpečnostný aparát, ktorý priamo zodpovedal za nedotknuteľnosť vzoriek varioly. Prvá z dvoch vnútorných vrstiev bola takzvaná horúca zóna. Nachádzali sa v nej klieťky so zvieratami, laboratórium, navrhnuté špeciálne na prácu s patogénom, a obrovské šesťnásťtonové fermentátory. Druhá vrstva, skutočné jadro, neobsahovala len mraziaci box, pripomínajúci bankový trezor, v ktorom sa skladovali vzorky vírusu, ale aj rady centrifúg z nehrdzavejúcej ocele, sušičiek a mlynov. Tu sa vykonávali experimenty, ktoré mali odhaliť tajomstvo varioly major. Typ

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
testov, ich dĺžka, výsledky a množstvo použitého vírusu sa starostlivo zaznamenávali do počítačovej databázy, ku ktorej mali prístup len medzinárodné inšpekčné tímy.
Takéto bezpečnostné opatrenia mali zabrániť neautorizovanému používaniu kiahní pri experimentoch z oblasti štiepenia či replikácie génov.
Inšpekčné tímy nikdy nenašli ani len náznak, že by v budove 103 dochádzalo k nepovolenému výskumu. Ich správy chválili ruských vedcov za snahu odhaliť, či sa vo víruse pravých kiahní neskrýva kľúč k chorobám, ktoré ešte vždy trápia ľudstvo. Napokon, po skontrolovaní pôsobivých bezpečnostných opatrení - tie sa zakladali takmer výlučne na elektronickom a vizuálnom dohľade, a tak na minimum obmedzovali nutnosť ľudských zásahov - inšpektori ochotne podpísovali protokoly o integrite budovy 103. Koniec koncov, zatiaľ sa odtiaľ nikdy nestratil ani len gram nijakej vzorky.

Telefonát ruského prezidenta Vladimíra Potrenka do výcvikového strediska ruských špeciálnych jednotiek pri Vladimíre prijal dozorný útvar o 1.03 v noci. O šesť minút jeden z jeho pomocníkov klopal na dvere chatky plukovníka Vasilija Kravčenko. O pol druhej už Kravčenko sedel vo svojej pracovni a počúval Potrenkove podrobné príkazy na vytvorenie nenápadného, ale nepreniknuteľného kordónu, ktorý by izoloval Bioaparát od vonkajšieho sveta.
Nízky, územčistý Kravčenko bol veterán z Afganistanu, Čečenska a iných miest, kam posielali jeho špeciálne jednotky. Po zranení v boji ho uvoľnili z aktívnej služby a poslali do Vladimíra, aby tam dozeral na výcvik nováčikov. Keď si vypočul Potrenka, celkom sa potešil šťastnému načasovaniu žiadosti, pretože mal v pohotovosti dvesto vojakov, ktorí práve skončili poľné cvičenie. S nimi by mohol uzavrieť celý Vladimír, a nie len komplex Bioaparátu.
Kravčenko odpovedal na Potrenkove otázky rýchlo a presne. Ubezpečil ho, že jeho ľudia do hodiny zaujmú potrebné pozície a nik v stredisku ani v meste si nič nevšimne.
„Pán prezident," opýtal sa na záver, „čo presne mám urobiť, ak sa niekto po uvalení karantény pokúsi opustiť Bioaparát?"
„Varujte ho, plukovník. Iba jediný raz. Ak sa bude vzpierať alebo sa pokúsi o útek, oprávňujem vás zastaviť ho všetkými prostriedkami, vrátane použitia strelných zbraní. Nemusím vám azda pripomínať, aké je dôležité, aby vám nikto neunikol."
„Nie, pán prezident."
Kravčenko bol dobre informovaný o tom, aké nebezpečné látky sa nachádzajú v prísne tajných laboratóriách Bioaparátu. V Afganistane zažil chemický útok a jeho dôsledky sa mu nezmažateľne vryli do pamäti.
„Vaše príkazy splním do bodky, pán prezident."
„Očakávam, že mi dáte vedieť, keď kordón zaujme pozíciu, plukovník."

V čase, keď Kravčenko a Potrenko spolu telefonovali, sedel poručík Grigorij Jardeni z BOB - Bezpečnostného odboru Bioaparátu - vo svojej kancelárii v budove číslo 103. Práve sledoval rad monitorov so zábermi kamier vnútorného televízneho okruhu, keď sa mu vo vrecku rozbzučal mobil.
Hlas skreslený syntetizérom znel ako pridusený chrapot.
„Urobte to teraz. A pripravte sa na nutnosť použitia variantu číslo dva. Rozumeli ste?"
Jardenimu sa ľadva podarilo zo seba vysúkať: „Rozumiem, použijem druhý variant," a spojenie sa prerušilo.
Chvíľu sedel zmrazený dôsledkom slov, ktoré si práve vypočul. Toľko večerov si predstavoval, že mu ten človek zavolá, až sa mu teraz, keď k tomu naozaj došlo, zdala skutočnosť takmer nereálna.
Na túto príležitosť si čakal celý život. Tak ju využi!
V prvej a druhej zóne bolo nainštalovaných šesťdesiat kamier a ku všetkým boli

pripojené videorekordéry. Nahrávacie zariadenia boli umiestnené v pevných kovových skrinách opatrených časovými zámkami, ktoré sa dali otvoriť len na konci pracovnej zmeny, a aj to museli osobne urobiť Jardeniho nadriadení. Nahrávanie sa nedalo nijako vypnúť. Jardeni si preto už dávno uvedomil, že ak chce ukradnúť prísne strážený materiál, nemôže svoj čin pred kamerami nijako utajiť. Poručík bol mohutný, takmer stodevätidesiatcentimetrový mladý chlap s plavými zvlnenými vlasmi a ostrými, akoby dlátom tesanými črtami. V kabarete Smutný chlapček, jedinom klube s pánskym striptízom vo Vladimire, patrila k najobľúbenejším účinkujúcim. Každý utorok a štvrtok si Jardeni a zopár ďalších dôstojníkov z BOB ponatierali svoje kulturistické postavy detským olejom a zvodne sa zvíjali pred kričiacimi ženami. Za tých niekoľko hodín si zarobili viac, než im štát zaplatil za celý mesiac.

Ale Jardeni mal odjakživa vyššie ambície. Patrila k fanatickým milovníkom akčných filmov a jeho obľúbenou hviezdou bol Arnold Schwarzenegger. Ibaže Arnold už začínal starnúť. Jardeni často rozmyšľal, že neexistuje dôvod, prečo by niekto s jeho výzorom a fyzickou kondíciou nemohol nahradiť Arnolda. Počul, že Hollywood je Mekkou tvrdých, slušne vyzerajúcich a príčinlivých jedincov, ktorí to chcú niekam dotiahnuť.

Jardeni sa posledné tri roky zaoberal plánmi, ako sa dostať na Západ. Problémom, ktorý ho spájala s tisícami ďalších Rusov, bol nedostatok peňazí. Nepotreboval len prostriedky na získanie štatútu legálneho vystažovalca a na letenku, ale aj ďalšie peniaze, za ktoré by v Amerike nejaký čas mohol žiť. Jardeni videl fotografie Bel Airu. Nemal v úmysle prísť do Los Angeles s prázdnu peňaženku a žiť v početnej komunite nemajetných ruských prisťahovalcov.

Poručík pozrel na hodiny nad svojím stolom a vstal. Blúza vojenského strihu sa mu napla na prsiach. Bolo krátko po druhej v noci, čas, keď telo upadá do najhlbšieho útlmu a každý organizmus je najzraniteľnejší a najmenej pripravený čeliť nebezpečenstvu smrti. Okrem hliadok so psami vonku a členov vnútornej stráže zaspal celý Bioaparát.

Jardeni si ešte raz v duchu prešiel postupy, ktoré už poznal naspamäť, nadýchol sa a otvoril dvere. Prechádzal prvou zónou a myslel na človeka, ktorý sa mu prihovoral ani nie pred rokom. Bolo to v Smutnom chlapčekovi a najprv sa nazdával, že ten chlap, jeden z mala medzi obecnstvom, je homosexuál. Tento dojem sa však rozplynul v okamihu, keď mu neznámy prezradil, koľko toho vie o jeho živote. Opísal jeho rodičov a sestru, podrobne zrekapituloval roky strávené na strednej škole a vo vojenskej službe. Vedel dokonca aj to, že Jardeni bol divíznym pästiarskym šampiónom a že ho prepustili z armády, keď raz v záchvate zúrivosti holými rukami takmer zabil ďalšieho vojaka. Neznámy potom ukončil svoje rozprávanie konštatovaním, že Jardeni zostane do smrti zahrabaný v Bioaparate a bude len snívať o tom, čo mohol dosiahnuť, zatiaľ čo tí, na ktorých dáva pozor, budú lietať po svete na všelijaké vedecké kongresy.

Pochopiteľne, kto si na to trúfne, môže svoj osud za istých okolností zmeniť...

Keď prechádzal chodbou, známou ako sanitárny priechod, do druhej zóny, usiloval sa nemyslieť na kamery. Bola to vlastne séria malých sterilných miestností, oddelených dverami so zakódovanými zámkami. Tie však Jardeniho nezastavili, lebo mal príslušnú elektronickú kartu a poznal naspamäť všetky kódy.

Keď vošiel do prvej z miestností, prezliekárne, vyzliekol sa a stlačil červený gombík na stene. Obklopila ho jemná hmota dekontaminačného prostriedku.

V ďalších troch miestnostiach postupne nachádzal jednotlivé súčasti ochrannej biologickej kombinézy: belasé ponožky, a dlhé spodky, bavlnený plášť s kapucňou, respirátor, okuliare, gumené čizmy a bezpečnostný sklený štít. Než Jardeni vyšiel z poslednej kabínky, vybral si zo skrinky špeciálnu termosku,

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
s povrchom z matného alumínia a veľkú asi ako poľná fľaška, ktorú si tam odložil hneď na začiatku zmeny. Zdvihol ju rukou v rukavici. Bol to malý zázrak modernej techniky. Zvonku vyzerala ako trocha drahšia západniarska hračka, zbytočne extravagantná, ale normálne použiteľná. I keby niekto odkrútil uzáver a nazrel dnu, nezbadal by nič zvláštne. Nezvyčajné veci sa začali diať, až keď ste pokrútili jej spodnou časťou proti smeru hodinových ručičiek.

Jardeni to teraz opatrne urobil. Krútil dnom tak dlho, kým nezačul tlmené puknutie. Vedel, že v tom okamihu z drobnej nádržky vytiekol medzi dvojité steny termosky jej obsah - tekutý dusík. Termoska okamžite ochladla ako pohár naplnený ľadovou triešťou.

Jardeni si ju vložil do vrečka biologickej ochrannej kombinézy a otvoril dvere vedúce do laboratória v druhej zóne. Prešiel okolo radu pracovných stolov s doskami z nehrdzavejúcej ocele k zariadeniu, ktoré výskumní pracovníci žartom volali automat na kokakolu. V skutočnosti to bol veľký mraziaci box, do ktorého sa dalo vojsť dverami zo špeciálne vyrobeného, hermeticky priliehajúceho plexiskla. Jardenimu vždy pripomínali nepriestrelné sklo v pokladni kancelárie American Expressu.

Vsunul kódovaciu kartu do štrbiny, nafúkal kombináciu a začul dlhé, pomalé zasýčanie, sprevádzajúce otváranie dverí. O tri sekundy sa za ním zase zavreli.

Jardeni vytiahol zásuvku a zahľadel sa na rady malých ampuliek z temperovaného skla. Rýchlo odskrutkoval hornú polovicu termosky a odložil ju nabok. V dolnej polovici bolo päť valcovitých otvorov, ktoré pripomínali nábojové komory v bubienku revolvera. Do každého vložil po jednej ampulke a znova zoskrutkoval obe časti kontajnera. Presvedčil sa, že obe polovice sú pevne spojené, a otvoril dvere mraziaceho boxu kódovacou kartou. Znova absolvoval procedúry v komorách prezliekárne, ibaže tentoraz sa ochrannej kombinézy postupne zbavoval, pričom jednotlivé použité súčasti odhadzoval do vriec, v ktorých sa potom mali spáliť. Po záverečnom postreku dekontaminačným aerosólom sa mohol konečne obliecť do svojich vecí. Tentoraz si vybral civilný odev - džínsy, tričko a prešívajúcu vetrovku.

O niekoľko minút Jardeni vyšiel z budovy a zhlboka sa nadýchal nočného vzduchu. Cigareta mu pomohla obnoviť vnútornú rovnováhu. Ten skreslený hlas v telefóne spomenul variant číslo dva. To znamenalo, že niečo nie je v poriadku. Okrem toho si vhodný okamih na získanie varioly nevybral sám. Musel ju ukradnúť okamžite a musel si pohnúť, lebo Moskva zrejme čosi zašípila.

Jardeni vedel o výcvikovom stredisku špeciálnych jednotiek pri Vladimire. Zoznámil sa s niekoľkými frekventantmi kurzov

v baroch. Boli to tvrdí a schopní mládenci, nerád by si s niektorým z nich začal. Ale pri spoločnom popíjaní vodky získal cenné informácie. Vedel presne, aký výcvik absolvujú špeciálne jednotky a ako dlho im trvajú isté operácie.

Rozmliaždil opäť cigaretu a vykročil od budovy 103 smerom k jednému zo strážnych stanovišť na obvode chráneného priestoru. Vedel, že ako každú predchádzajúcu noc v uplynulom mesiaci, aj dnes tu nájde starých kamarátov z niekdajšieho vojenského útvaru. Povie im, že končí šichtu, a spoločne požartujú, že by ešte mohol stihnúť poslednú šou v smutnom chlapčekovi. Ak sa niekto bude chcieť namáhať s kontrolou rozpisu služieb v počítači, nech to len skúsi...

Kravčenko už päťdesiat minút rýchlo a mlčky pracoval. Vo výcvikovom priestore sa nerozsvietili žiadne svetlá, nezazneli nijaké poplašné sirény. Jeho vojaci sa obliekli a zoradili pod plášťom tmy. Len čo nastúpili, prvý obrnený transportér vyrazil z brány. S hlučným motorom Kravčenko nemohol urobiť nič, a tak ho pustil z hlavy. Obyvatelia Vladimíra aj zamestnanci Bioaparatu, ktorí pracovali v nočných zmenách, boli zvyknutí na nočné presuny počas vojenských cvičení.

Kravčenko viedol kolónu vo veliteľskom terénnom voze po dvojprúdovej ceste k areálu Bioaparatu. Dostal jasný rozkaz: je možné, že sa v Bioaparate nachádzal nejaký zradca, a preto ho treba obkľúčiť. Jedno mohol ako skúsený praktik zaručiť: cez jeho kordón sa nik nedostane.

„Grigorij?“

„To som ja, Oleg.“ Jardeni podišiel k tehlovej strážnici. Pred dverami dofajčieval cigaretu kolega z BOB.

„Už končíš?“

Jardeni predstieral znudené zívnutie. „Hej. Arkadij prišiel skôr. Minulý mesiac som zaňho pár razy potiahol šichtu o čosi dlhšie, takže mi to vrátil a ja sa môžem ísť domov trochu vyspať.“

Arkadij bol kolega, ktorý mal Jardeniho vystriedať v službe. V tejto chvíli zrejme ešte spal pri svojej tučnej manželke, lebo nastúpiť do služby mal až o štyri hodiny. Ibaže Jardeni prepísal údaje v počítači tak, aby hovorili čosi iné.

„Ešte moment.“

Jardeni sa obrátil smerom k otvorenému oknu na strážnici, odkiaľ zaznel hlas. Vnútri bol strážny, ktorého ešte nikdy nevidel. Pozrel na priateľa.

„Nepovedal si mi, že Alexej tu dnes nie je.“

„Má chrípku. Toto je Mark. Zvyčajne máva denné.“

„Fajn, povedal by si mu, aby mi už konečne otvoril? Chcem sa čo najrýchlejšie dostať z tejto blchárne, začína mi byť zima.“

Keď Oleg otvoril dvere na strážnici, Jardeni si uvedomil, že je neskoro, lebo druhý strážca už sedel pri počítači.

„Pozerám na pracovný výkaz človeka, ktorý vás má vystriedať, poručík, ale nie je tam záznam, že už nastúpil do služby,“ povedal. „Podľa jeho výkazu ste opustili pracovisko predčasne.“

Vyčítavý, prísny tón strážneho rozhodol o ďalšom kroku Jardeniho. Jeho priateľ Oleg bol k nemu obrátený chrbtom, preto nevidel, ako poručík zastal tesne za ním. Zrazu ucítil pod bradou Jardeniho predlaktie a nasledovalo ostré trhnutie, ktoré mu zlomilo väz.

Druhý strážny vytahoval pištoľ z puzdra, keď ho útočník hánkami pravej ruky udrel do priedušnice. Chlapovi sa podlomili kolená a kým sa mohol nadýchnuť, Jardeni aj jemu zlomil väz.

Vyšiel zo strážnice a zabuchol za sebou dvere. Dal sa viesť inštinktom, no jeho správanie ovplyvnil aj vojenský dril. V hlave mu znel starý refrén pešiaka: Daj nohu pred nohu, a nohu pred nohu, a nohu pred nohu...

Keď vyšiel z areálu, v diaľke uvidel svetlá Vladimiru a začul osamelé zahvízdanie zatiaľ ešte priveľmi vzdialenej lokomotívy. Zvuk ho vytrhol z tranzu a vrátil do reality. Pripomenul si, čo všetko ho ešte čaká. Odbočil z cesty a zamieril do lesa, ktorý sa rozprestieral okolo Bioaparatu. Strávil v ňom mnoho hodín a nerobilo mu problém orientovať sa v mesačnom svetle na úzkych chodníkoch. Vykročil ráznym tempom a cesta mu rýchlo ubiehala.

Nútil sa myslieť na samé príjemné veci. Čoskoro sa skon-taktuje s niekým, kto už naňho čaká. Dostane nový pas a stane sa z neho kanadský podnikateľ, ktorý do Ruska prišiel len na návštevu. Čaká naňho aj letenka spoločnosti Air Canada a zväzovec amerických bankoviek, ktorý by mu mal vydržať, kým sa dostane do Toronta a do banky, kde má uložené peniaze a nové doklady.

Zabudni na Olega! Zabudni aj na toho druhého! Si takmer voľný!

Až keď bol hlboko v lese, spomalil a napokon celkom zastal. Spustil ruku k vrečku na vetrovke, otvoril zips a dotkol sa prstami chladnej hliníkovej termosky. Záruka jeho nového života bola v bezpečí.

Vtedy to začul - tlmený hukot približujúcej sa ťažkej tech-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
niky. Vozidlá smerovali na západ, k areálu Bioaparatu. Jardeni ich rozoznal podľa zvuku: obrnené transportéry plné príslušníkov špeciálnych jednotiek. Ale to ho vôbec nevzrušovalo. Poznal postupy, ktorých sa pridržia. Ak sa dostane mimo uzavretú oblasť, bude v bezpečí. Rázne vykročil a po chvíli prešiel do klusu.

Trištvrte kilometra od mesta zbadal Kravčenko reflektory, osvetľujúce jasným bielym svetlom múr, za ktorým sa nachádzal areál Bioaparatu. Vydal príkaz, aby kolóna odbočila z hlavnej cesty, a viedol vozidlá po vedľajších a poľných cestách, až kým neobkolesili celý areál nepreniknuteľným oceľovým kruhom. Všetky prístupové cesty vedúce ku komplexu zablokovali. Vo vzdialenosti tridsať metrov od betónového múru uzavierajúceho areál rozostavili v päťdesiatmetrovoch intervaloch stráže. Medzi nimi sa ukryli ostreľovači s infračervenými teleskopickými mieridlami. O 2.45 ráno Kravčenko spojením cez satelit informoval prezidenta, že slučka sa zatiahla.

„Pane?“

Kravčenko sa obrátil k svojmu zástupcovi. „Áno, číslo dva?“

„Pane, časť mužstva... začína byť nepokojná. Stalo sa vnútri niečo vážne? Došlo k nejakej nehode?“

Kravčenko si potiahol z cigarety. „Viem, že niektorí z našich chlapov majú v meste rodiny... Povedzte im, že si nemusia robiť starosti. Viac im prezradiť nemôžeme, aspoň zatiaľ.“

„Ďakujem, pane.“

Kravčenko vypustil z pľúc dym tak rázne, že mu tlmene zapískalo na prieduškách. Bol dobrý veliteľ a chápal, že vzťah k podriadeným môže trvať len na základe úprimnosti. Ale v tomto okamihu sa mu nevidelo múdre prezrádzať, že v Moskve sa už pripravuje na štart vojenský dopravný IL-jušin s príslušníkmi jednotky ochrany proti bojovým chemickým a biologickým prostriedkom. Čas na ustarostené úvahy nastane až v prípade, ak toto lietadlo naozaj odštartuje.

Rýchlik, ktorý vošiel presne o tretej ráno do Vladimíra, začal svoju cestu o tisícdeväťsto kilometrov ďalej na východ, v uralskej Kolime. Vo Vladimire nakrátko zastavoval posledný raz pred absolvovaním záverečného trojhodinového úseku cesty do Moskvy.

Keď vlak vchádzal do stanice, rušňovodič pozeral cez okno na lokomotívu. Pri pohľade na jediného cestujúceho na peróne spokojne zaručal. Vlak zastavoval vo Vladimire iba preto, lebo naň nastupovali vojaci, cestujúci do Moskvy. Dúfal, že dnes sa mu podarí odísť zo stanice o niekoľko minút skôr.

Hoci vlak už takmer zastal, vysoká postava oblečená v dlhom vojenskom plášti sa ani nepohla. Neznámy zostal stáť asi dva metre od kraja peróna a ďalej pozeral do tmy za slabo osvetlenou budovou stanice.

Ivan Berija sa narodil pred tridsiatimi ôsmimi rokmi v Macedónsku. Bol to trpezlivý človek. Vyrastal v nepokojnom prostredí plnom etnického násillia a krvavých konfliktov, typickom takmer pre celý Balkánsky polostrov, kde sa už v útlom detstve naučíte byť trpezlivý. Starý otec vám znova a znova rozpráva, ako etnickí Albánci pozabíjali väčšinu vašich príbuzných. Vy počujete si ten príbeh toľko ráz, že máte dojem, akoby sa odohrával len včera. A tak keď sa naskytne príležitosť, chytíte sa jej oboma rukami, teda, presnejšie, bez váhania nimi zovriete nepriateľský krk.

Berija zabil prvého človeka ako dvanásťročný. Zabíjal tak dlho, až kým nedokončil krvnú pomstu za všetkých mŕtvych členov rodiny. Ako dvadsaťročný bol už vychýrený zabijak. Obracali sa naňho aj ďalšie rodiny, ktorým zabili či zmrazili synov alebo manželov, a ponúkali mu za poskytované služby zlaté prstene či retiazky.

Berija rýchlo postúpil z urovnávača rodinných sporov na profesionálneho zabijaka, ktorý prenajímal svoje služby tomu, kto ponúkol najviac. Zvyčajne to bola KGB. Keď sa nad ko-

munizmom začalo zmrákať, bezpečnostné sily sa čoraz častejšie obracali na nezávislých operátorov, aby si tak uchovali zdanie čistejších rúk. V čase, keď do Ruska začali prúdiť investície zo západu, tí istí ľudia, ktorí tam prichádzali budovať firmy a uzatvárať obchody, začali vyhľadávať aj exotickéjšie spôsoby investovania. Hľadali istý typ ľudí, ktorý sa na západe, v dôsledku zlepšenej kooperácie policajných a spravodajských orgánov, nachádzal čoraz ťažšie. Vďaka svojim kontaktom z KGB Berija zistil, že americkí aj európski podnikatelia majú hlboké vrecká a vedia do nich štedro začrieť, ak im ide o zlikvidovanie konkurencie.

Za päť rokov Berija uniesol vyše tucta vysokých predstaviteľov rozličných firiem. Siedmich zabil, keď mu za nich odmietli vyplatiť výkupné. Jedným z jeho cieľov sa stal aj vysoký úradník švajčiarskej firmy Bauer-Zermatt. Berija s úžasom zistil, že mu zaňho vyplátili dvojnásobok požadovaného výkupného. K peniazom bol priložený list. Nemal len prepustiť rukojemníka, ale navyše zariadiť, aby sa istý konkurent spoločnosti Bauer-Zermatt v danej oblasti už nikdy nepresadil. Berija obom požiadavkám ochotne vyhovel. Tak sa začal jeho dlhý a mimoriadne výnosný vzťah s doktorom Karlom Baerom.

„Hej, vy! Tak nastúpíte si? Musíme dodržiavať cestovný poriadok!“

Berija pozrel na tučného sprievodcu s červenou tvárou, oblečeného v neforemnej rovnošate. Bola dokrčená, ako keby v nej spal. Aj napriek čerstvému povetriu k nemu dolahol kyslastý zápach vypitého alkoholu.

„Máte odchod až o tri minúty.“

„Vlak odíde vtedy, keď poviem. Ak nechceš nastúpiť, choď dočerta!“

Sprievodca sa už-už chcel pohnúť ďalej, keď ho čosi prirazilo o ocelovú stenu vozňa. V uchu mu zaznel hlas pripomínajúci syčanie hada:

„Cestovný poriadok sa práve zmenil!“

Železničiar pocítil, ako mu chlap vtisol do dlane akýsi predmet. Keď sa odvážil pozrieť dolu, zbadal šúľok amerických dolárov.

„Choď a daj rušňovodičovi, koľko treba,“ zamrmľal Berija.

„Poviem ti, keď budeme môcť odísť.“

Posotil sprievodcu a sledoval ho, ako napoly beží, napoly sa tacká k lokomotive. Pozrel na hodinky. Ten človek z Bioaparatu mešká. Ani úplatok mu nepomôže, aby zadržal vlak neúmerne dlho.

Berija pricestoval do Vladimíra začiatkom týždňa. Ľudia, ktorí si ho najali, od neho chceli, aby počkal na istého chlapíka z Bioaparatu. Mal sa postarať, aby sa aj s tým, čo bude mať pri sebe, bez problémov dostal do Moskvy.

Berija trpezlivo čakal. Väčšinu času trávil v malej, zle vykúrenej miestnosti v jednom zo slušnejších miestnych hotelov.

Telefonát, na ktorý čakal, prišiel len pred pár hodinami. Povedali mu, že plán sa zmenil, a preto musí improvizovať. Berija si všetko pozorne vypočul a ubezpečil volajúceho, že si poradí aj napriek nepredvídaným okolnostiam.

Pozrel na hodinky. Vlak sa mal pohnúť už pred piatimi minútami. Tučný sprievodca sa vracal od lokomotívy. Aj on pozeral na hodinky.

Berija si spomenul na rev motorov vojenskej kolóny, ktorú pred nejakým časom začul, ba úchytkom aj zazrel. Od ľudí, ktorí si ho najali, sa dozvedel o špeciálnych jednotkách všetko, čo potreboval. Preto vedel, kam majú namierené, a aj prečo.

Ak sa tomu človeku nepodarilo dostať z Bioaparatu...

Po nástupišti sa rozľahol dupot ťažkých bagančí. Ruka mu vklzla do vrecka a zovrel rukoväť deväťmilimetrového taurusu. Keď postava vbehla do kužeľa svetla, uvoľnil sa. Spoznal črty chlapa, ktorého mu opísali v telefóne.

„Jardeni?“

Poručíkovi sa od námahy dvíhala hruď. „Áno. A ty si...?“

„Ten, ktorý ťa tu má čakať. Ako by som inak poznal tvoje meno? Rýchlo, nastúp! Už meškáme.“
Berija potlačil mladého dôstojníka hore po strmých schodoch do vozňa. Keď k nemu došiel zadýchaný sprievodca, otrčil mu pod nos ďalšie bankovky.
„Toto je len pre teba. Postaráš sa, aby sme mali súkromie. A ak sa na ceste do Moskvy z nejakého dôvodu zdržíme, chcem, aby si mi o tom okamžite prišiel povedať. Je ti to jasné?“
Sprievodca si namosúrené zobral peniaze.
Vlak sa pohol ešte skôr, než Berija stihol Jardeniho doviesť úzkou chodbičkou vozňa k voľnému kupé prvej triedy. Sedadlá boli rozložené na improvizované lôžka. Boli na nich dokonca aj malé, ufúľané vankúše a tenké prikrývky.
„Máš mi niečo dať,“ ozval sa Berija, keď zamkol kupé a zatiahol závesy na dverách.
Jardeni si až teraz mohol poriadne obzrieť svojho spolucestujúceho. Áno, ten pohrebný hlas v telefóne mohol patriť toľto človeku. Zrazu bol veľmi rád, že je mladší, vyšší a mocnejší než chlap v čiernom, pripomínajúci mnícha.
„Povedali mi, že aj ty budeš mať niečo pre mňa,“ odvetil.
Berija vytiahol zálepenú obálku a čakal, kým ju Jardeni otvorí a prezrie si obsah: kanadský pas, letenku Air Canada, zväzček bankoviek a zopár kreditných kariet.
„Všetko v poriadku?“ opýtal sa napokon.
Jardeni prikývol, siahol do vrečka a vytiahol malú hliníkovú termosku.
„Dávaj pozor. Je to veľmi studené.“
Berija sa kovového valca dotkol, až keď si natiahol rukavice. Chvilu ho držal ako kupec, ktorý potažkáva miešok so zlatým prachom, potom ho odložil. Vybral rovnaký valec a podal ho Jardenimu.
„Čo je to?“ opýtal sa mladý strážny.
„Nos to stále pri sebe. Viac zatiaľ nepotrebuješ vedieť.“ Odmlčal sa. „Povedz mi, čo sa stalo v Bioaparate?“
„Nič. Vošiel som tam, zobral som materiál a zase som odišiel.“
„A kamery po celý čas bežali?“
„S tým sa nedalo nič urobiť. Už som to tvojim ľuďom vravel...“
„Kedy kontrolujú záznamy?“
„Na začiatku novej zmeny, asi o štyri hodiny. Čo na tom záleží? Už sa tam aj tak nevrátim.“
„A pri bráne si nemal nijaké problémy?“
Jardeni vedel hladko klamať, no netušil, aký skúsený psychológ je jeho spoločník.
„Ani najmenšie.“
„Rozumiem. Podarilo sa ti odtiaľ dostať ešte pred príchodom špeciálnych jednotiek?“
Jardeni nevedel zakryť prekvapenie. „Som predsa tu, alebo hádam nie?“ odsekol namrzene. „Počuj, už ma to unavuje. Nemáš niečo vypiť?“
Berija mlčky vytiahol tlapku brandy a podal mu ju. Jardeni pozrel na vlnetu.
„Francúzsky koňak,“ zamrmľal spokojne a otvoril zapečatený uzáver.
Priložil si fľašku k perám, riadne si z nej gľgol a uľahčené si povzdychol. Rozšnuroval si baganče, vyzul sa, stiahol zo seba teplú vetrovku a poskladal si ju pod hlavu ako vankúš. Keď sa natiahol na ležadle, Berija vstal.
„Kam ideš?“ opýtal sa Jardeni.
„Do umyvárne. Len si pokojne zdriemni, keď sa vrátim, nezbudím ťa.“
Berija vyšiel na chodbu, zavrel za sebou dvere kupé a vykročil ku koncu chodbičky. Spustil o kúsok jedno z okien, len toľko, aby škárou mohol prestrčiť anténku mobilu. O pár sekúnd už hovoril s Moskvou. Hlas na druhom konci linky znel tak jasne, akoby hovoriaci stál hneď vedľa neho.

Kapitola 11

Búchanie na dvere vytrhlo Smitha z ľahkých driemot. Skôr, než stihol zažať lampu na nočnom stolíku, vošli dnu dvaja milicionári, sledovaní Larou Teleginovou.

„Čo sa robí?“ povedal prekvapene.

„Prosím, počte so mnou, doktor Smith,“ ozvala sa Teleginová. Pristúpila bližšie a stíšeným hlasom dodala: „V prípade nastal vývoj. Generál chce, aby ste za ním okamžite prišli do jeho pracovne. Počkáme na vás vonku.“

Smith sa rýchlo obliekol a zamieril s Teleginovou k čakajúcemu výťahu. „Čo sa stalo?“

„Generál vás o všetkom poinformuje,“ odvetila Teleginová.

Prešli prázdnu halou k sedanu, čakajúcemu pred budovou.

Cesta na Dzeržinského námestie im netrvala ani desať minút.

Smith v budove nepohádal nijaký mimoriadny ruch, kým neprišli na štrnástu poschodie. Chodby boli plné uniformovaných ľudí, rýchlo prechádzajúcich z miestnosti do miestnosti s papiermi v rukách. V boxoch sa mladí muži a ženy skláňali nad klávesnicami počítačov, na hlavách mali slúchadlá a potichu hovorili do mikrofónov. Všade vládla atmosféra stiesnenej naliehavosti.

„Doktor Smith, rád by som vám zaželel dobré ráno, ibaže nás momentálne zrejme nič dobré nečaká. Lara, zavriete, prosím vás, dvere?“

Smith pozrel na Kirova a pomyslel si, že aj jeho museli len pred chvíľou vytiahnuť z postele.

„Tak čo sa stalo?“

Kirov mu podal čaj v pohári zasadenom do filigránskeho kovového držadla. „Pred niekoľkými hodinami prezident Potrenko rozkázal útvaru špeciálnych síl, dislokovanému pri Vladimíre, aby vytvoril sanitárny kordón okolo Bioaparatu. Toto prebehlo bez akýchkoľvek incidentov.“

Niekoľko hodín sa nič nedialo. No pred tridsiatimi minútami nám jedna z hliadok oznámila, že na strážnici v Bioaparate našla dvoch mŕtvych dôstojníkov bezpečnostného odboru.“

Smith mal pocit, akoby mu vnútornosti stisla ľadová ruka.

„Takže špeciálne jednotky nezadržali nikoho pri pokuse opustiť komplex?“

Kirov pokrútil hlavou. „Cez kordón sa nik nepokúšal prejsť ani v jednom smere.“

„A čo bezpečnostné opatrenia vnútri, najmä v budove číslo 103?“

Kirov sa obrátil k Teleginovej. „Lara, pustite, prosím, tú pásku.“

Pobočníčka namierila diaľkový ovládač na jeden z nástenných monitorov. „Toto je videozáznam z bezpečnostných kamier v budove 103,“ vysvetlila. „V ľavom dolnom rohu je časový údaj.“

Smith pozorne sledoval čierno-biely záznam. Po chodbe prešiel vysoký strážny v uniforme a zmizol v druhej zóne. Ďalšie kamery ho postupne zachytávali v jednotlivých prezliekárňach dekontaminačnej zóny.

„Zastavte to!“ požiadal Smith a ukázal na malý valcovitý predmet, ktorý strážny, teraz už oblečený v kompletnej biologickej ochrannej kombinéze, držal v ľavej ruke. „Čo je to?“

„O minútku všetko pochopíte. Lara?“

Obraz sa znova pohol. Smith s narastajúcim pocitom, že sa mu to len sníva, pozeral, ako strážny vošiel do veľkého mraziaceho boxu. Zrazu len vyberal z priehradky akési ampulky a vkladal ich do čohosi, čo pripomínalo termosku, rozdelenú vodorovne na dve časti.

„Povedzte mi, že to nie je vírus varioly!“

„Ani neviete, ako rád by som to urobil,“ odvetil Kirov.

Zlodej v biologickej ochrannej kombinéze prestal vyberať ďalšie vzorky vírusu, pevne zoskrutkoval naplnenú termosku a vrátil sa s ňou do prvej dekontaminačnej komory.

„Aké dodatočné bezpečnostné opatrenia tam fungujú?" opýtal sa naliehavo Smith. „Ako to, že tam, doparoma, mohol len tak vojsť?"

„Takisto, ako váš bezpečnostný personál v USAMRIID môže vchádzať do vašich mraziacich boxov," odsekla Lara Teleginová. „Náš systém je takmer dokonalou replikou vášho, doktor Smith. Spoliehame sa, rovnako ako vy, na kódovaný prístup a elektronické bezpečnostné opatrenia, aby sme obmedzili riziko zlyhania ľudského faktoru. Ale nakoniec sa vždy nájde nejaký judáš." Odmĺčala sa. „Členovia bezpečnostného odboru Bioaparatu prechádzajú prísnyimi bezpečnostnými previerkami. No ani tak sa vám vždy nepodarí nazrieť do ľudskej duše dosť hlboko, nemyslíte?"

Smith neodtrhol oči od obrazovky, na ktorej bol veľký detail tváre Grigorija Jardeniho.

„Nezáleží mu na tom, či ho zaberie kamera. Ako keby vedel, že s tým nemôže nič urobiť."

„Presne," súhlasil Kirov a rýchlo vysvetlil, prečo členovia strážnej služby nemôžu počas pracovnej zmeny manipulovať videozáznamami.

„Keby sme neimplementovali túto poistku, trvalo by nám oveľa dlhšie, kým by sme identifikovali páchatel'a. Ale takto..."

„Takto mu bolo jasné, že sa do Bioaparatu už nikdy nemôže vrátiť. Ako sa, doparoma, mohol dostať cez ten vojenský kordon?"

„Prosím, všimnite si čas," upozornil Kirov a ukázal na roh obrazovky. „Ku krádeži došlo skôr, než špeciálne jednotky zaujali postavenie. Ten chlap mal čertovské šťastie. Podarilo sa mu vyviaznúť len niekoľko minút predtým, ako sa okolo zariadenia rozmiestnili muži plukovníka Kravčenka."

„Myslíte, že tých dvoch strážnych pri východe zabil preto? Lebo sa ponáhľal?"

„Tým si nie som istý." Kirov sa naňho skúmavo zahľadel.

„Na čo narážate, doktor?"

„Ten chlapík musel mať dokonale pripravený plán," odvetil Smith. „Dobre, teda vedel, že ho zaberajú kamery. Nezáležalo mu na tom, zrejme sa na krádež dobre pripravil. Ale neverím, že zabitie kolegov bolo súčasťou plánu. Nedáva to nijaký zmysel. Načo riskovať, že niekto objaví telá ešte skôr, než sa dostane do dostatočnej vzdialenosti? Myslím, že svoj plán musel urýchliť. Podľa mňa vedel, že sa blížila špeciálne jednotky, aj to, akou úlohou ich poverili."

„Chcete naznačiť, že mal vonku nejakého spojenca, ktorý ho o tom informoval?" ozvala sa Teleginová.

„A vy si to azda nemyslíte, poručíčka?" pozrel na ňu prekvapene Smith.

„Touto možnosťou sa budeme zaoberať až neskôr," rozhodol Kirov. „Teraz musíme nájsť toho Grigorija Jardeniho. S tým množstvom vírusu varioly, ktoré pobral..."

Smith zavrel oči. Už aj stotina ukradnutého množstva by pri vhodnom spôsobe aplikácie mohla nainfikovať milión ľudí, ak nie viac.

„Aké protiopatrenia ste iniciovali?"

Kirov stlačil gombík na stole. Jeden z nástenných panelov sa odsunul a za ním sa zjavila veľká obrazovka zachytávajúca situáciu v reálnom čase.

Kirov ukázal na červenú pohybujúcu sa bodku. „Dopravný Il'jušin medicínskeho oddelenia kontrarozvedky - naši lovci vírusov - je na ceste do Vladimíra. Do Bioaparatu sa dostanú len oni, okrem nich tam nikoho nepustia."

Ukázal na modrý kruh. „Toto je karanténna oblasť, uzatvorená špeciálnymi jednotkami. Tu," ukázal na tri žlté body, „máme posily zo Sibíjarska, ktoré už sedia v lietadlách. Tento pohotovostný pluk uzavrie kordónom celý Vladimír."

Odmĺčal sa a zamyslene pokrútil hlavou. „Úbožiaci, zobudia sa a zistia, že sa stali väzňami vo vlastnom meste."

Smith sa obrátil k monitoru so záberom nemotornej posta-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
vy v biologickej ochrannnej kombinéze. „A čo on?“
Teleginovej prsty sa roztancovali po klávesnici a na
nástennom displeji sa zjavil vojenský záznam. Spustila soft-
vér, ktorý priamo prekladal stránky do angličtiny. Znak-
y cyriliky nahradila latinka a Smith si začal utvárať jasnejší ob-
raz o Jardenim.

„Od takého človeka by ste čosi podobné nečakali,“ za-
mrmlal. „Aj keď toto tiež niečo naznačuje.“ Ukázal na od-
sek so zmienkou o niekoľkých Jardeniho bitkárskych inci-
dentoch.

„To je pravda,“ súhlasil Kirov. „Ale, odhliadnuc od násil-
níckych sklonov, nič nenaznačuje, že by Jardeni mohol
uvažovať o zrade. Veď len uvážte: nemá nijakých príbuzných
ani priateľov v zahraničí, miesto v Bioaparate zobral ako
príležitosť na pokánie a svoju rehabilitáciu v očiach ozbro-
jených síl.“

Pozrel na Smitha. „Vy poznáte Bioaparát, najmä spôsob je-
ho zabezpečenia. Na rozdiel od mnohých iných zariadení sa,
čo do podmienok, vyrovná západu. Splňa kritériá CKCH. Me-
dzinárodní inšpektori, a medzi nimi aj mnohí Američania, bo-
lí s naším systémom viac ako spokojní.“

Smith chápal, čo sa Kirov pokúša dosiahnuť - chcel z neho
urobiť ich obhajcu. Rusi tentoraz nič nezanedbali. Ich bezpeč-
nostné opatrenia boli na úrovni. Šlo o vnútornú sabotáž, a tá
sa nedá predvídať, ani jej nemožno vopred účinne zabrániť.

„Všetkých nás trápia rovnaké nočné móry, generál,“ povedal
Smith. „Vy ste sa, žiaľ, prebudili do takej, ktorá sa zmenila na
skutočnosť.“

Donútil sa vypiť trochu čaju. „Ako dlho je už Jardeni na úte-
ku?“

Teleginová vyvolala na obrazovku pitevný protokol. „Podľa
vojenského lekára špeciálnych jednotiek tých dvoch strážnych
zavraždili okolo pol tretej ráno.“

„Teda pred čosi vyše tromi hodinami... Odvtedy sa mohol
dostať poriadne ďaleko.“

Vyvolala na veľkú obrazovku nový diagram s tromi sústred-
nými kružnicami: zelenou, oranžovou a čiernou.

„Stred predstavuje Bioaparát. Najmenší kruh, ten čierny,
predstavuje vzdialenosť, akú môže prekonať priemerne zdatný
jedinec, povedzme vojak po bežeckom výcviku. Oranžový kruh vymedzuje
vzdialenosť, do ktorej sa Jardeni mohol dostať, ak má k dispozícii auto alebo
motorku.“

„A čo sú tie trojuholníčky?“ opýtal sa Smith.

„Stanovištia miestnych milicionárov. Odfaxovali sme im je-
ho fotografiu i podrobný opis.“

„Aké rozkazy dostali?“ opýtal sa Smith.

„Majú bez vyzvania strieľať, no tak, aby ho len poranili.“

Zbadala Smithov zdesený výraz. „V našom opise sa uvádza, že
je to nebezpečný viacnásobný vrah. A že je HIV-pozitívny. Verte mi, doktor, že
keď Jardeniho postrelia, nijaký milicionár sa k nemu ani len nepriblíži.“

„Myslel som skôr na to, čo má pri sebe. Ak by guľka za-
siahla tú termosku...“

„Chápem, že vám to robí starosti, ale ak Jardeniho niekde
uvidia, nemôžu ho nechať len tak odísť.“

„A čo ten posledný kruh?“

„To je najhoršia možnosť. Jardeni mal nejakého spoločníka,
ktorý naňho čakal na letisku vo Vladimire.“

„Odštartovali dotiaľ nejaké lietadlá?“

„Podľa úradných záznamov nie, ale to nič neznamená. V no-
vom Rusku je veľký počet nadbytočných skúsených pilotov,
väčšinou bývalých vojenských letcov. Sú schopní pristáť aj na
hradskej či na poli, vyzdvihnúť pasažiera a v priebehu niekoľ-
kých minút zasa odletieť.“

„Prezident Potrenko vyslal do oblasti stíhačky,“ dodal Kirov.

„Všetky ľahké lietadlá donútia pristáť, a ak neuposlúchnu vý-
zvu, okamžite ich zostrelia.“

Nástenný monitor Smitha fascinoval. Tým, ako sa na ňom
pohybovali a menili rozličné symboly, pripomínal mu živý, neustále sa meniaci

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
organizmus. Ale cítil, že napriek pôsobivej
mobilizácii prostriedkov proti osamotenému odpadlíkovi má
tento človek pred nimi ešte vždy výhodu. Niečo mu na tom
diagrame stále chýbalo.
Podíšiel k obrazovke a dotkol sa prstom bielej línie, ktorá vy-
biehala z Vladimíra na západ smerom k Moskve.
„Čo je toto?“
„Železničná trať, ktorá spája Kolimu na Urale s Moskvou,"
odvetil Kirov. Pozrel na Teleginovu. „Prešiel skoro ráno cez
Vladimír nejaký vlak?“
Teleginová si znova sadla ku klávesnici.
„Prešiel," oznámila. „Na vladimírsku stanicu mal prísť pres-
ne o tretej.“
„Tak potom by ho Jardeni nechtyl.“
Teleginová sa zamračila. „Nedá sa vylúčiť, že to stihol. Po-
dľa cestovného poriadku tam má stáť len pár minút, ale dnes
neodišiel načas. Zdržal sa takmer dvanásť minút.“
„Prečo?" chcel vedieť Kirov.
„Neuvádza sa tu nijaký dôvod. Vlastne, ten vlak tam zasta-
vuje len vtedy, keď do Moskvy odchádzajú na dovolenku neja-
kí vojaci..."
„Ale dnes tam nijakí vojaci neboli, nemám pravdu?" ozval
sa Smith.
„Uhádli ste, doktor," odvetila Teleginová. „Dnes nemal odísť
na dovolenku nik.“
„Tak prečo tam rušňovodič tak dlho čakal?“
Kirov pristúpil ku konzole počítača a porovnal čas vraždy
oboch strážnych s časom odchodu vlaku z Vladimíra. Potom
tento časový rozdiel porovnal s množstvom času, ktorý by po-
treboval fyzicky zdatnejší človek na dobehnutie od Bioaparatu
k železničnej stanici.
„Mohol to stihnúť!" zamrmľal tlmene Kirov. „Mohol chytiť
ten vlak, pretože neodišiel načas!"
„Určite ho tam niekto náročky zdržal!" ozval sa zlostne
Smith. „Jardeni zvolil najočividnejšiu únikovú trasu. Ten sukin
syn vedel, že skôr či neskôr na všetkých cestách rozmiestnia
kontroly. Lietadlo k dispozícii nemal. Ale mal spoločníka, nie-
koho, kto bol schopný zdržať odchod vlaku dovtedy, kým k ne-
mu nepribehnú.“
Obrátil sa k Teleginovej. „Takže sa pohodlne odviezol do
Moskvy.“
Chvíľu zúriivo ťukala do klávesnice a potom zdvihla hlavu.
„Máme šesťnásť minút," ozvala sa zachrípnuto. „O šesťnásť
minút vlak vojde na moskovskú hlavnú stanicu!"

Ivan Berija sa zľahka knísal v zhode s pohybmi vozňa, inak sa
však nehýbal.
Ani na chvíľu nespúšťal oči z Grigorija Jardeniho. Stres
z krádeže, spojenej s dvojnásobnou vraždou, a následného úte-
ku, v kombinácii s vypitou brandy, sa prejavil tým, že strážny
z Bioaparatu niekoľko minút po tom, ako sa vlak pohol z Vla-
dimíra, zaspal hlbokým spánkom.
Berija sa naklonil k Jardenimu. Ležal tak nehybne, až sa
zdalo, že je mŕtvy. Berija napäť sluch a zachytil tichý, plytký
dych. Jardeni spal ako zabitý. Nebolo by ani treba vynaložiť
veľkú námahu na to, aby zaspal naveky.
Potľapkal ho po líci. „Už sme takmer na konečnej. Je čas
vstávať!"
Berija pozrel z okna práve v okamihu, keď vlak vchádzal na
obrovské koľajové zoradisko pred stanicou. Nenápadne sledo-
val odraz spoločníka na skle. Jardeni zívot a povystieral sa, po-
tom pokrútil hlavou, aby si uvoľnil zmeravený krk. Hlas mal
zastretý od spánku.
„Kam pôjdeme odtiaľto?"
„Každý svojou vlastnou cestou," odvetil Berija. „Odpreva-
dím ťa pred stanicu a posadím do taxíka. Potom už budeš od-
kázaný sám na seba.“
Jardeni čosi zašomral a pohl sa k dverám.

„Kam ideš?" opýtal sa Berija.

„S tvojím dovolením, na WC."

„Sadni si. Pred hajzlom už iste stojí poriadny rad. Nemá zmysel, aby si sa pred niekým pretŕčal, nemyslíš?"

Jardeni sa zamyslel a znova sa posadil. Prešiel rukou po jednom z vreciek vetrovky a ubezpečil sa, že v ňom ešte vždy má doklady aj peniaze. Uspokojený si pomyslel, že tú chvíľu, kým vystúpia, vydrží.

Keď vlak vošiel do tunela, spájajúceho zoraďovacie koľajisko so stanicou, žiarivka nad ich hlavou krátko zablikala, zhasla a znova sa rozsvietila.

„Poďme," povedal Berija.

Chodbička sa zaplňala ľuďmi. Jardeni vďaka svojej výške nemal problém udržať vizuálny kontakt s Berijom ani v sliepnavom osvetlení. Bez ohľadu na tlmené protesty a podráždený mrmot sa obaja predierali k východu.

Vlak sa priblížil k perónu a s niekoľkými trhnutiami zastal. Sprievodca odklopil plošinu, ktorá zakrývala schody. Berija a Jardeni vystúpili zo svojho vozňa prví a rýchlo vykročili dopredu, smerom k lokomotive a priechodu do staničnej haly.

Veľká dodávka sa hnala po ľudoprázdnych moskovských bulvároch. V jej nákladnom priestore sedeli Smith, Kirov a Teleginová na otáčacích stoličkách s nohami pripevnenými k podlahe. Teleginová mala pred sebou monitor, na ktorom sledovala premávku v meste a každú chvíľu na niečo upozorňovala vodiča cez mikrofón, pripojený k slúchadlám. Aj Kirov mal nasadené slúchadlá s mikrofónom. Od okamihu, keď opustili Dzeržinského námestie, udržiaval nepretržitý kontakt s elitnou jednotkou Federálnej bezpečnostnej služby.

Obrátil sa na otáčacej stoličke k Smithovi. „Vlak práve vošiel na stanicu. Budete sa čudovať, ale na minútu presne."

„Ako ďaleko sme odtiaľ?"

„Budeme tam o pol minúty, možno aj skôr."

„A posily?"

„Sú už na ceste." Kirov sa odmlčal. „Poznáte naše zásahové jednotky?" Keď Smith pokrútil hlavou, pokračoval: „Na rozdiel od vašich SWAT, policajných jednotiek FBI so špeciálnou výzbrojou a taktikou, ktoré útočia v čiernych kombinézach, my dávame prednosť nenápadnému civilu. Príslušníci našej jednotky sú poobliekaní ako predavači, stánkari, sociálni pracovníci. Spoznáte ich, až keď je neskoro."

„Dúfajme, že ešte nie je."

Cez okná z polopriepustného skla Smith zbadal veľkú staničnú budovu z devätnásteho storočia. Chytil sa operadla, keď vodič ostro vybral zákrutu a prudko zabrzdil pred hlavnou budovou. Motor ešte neutíchoľ, a Smith už začal vstávať.

Kirov ho chytil za rukáv. „Zásahová jednotka má Jardeniho fotografie. Zadržia ho živého - ak to bude možné."

„Majú aj moju fotografiu? Aby omylom nezastrelili aj mňa."

„Budete sa čudovať, ale majú. V každom prípade sa však radšej držte pri mne."

Trojica vbehla popod ozdobný portál na stanicu. Vnútro budovy Smithovi pripomenulo múzeum. Všade videl leštenú žulu a basreliéfy. Vysoko nad ich hlavami sa vypínali tri masívne sklené kupoly. V budove bolo len zopár cestujúcich. Ozvena ich krokov pripomínala dupot vzdialeného stáda. V strede bolo veľké priestranstvo s niekoľkými radmi lavíc. Po bokoch sa tiahli obchody so suvenirmi, stánky s občerstvením a novinové kiosky. Väčšinu z nich ešte zakrývali pozatahované mreže. Smith sa zahľadel na veľkú čiernu tabuľu príchodov a odchodov, ktorá visela z povaly.

„Koľko vlakov má teraz ešte prísť?"

„Máme šťastie," ozvala sa Lara Teleginová. „Momentálne nijaký. Ale o dvadsať minút začnú prichádzať robotnícke spo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
je z okolitých miest. Zrazu tu bude plno ľudí."
„Ktoré je to nástupište?"
Ukázala doprava. „Tam. Sedemnásť."
Rozbehli sa k dverám, vedúcim na okrajové nástupištia.
Smith zrazu oslovil Kirova: „Nevidím tu nijakých vašich ľudí."
Kirov si potúkal po plastovom slúchadle, ktoré mal strčené
v uchu. „Verte mi, sú na mieste."
Vzduch na peróne výrazne páchol dymom z dieselového
motora. Trojica bežala popri oranžovo-sivých elektrických
rušňoch, odstavených na bočnej koľaji, kým sa nedostala k zá-
stupu ľudí ktorí išli opačným smerom. Uhli nabok a začali si
pozorne prezerat tváre.
„Pohl'adám sprievodcu," ozvala sa Teleginová. „Možno si
spomenie na Jardeniho tvár, keď mu ukážem fotografiu."
Smith si ďalej prezeral ľudí, prechádzajúcich popri ňom.
Tváre mali opuchnuté od spánku a plecيا im ovisali pod ťar-
chou kufrov a škatúl, previazaných motúzom.
Obrátil sa ku Kirovovi. „Nie je tu dost cestujúcich. Títo zrejme pochádzajú až
zo zadných vozňov. Tí, čo sedeli v pred-
ných, už musia byť v staničnej budove!"

Ivan Berija stál pred novinovým stánkom, v ktorom práve za-
čali predávať. Vhodil do misky zopár kopejok, zobral si noviny
a oprel sa o stĺp tak, aby mal nerušený výhľad na vchod na pán-
ske toalety.

S prihliadnutím na Jardeniho hmotnosť a dávku pomaly pô-
sobiaceho jedu, ktorú pridal do brandy, odhadoval, že veľký
dôstojník bezpečnostného odboru Bioaparatu nevyjde z dverí
živý.

Každú sekundu odtiaľ niekto vybehne a zakričí, že vnútri
akýsi chlap dostal záchvat.

Ibaže z dverí vyšiel Jardeni. Vyzeral o poznanie spokojnejšie
a ako sedliak sa dotykom zipsu presvedčil, že si ho nezabudol
zatiahnuť.

Berija strčil ruku do vrecka na kabáte a zovrel rukoväť tau-
rusu, keď zrazu očami jastriacimi po okolí zaregistroval ano-
máliu - muž v montérkach, zrejme sanitárny pracovník, po-
maly vyprázdňoval smetný kôš do svojho vozíka. Jediným
problémom bolo, že len čo zbadal Jardeniho, vykašlal sa na
odpadky.

Kde je jeden, budú aj ďalší.

Berija sa skryl za stĺp, aby ho Jardeni nezbadal, a rýchlo
zhodnotil situáciu. V priebehu niekoľkých sekúnd odhalil
dvoch ďalších chlapov, ktorí pôsobili podozrivo: závozníka
s nákladom chleba a ďalšieho, ktorý sa vydával za elektrikára.
Berija toho vedel o ruskej Federálnej bezpečnostnej službe
dost veľa. Uvedomoval si, že záujem je obojstranný a intenzív-
ny. Ale neveril, že na stanicu prišli kvôli nemu. Predmetom ich
záujmu bol teraz očividne Jardeni.

Spomenul si, ako ho Jardeni baláchal o bezproblémovom
odchode z Bioaparatu, a v duchu zahrešil. Ešteže za svoje
klamstvo draho zaplatí!

Sledoval Grigorija, ako prechádza medzi lavičkami k novi-
novému stánku. Traja agenti v civile sa pohli za ním, vytvoriac
približne trojuholníkovú formáciu. Jeden si priložil zápästie
k ústam a čosi povedal do mikrofónu.

Vtedy Berija zbadal vysokého, atletického muža, ktorý sa
zjavil vo dverách z nástupištia. Nebol to Rus, no ďalší chlap,
ktorý sa vynoril za ním, rozhodne bol. Tvár generálmajora Ki-
rova sa Berijovi nezmazateľne vryla do pamäti.
Zbadal, že v staničnej budove pribudlo ľudí. Fajn. Potrebo-
val čo najväčší ruch, aby odpútal pozornosť. Vystúpil spoza stĺ-
pa, len na tak dlho, aby ho Jardeni zazrel. Pochyboval, že Jar-
deniho tiene zistia, čo sledovanú osobu prinútilo, aby zrazu
zmenila smer, no iste sa pohnú za ňou.

Berija v duchu odratúval sekundy. Znova sa vyklonil spoza
stĺpa. Jardeni bol od neho vzdialený už len necelých päť met-
rov. Berija zovrel rukoväť pištole, pripravený, že ju bude musieť vytiahnuť, keď

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
sa Jardeni z ničoho nič zatackal. Podlomili sa mu nohy a vzápätí sa zrútil na zem. Príslušníci tajnej služby sa okamžite rozbehli k nemu.

„Pomôžte...“

Berija nezaváhal. Zatváril sa účasné a pohl sa priamo k ležiacemu mužovi, obklopenému agentmi.

„Kto ste?“ opýtal sa jeden z nich. „Poznáte tohto človeka?“

„Stretli sme sa vo vlaku,“ odvetil Berija. „Možno si na mňa spomenie. Bože, pozrite naňho. Tuším je v delíriu!“

Jed spôsobil, že Jardenimu začala vychádzať z úst pena a nemohol hovoriť. Berija sa priblížil celkom do jeho blízkosti a klakol si k nemu.

„Budete musieť ísť s...“ oslovil ho jeden z tajných.

Vetu však už nedokončil. Prvý Berijov výstrel mu roztrhol hrdlo. Ďalšia guľka zasiahla druhého agenta do sluchy. Tretia preletela poslednému členovi trojice srdcom.

„Zastreľ ho!“

Zvučný hlas Beriju vydesil. Zdvihol sa a zistil, že cestujúci ležia na dlážke a kryjú sa, ako najlepšie vedia, no pri dverách stojí Kirov a kričí na mladú ženu, ktorá sa dostala zaňho.

„Lara, zastreľ ho!“

Berija sa zvrtol a zazrel Laru Teleginovú. Cielila naňho pištoľou. Na okraji zorného poľa zachytil tri ďalšie postavy, bežiace k nemu.

„Bež!“ zavolala naňho tlmene.

Berija neváhal ani zlomok sekundy. Odskočil nabok a rozbehol sa k východu.

Keď videla, že Berija je na najlepšej ceste uniknúť, Teleginová sa rozkročila v klasickom streleckom postoji a tak pokojne, ako keby stála na strelnici, postrieľala zvyšných členov preoblečeného zásahového tímu. Potom sa zvrtila k neveriacemu Kirovovi.

Smithovi trvalo len zlomok sekundy, kým si uvedomil, že Teleginová je zradkyňa a chystá sa zastreliť aj generála. Bez rozmyšľania sa vrhol na Rusa zlomok sekundy predtým, než zaznel zvuk výstrelu. Kým padali na zem, generál krátko vykrikoval.

Smith sa pozviechal a rýchlo dva razy vypálil. Keď guľky Teleginovú prirazili k stĺpu, bolestne zastonala. Chvíľu zostala stať so zvesenou hlavou, potom jej pištoľ vykĺzla a zaštrkotala na kamennej dlážke. Vzápätí sa poručičke Teleginovej podlomili nohy a zosunula sa na zem ako pokazená marioneta.

Smith sa obrátil ku Kirovovi, opretému o zárubňu dverí. Strhol mu blúzu, vyhrnul rukáv košele a zbadal krvácajúcu ranu na nadlaktí, kde generála zasiahla Teleginovej guľka.

Kirov zataľ zuby. „Je to čistý priestrel, prežijem to. Bežte k Jardenimu.“

„Teleginová...“

„Nech ide dočerta! Dúfam, že ste ju nezabili. Rád by som jej položil zopár otázok.“

Smith sa rýchlo pohl. Kľúčujúc medzí prikrčenými ľuďmi prebehol okolo mŕtvych Kirovových chlapov a dostal sa až k Teleginovej. Jediný pohľad stačil: bolo jasné, že už neodpovie na nijaké otázky. Rýchlo sa obrátil k Jardenimu a zistil, že o ňom platí to isté.

Stanicu zaplňali milicionári a policajti. Kirov neisto stál, no hoci ho rana očividne bolela, mal dosť síl na to, aby vyštekol zopár rozkazov. V priebehu minúty začali vytláčať všetkých cestujúcich z haly.

Generál poslal preč člena zdravotnej služby, zamieril k Smithovi a klakol si k oboom mŕtvym telám.

„Tá pena okolo úst...“

„Otrávil ho.“

Kirov pozrel na Teleginovej oči. Vystrel ruku a zatlačil jej ich, aby zakryl jej sklený pohľad. „Prečo? Prečo sa pridala k nemu?“

Smith zdvihol hlavu. „Myslíte k Jardenimu?“

„Zrejme bola spolčená aj s ním, ale myslel som na Ivana Beriju.“

Smith si spomenul na chlapa v čiernom zvrchníku, ktorého

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

zrazu nebolo nikde vidieť. „Kto je to?“

Kirov sa bolestne zašklabil, keď ho zdravotník, ktorý sa medzičasom vrátil, rozhodným pohybom usadil na lavičku a začal mu ošetrovať ranu.

„Ivan Berija. Srbský žoldnier. Na Balkáne za sebou zanechal dlhú krvavú stopu.“ Zaváhal. „Bol obľúbencom KGB. V poslednom čase spolupracoval s mafiou a niektorými záujmovými skupinami zo západu.“

Smith postrehol zvláštny odtienok v Kirovovom tóne. „Máte k nemu osobný vzťah, však?“

„Dvoch mojich najlepších agentov, ktorí prenikli do mafie, zavraždili mimoriadne brutálnym spôsobom,“ odvetil bezfarebné Kirov. „Všetko nasvedčovalo, že v tom má prsty Berija. Nechám vyhlásiť pátranie...“

„Nie, nedotýkajte sa ho!“ vykrikoval Smith, keď sa zdravotník zohol k Jardeniho telu. Prekročil mŕtvolu a opatrne začal prehmatávať vrecká na vetrovke.

„Cestovné dokumenty,“ povedal a vybral Jardeniho pas i letenky.

Ďalej blúdil prstami po vreckách. Zrazu sa obtrel prstami o čosi veľmi studené.

„Dajte mi nejaké rukavice!“ zavolať na zdravotníka.

O niekoľko sekúnd Smith vylovil z vrecka lesklý kovový valec a opatrne ho položil na dlážku.

„Potrebujem ľad!“

Kirov sa priblížil, aby na predmet lepšie videl. „Chvalabohu, je nepoškodená!“

„Poznávate tú vec?“

„Je to štandardná termoska na prepravu ampuliek zo sejfu Bioaparatu do laboratórií.“ Rýchlo povedal niekoľko viet do mikrofónu a potom pozrel na Smitha. „Protichemická jednotka tu bude o niekoľko minút.“

Kým Kirov vydával rozkaz, aby vyprázdnil celú stanicu, Smith zastrčil termosku do vedierka s ľadom, ktoré sa zdravotníkovi kdesi podarilo zohnať. Tekutý dusík v termálnej vrstve udržiaval teplotu obsahu tesne nad bodom mrazu a tým deaktivoval vírus, no Smith si nebol istý, ako dlho bude ešte toto chladenie fungovať. Tým, že zasunuli termosku do ľadu, mali akú-takú záruku bezpečia do príchodu protichemickej jednotky. Zrazu si Smith uvedomil, aké sa na stanici rozhostilo ticho. Rozhliadol sa okolo seba a zistil, že milícia sa stiahla a vytlačila zo stanice aj posledné zvyšky cestujúcich, predavačov a železničiarov. Vo veľkej hale zostal len on a Kirov, obklopení mŕtvollami.

„Boli ste niekedy v boji, doktor Smith?“ opýtal sa Kirov.

„Volajte ma Jon. Áno, bol som v boji.“

„Tak potom vám musí byť toto ticho povedomé... Pripomína ticho, ktoré zavládne po streľbe a výkrikoch. Len tí, čo prežijú, vidia, čo napáchali vlastné i nepriateľské guľky.“ Generál sa odmlčal, pozrel na Smitha a dodal: „A len oni môžu poďakovať tomu, kto im zachránil život.“

Američan prikývol. „Viem, že by ste pre mňa urobili to isté. Povedzte mi ešte niečo o tom Berijovi. Ako do toho všetkého zapadá on?“

„Berija nie je len platený zabijak, funguje aj ako kuriér. Ak chcete niečo prepašovať, či už do krajiny, alebo z nej, môžete sa spoľahnúť, že to zariadi.“

„Ale nemyslíte si, že celú krádež, čo aj s pomocou Teleginovej, naplánovali a vykonali len oni dvaja, však nie?“

„Vykonali ju možno sami, ale naplánoval ju niekto iný. Berijova sila nespočíva v strategických víziách. On je skôr konkrétny vykonávateľ. Jeho úlohou bolo postarať sa o Jardeniho po úteku z Bioaparatu a dostať ho na miesto určenia.“

„Na aké miesto určenia?“

Kirov zdvihol falošný kanadský pas. „Americko-kanadská hranica nie je bohvieako strážená. Jardeni by nemal problém prepašovať vírus do Spojených štátov.“

Pri tej predstave Smithovi prebehli po chrbte zimomriavky.

„Chcete povedať, že Jardeni nebol len zlodej, ale mal byť zároveň aj kuriérom?"

„Chlapík ako on by nemal dostatočné prostriedky na získanie kanadského pasu, nehovoriac o honorári za Berijove služby. Ale niekto to všetko financoval. Chcel dostať do rúk vzorku vírusu varioly a bol za ňu ochotný dosť veľa zaplatiť."

" „Mrzí ma to, ale tú otázku jednoducho musím položiť: ako do toho všetkého zapadá Teleginová?"

Kirov odvrátil pohľad. Jej zrada ho ešte vždy bolela.

„Nezdá sa mi, že patríte k ľuďom, ktorí veria na náhodné zhody okolností, Jon. Uvážte teda takúto možnosť: Jardeni čakal už dosť dlho na vhodný okamih. Ale tí, ktorí mu zaplatili, si vybrali na akciu práve tento okamih. Prečo by sa mal čas akcie zhodovať s vašim príletom do Moskvy? Vedeli, že sem máte prísť? Ak áno, mohli si domyslieť, že majú poslednú možnosť ukradnúť niečo z Bioaparatu. A prečo prikázali Jardenimu okamžite uskutočniť akciu? Lebo od niekoho dostali tip, že okolie vedeckého komplexu majú uzavrieť špeciálne jednotky."

„Chcete povedať, že Jardeniho varovala Teleginová?"

„Kto iný by to mohol byť?"

„Ale iste nekonala na vlastnú päsť..."

„Myslím, že Lara bola komplicom toho, kto celú akciu naplánoval. Len čo zistila, že ste prišli do Moskvy, oznámila to svojim chlebobdarcom a tí Jardenimu prikázali okamžite ukradnúť vzorku vírusu. Nemohli si dovoliť premárniť možno poslednú príležitosť."

Kirov zmĺkol a pozrel na telo svojej milenky. „Uvažujte o tom, Jon. Prečo by obetovala všetko - svoju kariéru a celú budúcnosť... i lásku - ak nie preto, že jej niekto sľúbil rozprávkovú odmenu? Bohatstvo, aké by v Rusku inak nikdy nezískala?"

Generál zdvihol hlavu. Dvere na staničnej budove sa otvorili a do haly začali vchádzať príslušníci protichemickej jednotky v špeciálnych ochranných kombinézach. Netrvalo dlho a termosku, pre ktorú Teleginová i Jardeni zomreli, uzavreli do špeciálnej schránky z nehrdzavejúcej ocele. Tú potom odviezli na voziku k pancierovému autu. Zaistený materiál mal putovať do najmodernejšieho biologického výskumného laboratória v Moskve, do ústavu Serbského. -

„Nechám vyhlásiť pátranie po Berijovi," povedal Kirov, keď so Smithom vychádzal zo stanice.

Smith sledoval, ako sa lovci vírusov pohýnajú v špeciálnom obrnenom vozidle spreď stanice, sprevádzaní eskortou milicionárov na motocykloch.

„Vraveli ste, generál, že Berija nie je len platený zabijak. Čo ak sa nemal postarať o Jardeniho, ale o niečo iné?"

„Čo tým chcete povedať?"

„Jardeni bol pre nich dôležitý, pretože bol ich jediným človekom v Bioaparate. Len on z neho mohol vyniesť vzorku vírusu. Ale akú cenu pre nich mal potom? Skôr by som povedal, že im bol na oštaru. A navyše Jardeniho nezasiahla nijaká guľka.

Zomrel, pretože ho niekto otrávil. Čo ak to bol sám Berija?"

„Čo tým chcete naznačiť?"

„Že Berijovou úlohou bolo ochraňovať vírus kiahní, a nie Jardeniho."

„Ale vzorku mal pri sebe Jardeni. Sám ste tú termosku videli."

„Nevidel som tú termosku. Videl som nejakú termosku. Nezáujíma vás, čo vlastne obsahuje?"

Autobus, ktorý odchádzal spreď hlavnej železničnej stanice, sa pomaly predieral hustnoucou moskovskou dopravou. Pretože bolo skoré ráno, okrem Beriju v ňom sedelo len päť ďalších cestujúcich. Berija sa usadil pri zadných dverách a sledoval, ako sa v protismere náhlia k železničnej stanici hliadkové vozidlá milície so zapnutými sirénami. Ostatní cestujúci nahlas špekulovali, čo sa asi mohlo stať. Keby len vedeli...

Berija sa nebál, že by mohli autobus zastaviť a skontrolovať. Ani len generálmajor Kirov, človek, ktorý vypísal na jeho hlavu odmenu stotisíc rubľov, nemohol za taký krátky čas zorganizovať dostatočne rozsiahlu pátráciu akciu. Prvé, čo Kirov urobí, bude, že sa obráti na dispečingy všetkých taxislužieb. Policajti budú ukazovať taxikárom jeho fotografiu a pýtať sa, či niekto podobný nenasadol do ich taxíka. Možno si nakoniec spomenie aj na autobusové linky, no vtedy už bude prineskoro a nič tým nezíska. Autobus prehrkotal cez koľaje električky a začal stúpať k širokej triede, súčasť vonkajšieho mestského cestného okruhu. Berija sa znova presvedčil, že termosku, ktorú zobral Jardenimu, má bezpečne vo vrecku. Zmätok, ktorý vyvolal, a zanechané falošné stopy pracovali preňho. Vďaka nim získal aký-taký náskok. Len čo Kirov prezrie Jardeniho mŕtvolu, začne veriť, že strážny z Bioaparatu má pri sebe termosku so vzorkou vírusu kiahní, ukradnutou z budovy 103. Nechá ju hneď odviezť do bezpečného laboratória, no nezíde mu na um overiť si, či ampulky naozaj obsahujú vírus pravých kiahní. Kým to urobia, skutočná vzorka sa ocitne mimo jeho dosahu na západe. Berija sa usmial a obrátil sa k oknu, za ktorým sa zjavil rozsiahly komplex letiska Šeremetevo.

Keď pancierové vozidlo, prevážajúce termosku s Jardeniho ukradnutou vzorkou, zabočilo do podzemnej garáže pod ústavom Serbského, motocyklisti, ktorí ho sprevádzali, sa obrátili a odišli. Sedan, v ktorom sedeli Kirov so Smithom, sa priblížil k vozidlu a obaja sledovali, ako muži v kombinézach vyberajú bezpečnostnú schránku z nehrdzavejúcej ocele.

„Odnesú ju do laboratória štvrtej úrovne, ktoré sa nachádza na mínus druhom poschodí,“ vysvetlil Kirov Smithovi.

„Ako dlho potrvá, kým sa dozvieme, čo tam naozaj je?“

„Asi tridsať minút.“ Kirov sa odmlčal. „Aj ja by som bol radšej, keby to netrvalo tak dlho, ale musia dodržať bezpečnostné postupy.“

Smith proti tomu nič nenamietal.

Sprevádzani novou skupinou agentov Federálnej bezpečnostnej služby, odviezli sa výťahom na mínus druhé poschodie. Riaditeľ ústavu, chudý chlapík, ktorý pripomínal bociana, prekvapene zažmurkal, keď mu Kirov oznámil, že si v jeho pracovni zriadi veliteľské stanovište.

„Dajte mi vedieť, len čo budete mať k dispozícii výsledky testov,“ dodal Kirov.

Riaditeľ si z vešiaka zvesil biely plášť a dal sa rýchlo na ústup.

Kirov sa obrátil k Smithovi. „Jon, za týchto okolností je načas, aby ste mi povedali pravdu o tom, prečo ste sem prišli, a pre koho pracujete.“

Smith sa zamyslel nad generálovými slovami. Ak pripustí možnosť, že sa Rusom nepodari získať ukradnutú vzorku vírusu skôr, ako s ňou niekto prekročí hranice, nemá na výber. Musí sa okamžite skontaktovať s Kleinom.

„Môžem si zatelefonovať?“

Kirov ukázal na telefón na riaditeľovom stole. „Je to bezpečná linka prepojená na satelit. Počkám vonku...“

„Nie,“ prerušil ho Smith. „Chcem, aby ste si to vypočuli.“

Vytukal číslo, na ktorom sa mu ako zázrakom vždy okamžite ozval Klein. Hlas na druhom konci linky bol ostrý a jasný.

„Klein.“

„To som ja, pane. Som v pracovni riaditeľa ústavu Serbského a je tu so mnou generálmajor Kirov. Musím vás oboznámiť s najnovším vývojom situácie.“

„Tak vravte, Jon.“

Smithovi trvalo desať minút, kým šéfa podrobne informoval o všetkých udalostiach. „Výsledky testov očakávame,“ pozrel na hodinky, „do pätnástich minút, pane.“

„Jon, prepnite ma, prosím, na reproduktor.“

Kleinov hlas vzápätí zaplnil miestnosť. „Generál Kirov?“

„Áno?“

„Volám sa Nathaniel Klein. Robím to isté, čo pre vášho prezidenta robí Valerij Antonov. Vlastne sa s Valerijom celkom dobre poznáme.“

Smith videl, ako sa Kirovovi stráca krv z tváre.

„Generál?“

„Áno, som tu. Ja... rozumiem, čo mi naznačujete, pán Klein.“

Kirov tomu rozumel veľmi dobre. Valerij Antonov bol skôr tieň než človek. Povrávalo sa, že je to Potrenkov naj dôveryhodnejší poradca, no nikdy sa neukazoval na nijakých zasadnutiach prezidentskej rady. Vlastne takmer nikto ho nikdy nevidel. Ale jeho vplyv sa nedal poprieť. To, že Klein vedel o jeho existencii - ba že ho poznal - bolo výrečnejšie než celé zväzky.

„Generál,“ pokračoval Klein, „navrhujem, aby ste dovtedy, kým nebude známy výsledok testu, neinformovali nijakú z vašich štátnych bezpečnostných zložiek. Stačí jediná nešikovná zmienka o varirole a vypukne panika, ktorá môže Berijovi len pomôcť.“

„Súhlasím, pán Klein.“

„Tak potom, prosím, berte to, čo vám poviem, ako prejav úprimnej snahy pomôcť. Môžeme pre vás - či už ja, alebo ktorákolvek americká služba - niečo urobiť?“

„Naozaj si cením vašu ponuku,“ odvetil Kirov, „ale v súčasnom štádiu je to len ruská vnútorná záležitosť.“

„Existujú nejaké predbežné opatrenia, ktoré by sme podľa vás mali prijať?“

Kirov pozrel na Smitha. Ten pokrútil hlavou. „Nie, pane.“

Zatiaľ to nie je potrebné.“

Na konzole sa rozbzučala ďalšia linka. „Prosím, ospravedlňte ma na chvíľu, pán Klein.“

Kirov sa prepoľ na druhý hovor a chvíľu pozorne počúval. Potom povedal niekoľko slov po rusky, znova zapojil pôvodnú linku a obrátil sa k Smithovi.

„Dokončili testy prvej ampulky,“ povedal bezfarebné. „Nie sú to kiahne, ale obyčajný čaj.“

V reproduktore bolo počuť, ako sa Klein ostro nadýchal.

„Koľko ampuliek je tam spolu?“

„Päť. Ale nemáme dôvod nazdávať sa, že výsledky ostatných testov sa budú líšiť.“

„Berija ich vymenil!“ povedal Smith. „Zobral Jardenimu tú termosku a podstrčil mu falošnú.“ Odmĺčal sa. „Preto Jardeniho otrávil. On chcel, aby sme zistili, čo má pri sebe, a uspokojili sa domnienkou, že sme zlodēja včas zadržali.“

„To dáva zmysel,“ pripustil Kirov. „Keby bol Berijovi vyšiel pôvodný plán, odhalili by sme krádež oveľa neskôr. Dovtedy by už Jardeni bol mŕtvy a nejaký čas by trvalo, kým by sme zistili jeho totožnosť. Kúsky skladačky by ležali rozhádzané po celej Moskve a Berija by mal dosť času na splnenie svojej úlohy.“

„A čo je podľa vás jeho úlohou?“ opýtal sa Klein.

„Má prepašovať vzorku varioly cez hranice,“ odvetil pomaly Smith.

Kirov pozrel na Smitha. „Letisko! Berija s ňou určite zamieril priamo na Šeremetevo!“

Všetci traja zmĺkli pri predstave osudných následkov, aké by prinieslo potvrdenie Kirovovho predpokladu. Vírus kiahní na palube komerčného lietadla, smerujúceho bohvie kam... Bolo to šialené!

„Prečo práve na Šeremetevo, generál?“ opýtal sa Smith.

„Je to jediné logické miesto. Ako inak by dostal vírus čo najrýchlejšie preč?“

„Obávam sa, že generál Kirov má pravdu, Jon. Generál, je nádej, že sa na letisko dostanete skôr než Berija?“

„Pri jeho náskoku je to prakticky nemožné. Môžem maximálne zavolať prezidentovi Potrenkovovi a požiadať ho, aby dal letisko okamžite zavrieť.“

„Odporúčam vám, aby ste to urobili. Ak lietadlo s Berijom odštartuje, hrozí nám rozpútanie holokaustu!“

Keď autobus zastal pred budovou, v ktorej odbavovali cestujúcich medzinárodných letov, Ivan Berija z neho pomaly vystúpil. Kvôli časovému rozdielu medzi Moskvou a veľkými zá-

padnými mestami väčšina liniek odlietala zavčas ráno, aby ti, ktorí mali čo vybavovať v Zúrichu, Paríži, Londýne či dokonca New Yorku prišli na miesto určenia v čase, keď sa tamojší obchodný ruch ešte len začína rozbiehať.

Berija si nenápadne prezeral ozbrojených strážnych, postávajúcich pri pultoch leteckých spoločností. Keď nezbadal nijakú nezvyčajnú aktivitu ani zostrené bezpečnostné opatrenia, vykročil cez halu smerom k stánkom so suvenírmi a predajniam tovaru oslobodeného od cla. Keď prechádzal okolo tabule s odletmi, trochu spomalil. Cestujúci letu, ktorý ho zaujímal, práve začínali nastupovať.

Berija podišiel k výkladu a predstieral, že si prezerá vystavené parfumy a cigary. Pomaly sa posúval k vchodu a pátral pohľadom po mužovi, s ktorým sa tu mal stretnúť. Uplynula minúta. Cez dvere obchodu medzitým prešlo obooma smermi niekoľko cestujúcich. Berija rozmýšľal, či jeho kontakt už nie je vnútri. Ale nemal si to ako overiť. Do predajne sa dalo vojsť len s platným palubným lístkom.

Zrazu zbadal to, po čom pátral: lesklú plešinu, vynímajúcu sa v zástupe. Keď sa priblížila, zbadal ďalšiu charakteristickú črtu: vypúlené oči, ktoré dodávali Adamovi Treloarovi mierne vyplašený výraz.

„Dávid!“ zavolať tlmene.

Treloar, ktorý zostal stáť pred vchodom do free shopu, takmer zamdlel, keď začul svoje krycie meno. Obzrel sa a pocítil, ako sa mu ktosi dotkol lakťa.

„Dávid, už som myslel, že som ťa prepásol!“

Treloar sa zahľadel do chladných tmavých očí chlapa, stojaceho pred ním. Náznak úsmevu, ktorý ho mal upokojiť, pripomínal skôr zárez britvy.

„Prišli ste neskoro!“ zašepkal podráždene. „Už tu vyčkávam...“

Začul Berijov tichý smiech a vzápätí ho ten človek pevne zovrel nad lakťom. Bez odporu sa dal odvieť k neďalekému bufetu a usadiť na konci pultu.

„Oranges and lemons...“ zacitoval so spevavým prízvukom Berija.

Treloara premohol pocit, že má vygumovaný mozog. S námahou si vybavil druhú časť dohodnutého hesla.

„Say... say the bells of Saint Clemens!“

Berija sa usmial. „Podaj sem tú tašku.“

Treloar sa zohol a položil na pult malú koženú tašku.

„Dávaj slivku!“

Treloar vylovil z tašky malú ploškú fľašku slivovice, ktorú kúpil v hotelovom stánku so suvenírmi.

Berija odkrútil vrchnák, priložil si hrdlo k perám a predstieral, že sa napil. Vrátil tlapku Treloarovi a ten urobil to isté. Medzitým Berija vybral z vrečka termosku a položil ju na pult.

„Usmievaj sa!“ povedal ľahkým konverzačným tónom. „Sme starí kamoši, ktorí si pred rozlúčkou chceli spolu vypiť.“ Treloar ešte väčšmi vypúľil oči, keď Berija odkrútil vrchnák aj na termoske. „A pretože sme fľašku nestihli doraziť, zvyšok ti veľkodušne venujem, aby si si mohol uhnúť aj počas letu.“

Opatrne nalial asi deci slivovice do hrdla termosky. „A teraz, ak sa colníci budú chcieť presvedčiť, čo v nej máš, len ju otvor a daj im privoňať!“

Vstal zo stoličky a položil Treloarovi ruku na plece. „Šťastnú cestu! A zabudni,“ dodal so žmurknutím, „že sme sa niekedy stretli.“

Opis hľadaného Ivana Beriju sa dostal k bezpečnostným orgánom na letisku Seremetevo v okamihu, keď Adam Treloar prechádzal detektorom kovov. Strážny, ktorý ho obsluhoval, zbadal valcovitý predmet v príručnej taške a požiadal Američana, aby vystúpil z radu. Ďalší strážny otvoril tašku, vybral termosku a odkrútil vrchnák. Keď zacítil výraznú vôňu slivovice, usmial sa a zasa ju zavrel. Vrátil termosku Treloarovi a pridal radu: „Tá slivovica je príliš vychladená. Takýto chľast má byť teplý, lepšie ho vychutnáš.“

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
v čase, keď čata milície uzavrela terminál medzinárodných letov, Treloar už sedel na svojom sedadle prvej triedy. Keď sa boeing 767 spoločnosti American Airlines oddelil od nástupného tunelu a začal rolovať, letisková bezpečnostná služba práve prevíjala kazety so záznamami monitorovacích kamier a chystala sa na nich hľadať niekoho, kto by aspoň trochu pripomínal Ivana Beriju.

Let 1710 do Londýna, ktorý odtiaľ pokračoval na Dullesovo letisko vo Washington, mal odletieť hneď po airbuse spoločnosti Air France, smerujúcom do Paríža. Telefonát z ministerstva obrany prepojili riadiacemu do kontrolnej veže v okamihu, keď dispečer povolil štart letu 1710.

„Všetko zrušte!“ zadunel hlas riaditeľa letovej prevádzky v reproduktoroch.

Dvadsaťdva tvárí sa obrátilo a pozeralo naňho, akoby mu preskočilo.

„Čo máme zrušiť?“ ozval sa jeden z dispečerov.

„Všetky odlety, ty blbec!“

„To máme akože uzavrieť celé letisko?“

„Áno. Nesmie odštartovať ani jediné lietadlo!“

Všetci sa sústredili na lietadlá rolujúce k svojim vzletovým a pristávacím dráham a oznamovali im, že ich povolenie na odlet sa ruší. Nik nemal čas na spojenie so strojom, ktorý už stihol odštartovať. Kým si spomenuli na let 1710 spoločnosti American, boeing opustil hranice mesta a blížil sa k svojej letovej hladine tridsaťšesťtisíc stôp.

Kapitola 12

Vďaka časovému rozdielu medzi Moskvou a východným pobrežím Spojených štátov panovala vo Virgínii ešte hlboká noc, keď Anthony Price zastal pri severnom kontrolnom stanovišti pevnosti Fort Belvoir.

Strážny si overil v počítači, že návštevník má povolený prístup. Price sa odviezol k vile po príjazdovej ceste vysypanej drvenými morskými lastúrami. Býval v nej generál Richardson.

Rozsiahlu viktoriánsku budovu obklopoval starostlivo pestovaný trávnik. Ako očakával, na druhom poschodí sa svietilo.

Námestník riaditeľa Národnej bezpečnostnej agentúry našiel Richardsona v jeho pracovni s policami plnými drahých, v koži viazaných kníh a stenami zdobenými zarámovanými vojenskými vyznamenaniami. Generál sa zdvihol a ukázal na stôl s kávou.

„Mrzí ma, že som ťa vytiahol z postele, Tony, ale chcel som, aby si sa na toto pozrel aj ty.“

Price, ktorý zriedka spal dlhšie než štyri hodiny, si nalial kávu a potom obišiel stôl, aby uvidel na monitor generálovho počítača.

„Posledná správa od Teleginovej,“ povedal Richardson a ukázal na rozšifrovaný text.

Price si prečítal niekoľko prvých riadkov a zdvihol hlavu.

„Takže v Bioaparate prebehlo všetko podľa plánu. V čom je teda problém?“

„Dočítaj to až do konca.“

Price prižmúril oči. „Jon Smith? Čo tam, doparoma, robí ten chlap?“

„Podľa Teleginovej pchá nos do našich záležitostí. Zdá sa, že sa mu podarilo takmer zavčasu upozorniť Kirova.“

„Ale Berija i Treloar im unikli... alebo nie?“

Richardson si pošúchal unavené oči. „Neviem. Preto som ťa sem zavolať. Teleginová sa mala ozvať, len čo sa obaja ocitnú v bezpečí. Neozvala sa. Mal by si to preveriť.“

Richardson postláčal niekoľko klávesov a na obrazovke sa objavili najnovšie správy CNN.

„Na moskovskej železničnej stanici došlo k ozbrojenému incidentu,“ povedal. „Niektorý začal strieľať do ľudí. Rusi budovu rýchlo uzavreli, takže zatiaľ z nej neprenikli ďalšie informácie. Ale namieste je otázka: nestalo sa náhodou niečo aj Teleginovej?“

„Ak sa ti ešte neozvala, tak je určite mŕtva," uzavrel stroho Price.

„Alebo ju zatkli. Ak ju Kirov dostal do rúk..."

„Pochybujem. Teleginová bola profesionálka. Nikdy by sa im nevzdala živá." Ukázal na obrazovku. „Píše sa tu, že incident si vyžiadal najmenej päť obetí - a všetko členov bezpečnostnej služby. Viem, že Berija je dobrý, ale toľkých by odrazu sám nezlikvidoval. Myslím, že Teleginová mu pomohla."

Po krátkej odmlke sa Richardson ozval: „Aj keby sa Beriovi podarilo ujsť, máme problém. Kirov a Smith si zoberú pod drobnohľad Teleginovú: jej pohyby, kontakty, prácu. Mohla zanechať nejaké stopy."

Price sa začal prechádzať po Richardsonovom vzácnom orientálnom koberci. „Idem do Fort Meadu. Prestrelka na moskovskej železničnej stanici...? Doparoma, veď to môže byť pokojne teroristický čin. A to je zasa parketa NSA. Nikomu nepríde zvláštne, keď poverím niekoľkých ľudí, aby sa na to pozreli."

„A čo Smith?" opýtal sa Richardson.

„Je to vojak, takže si ho zober na starosť ty. Musí pre niekoho pracovať. Na môj vkus je až priveľmi aktívny. Najprv sa stretne s Dankom, potom sa vynorí v Rusku..."

„Randi Russellová pôsobí v Moskve ako agentka CIA."

„Nemyslím, že by Smith preletel tisíce kilometrov, len aby si zakefoval, Frank. Musíme zistiť, kto ho tam poslal - a potom mu podrazíme nohy!"

Prvé, čo Randi zistila, keď odomkla dvere na budove spoločnosti Bay Digital a vypla poplašné zariadenie, bolo, že tam nie je sama. Hoci bezpečnostný systém nehlásil nijakého nezvaného hosta, zachytila slabý závan aromatického cigaretového dymu.

„Mrkva, si to ty?" zavolala.

„Ja, Randi."

S povzdychom zamkla za sebou dvere. Prišla do práce skôr, s nádejou, že si v pokoji prečíta zopár správ, ku ktorým sa zatiaľ nedostala.

„Kde si?"

„V strojovni."

„Dočerta."

Randi zatala zuby a vykročila na druhý koniec kancelárie.

Prilahlá miestnosť, nazývaná žartom strojovňa, bol vlastne veľký trezor, do ktorého sa dalo vojsť a v ktorom ukrývali najnovšie zariadenia výpočtovej techniky. Teoreticky poznala prístupový kód iba ona.

Randi vošla do klimatizovanej miestnosti a našla votrelca, ako si sťahuje najnovšiu počítačovú hru zo zabezpečeného servera akejsi japonskej vývojárskej firmy.

„Mrkva, vravela som ti, že také veci nemáš robiť!" pokúsila sa o prísny tón.

Saša Rubľov, pre hustú oranžovočervenú šticu prezývaný

Mrkva, sa na ňu prívetиво zaškeril. Vysoký, chudý mládenec s veľkými zelenými očami, za ktorými, ako dobre vedela, dievčatá šaleli, mal len sedemnášť rokov, no bol to bezpochyby najväčší ruský počítačový génius.

„Saša, raz spustiš poplach a potom mi budeš musieť zavolať z miestneho oddelenia milície."

Saša sa zatváril, akoby mu ublížila. „Randi, ako ti to len mohlo zísť na um? Máte celkom slušné bezpečnostné opatrenia, ale..."

Pre niekoho ako ty je to hračka, však?

Randi objavila Sašu Rubľova na seminári o informačných technológiách, ktorý firma Bay Digital usporiadala pre študentov Moskovskej univerzity. Vyhúknutý mládenec neupútal jej pozornosť len tým, že bol najmladším účastníkom seminára, ale aj tým, že sa po chvíli nenápadného ťukania do klávesnice jedného z notebookov nabúral do hlavného servera Ruskej centrálnej banky, aby si overil stav jej zlatých rezerv. Randi hneď pochopila, že Rubľov je zatiaľ neobjavený gé-

nus. Keď ho pozvala na pár cheeseburgerov a kolu, s prekvapením sa dozvedela, že tento syn občajného moskovského vodiča metra má IQ, aké sa nezместí do bežnej stupnice, no v dôsledku nepružnosti miestneho byrokratického systému musí navštevovať občajnú strednú školu. Nakoniec zo šašových rodičov vymámila povolenie, aby ich syn mohol počas pracovného týždňa i cez víkendy pracovať zopár hodín denne vo firme Bay Digital.

Keď sa puto medzi mladou mentorkou a jej chránencom upevnilo, Randi mu umožnila prístup k niekoľkým exemplárom najmodernejších zariadení, ktoré mali v kancelárii k dispozícii, výmenou za šašov slávnostný sľub, že túto výsadu nezneužije. Ale šaša ako hravé šteňa trval na tom, že jej bude prinášať darčeky - informácie, o zdrojoch ktorých radšej nechcela nič počuť.

„Tak dobre," povedala, „čo bolo také dôležité, že to nepočkalo, kým prídem do roboty?"

„Tá prestrelka na železničnej stanici."

„Počula som o tom po ceste sem, v správach. A čo s ňou má byť?"

Šašove štíhle prsty sa roztancovali nad klávesnicou. „Vraj to bola práca čečenských vzbúrencov."

„No a?"

„Tak prečo chcú uzavrieť aj moskovské letisko?"

Randi sa mu zahľadela ponad plece na obrazovku monitora. Šaša sa nabúral do hlavného servera Federálnej bezpečnostnej služby a monitoroval najnovšie výmeny informácií o prebiehajúcim uzavretí letiska šeremetevo.

„Žeby si čečenci vybrali ako cieľ letisko?" opýtal sa skepticky. „Pochybujem. Deje sa niečo veľké, Randi. A FBS nechce, aby o tom niekto vedel."

Randi sa na okamih zamyslela. „Zavri tú linku," povedala potom potichu.

„Prečo? Používam päť aliasov. Aj keby prienik odhalili, myslí by si, že sa k nim nabúral niekto z Bombaja."

„Šaša..."

Vycítil zmenený tón a rýchlo vypol notebook.

„Randi, vyzeráš ustarostené. Netráp sa tým. Tie aliasy..."

„Nejde o aliasy, šaša, ale o to, čo si povedal: prečo zatvárajú to letisko?"

Logistika úplného uzavretia veľkého medzinárodného letiska je záležitosť schopná vyvolať v nejednom zodpovednom pracovníkovi tie najhoršie nočné móry. Keď Smith a Kirov dorazili na šeremetevo, našli tam asi päťsto zmätených cestujúcich, povieľajúcich sa po hale, obliehajúcich pulty leteckých spoločností a dožadujúcich sa vysvetlenia od unavených zamestnancov, ktorí im nevedeli poskytnúť nijaké informácie. Pri každom vchode aj východe stáli ozbrojení milicionári a z cestujúcich sa tak prakticky stali väzni. Predajne, toalety, skladiská, batožinové i nákladné priestory prečesávali trojčlené hliadky. Nevynechali dokonca ani letiskovú kaplnku a malé denné jasle. Šírili sa povesti a medzi cestujúcimi narastal hnev. Pri tejto kombinácii vzrastali obavy ľudí, uväznených v priestoroch terminálu medzinárodného letiska, geometrickým radom.

„V monitorovacej miestnosti sa komusi zazdalo, že našiel Beriju na páske," povedal Kirov Smithovi, keď kráčali cez halu a vyhýbali sa cestujúcim.

„Dúfam, že sa nemýlil," odvetil Smith a spoločne zamierili k hlavnému stanovištu letiskovej bezpečnostnej služby.

Rázne vošli do riadiacej miestnosti, ktorá pripomínala veľké televízne štúdio. Pred šesťmetrovou konzolou sedelo šesť technikov, ktorí monitorovali zábery z deväťdesiatich kamier strategicky rozmiestnených po celom komplexe. Kamery boli pripojené k časovacím zariadeniam a dali sa diaľkovo ovládať. Technici mohli stlačením niekoľkých klávesov zväčšiť obraz alebo nastaviť kameru tak, aby zaberala inú oblasť.

Nad konzolou bol na stene upevnený rad monitorov. Na nich mohol šéf bezpečnostnej zmeny z vtáčej perspektívy a v reálnom čase sledovať terminál. Za stenou, v klimatizova-

nej miestnosti, boli videá, na ktoré sa nahrávali všetky zábery kamier.

„Čo máte?“ opýtal sa Kirov.

Šéf bezpečnosti ukázal na jeden z monitorov. Bol na ňom čiernobiely záber dvoch chlapov, ktorí sedeli pri pulte stánku s občerstvením.

„Kvalita obrazu je dosť nízka,“ pripustil, „ale zdá sa, že je to ten váš človek.“

Kirov pristúpil bližšie a pozorne sa zahľadl na obrazovku.

„Je to naozaj on.“ Obrátil sa k Smithovi. „Čo myslíte? Vy ste ho videli zblízka.“

Smith sa pozrel na záber. „Je to on. Nemôžete ten obraz trochu vylepšiť?“

Šéf letiskovej bezpečnosti pokrútil hlavou. „S tým vybavením, ktoré tu máme, sme už urobili maximum.“

„A máte ešte nejaké zábery, na ktorých sú spolu títo dvaja?“ opýtal sa Smith.

„Toto je jediný. Kamery sa striedavo vypínajú pomocou časovacích zariadení. Hneď po tomto zábere sa kamera v príslušnom sektore vypne. Po jej ďalšom zapnutí tam už ten človek nesedel.“

Smith odvieďol Kirova nabok. „Generál, uvedomujem si, že Berija je náš hlavný cieľ, ale mali by sme zistiť, kto je ten druhý chlapík. Čo keby si tú pásku prezreli ľudia z vašej služby?“

Kirov ukázal na rozmazané tváre na obrazovke. „Pozrite, ako tam dopadá svetlo. Aha, ten stĺp... ten záber už nijako extra nevylepšíme. Nemáme na to potrebný softvér.“

Smith to skúsil inak. „Poznáte Beriju lepšie, než hocikto iný. Pracoval už niekedy s partnerom?“

„Nikdy. Berija vždy pracoval sólo. To je jeden z dôvodov, prečo nám až doteraz uniká. Zásadne nenecháva za sebou nikoho, s kým by sme si ho mohli spojiť. Myslím, že toho druhého chlapíka použil len ako zástenu.“

Niečo na zábere však Smitha zaujalo.

„Počujte, generál, možno by som s tou páskou vedel niečo urobiť...“

„U vás na veľvyslanectve?“

Smith pokrčil plecami. „Skúsiť by som to mohol. Čo povieť?“

Kirov sa zamyslel. „Tak dobre, skúste to.“

„A Teleginová nemala nejaký notebook alebo mobilný telefón?“

„Oboje.“

„Mohol by som sa pozrieť aj na ne.“

Kirov prikývol. „Pošlem s vami jedného dôstojníka od nás. Obidve veci sú v kuchyni.“

„Takže zostáva už len posledná otázka,“ povedal Smith. „Čo urobíme, ak už Berija na letisku nebude?“

Keď Kirov pochopil, na čo Smith naráža, rozšírili sa mu zreničky. „Potrebujem čísla a cieľové letiská posledných troch strojov, ktoré stihli odštartovať pred uzáverou,“ obrátil sa k šéfovi letiskovej bezpečnosti.

Smith sa zahľadl na čas v spodnom rohu videozáznamu a potom na obrazovku, na ktorú šéf bezpečnosti vyvolal plán odletov.

„Swissair 101, France 612 a American 1710. Berija mohol stihnúť hociktorý z týchto troch letov.“

„Zožňte mi kazety z kamier, ktoré zaberali priechody k tým trom lietadlám,“ ozval sa rázne Kirov. „A zoznamy cestujúcich.“

Keď sa šéf bezpečnosti pohl preč, obrátil sa k Smithovi.

„To, že Berija nastúpil na niektoré z tých troch lietadiel, je možné, ale nepravdepodobné, Jon. Skôr by som povedal, že sa mu síce podarilo uniknúť z letiska, ale ešte vždy je v meste.“

Smith vedel, aké myšlienky chodia Kirovovi po rozume.

V tých troch lietadlách sedí dovedna asi tisíc ľudí, smerujúcich do západnej Európy. Má pre neistú možnosť, že Berija prenikol do niektorého z nich, riskovať medzinárodnú blamáž?

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

„Čo keby bola situácia opačná, generál?" opýtal sa. „Keby tie lietadlá nesmerovali do Zürichu, Paríža či Londýna, ale do Moskvy? Nechceli by ste to v takom prípade vedieť? Alebo by ste sa uspokojili s pravdepodobnosťou?" Kirov naňho chvíľu pozeral, potom prikývol a načiahol sa za telefónom.

Kirov bol bližšie k pravde, než si sám uvedomoval. Berija sa naozaj dostal z letiska a bol ešte vždy v Moskve. Ale nemienil sa tam zdržať dlho.

Z letiska odišiel tak, ako naň prišiel, kyvadlovou autobusovou linkou, ibaže tentoraz sa odviezol priamo na moskovskú hlavnú autobusovú stanicu.

Keď vošiel do studenej, spustnutej budovy, zamieril priamo k jednej z pokladní a kúpil si lístok do Sankt Peterburgu. Pretože do odchodu linky zvyšovalo ešte dvadsať minút, zašiel do umývárne, páchnucej močom a lacným čistiacim prostriedkom, a našpliechal si na tvár trochu vody. Keď vyšiel, kúpil si od ženy v stánku niekoľko masných pirohov, lačne ich zjedol a zapil šálkou čaju. Posilnený si stal do radu cestujúcich, ktorí čakali na odchod autobusu.

Prezrel si tváre okolo seba. Patrili zväčša starším ľuďom. Zdalo sa, že niektorí z nich cestujú so všetkým svojím majetkom, pobaleným do lepenkových kufrov alebo kartónov prelepených páskou. Ubití životom, ignorovaní novými zbohatlíkmi, boli viac ako anonymný dav. Nijakí milicionári sa neobťažovali kontrolovaním ich dokladov, nijaké kamery ich nezaberali pri nástupe do autobusu. A čo bolo najlepšie, títo ľudia sa starali len sami o seba. Nik z nich nebol zvedavý na problémy svojho suseda.

Berija sa usadil celkom vzadu, na sedadle siahajúcom cez celú šírku autobusu. Oprel sa v kúte a počul, ako zaškrípala prevodovka, keď vodič pred cúvaním zaradil spiatočku. Čoskoro rev motora trochu utíchol, protiidúcich vozidiel za oknom ubudlo a on konečne zaspal.

Smithovi a Kirovovi trvalo pol hodiny, kým si prezreli zábery všetkých cestujúcich, ktorí nastupovali do troch lietadiel, smerujúcich do západnej Európy.

„Ja som tam našiel štyroch, ktorí by mohli prichádzať do úvahy," povedal napokon Smith.

Kirov prikývol. „Nie je tam jasná podobnosť s Berijom, ale nedá sa vylúčiť, že by niektorý z nich mohol byť on."

Smith pozrel na hodiny na stene hlavného stanovišťa letiskovej bezpečnostnej služby. „Prvé z tých lietadiel, Swissair pristane o dve hodiny v Zürichu."

„Poďme telefonovať," povedal unavene Kirov.

Od zlatého veku terorizmu, datujúceho sa do počiatku osemdesiatych rokov, existovali vypracované plány nielen na vysporiadanie sa s únosmi lietadiel, vyzbrojenými trhavinami, ale aj s takými, ktorí by prípadne mohli siahnuť k chemiko-biologickým zbraňami. Kirov sa nechal spojiť so svojím protipólom v švajčiarskej vnútornej bezpečnosti, francúzskej

Deuxième a britskej MI5. Keď sa mu ozvali zástupcovia všetkých troch služieb, obrátil sa a kývol na Smitha, ktorý zatiaľ na ďalšej linke hovoril s Nathanielom Kleinom. Potom zapojil Kleina do telefonической konferencie, pričom ostatných neinformoval, že ich počuje aj Američan.

„Páni," oznámil im na úvod, „začína sa nám tu črtiť istý nepríjemný problém."

Kirov sa dlho nezdržoval opisovaním vývoja krízy. Účastníkom telekonferencie povedal len toľko, koľko v danej situácii potrebovali vedieť. Každá premárnená minúta znamenala, že im zostane menej času na prípravu.

„Vravíte, že je možné, ale nie isté, že ten Berija sedí v lietadle, ktoré smeruje k nám," ozval sa Francúz. „Nemôžete si to nejako overiť?"

„To by som veľmi rád urobil," odvetil Kirov. „Ale ak nenájdeme Beriju do dvoch

hodín tu, musíme pripustiť možnosť, že sa dostal na palubu niektorého z tých troch lietadiel."

„A čo jeho osobné materiály?" opýtal sa námestník riaditeľa MI5. „Informovali ma, že o ňom nemáme takmer nijaké záznamy."

„Všetko, čo o ňom vieme, vám posielame zašifrovaným e-mailom," odvetil Kirov.

„Mimochodom, vie Berija o tom, že ste ho sledovali až na letisko?" ozval sa Švajčiar. „Je možné, že už očakáva zadržanie? Pýtam sa preto, lebo v takom prípade sa naskytá kardinálna otázka: bol by schopný použiť svoju biologickú zbraň ešte počas letu?"

„Berija v tomto prípade funguje ako kuriér, nie ako terorista," upokojil ho Kirov. „Je finančne zainteresovaný na dodaní materiálov ukradnutých v Bioaparate. Nie je to ideologická záležitosť a on nie je nijaký mučeník."

Traja Európania začali spolu diskutovať, ako čo najlepšie čeliť kríze, ktorá ich možno očakáva. Mali len zopár možností a dalo sa predvídať, ku ktorým sa napokon priklonia.

„Nakoľko prvé pristane lietadlo smerujúce k nám," ozval sa Švajčiar, „budeme celú vec brať ako potenciálnu hrozbu teroristického útoku a zachováme sa podľa toho. Ak v tom lietadle Berija naozaj bude, zneškodníme ho všetkými dostupnými prostriedkami. Budeme mať pripravených ľudí a nástroje na zabezpečenie toho nebezpečného vírusu." Odmlčal sa. „Alebo, v najhoršom prípade, zabránime rozšíreniu infekcie na ďalších ľudí. Ak zistíme, že sa v lietadle Berija nenachádza, okamžite vám dáme vedieť."

„Mali by ste nás informovať ešte pred skončením operácie, mon vieux," ozval sa Francúz. „Let Air France pristane v Paríži len hodinu a štvrt po prilete vášho lietadla."

„Navrhujem, aby sme udržiavali stále spojenie na osobitne vyhradených linkách a priebežne sa navzájom informovali o vývine situácie," ozval sa Angličan. „Tak sa ihneď dozvieme o procese eliminácie - ak k nemu dôjde."

„Rád by som Londýnu pripomenul jednu vec," poznamenal Kirov. „Let smeruje síce k vám, ale ide o americké lietadlo a americkú posádku. Musím o tom informovať aj ich veľvyslance."

„Pokiaľ nedôjde k nezhodám ohľadne jurisdikcie, tak ho pokojne informujte," odvetil Londýn.

„Som si istý, že v tomto nenastane nijaký problém," ubezpečil ho ruský generál. „A teraz, ak už nik nemá žiadny návrh ani podnet, navrhujem ukončiť telekonferenciu, aby ste mohli podniknúť príslušné opatrenia."

Nik nenamietal. Účastníci po jednom poskladali slúchadlá, až na linke zostal iba Klein.

„Vraciate sa domov, Jon?" opýtal sa.

„Môžem niečo navrhnúť, pane?"

„Len smelo hovorte."

„Myslím, že by bolo lepšie, keby som sa zdržiaval čo najbližšie pri centre udalostí. Ak mi generál Kirov poskytne lietadlo, môžem byť v európskom vzdušnom priestore skôr, než prvé z lietadiel pristane vo Švajčiarsku. Môžem monitorovať situáciu počas letu a podľa potreby požiadať pilota, aby zamieril na miesto, kam bude smerovať najpodozrivejšie lietadlo. Budem priamo pri tom a môžem vás oboch v reálnom čase o všetkom informovať."

„Čo si o tom myslíte, generál?" opýtal sa Klein.

„Páči sa mi myšlienka, že by sme mali na mieste nášho vlastného odborníka na biologické zbrane," odvetil Rus. „Okamžite zariadim, aby nám prideliť lietadlo."

„To by som na vašom mieste urobil aj ja, generál. Veľa šťastia, Jon. A o všetkom nás priebežne informujte."

O dvadsať minút Jona Smitha doviedli do Kirovovho bytu. Pod bdelým dohľadom dôstojníka tajnej služby zamieril do generálovej kuchyne, kde našiel notebook a mobilný telefón, ktoré

patrili Lare Teleginovej.

Dôstojník potom odviezol Smitha k americkému veľvyslanectvu a sledoval ho, ako prechádza medzi príslušníkmi námornej pechoty, ktorí strážili vchod, a mizne za dverami. Nevidel však, že len čo odišiel, dvere sa znova otvorili a Smith opustil budovu.

Rýchlou chôdzou sa dostal k pol druhu kilometra vzdialenej pasáži, pri ktorej sídlila Randina firma. Odľahlo mu, keď ju zbadal v kancelárii.

„Ako to, že som ťa dnes čakala?“ opýtala sa ticho.

„Musíme sa pozhovárať, Randi.“

Smithov príchod vyvolal úsmevy na tvárach zamestnancov.

Najväčšmi sa uškrňal ryšavý chalan, po ktorého významnom pohľade sa Randi začervenala.

„Myslíš si, že sme milenci,“ povedala Smithovi, len čo sa ocitli v súkromí jej kancelárie.

„Čože...?“

Zasmiala sa, keď videla, že ho to zaskočilo celkom nepripraveného. „Nie je to to najhoršie, čo by si o tebe ľudia mohli pomyslieť, Jon.“

„Naopak, vlastne mi to lichotí.“

„Tak, keď sme si už vyjasnili toto, čo pre teba môžem urobiť?“

Smith vybral kazetu s videopáskou, notebook a mobil.

„Ako si zrejme už počula, na letisku došlo k istému incidentu.“

„Ty tomu hovoríš incident, ja by som skôr povedala, že Rusi hermeticky uzavreli celé letisko.“

„Randi, môžem ti povedať len toľko, že niekoho hľadajú.“

Ver mi, že je veľmi dôležité, aby toho človeka našli.“

Vysvetlil jej problém s videopáskou. „Potreboval by som trochu zaostriť ten záber. Rusi na to nemajú ani patričný softvér, ani dost skúseností.“

Randi ukázala na notebook a telefón. „A čo tie veci?“

„Masakra na železničnej stanici a situácia na Šeremetevě sú priamym dôsledkom spolupráce dvoch konšpirátorov, ktorí spolu museli komunikovať,“ odvetil Smith. „Nečakám, že sa dozvieme veľa z telefónu. Ale ten počítač... Možno sa na ňom nájdu uložené nejaké e-maily. Nevieš...“

„Ak tí tvoji konšpirátori boli profíci - a predpokladám, že boli - iste používali firewall a všetku komunikáciu šifrovali. Môže trvať dosť dlho, kým niekto prelomí ich kód.“

„Aj tak by som ti bol vďačný, keby si sa pokúsila niečo zistiť.“

„To nás privádza k ďalšiemu problému. Nečakáš azda, že s tým len tak docupkám na naše veľvyslanectvo? Som tu na neoficiálnej misii. Nemám nijaké kontakty s tunajším rezidentom CIA. Musela by som sa spojiť s ústredím v Langley a požiadať, aby ho o mne informovali. Len čo by som to urobila, vrchnosť by chcela vedieť, prečo mám zrazu tak naponáhlo s akýmsi počítačom.“

Odmlčala sa. „Takže, keby som si vybrala túto cestu,“ dodala napokon, „musel by si mi povedať oveľa viac, než podľa mňa chceš - alebo môžeš.“

Smith sklamane pokrútil hlavou. „Okej, rozumiem. Len som si povedal, že to skúsím...“

„Nepovedala som, že neexistuje iná alternatíva.“ Randi mu rýchlo porozprávala základné fakty o Šašovi Rubľovovi.

„No, neviem...“ začal opatrne Smith.

„Jon, viem, čo si myslíš. Ale spomeň si, že aj FBI si najímala neplnoletých hackerov, aby jej pomohli vyšetrovať kyberteroristov. A ja by som Šašovi po celý čas pozerala cez plece.“

„Tak veľmi tomu chlapčisku dôveruješ?“

„Saša je súčasť nového Ruska, Jon. Ruska, ktoré sa otvára svetu, nie toho, ktoré sa ho bojí. Pokiaľ ide o politiku, pre Sašu je to tá najnudnejšia vec na svete. Okrem toho sa nazdávam, že si sa o ten počítač len tak náhodou nepotkol. Rusi o ňom zrejme vedia a schvaľujú, čo sa chystáš urobiť.“

Smith prikývol. „Máš pravdu. Tak dobre. Asi o hodinu

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
musím odísť z Moskvy. Máš moje číslo. Zavolaj mi, len čo ten
tvoj mladý génus na niečo príde."
Usmial sa na ňu. „A ďakujem, Randi. Naozaj ti ďakujem."
„Rada som ti pomohla, Jon. Ale očakávam, že ak sa dozvieš
niečo, čo by som potrebovala vedieť aj ja..."
„Dopočuješ sa o tom odo mňa, a nie z CNN. Sľubujem."

Kapitola 13

Švajčiari majú jednu z najlepšie organizovaných protiteroris-
tických jednotiek na svete. Skvele vycvičená, dokonale vybavená jednotka
dvadsiatich mužov, známa ako Skupina špeciálnych operácií, vyrazila na zúrišské
medzinárodné letisko
niekoľko minút po prijatí rozkazu od ministra obrany.
Dvadsať minút pred príchodom lietadla bolo špeciálne ko-
mando rozmiestnené. Polovica príslušníkov bola v uniformách švajčiarskej
pohraničnej polície, ktorej prítomnosť na všetkých
letiskách a železničných staniciach je taká bežná, že ju nik ne-
registruje. Zvyšok sa preobliekol za mechanikov, obsluhu pali-
vových čerpadiel, nosičov batožiny a dodávateľov potravín. Takíto ľudia sa často
pohybujú v okolí odstavených lietadiel.
Ak by sa zo situácie vyvinula rukojemnícka kríza, časť pre-
oblečená za civilné osoby, vyzbrojená samopalmi MP-5, dy-
movnicami a omračovacími granátmi, by sa zapojila do akcie
ako prvá. Uniformované hliadky boli pripravené zasiahnuť
v prípade, že by sa Berijovi nejako podarilo dostať cez nevidi-
teľný kordón, vytvorený okolo lietadla.
Nakoniec mala zasiahnuť tretia skupina tvorená armád-
nymi ostreľovacími rozmiestnenými na streche medzinárod-
ného terminálu a na údržbárskych hangároch. Zaujali také
pozície, aby mali ničím nehatený výhľad na lietadlo, keď pri-
roľuje k poslednej bráne. Tam mal pozemný personál pred-
stierať neúspešný pokus o pripojenie výsuvacieho priechodu
k trupu lietadla. Plán bol taký, že kapitán oznámi technickú
závadu a požiada cestujúcich, aby zostúpili po klasických
pojazdových schodoch, ktoré privezú k predným dverám lie-
tadla.
Len čo cestujúci začnú zostupovať po schodoch, ostreľovači
sa medzi nimi pokúsia nájsť Beriju a zamerať sa naňho. Ak
všetko pôjde podľa očakávania, v každom okamihu na Beriju
budú cieľiť najmenej tri pušky. Na daný signál sa príslušníci
protiteroristickej jednotky v civilnom preoblečení vrhnú na Be-
riju, zhodia ho na zem a neutralizujú ho. V prípade, že by sa
vyskytol nejaký neočakávaný problém, ostreľovači mali rozkaz
zabiť ho výstrelom do hlavy alebo do srdca.
Veliteľ špeciálnej jednotky, oblečený v plantavých bielych
montérkach, sa nenápadne spojil vysielacťou s riadiacou
vežou a dozvedel sa, že lietadlo už pristáva. Odovzdal infor-
máciu ďalej svojim chlapom a tí poodišťovali zbrane.

Autobus vhrkotal na sanktpetersburskú autobusovú stanicu prá-
ve v okamihu, keď sa Swissair 101 dotkol kolesami podvozku
pristávacej dráhy v Zúrichu. Ivan Berija sa s ostatnými cestu-
júcimi presunul do staničnej budovy a v hale zamieril k automatickej úschovni
batožín. vylovil kľúčik, otvoril jednu zo skriniek a vybral z nej lacný kufor.
Toaleta bola hrozná, ale prepitné zabezpečilo, že mu zria-
denec podal kľúč od pomerne čistej kabínky. Vyzliekol si
zvrchník, sako aj nohavice a z kufra vytiahol nový tmavo-
modrý blejzer, sivé nohavice, košeľu športového strihu a poho-
dlné tenisky. V kufri bol aj zvrchník s teplou podšívkou, dve
plastové tašky so suvenírmi z moskovskej Ermitáže a náprsná
taška s letenkou, pasom, kreditnými kartami a nevelkou su-
mou v amerických dolároch. Berija otvoril pas a prezrel si fo-
tografiu. Mal na nej veci, ktoré si práve obliekol. Pomyslel si,
že naozaj vyzerá ako John Strel'nikov, naturalizovaný Ame-
ričan, ktorý pracuje ako technik v istej baltimorskej stavebnej
firme.

Berija pobalil staré oblečenie do kufra a vyšiel z umývárne.

V staničnej hale zastal pri stánku s občerstvením, postavil kufor na zem, kúpil si kolu a pohol sa ďalej. Vedel, že pri množstve bezdomovcov, aké sa potulovalo po stanici, kufor zmizne, kým sa dostane k východu.

Pred stanicou nastúpil do taxíka a ponúkol vodičovi desať dolárov navyše k dojednanej sume, ak ho zavezie na letisko do tridsiatich minút. Vodič to stihol s dvojminútovou rezervou. Berija vedel, že v tejto chvíli už možno posielajú jeho fotografiu a podrobný opis každému väčšiemu dopravnému podniku v Rusku. Ale nezáležalo mu na tom. Nemal v úmysle prísť do kontaktu s úradmi.

Vykročil nedávno renovovaným terminálom k časti rezervovanej pre hromadné turistické výpravy a zamiešal sa medzi niečo vyše šesťdesiatich cestujúcich, ktorí sa zhrkli pred pultom spoločnosti Finnair.

„Kde máte batožinu? Mali ste si ju už priniesť.“

Berija sa ospravedlňujúco usmial na unavenú mladú ženu s nápisom OMNITOURS: POKLADY CÁROV na pripnutej visačke.

Podal jej pas i letenku a zamrmľal: „Stratili mi ju.“

Žena vzdychla a doviedla ho k pultu. Tam vybrala papierový odznak.

„John Strel...“

„Strelnikov.“

„Jasné. Ale stačí, keď napíšeme ‚John‘, však?“

Fixkou napísala meno na odznak, odlúpila ochrannú fóliu a pričapila ho Berijovi na chlopňu kabáta.

„A nieže stratíte aj toto!“ oslovila ho prísne. „Inak budete mať ťažkosti s colníkmi. Chcete si ešte zájsť do free shopu?“

Berija odvetil, že to by bolo skvelé.

„Pas a letenku vám vrátia, keď prejdete pasovou kontrolou,“ dodala žena a pohla sa k opačnému koncu skupiny, aby udusila hneď v zárodku ďalšiu prepukajúcu krízu.

Berija s tým rátal. Bolo preňho oveľa výhodnejšie, keď sa mu o colné a pasové odbavenie postará unavená, rozlietaná americká sprievodkyňa turistov.

Kúpil akúsi kolínsku a pridal ju do vrečka so suvenírmi z Ermitáže. Potom sa postavil do pomaly sa pohybujúceho radu na pasové odbavenie. Sledoval, ako v búdke dvaja unudení úradníci pečiatkujú pasy, ktoré im priniesla sprievodkyňa. Keď počul svoje meno, podišiel k pultu, zobral si svoj pas a prešiel okolo colníkov do odletovej haly.

Sadol si vedľa staršieho páru. Ako vysvitlo, pochádzal zo San Francisca. Predstieral, že angličtinu veľmi neovláda, a tak rozprávali zväčša jeho noví známi. Berija sa dozvedel, že let spoločnosti Finnair na Dullesovo letisko do Washingtonu potrvá asi desať hodín a že jedlo, ktoré počas neho budú podávať, je uchádzajúce, ale nie je to nijaký zázrak.

Malý prúdový Il'jušin C-22 práve vnikol do nemeckého vzdušného priestoru, keď sa Smith dozvedel, že Berija nebol na palube Swissairu 101.

„Máte to overené?“

„Stopercentne,“ zaznel Kleinov hlas zo satelitného telefónu.

„Preverili každého cestujúceho. Nebol tam.“

„V Paríži má lietadlo pristáť o devätnásť minút. Sú pripravení?“

„Ludia, s ktorými som hovoril, tvrdia, že sú. Súkromne mi povedali, že ich vláda je bez seba od strachu. Ak by došlo k nejakej tragédii a neskôr vysvitlo, že vláda o teroristovi vedela, a napriek tomu lietadlu dovolila pristáť... Viete si predstaviť, aký by to bol fukot.“

„Myslíte, že by taká situácia mohla nastať?“

„Je to celkom reálna možnosť. Vo Francúzsku sa o dva týždne konajú parlamentné voľby. Opozícia využije všetko, k čomu sa dostane.“ Smithovi sa vybavil nápad, ktorý dostal už v Moskve, ale zatiaľ ho ešte nahlas nevyslovil.

„A čo keby sme Francúzom pomohli, pane?“

„Ako?“

„Ich airbusy nie sú vybavené systémom SeeFax. Ale americký boeing je schopný prijímať cez satelit zabezpečené faxy. Mohli by ste sa spojiť priamo s kapitánom, informovať ho o situácii a potom mu odfaxovať Berijovu fotografiu.“

Smith čakal, kým Klein zareaguje. To, čo navrhoval, bolo prinajmenšom nebezpečné. Ak začnú na palube amerického lietadla pátrať po Berijovi a vyústi to do nejakého neblahého incidentu, následky my mohli byť katastrofálne.

„Musím si niečo overiť,“ povedal napokon Klein. „Ešte sa vám ohlásim.“

O niekoľko minút sa znova ozval. „Hovoril som so šéfom bezpečnosti z dallaského Fort Worthu. Podľa neho je na tisíc-sedemstodesiatke niekto z leteckej ochrany.“

„Tým lepšie. Spojte sa s ním...“

„Keď už, tak s ňou, Jon.“

„Ospravedlňujem sa. Pilot s ňou iste môže komunikovať.“

A ona môže prezrieť cestujúcich.“

„Nedá sa vylúčiť ani možnosť, že Berija pred cestou zmenil vzhľad.“

„Kirov nespomínal, že by to bol majster prevlekov. Možno nič také nepotreboval, lebo doteraz nikdy neopúšťal známe teritórium. Školená agentka by mala byť schopná odhaliť mejkap i prípadný falošný nos.“

„Navrhujete, aby sme o tom informovali Kirova, prípadne aj niekoho iného?“

„Je to naše lietadlo, pane. Ak ho tá agentka zbadá, môžeme Francúzov potešiť, že vzduch je u nich čistý, a varovať Britov, že je na ceste k nim. To by im rozhodne pomohlo, aby sa naňho lepšie pripravili.“

Nasledovala ďalšia odmlka.

„Tak dobre, Jon. Rozbehnem tú akciu. Lietadlo má pristáť na Heathrow asi o deväťdesiat minút. Zostaňte vo vzduchu, kým sa vám neozvem.“

Adam Treloar ucítil závan exotického parfumu a poobrátil sa na svojom sedadle prvej triedy. Začul tiché zašušanie hodvábu a vzápätí zbadal, ako sa okolo neho mihol pekný ženský zadok. Dlhonohá červenovláska sa obrátila, akoby cítila, že ju niekto pozoruje. Treloar sa začervenal a jeho rozpaky sa ešte zväčšili, keď sa usmiala a nadvihla obrvu, ako keby chcela povedať: ty jeden nespratník! Vzápätí zmizla za závesom v priestore, kde sa pripravovali nápoje a jedlá.

Treloar si povzdychol. Nie preto, že by sa mu to dievča páčilo. Ženy ho sexuálne nevzrušovali. Ale vedel oceniť krásu v každej forme. V istých častiach Karibského mora mal na súkromných jachtách niekoľko ráz možnosť vidieť, ako sa podobné krásy prepožičiavajú k nechutným obscénnostiam len preto, aby podnietili sexuálne chůtky obecnstva.

Z opojenia ho vytrhlo hlásenie pilota.

„Dámy a páni, radi by sme vás informovali, že, podľa najnovších hlásení o počasí, v Londýne mierne poprcha a teplota vzduchu nepresahuje sedemnášť stupňov Celzia. Letíme podľa plánu a mali by sme pristáť o hodinu a päť minút.“

Nuda, pomyslel si Treloar.

Kým uvažoval o zbytočnosti takýchto hlásení, žena sa znova zjavila. Zdalo sa mu, že teraz kráča pomalšie, akoby chcela využiť príležitosť a trochu si pretiahnuť nohy. Znova pocítil, ako po ňom skízol jej chladný pohľad, a začervenal sa.

Žena sa volala Elien Diforiová. Mala dvadsaťosem rokov, bola majsterka bojových umení a víťazka súťaže policajných zborov v streľbe na cieľ. Už piaty rok slúžila vo federálnej ochrannej službe, z toho druhý rok na oddelení leteckej ochrany. Verili by ste tomu? Moja posledná služba v lietadle, a stane sa akurát toto!

Pred pätnástimi minútami ešte Elien Diforiová rozmýšľala o svojom priateľovi, washingtonskom právnikovi, s ktorým sa večer mala stretnúť. Z príjemných predstáv ju vytrhlo zdanlivo

nevinne hlásenie, že v palubnom free shope je k dispozícii parfum Jean Patou 1000 so špeciálnou zľavou. Kódové označenie prinavrátilo Diforiovú do reality. Odrátala desať sekúnd, zoberala si kabelku a zo svojho miesta v ekonomickej triede zamierila k toaletám. Prešla okolo nich, vošla do oddelenia prvej triedy, odtiaľ do služobného priestoru a z neho sa nenápadne prešmykla do pilotnej kabíny.

Prečítala si odkaz od šéfa bezpečnosti a pozorne sa zahľadela na fotografiu. Dostala jasný pokyn: zistiť, či sa tento človek nachádza na palube. Ak by ho zbadala, nemala sa pokúšať o nadviazanie rozhovoru ani o jeho zadržanie. Mala sa okamžite vrátiť do pilotnej kabíny a ohlásiť jeho prítomnosť.

„Je ozbrojený?“ opýtala sa Diforiová pilota. „Nehovorí sa tu nič o streľnej zbrani ani o bombe. A nie sú tu ani nijaké bližšie osobné údaje. Čo je to vlastne za človeka?“

Pilot pokrčil plecami. „Viem len toľko, že Briti kvôli nemu povolali jednotku SAS. Musí to teda byť dosť vážne. Ak je na palube a podarí sa nám pristáť, zadržia ho až na letisku.“ Pozrel významne na jej kabelku: „Urobte mi láskavosť a nehrajte sa tam na Annie Oakleyovú.“

Keď sa vracala cez kabínu prvej triedy, neunikli jej rozpaky chlapíka so smiešne vypúlenými očami.

Tento šašo to teda určite nie je.

Vedela dobre, ako pôsobí na mužov, a rozhodla sa svoje schopnosti využiť. Či mali sedemnášť alebo sedemdesiat, všetci si ju všímali; niektorí nenápadnejšie, iní okato. Ak chcela, vedela donútiť každého, aby sa pozrel priamo na ňu. Stačil náznak úsmevu alebo žiarivejší pohľad.

S prvou a obchodnou triedou nemala nijaké problémy. Ani neočakávala, že tam toho človeka nájde. Ľudia ako Berija sa radi ukrývajú medzi masami. Diforiová odhrnula záves a vošla do oddelenia ekonomickej triedy.

Kabína bola navrhnutá tak, že v každom rade boli tri trojice sedadiel, oddelené dvoma uličkami. Diforiová predstierala, že si vyberá časopis z poličky, a pritom prezrela prvých šesť radov pri ľavej uličke: samí penzisti, študenti a mladé rodiny, ktoré šetrili na cestovných výdavkoch. Pomaly vykročila k zadnej časti lietadla.

O niekoľko minút Diforiová došla až k toaletám na konci oddelenia. Dobre si poprezerala všetkých cestujúcich, aj tých dvoch, ktorí po chvíli vyšli z toaliet. Všetky sedadlá boli obsadené a nik z prítomných sa ani zďaleka neponášal na hľadaného muža.

A teraz tá komplikovanejšia časť.

Pomaly sa vrátila naspäť. Vošla do oddelenia obchodnej triedy, zamierila k druhej uličke a znova sa vrátila do ekonomickej triedy. Vystrela chrbát a predstierala, že si potrebuje trochu pretiahnuť stuhnuté svaly. V zvedavých mužských tvárach sa zjavila účasť a potom, keď vypla prsia pod kabátikom kostýmu, očarenie. Mierne sa usmievala a tolerovala ich zízanie. Pomaly kráčala pravou uličkou a kľzala pohľadom po radoch sedadiel, nepristavujúc sa na dlhšie pri nijakej tvári. Znova mala šťastie. Všetky miesta boli obsadené a muži spali, čítali, alebo si zapisovali nejaké poznámky. Našťastie premietanie filmu sa už skončilo a väčšinu rolíet na oknách znova vytiahli, takže do kabíny svietilo slnko. Diforiová znova došla až na koniec lietadla. Prešla okolo toaliet a vrátila sa druhou, ľavou uličkou, aby sa ešte raz ubezpečila, že ani tam nevynechala nijaké sedadlo. O chvíľku znova vošla do pilotnej kabíny.

„Toho človeka som nenašla,“ oznámila pilotovi.

„Ste si istá?“

„Prvá a obchodná trieda sú čisté. Nik z cestujúcich ani náhodou nepripomína toho chlapa. Ekonomickú triedu máte plne obsadenú, je tam dvestotridsaťosem ľudí. Stosedemnášť z nich sú ženy - a verte mi, že sú to naozaj ženy. Ďalej je tam dvadsaťdva detí do pätnásť rokov a štyridsaťtri mladých ľudí do tridsiatky. Zo zvyšných šesťdesiatich troch mužov má dvadsaťosem vyše šesťdesiatpäť rokov a vyzerajú na to. Ďalším šesťnástim už iste minula päťdesiatka. Takže zostáva devätnásť možností. A ani jeden z nich to nie je.“

Pilot prikývol a ukázal bradou na druhého pilota. „Danny sa

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
spojí s Dallasom. Povedzte im, čo ste našli - lepšie povedané
nenašli." Odmlčal sa. „Znamená to, že môžeme znova začať
dýchať?"

Komunikačné zariadenia lietadla C-22 umožňovali Smithovi
napojiť sa na operačný kanál Francúzov. Počúval, ako agen-
ti Deuxième Bureau opisujú priebeh vystupovania cestujúcich z letu Air France
612. Tri štvrté cestujúcich už boli von-
ku a po Berijovi nebolo stále ani stopy. Smith znova pre-
orientoval pozornosť na americké lietadlo, ktoré malo pri-
stáť o necelých dvadsať minút, keď zabzučal satelitný
telefón.

„Tu je Klein. Jon, práve som dostal správu z Dallasu. Agent-
ka ochrannej služby z letu 1710 oznámila, že na palube nie je
nikto, kto by sa hoci len vzdialene podobal na Beriju.”

„To nie je možné! Francúzi už prezreli prakticky všetkých
cestujúcich. A nenašli ho. Jednoducho musí byť v tom ame-
rickom lietadle!”

„Podľa agentky tam nie je. Je o tom presvedčená na deväť-
desiatdeväť percent.”

„Deväťdesiatdeväť percent v tomto prípade nestačí.”

„To si uvedomujem aj ja. Tlmočil som jej názor Britom. Sú
vďační, ale nepoľavia v obozretnosti. Príslušníci SAS zaujali
pozície a neopustia ich.”

„Pane, podľa mňa by sme mali pripustiť aj možnosť, že Be-
rija odletel nejakým iným lietadlom, alebo že sa do Spojených
štátov pokúsi dostať iným spôsobom.”

Kleinovo hlasné nadýchnutie bolo počuť až na druhom kon-
ci linky. „Myslíte, že by bol až taký bezočivý? Musí predsa ve-
dieť, že sme odhodlaní zastaviť ho za každú cenu!”

„Berija už najťažšiu časť úlohy splnil, pane. Zabil pritom
niekoľkých ľudí. Myslím, že je odhodlaný dostať sa sem za
každú cenu.” Smith sa odmlčal. „Na západ sa lieta najmä
z Moskvy, ale nie je to jediné možné miesto.”

„Máte na mysli Sankt Peterburg?”

„Veľa letov odtiaľ smeruje do Škandinávie a severnej Euró-
py. Aeroflot, Scandinavian Airlines, Finnair, Royal Dutch - tí
všetci tam majú pravidelné linky.”

„Keď Kirovovi poviem, že Berija možno zamieril do Sankt
Peterburgu, trafí ho šľak.”

„Už aj bez toho sa dostal ďaleko, pane. Ten chlapík neuteká
bezhlava, pridržia sa premysleného plánu. Preto nám dote-
raz stále o krok uniká.”

Smith začul čosi na francúzskom kanále. Ospravedlnil sa,
na chvíľu sa započúval a potom oznámil Kleinovi: „Paríž po-
tvrdil, že v ich lietadle sa Berija nenachádzal.”

„Čo teda urobíte, Jon?”

Smith sa na okamih zamyslel. „Odletím do Londýna, pane,
a tam vystúpim.”

Kapitola 14

Boeing, ktorý absolvoval let číslo 1710 spoločnosti American
Airlines, sa dotkol podvozkom pristávacej plochy londýnskeho
letiska Heathrow. Pod kolesami sa zjavili belasé obláčky dymu a vzduch naplnil
zápach spáleného brzdového obloženia. Podľa inštrukcií veliteľa zásahovej
jednotky pilot oznámil ces-

tujúcim, že na spojovacej chodbe, ktorou mali vystúpiť, sa
vyskytli akési technické problémy. Riadiaca veža ich pre-
smerovala na inú časť letiska, kde sa k dverám budú dať pri-
viezť pojazdné schody.

Stewardky prešli kabínami prvej a obchodnej triedy a ozná-
mili cestujúcim, že nadväzujúce lety na nich počkajú.

„A kedy poletíme ďalej, na Dullesovo letisko?” opýtal sa
Treloar.

„Medzipristátie sa predĺži len minimálne,” ubezpečila ho
stewardka.

Treloar dúfal, že to tak naozaj bude. Dusíková náplň v ter-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
moske by mala vydržať ešte dvanásť hodín. Zastávka na Heathrow zvyčajne trvala deväťdesiat minút, let cez Atlantik šesť hodín a pätnásť minút. Na to, aby vírus kiahní dostal do chladeného prostredia, mu po colnom a pasovom odbavení zostanú tri hodiny. Na nepredvídané zdržanie nezvýši veľký priestor.

Keď Treloar vyšiel na pojazdne schody, zistil, že lietadlo stojí v blízkosti veľkého údržbárskeho hangáru. Cestou dole schodmi videl, ako nakladajú batožinu na vozíky. Dva letiskové autobusy so zapnutými motormi čakali pri hangári. Keď zišiel zo schodov, mladý príjemný colník ho vyzval, aby pokračoval do hangáru, v ktorom si pracovníci colnej a pasovej kontroly zriadili dočasné pracovisko.

Cestujúci pomaly postupovali k stolom a netušili, že každý ich pohyb sledujú pozorné oči cez teleskopické miendlá. Nemohli vedieť ani to, že mladí muži v colníckych a pasováckych uniformách, ale aj nosiči batožín, vodiči autobusov a údržbári, sú preoblečení príslušníci SAS.

Kým Treloar zmizol v dverách hangára, začul vysoký skuvíňavý zvuk. Obrátil sa a zbadal štíhle malé prúdové lietadlo, v akých sa vozia riaditelia významných firiem, ako elegantne dosadlo na asi stoosemdesiat metrov vzdialenú dráhu. Pomyslel si, že patrí nejakému bohatému podnikateľovi alebo šejkovi. Ani vo sne by mu nezišlo na um, že jediný cestujúci Il'jušina C-22 v tej chvíli počúva jeho podrobný opis z úst ostreľovača, ktorý naňho pred chvíľou zacielil svoj vlasový kríž.

„Briti hlásia, že tisícsemdesiatka je čistá, pane.“
Kleinov hlas zaznel zo zabezpečenej linky. „Aj ja som dostal rovnakú správu. Mali ste počuť Kirova, keď som mu to oznámaval! V Moskve teraz vypukne peklo.“

Smith usadený v zaparkovanom Il'jušine ďalej pozoroval ruch okolo boeingu 767 spoločnosti American. „A čo Sankt Peterburg?“

„Kirov dáva dokopy zoznam všetkých lietadiel, ktoré doteraz opustili tamojšie letisko. Dal prezrieť záznamy z monitorovacích kamier a vyslal na letisko ľudí, ktorí by mali začať vypočúvať zamestnancov.“

Smith si zahryzol do pery. „To všetko potrvá celú večnosť, pane. Berijov náskok sa každou hodinou zväčšuje.“

„Viem. Ale nemôžeme začať poľovačku, kým nemáme udaný smer.“ Klein sa odmlčal. „Čo máte v pláne vy?“

„V Londýne už nemôžem nič urobiť. Požiadal som leteckú spoločnosť, či by som nemohol pristúpiť na let 1710, a oni súhlasili. Odletíme asi o sedemdesiatpäť minút, takže budem vo Washingtone skôr, než keby som čakal na nejaký vojenský špeciál.“

„Nepáči sa mi predstava, že tam budete bez zabezpečeného spojenia.“

„Posádka lietadla bude vedieť, že som na palube, pane. Ak by z Moskvy prišiel nejaký súrny odkaz, môžete sa s lietadlom spojiť vysielaczkou.“

„Za týchto okolností mi asi nič iné nezostáva. Takže si aspoň skúste počas letu trochu odpočinúť. Skutočná poľovačka sa ešte len rozbieha.“

Anthony Price bol vo svojej veľkej pracovni na piatom poschodí riaditeľstva NSA vo Fort Meade v štáte Maryland. Ako zástupca riaditeľa, Price zodpovedal za každodenný chod agentúry. Momentálne to znamenalo zabezpečiť pre svojich analytikov prehľad o najnovšej situácii v Moskve. Rusi sa zatiaľ pridržiali verzie o tom, že za masakru na železničnej stanici nesú zodpovednosť čečenský vzbúrenci, čo Priceovi vcelku vyhovovalo. Poskytovalo mu to zámienku na monitorovanie dozvukov incidentu. A čím dlhšie budú Rusi naháňať fiktívnych teroristov, tým ľahšie sa Berijovi a Treloarovi podarí preniknúť okami siete.

Keď ktosi zaklopal na dvere, Price zdvihol hlavu. „Vstúpte.“
Do pracovne vošla Priceova hlavná analytická, mladá žena s pedantským výzorom knihovníčky.

„Máme tu posledné informácie z našich moskovských zdrojov, pane," ozvala sa. „Zdá sa, že generálovi Kirovovi robí veľké starosti akýsi záznam z bezpečnostnej kamery na moskovskom letisku Šeremetevo."

Priceovi zovrelo hrud', no podarilo sa mu zachovať si pokojný hlas. „Vážne? A prečo? Kto je na tej páske?"

„To nikto nevie. Ale Rusi ju z nejakého dôvodu považujú za dôležitú. Aj keď záznam je zrejme dosť nekvalitný."

Price horúčkovo uvažoval. „To je všetko?"

„Zatiaľ áno, pane."

„Chcem, aby ste sledovali, čo sa robí okolo toho záznamu."

Ak o ňom niekto niečo zistí, dajte mi okamžite vedieť."

„Áno, pane."

Keď analytická odišla, Price sa obrátil k počítaču a vyvolal si na obrazovku lety prichádzajúce na Dullesovo letisko. Rusi sa mohli o záznamy monitorovacích kamier zaujímať iba z jedinej dôvodu: zrejme na jednom z nich uvideli, ako sa Berija s niekým rozpráva. A ten niekto mohol byť len Adam Treloar. Do pristátia letu American 1710 zostávalo čosi vyše šiestich hodín. Rusí analytici fotografií nepatrili k najlepším a nemali ani špičkové vybavenie. Ich softvéru potrvá celé hodiny, kým poskytne prijateľný výstup. Dovtedy by lietadlo malo pristáť

a Adam Treloar bezpečne prejsť colným a pasovým odbavením.

Price sa oprel o operadlo drahej koženej stoličky, zložil si okuliare a zamyslene si začal poklepávať koncom rámika

o predné zuby. Situácia v Moskve takmer vyústila do fiaska.

To, že Berija prežil krviprelievania na hlavnej železničnej stanici, sa rovnalo takmer zázraku. Rovnako úžasná bola skutočnosť, že sa dostal na Šeremetevo tak rýchlo a stihol odovzdať vzorku kiahní Adamovi Treloarovi.

Ale stretnutie oboch mužov zachytili bezpečnostné kamery a Kirov skôr či neskôr odhalí, že majú niečo spoločné. Len čo mu trochu zaostria záber Treloara, nechá ho porovnať s databázou colníkov a pohraničnej polície. Keď zistí, kedy Treloar pricestoval do Ruska a kedy ho opustil, upozorní naňho zástupcov CIA a FBI na veľvyslanectve.

A od toho okamihu začnú po Treloarovi pátrať. Keď pre nič iné tak preto, že ho videli spolu s Berijom... Ale tuší vôbec Kirov, že skutočným kuriérom je Treloar?

Price o tom pochyboval. Zatiaľ všetko naznačovalo, že podozriváčka sa sústreďuje na Beriju. Rusi mu zrejme čo nevidiať začnú dýchať na päty. Informácie od agentov NSA v Sankt Peterburgu naznačovali zvýšenú aktivitu kontrarozviedky.

Price si vyvolal ďalšiu stránku priletov. Tam to bolo: čas priletu lietadla spoločnosti Finnair na Dullesovo letisko. Mohli by sa Rusi ešte včas dovtípiť, že Berija odletel zo Sankt Peterburgu? Ak spustia poplach, ako dlho potrvá FBI, kým rozhodí sieť nad Dullesovým letiskom?

Nie dlho.

„Nemáš veľa času, priateľko," oslovil Price obrazovku.

Zdvihol slúchadlo a vytukal tajné Richardsonovo číslo. Pôvodný plán hodnotil Berijovu prítomnosťou v USA ako rizikové. Ale keďže všetko nasvedčovalo, že Treloara odhalia, bolo ho treba zmeniť.

Generálmajor Kirov bol na nohách už takmer dvadsaťštyri hodín. Prostriedky na utlmenie bolesti, neopísateľná zrada Lary Teleginovej a odhodlanie nájsť Ivana Beriju mu však dodávali novú a novú energiu.

Zaľadel sa na súmrak za oknom svojej pracovne a zvažoval situáciu. Napriek tomu, čo povedal Kleinovi, pátranie po Berijovi sa stále koncentrovalo na Moskvu. Vypočul si, čo mu povedal Američan, no jeho teóriu, že vrah sa mohol pokúsiť dostať z Ruska cez Sankt Peterburg, prijal s neskrývaným skepticizmom. Kirov veril, že fiasko na železničnej stanici úplne zničilo Berijov premyslený plán. Očividne naňho niekde v blízkosti čakala kontaktná osoba, možno dokonca od neho mala prevziať vzorku vírusu. Bolo takmer isté, že prestrelka jej

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
odovzdanie zmarila. Zrejme však ráтали s možnosťou nečakaných okolností a mali dohodnuté aj náhradné miesto a čas stretnutia. Kirov mal k dispozícii vyše osemtisíc ľudí - policajtov, milicionárov i príslušníkov špeciálnych jednotiek, ktorí prehľadávali mesto. Všetci pátrali po jedinej tvári. Zabijak z Balkánu sa po Moskve mohol pohybovať len s veľkým nebezpečenstvom. Navyše neohrozoval len seba, ale aj človeka, s ktorým sa mal stretnúť. Kirov poznal Beriju a veril, že sa ukrýva niekde v meste. A v takom prípade bolo len otázkou času, kedy ho nájdu a zaistia ukradnutý vírus varioly. Kirov však bol obozretný a nezabúdaj na zadné kolieska. Navyše chcel splniť sľub daný Kleinovi, a tak zavolať šéfovi oddelenia Federálnej bezpečnostnej služby v Sankt Peterburgu. FBS i polícia už mali Berijov opis a telefonát z Moskvy znova oživil ich pátranie. Kirov požiadal miestneho veliteľa tajnej služby, aby sústredil úsilie na železničnú a autobusovú stanicu - Berija by s najväčšou pravdepodobnosťou prišiel do mesta cez jedno z týchto miest - a na letisko. Odporučil mu, aby jeho ľudia pozorne prezreli zoznamy cestujúcich a zábery z videokamier. Pri sebamensom náznaku možnosti, že Berija bol v Sankt Peterburgu alebo sa tam ešte vždy nachádza, mali Kirova okamžite informovať.

Dve hodiny po tom, ako lietadlo American 1710 opustilo Londýn, Adam Treloar dopil víno po večeri a odložil táčnu do odkladacieho priestoru pri ramennej opierke svojho kresla. Došiel k toaletám, umyl si ruky, vybral z hygienického balíčka aerolínií kefkú a zubnú pastu a vyčistil si zuby. Rozhodol sa, že cestou nazad si trochu pretiahne nohy.

Odhrnul záves, vošiel do oddelenia obchodnej triedy zahaleného prítmím a vykročil ľavou uličkou. Niektorí cestujúci pozerali filmy na svojich osobných obrazovkách, iní pracovali, čítali alebo spali.

Treloar prešiel cez celé oddelenie a pokračoval v prechádzke ekonomickou triedou. Na jej konci pri toaletách sa obrátil a začal sa vracieť pravou uličkou. Dostal sa až k závesu, znova prešiel do obchodnej triedy a bol už takmer na jej konci, keď mu k nohám spadla čiási kalkulačka. Zohol sa, zdvihol kalkulačku a podával ju cestujúcemu pri uličke, keď pohľadom náhodou skízoľ po mužovi, ktorý spal pri okne v tom istom rade.

„Je vám niečo?“ opýtal sa prekvapene tlmeným hlasom cestujúci.

Treloar pokrútil hlavou a rýchlo prešiel k závesu, oddeľujúcemu priestor prvej triedy.

Nemožné! To predsa nemôže byť on!

Zhlboka dýchal a pokúšal sa upokojiť. Ale chlap spiaci na sedadle pri okne bol obrátený tvárou priamo k nemu. Nepochybné to bol Jon Smith.

„Môžem vám niečo priniesť, pane?“

Treloar sa zahľadel na stevardku, ktorá sa pred ním zjavila.

„Nie... ďakujem.“

Rýchlo sa vrátil na svoje miesto, usadil sa v kresle a zakryl sa dekou.

Spomínal, ako sa so Smithom stretol v Hustone. Vtedy sa dopustil závažnej chyby, keď pripustil, že začul Reeda, ako sa s niekým zhovára o Benátkach a o Smithovi. Reed ho varoval, že do Smitha ho nič nie je, a ubezpečil ho, že neexistuje dôvod, prečo by sa s tým lekárom mal ešte niekedy stretnúť.

Tak čo potom robí tu? Vari ma sleduje?

Hlavou mu vírilo množstvo otázok. Pozrel na malú cestovnú tašku, zastrčenú vo výklenku pod nohami. Predstavil si lesklú termosku a v nej ampulky so smrtiacou zlatožltou tekutinou. Paralyzovaný strachom bojoval s panikou, ktorá sa ho začínala zmocňovať.

Uvažuj logicky! Ak by Smith vedel o kiahňach, dovolil by ti odletieť v tomto lietadle z Londýna? Prirodzene, že nie! Už by si sedel v nejakej cele. Takže nič netuší. To, že je tu, je číra náhoda.

Musí to byť náhoda!

Tieto úvahy ho trochu upokojili, no len čo si odpovedal na

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
jednu otázku, vynorili sa ďalšie. Čo ak Smith vie o tom, že má pri sebe ten vírus, ale v Londýne ho iba nestihli bezpečne za-
držať? Možno Briti odmietli spolupracovať s Američanmi.
V takom prípade by mu Smith dovolil vrátiť sa domov, preto-
že potreboval čas na prípravu akcie na Dullesovom letisku.
Vrhnú sa naňho, len čo vystúpi z lietadla...
Treloar si vytiahol deku až k brade. V slnečnom bezpečí
Houstonu pôsobil Reedov plán nevinne a zároveň dokonale.
Áno, skrýval sa v ňom prvok nebezpečenstva, ale bol nekone-
čne malý v porovnaní s odmenou, ktorá naňho čakala. A pred
nebezpečenstvom si mohol užiť rozkoše nočnej Moskvy.
Treloar pokrútil hlavou. Dobre si pamätal, čo má urobiť po
príchode na Dullesovo letisko. Smithova nevysvetliteľná prí-
tomnosť však tento plán premenila na hrbku popola. Potrebo-
val, aby mu niekto povedal, čo má ďalej robiť, aby ho ubezpečil a posmelil.
Vystrčil ruku spod prikrývky a zvesil slúchadlo telefónu.
V tomto štádiu operácie mal prísny zákaz s kýmkoľvek komu-
nikovať, ale keďže Smith spal na sedadle len niekoľko metrov
od neho, toto pravidlo preňho jednoducho prestalo platiť. Ne-
šíkavne vytiahol kreditnú kartu a vložil ju do štrbiny v slú-
chadle. O pár sekúnd automat povolil transakciu a začul ozna-
movací tón.

Miestnosť vedľa Randinej kancelárie zariadili ako malé konfe-
renčné stredisko. Nechýbalo v nej najnovšie audiovizuálne vy-
bavenie, ploché nástenné monitory a profesionálna video-
strižňa s DVD-rekordérom, akou by nepohrdli ani animátori
u Disneyho. V piatok popoludní sa tu stretávali všetci zamest-
nanci, jedli pizzu a hamburgery, popíjali kolu a pozerali naj-
novšie filmy na DVD z internetovej predajne Amazon.
Randi sedela vedľa Sašu Rubľova a sledovala, ako vyhúknu-
tý mládenec editačným programom zaostruje rozmazaný zá-
ber tváre z videopásky. Saša drel pri počítači už celé hodiny.
Zavše si urobil prestávku, no len na tak dlho, kým stihol vypiť
ďalší pohár koly, a znova sa s čerstvými silami vrhol do práce.
Randi ho po celý čas len mlčky sledovala. Fascinovalo ju, ako Saša zakaždým
vyčarí zopár ďalších pixelov z čohosi, čo
predtým pripomínalo len nejasnú šmuhu. Na obrazovke sa po-
maly zaostrovala mužská tvár.
Napokon Saša podnikol posledný útok na klávesnicu a po-
hýbal hlavou, aby si uvoľnil stuhnutý krk.
„Tak, a je to, Randi," povedal. „Viac z toho nedostanem."
Randi mu stisla plece. „Odviedol si skvelú prácu."
Pozerala na mäsitú tvár so syslími lícami a hrubými perami.
Najnápadnejšie však na nej boli oči: veľké, vajcovité a vypučé-
né, takmer išli vyskočiť z jamôk.
„Je to nechuták."
Randi zarazil šašov tón. „Ako to myslíš?"
„Vyzerá ako ohava. Je na ňom čosi zlovestné." Odmlčal sa.
„On bol na tej stanici?"
„Neviem," odvetila Randi popravde. Rýchlo Sašu objala.
„Ďakujem ti. Veľmi si mi pomohol. Potrebujem ešte chvíľoč-
ku, aby som niečo zariadila, a potom si zjdeme na pár Egg
McMuffinov, čo povieš?"
Saša ukázal na notebook a mobil, ležiace na konferenčnom
stolíku. „A čo tie krámy?"
Randi sa usmiala. „Možno neskôr."
Len čo osamela, nadviazala spojenie cez bezpečnú elektro-
nickú linku so starším radcom na veľvyslanectve, ktorý bol zá-
roveň moskovským rezidentom CIA. Keď si overil jej totožnosť, vychrlila naňho
naliehavú žiadosť. Potrebujú všetky dostupné informácie o človeku, ktorého
fotografiu mu hneď odfaxuje.
Randi sledovala, ako vytlačený obrázok mizne vo faxe. Po-
tom pozrela na hodinky. Odpoveď mohla očakávať do pol ho-
diny. Kým si brala kabelku, spomenula si na Jona Smitha. Kto-
vie, prečo je preňho ten „nechuták" taký dôležitý.

„Upokojte sa, Adam. Len sa upokojte."

Adam Treloar sedel vtlačený do kúta svojho pohodlného kresla pri okne. Bol vďačný za súkromie, aké mu poskytovalo oddelenie prvej triedy a bzučanie motorov. No napriek tomu do mikrofónu takmer šepkal.

„Čo si teraz počnem, Price?“ naliehal. „Smith sedí v tomto lietadle, kúsok odo mňa. Videl som ho!“

Anthony Price sa obrátil na kresle a zahľadel sa do okna z nepriestrelného polopriepustného skla. Vybral si náhodný bod na oblohe a zameral sa naň. Potom si oslobodil myseľ od všetkého, okrem momentálneho problému s Treloarom.

„Ale ešte ťa nezbadal, alebo áno?“ pokračoval čo najpresvedčivejším tónom. „Ak budeš len trochu obozretný, ani ťa nezbadá.“

„Ale čo tu teda robíš?“

To by rád vedel aj on.

„Nie som si istý,“ odvetil opatrne. „Len čo skončíme akciu, začnem to preverovať. Ale pamätaj si jedno: Smith nie je tvoja starosť. A neexistuje absolútne nijaký dôvod, prečo by sa o teba mal zaujímať.“

„Neklam!“ zasyčal Treloar. „Myslíš si, že neviem, akú úlohu zohral v tej hrôze zvanej Operácia Hádés?“

„Smith už nepracuje v USAMRIID,“ odvetil Price. „A poviem ti niečo, čo možno nevieš. Počas Operácie Hádés zomrela jeho snúbenica. Jej sestra pracuje v Moskve pre jednu americkú firmu.“

„Chceš povedať, že Smith bol v Rusku z osobných dôvodov?“

„Je to dosť dobre možné.“

„No, neviem...“ zamrmľal napoly presvedčený Treloar. „Nemám rád také zhody okolností.“

„Ale niekedy naozaj ide len o náhodu,“ pokračoval upokojujúco Price. „Adam, počúvaj ma. Na Dullesovom letisku som zariadil, že colným a pasovým odbavením len tak prefrčíš. Náš človek na teba počká v aute. Budeš v pohode. Takže sa uvoľni.“

„Len sa starajte, aby nenastal nijaký problém. Keby zistili, čo veziem...“

„Adam!“ prerušil ho ostro Price. „O tom teraz nebudeme hovoriť.“

„Prepáč...“

„Zavolať mi, až budeš v tom aute. A nerob si zbytočné starosti.“

Price prerušil spojenie. Treloar bol vždy slabým ohnivkom v reťazi. Ale nemohli sa bez neho zaobiť. Bol to jediný účastník dohody, ktorý mal nespochybniteľný dôvod pravidelne cestovať do Ruska. Navyše bol vedec, takže vedel, ako treba manipulovať s takou nebezpečnou látkou. Ale to nebránilo Priceovi, ktorý nemal rád slabochov, aby ním opovrhoval.

„Len doleť domov, Adam,“ zašepkal zahľadený na oblohu.

„Doleť domov a dostaneš, čo si zaslúžiš.“

Kapitola 15

Nathaniel Klein vyšiel z Washingtonu po diaľnici US 15 a viezol sa po nej tak dlho, kým neprišiel do Thurmontu v štáte Maryland. Tam odbočil na cestu číslo 77, prešiel okolo Hagerstownu a popri Poľovníckom potoku sa dostal k návštevníckemu centru Catoctinského horského parku. Pokračoval popri stanici lesnej stráže a vyšiel hore úzkou asfaltkou až k tabuli s varovným nápisom ZÁKAZ ZASTAVENIA, SPOMALENIA A OBRACANIA. Výzve dodávalo patričnú vážnosť veľké vojenské terénne vozidlo, ktoré sa zboku pohlo a zahradilo polovicu vozovky.

Klein pribrzdil, spustil okno a vystrčil ruku s preukazom. Strážny si ho prezrel a zrejme bol s výsledkom prehliadky spokojný, lebo Kleinovi mlčky naznačil, že môže pokračovať v ceste. Len čo sa nenápadný sedan znova pohol, zazvonil telefón v palubnej doske.

„Klein.“

„Tu Moskva, pri telefóne Kirov. Ako sa máte, pane?"
Podľa toho, ako znie tvoj hlas, lepšie než ty. Ale nahlas povedal iba: „Ujde to, generál."

„Mám nové informácie." Rus krátko zaváhal, ako keby sa pokúšal nájsť správne slová. Napokon vyhrkol: „Berija sa dostal do Sankt Peterburgu, ako ste predpokladali. Pravdu povediac nechápem, ako sa mu to mohlo podariť."

„Ste si tým istý?" opýtal sa Klein.

„Je to overené. Na diaľnici z Moskvy do Sankt Peterburgu zastavili vodiča istého autobusu. Keď mu ukázali Berijovu fotografiu, jednoznačne ho spoznal."

„Ako ďaleko od Sankt Peterburgu ho zastavili?"

„V tom sme mali šťastie. Mal za sebou len hodinu jazdy.

Okamžite som sústredil všetko úsilie na toto mesto, najmä na letisko. Do Spojených štátov zatiaľ nesmeruje nijaký let..."

Kleinovi trochu odľahlo. Nech už Berija cestuje kamkoľvek, nemá namierené sem.

„... ale pred desiatimi hodinami odtiaľ odletelo lietadlo spoločnosti Finnair," pokračoval Kirov, „so skupinou amerických turistov."

Klein zavrel oči. „Dočerta."

„Pasový úradník si pamätá, že dostal celú kopu pasov naraz a všetky prelistoval. Jedno z mien ho zaujalo, lebo vyzeralo rusky, hoci pas bol americký. Ivan Berija si teraz hovorí John Strelnikov. Ak lietadlo nemešká, malo by pristáť o pätnásť minút na Dullesovom letisku."

Klein sa zahľadel cez predné sklo na približujúce sa budovy.

„Generál, teraz nemôžem hovoriť. Ozvem sa vám."

„Rozumiem. Veľa šťastia, pane."

Klein prechádzal popri poľovníckych chatkách, kým nezbadal najväčšiu, takmer vilu, na brehu malého jazierka. Zastal pred ňou, vystúpil z auta a rýchlo vykročil k hlavnému vchodu. Chystal sa vojsť do Aspeny čiže Osiky, prezidentskej vily v Camp Davide.

Areál, známy ako Camp Dávid, vybudovali roku 1938 pre Franklina Delana Roosevelta a nazvali ho Catocťinská ukážková rekreačná oblasť (URO). Využívali ho federálni zamestnanci a ich rodiny. Bezpečnostný plot obkolesoval päťdesiat hektárov, pokrytých hustým porastom dubov, hikórií, topoľov, osiek a jaseňov. Hostovské chatky, ktoré využívali zahraniční prominenti, priatelia či príbuzní prezidenta aj iní návštevníci, stáli na vyhradenej súkromnej časti areálu a s Osikou ich spájali rad lesných chodníkov.

Klein pomedzi stromy zazrel Marine One, prezidentskú helikoptéru. Bol rád, že let do Washingtonu odtiaľ trvá len tridsať minút.

Agent Tajnej služby otvoril dvere a Klein vošiel do malej drevom obloženej predizby. Druhý agent ho odprevadil cez útulnú obývaciu izbu k veľkej, pohodlne zariadenej miestnosti, ktorá slúžila ako prezidentova pracovňa.

Prezident Spojených štátov Samuel Adams Castilla sedel pri stole z morenej borovice, na ktorom mal rozložené akési papiere. Na košeli z džínsoviny mal oblečenú pletenú vestu.

Keď zbadal Kleina, bývalý guvernér Nového Mexika vstal a podal mu veľkú zrobenú ruku. Spoza okuliarov s rámikom z titánu sa na návštevníka zahľadeli pozorné bridlicovosivé oči.

„Za normálnych okolností by som povedal, že vás rád vidím, Nate," ozval sa prezident. „Ale keďže, ako hovoríte, ide o naliehavú záležitosť..."

„Mrzí ma, že som vás musel vyrušiť v súkromí, pán prezident, ale toto by asi nepočkalo."

Castilla si prešiel dľaňou po začínajúcom strnisku na brade.

„Týka sa to vecí, o ktorých sme spolu hovorili v Hustone?"

„Obávam sa, že áno."

Prezident ukázal na jeden z gaučov. „Tak len do toho, vravte, čo sa stalo," vyzval hosta rázne.

Po piatich minútach vedel Castilla viac, než by si želal.

„Aký ďalší postup navrhujete, Nate?“ opýtal sa potichu. „Odporúčam, aby sa aplikoval Požiarny múr,“ povedal pevne Klein. „Nesmieme pripustiť, aby priestory letiska opustil človek jediný cestujúci bez nášho vedomia.“

Požiarny múr, výsledok spolupráce Federálneho úradu pre letectvo, FBI a Pentagónu, bol plán okamžitej odozvy na pokus o preniknutie teroristov na územie Spojených štátov. Ak by bolo varovanie prišlo s dostatočným predstihom, každý východ z letiskovej plochy by obsadili príslušníci bezpečnostných zložiek s úlohou zadržať osobu, o ktorej by mali k dispozícii dostatok údajov. Klein však vedel, že na Dullesovom letisku už toto urobiť nestihnú. Mohol len dúfať, že sa mu podarí upozorniť na hľadanú osobu všetkých uniformovaných i utajených príslušníkov bezpečnostných zložiek, ktorí sú na letisku, a že vo všetkých jeho priestoroch začnú okamžite pátrať po Berijovi. Zatiaľ FAA odfaxuje zoznam cestujúcich na ústredie letiskovej bezpečnostnej služby.

Prezident naňho pozrel, prikývoval a načíahal sa za slúchadlom. O niekoľko sekúnd už mal na linke Jerryho Matthews, riaditeľa FBI, a vysvetľoval mu, čo treba urobiť.

„Nemám čas rozoberať teraz všetky podrobnosti, Jerry. Jednoducho spustíte Požiarny múr. Práve vkladám do faxu portrét podozrivej osoby.“

Prezident si zobral náčrtok, ktorý mu podal Klein, a vložil ho do faxu.

„Skutočné meno toho muža je Ivan Berija. Je to Srb. Teraz si ale hovorí John Strelnikov a cestuje s falošným americkým pasom. Nie je to, opakujem, nie je to americký občan. A ešte niečo, Jerry. Ide o pohotovosť piateho stupňa.“

Piaty stupeň bola najvyššia úroveň pohotovosti. Znamenalo to, že hľadaná osoba nie je len ozbrojená a nebezpečná, ale navyše predstavuje jednoznačnú, okamžitú hrozbu pre národnú bezpečnosť.

Prezident zložil a obrátil sa ku Kleinovi. „Ozve sa mi, len čo rozbehne akciu.“ Pokrútil hlavou. „Opýtal sa ma - pochopiteľne, so všetkou úctou - odkiaľ mám tieto informácie.“

„Nezávidím vám vašu situáciu, pane,“ odvetil Klein.

„Sám som sa do nej vmanévroval.“

Po otrasných udalostiach okolo Operácie Hádes a víťazstve v nasledujúcich voľbách sa Samuel Castilla zaprisahal, že Spojené štáty sa už nikdy nedajú zastihnúť nepripravené. I keď rešpektoval prácu existujúcich agentúr a služieb, videlo sa mu, že zložitá bezpečnostná situácia potrebuje ako soľ novú skupinu: malú, elitnú organizáciu riadenú jediným človekom, ktorá sa nemusí nikomu zodpovedať a o ktorej vie len prezident.

Po dlhých úvahách si Castilla do čela tejto skupiny, ktorú napokon nazvali Zášťita 1, vybral Nathaniela Kleina. Vďaka prostriedkom, nenápadne odčerpávaným z rozličných ministerstiev, premenila sa Zášťita 1 z nejasnej idey na prezidentovu železnú päsť. Jej súčasťou sa stali len najnadanejší a najdôveryhodnejší ľudia. Tentoraz, pomyslel si Castilla, máme možnosť zastaviť netvora a nedopustiť, aby medzi naším obyvateľstvom začal šíriť hrôzu.

Zo zamyslenia ho vytrhlo zvonenie telefónu. „Áno, Jerry?“ Castilla chvíľu počúval, potom zakryl dlaňou mikrofón a obrátil sa ku Kleinovi.

„Už narazili na Strelnikovovu stopu. Dostal sa cez colnú a pasovú kontrolu osem minút predtým, než začal fungovať Požiarny múr.“ Odmlčal sa. „Má ešte zmysel pokračovať v mimoriadnych opatreniach?“

Klein sa zrazu cítil veľmi starý. Berija im znova prešiel cez rozum. Osem minút je pre niekoho, ako je on, celá večnosť.

„Teraz sa začína celkom iná hra, pane. Musíme sa uchýliť k záložnému plánu.“ Rýchlo vysvetlil, čo má na mysli.

Prezident odkryl mikrofón. „Jerry, pozorne počúvajte...“ Ešte kým Castilla hovoril, riaditeľ FBI aktivoval elitnú protiteroristickú jednotku FBI, sídliacu na Jastrabom myse. Cesťou jej vyšlú do počítačov, nainštalovaných v autách, Berijov

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
opis. Do tridsiatich minút budú prví z jej príslušníkov vypočúvať taxikárov, letiskových zamestnancov a šoférov limuzín, či niekto nevidel podozrivého alebo s ním dokonca neprišiel do kontaktu.

„Ak by ste niečo zistili, hneď mi dajte vedieť," povedal Castilla a zložil slúchadlo. Obrátil sa ku Kleinovi. „Koľko toho vírusu vlastne ukradli?"

„Dost' na to, aby vyvolali epidémiu na celom východnom pobreží."

„A čo naše zásoby vakcíny, ak nerátame rezervu, uloženú v USAMRIID na vojenské účely?"

„Máme sotva pol milióna dávok. Asi viem, na čo sa opýtate teraz, pán prezident: ako dlho by trvalo vyrobiť dostatočný počet dávok. Odpoveď znie neúnosne dlho. Celé týždne."

„Napriek tomu sa o to musíme pokúsiť. A čo Británia, Kanada alebo Japonsko? Nemôžeme niečo kúpiť od nich?"

„Majú menej dávok než my, pane, a nebudú chcieť ponchať vlastnú populáciu celkom bez ochrany."

V miestnosti na chvíľu zavládlo ticho.

„Máme vôbec dôvod nazdávať sa, že Berija sem prišiel s jasným úmyslom rozpútať epidémiu pravých kiahní?" opýtal sa prezident.

„Nie, pane. Vlastne už môžeme len dúfať, že to tak nie je. Berija je obyčajný žoldnier. Jeho konanie sa odvíja od sumy, ktorú mu niekto zaplatí za preukázané služby."

„Hádám nechcete naznačiť, že by mohol byť len prostredníkom, ktorý mal dodať vírus varioly niekomu inému?"

„Uznávam, že čosi také je dosť ťažko predstaviteľné, pán prezident. Napokon, ak by nejakí teroristi chceli zostrojiť biologickú zbraň, ktorou by na nás mohli zaútočiť, oveľa bezpečnejšie by pre nich bolo urobiť to niekde mimo nášho územia."

„Ale vírus už sám osebe takou zbraňou je, alebo nie?"

„Áno, pane. Aj v surovej forme je nesmierne účinný. Keby ste ho vliali do newyorskej vodnej nádrže, vyvolali by ste v celom meste obrovskú epidémiu. Ale ak zoberiete rovnaké množstvo vírusu a prekonfigurujete ho tak, aby sa dal rozptýliť v nejakom aerosóle, môžete leteckým postrekom zasiahnuť oveľa väčšiu oblasť."

Prezident nespokojne zaodrhal. „Hovoríte, načo márneť na jednom mieste prostriedok, ktorý má oveľa väčší smrtiaci potenciál?"

„Presne."

„Ak by sme predpokladali, že Berija je len kuriér, ako ďaleko sa ešte môže dostať?"

„Dúfam, že sa nám ho podarí zadržať vo Washingtone alebo jeho najbližšom okolí. Berija má dosť veľa problémov. Nehovorí dobre po anglicky a nikdy nebol v USA, tým menej v tejto oblasti. Skôr či neskôr na seba niečím upúta pozornosť."

„To je teória, Nate. Ale určite sa nezúčastní na turistickej prehliadke Bieleho domu. Odovzdá vírus a bude odtiaľto upaľovať čo najďalej. Alebo sa o to aspoň pokúsi."

„Na Beriju tu musí niekto čakať," uzavrel Klein. „Ale znova, do úvahy prichádza len pomerne obmedzená geografická oblasť. Navyše by sme nemali zabúdať, že ľudia, ktorí si objednali vírus, ho budú chcieť použiť až vtedy, keď im to bude vyhovovať. To značí, že ho dotedy budú chcieť uskladniť na nejakom bezpečnom mieste. Inak povedané, v nejakom dobrom laboratóriu. Nemusíme ho hľadať v chatrčiach, ani v opustených skladiskách, pán prezident. V niektorom z okolitých okresov musí byť moderne vybavené laboratórium, ktoré zámerne pripravili na túto úlohu."

„Tak dobre," povedal prezident. „Poľovačka na Beriju sa už rozbehla. Začneme hľadať aj vhodné laboratórium. Ale zatiaľ si to všetko necháme pre seba. Uplatníme totálne mediálne ztmenie. Súhlasíte?"

„Áno, pane. Pokiaľ ide o médiá, Kirov nám dosť pomohol, keď nedovolil, aby v Rusku presiakli na verejnosť správy o krádeži vírusu. Ale

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
ak by došlo k úniku informácií, jeho pôvod by bol s najväčšou pravdepodobnosťou tam. Navrhoval by som, aby ste zavolali prezidentovi Potrenkovi a opýtali sa ho, aké opatrenia prijal na zabezpečenie utajenia celého incidentu."
„Dobre. A čo ten druhý človek, ktorého ste spomínali... ten, s ktorým sa možno Berija stretol v Moskve?"
„To je naša divoká karta, pane," odvetil potichu Klein. „Ak ho nájdeme, možno nás sám privedie k Berijovi."

Len čo začul dvojité tlmený úder, naznačujúci, že k lietadlu sa pripojil výsuvací priechod, Adam Treloar sa zdvihol zo svojho sedadla a zamieril k prednému východu. Ostatní cestujúci prvej triedy vytvorili rad za ním, takže ho chránili pred mužom, ktorému nesmel dovoliť, aby ho čo len na okamih zazrel. Treloar, netrpezlivo bubnujúci prstami po príručnej taške, čakal, kým sa otvoria dvere. Dostal presné inštrukcie. Zopakoval si ich v duchu toľkokrát, až celú tú litániu poznal naspamäť. Otázne však bolo, či stihne všetko vykonať bez toho, že by sa do toho priplietol ktosi cudzí?

Len čo sa otvorili dvere a stevardka odstúpila, Treloar sa vrhol dopredu. Nasadil rázne tempo a z výsuvacieho priechodu sa dostal do jasne osvetlenej chodby, ktorá sa končila pohyblivým schodiskom. Zbehol po ňom dolu a zbadal pulty pasovej kontroly. Za nimi bol batožinový dopravný pás a stanovištia colníkov.

Treloar čakal, že pred ním budú v rade čakať nejakí ľudia. Ale na Dullesovom letisku nepanoval taký ruch ako na Kennedyho letisku alebo v Los Angeles. V tomto čase nemal, okrem jeho boeingu, prilet nijaký iný medzinárodný spoj. Pošliel k pultu, pred ktorým nik nestál, a podal pas úradníkovi. Ten si ho prezrel a položil mu idiotskú otázku, odkiaľ prichádza. Treloar vysvetlil, že sa chodí do Ruska starať o matkin hrob. Úradník vážne prikývol, čosi si zapísal a poslal ho ďalej. Treloar mal aj batožinu, ale nemienil strácať vzácny čas čakáním, kedy sa zjaví na pásovom dopravníku. Inštrukcie boli v tomto ohľade jednoznačné: z letiska sa mal dostať čo najrýchlejšie. Prešiel okolo dopravníka a odvážil sa obzrieť. Na druhej strane zbadal Jona Smitha pri pulte vyhradenom pre diplomatov a letecký personál. Prečo by mal...? Aha, prirodzene! Smith je z Pentagónu. Cestuje so služobným pasom, nie s obyčajným, civilným.

Treloar sa rýchlo priblížil k colníkovi.

„Cestujete akosi naľahko, pane," poznamenal colník.

V, Treloar presne podľa inštrukcií odvetil, že si batožinu dal poslať dopredu kuriérnou službou. Tú si najímali movitejší cestujúci, keď sa nechceli sami mocovať so svojimi kuframi. Colník takých ľudí poznal, a tak mu len mlčky naznačil, že môže pokračovať ceste.

Kútikom oka zazrel, že Smith smeruje k tomu istému colníkovi. Odbočil doprava, aby sa mu čím skôr stratil z dohľadu.

„Nie tade, pane!" zavolať za ním colník. „Musíte sa pustiť doľava!"

Treloar sa prudko obrátil a takmer behom zmizol v tuneli, ktorým sa prechádzalo do letiskovej haly.

„Doktor Smith?"

Obrátil sa k ďalšiemu colníkovi, ktorý sa k nemu blížil zozadu. „Áno?"

„Máte hovor, pane. Môžete si ho prevziať tu."

Colník otvoril dvere na miestnosti, v ktorej vypočúvali zadržaných cestujúcich. Ukázal na telefón na stole a povedal „Linka číslo jeden."

„Smith."

„Jon, tu je Randi."

„Randi!"

„Počúvaj, nemám veľa času. Práve som získala potvrdenie totožnosti toho človeka na zábere z kamery. Je to Adam Treloar."

Smith pevne stisol slúchadlo. „Si si tým istá?"

„Absolútne. Zaostrili sme ten záber tak, že sa z neho dala urobiť celkom slušná fotografia, a tú som poslala faxom na veľvyslanectvo. Neboj sa, nič som neprezradila. Povedala som, že je to potenciálny investor a že si o ňom

potrebujem niečo zistiť."

„A čo si sa dozvedela?"

„Jeho matka bola Ruska, Jon. Zomrela len nedávno. Treloar sem prichádza dosť často, zrejme chodí na jej hrob. Ozaj, a letel tým istým lietadlom ako ty, je na zozname cestujúcich letu American 1710."

Smitha to ohromilo. „Randi, ani neviem, ako by som ti poďakoval. Ale musím už bežať."

„Čo mám urobiť s tým notebookom a mobilom, ktoré si mi priniesol?"

„Nemohol by sa na ne pozrieť ten tvoj mladý počítačový zázrak?"

„Myslela som si, že to povieš. Zavolám ti, len čo prideme na niečo zaujímavé."

Smith vyšiel z miestnosti, rýchlo sa vrátil k colníkovi a pohľadal toho, ktorý ho upozornil na telefonát.

„Potreboval by som, aby ste mi pomohli," povedal naliehavo a ukázal mu svoj vojenský preukaz. „Na palube toho boeingu bol istý cestujúci. Namohli by ste mi zistiť, či už prešiel colným odbavením? Volá sa Adam Treloar."

Colník sa obrátil k terminálu počítača. „Akurát ho tu mám," povedal. „Treloar... Prešiel tadeto pred pár minútami. Chcete, aby som...?"

Ale Smith sa už rozbehol k východu z colného priestoru. Cestou zavolať Kleinovi.

„Tu je Klein."

„Pane, tu Smith. Ten chlapík, čo sa stretol s Berijom, je Američan, doktor Adam Treloar. Je to vedec z NASA a príletel z Londýna tým istým lietadlom ako ja."

„Podarí sa vám ho nájsť?" opýtal sa Klein naliehavo.

„Má predomnou asi dvojminútový náskok, ale možno ho dobehnem, kým opustí halu."

„Jon, som v Camp Davide s prezidentom. Vydržte chvíľku, prosím."

Smith sa prepletal medzi ostatnými cestujúcimi v hale a čakal, kým sa mu Klein znova ozve.

„Jon, počúvajte ma. Pred časom sme vyhlásili akciu Požiar-ny múr, kvôli Berijovi. Ale prešmykol sa nám. Teraz, keď vieme, s kým sa v Moskve stretol, je o to dôležitejšie, aby ste Treloara našli. Máme na letisku agentov FBI..."

„To nevyjde, pane. Trvalo by prídlho, kým by sme im vysvetlili situáciu. Myslím, že mám ešte celkom slušnú šancu dobehnúť ho."

„Tak ju skúste využiť."

Smith sa rozbehol cez tunel. Pôdorys Dullesovho letiska dôverne poznal. Cestujúci sa po pasovom a colnom odbavení mohli dostať priletovou halou k ďalším bránam alebo, ak bol washington ich konečným cieľom, prechádzali do priestoru,

kde čakali pristavené špeciálne autobusy. Tieto autobusy vedeli vysunúť celý podvozok do výšky tak, že sa ocitol na rovnakej úrovni s dlažkou haly. Keď do nich cestujúci nastúpili, zasa ho spustili a pohli sa cez letisko k hlavnému terminálu.

Tam znova vysunuli podvozok, cestujúci vystúpili a zamierili cez veľkú vstupnú halu k východom z letiska.

Smith bežal popri obchodoch a novinových stánkoch, kľučkoval medzi cestujúcimi a napínal zrak, či niekde nezazrie Treloara. Keď dobehol na koniec priechodu, ocitol sa vo väčšom vestibule. Celú jednu stenu vyplňali zasklené dvere, ktorými cestujúci prechádzali k autobusom. Pri okraji nástupištia stál iba jediný autobus. Smith sa začal predierať skupinkou asi dvadsiatich cestujúcich, ktorí sa doň chystali nastúpiť.

Ignorujúc protestné výkriky, pretlačil sa do autobusu a začal behať očami po tvárach okolo seba. Skontroloval každého cestujúceho. Treloar tam nebol.

Smith rázne zabúchal na vodičovú kabínu. Vyplašená čierna tvár sa zahľadela naňho a na preukaz, ktorý priložil ku sklu.

„Už odtiaľto odišiel nejaký autobus?" zakričal.

Vodič prikývol a ukázal na letiskovú plochu. Smith zbadal

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

autobus, ktorý stihol prekonať väčšiu polovicu vzdialenosti medzi nástupiskom a hlavnou letiskovou budovou. Obrátil sa a zistil, že cestujúcich v autobuse ešte pribudlo. Našťastie zbadal núdzový východ a vrhol sa k nemu. Keď otvoril dvere s veľkým červeným varovným označením, zaznel poplašný signál. Zbehol po rampe vedúcej k jednému z vchodov a pri vláčiku z batožinových vozíkov uvidel prázdny sedan letiskovej služby so zapnutým motorom. V mihu otvoril dvere a vklízoľ za volant. Pridal prudko plyn a auto vyrazilo dopredu, pričom len o pár centimetrov minulo približujúcu sa cisternu s palivom. Cesta cez betónovú plochu mu netrvala ani pol minúty. Pri hlavnom termináli vyskočil z auta a rozbehol sa k autobusu. Pretože kabína sa zdvihla vysoko nad úroveň terénu letiska, z vystupujúcich videl len hlavy. Vbehol do haly núdzovým východom a ocitol sa v ďalšom vestibule plnom ľudí, čakajúcich na odlet. Keď sa obrátil, zbadal chrčty tých, čo len pred chvíľou vystúpili z autobusa. Rozbehol sa pomedzi nich a pritom si obzeral tváre okolo seba. Treloar sa odtiaľ ešte nemohol dostať, taký rýchly zasa nebol. Zrazu ho zazrel - síce iba letmo, no bol to určite on. Zbadal ho za posuvnými sklenenými dverami na chodníku, pri ktorom čakali taxíky, limuzíny aj obyčajné osobné autá. Prebehol dverami a zbadal, že človek, ktorého prenasleduje, sa chystá nastúpiť do čierneho lincolna s dymovými sklami. „Treloar!“ Vyrútil sa k nemu a zbadal hrôzu vo vypúlených očiach, aj to, ako pevne si pritisol k prsiam malú cestovnú tašku. Treloar naskočil do auta a zabuchol dvere. Smith k nim dobehol a ešte stihol chytiť kľučku, no v tej chvíli sa veľká limuzína prudko pohla a strhla ho na chodník. Zhrbil sa ako výsadkár a pritlmil dopad kotúľom, no kým vyskočil na nohy, lincoln sa stratil v prúde vozidiel. Z letiskovej budovy vybehli dvaja policajti a pevne ho zovreli nad oboma lakťami. Stratil tridsať cenných sekúnd, kým sa mu podarilo preukázať svoju totožnosť. Konečne sa mohol spojiť s Kleinom. „Zapamätali ste si poznávaciu značku?“ opýtal sa Klein, keď Smith dohovoral. „Nestihol som ju prečítať celú, videl som len posledné tri číslice. A tabuľka mala v ľavom dolnom rohu oranžovú nálepku. Ten lincoln patrí nejakej vládnej agentúre, pane.“

Kapitola 16

„Kam ideme?“ Tmavé dymové sklo medzi ním a predným sedadlom znemožňovalo Adamovi Treloarovi rozoznať, kto sedí za volantom. Zo skrytého reproduktora zaznieval pomerne chriplavý hlas. „Nemusíte sa ničoho báť, doktor Treloar. Všetko je zariadené. Pokojne sa usadte a vychutnajte si cestu. Odteraz vás už nebudem vyrušovať.“ Treloarov pohľad zaletel k zámke na dverách. Stlačil gombík slúžiaci na odomykanie, no nič sa nestalo. Čo sa to tu vlastne robí? Čo ako presviedčal sám seba, že môže byť pokojný, Treloar nevedel vypudiť z mysle spomienku na Smitha: v lietadle, pri preclievaní, na záblesk v jeho tvári, keď ho zbadal. Treloar pokladal za malý zázrak, že sa letiskový autobus pohol od perónu skôr, kým doň Smith stihol nastúpiť. Ale to ho nezastavilo. Bol ako besný pes, naháňajúci pri poľovačke líšku. Treloar ho ešte raz zazrel v hlavnej budove, pár sekúnd predtým, než vybehol dverami na chodník. Takmer sa mu ho podarilo dobehnúť. Pri spomienke, ako Smith siahla na kľučku auta, ho striaslo. Teraz som už v bezpečí, pomyslel si. Auto na mňa čakalo, ako slúbili. Tam, kam idem, sa ku mne Smith nedostane. Racionálna úvaha ho trochu upokojila, no v mysli sa mu vyrojili ďalšie otázky. Prečo po ňom Smith tak ide? Vari ho pozdozrieva, že by mohol pri sebe mať vzorku vírusu kiahní? Ale-

bo to dokonca vie?

To nie je možné!

Treloar sa dobre vyznal v postupoch pri podozrení, že niekto manipuluje s nebezpečnými biologickými látkami. Keby v Smithovi vyvolal čo len náznak pocitu, že kuriérom by mohol byť on, postaral by sa, aby ho zatkli, len čo vystúpi z lietadla.

Tak prečo ho potom naháňal? Z akého dôvodu sa naňho tak sústredil?

Treloar sa oprel o mäkké operadlo čalúneného sedadla a zahľadel sa na nočnú krajinu. Auto uháňalo po diaľnici, ktorá spájala priemyselné parky okolo Dullesovho letiska s mestom. Šoférovi zrejme nerobilo ani najmenšie starosti, že by ho diaľničná polícia mohla zastaviť pre rýchlu jazdu. Treloarovi to len vyhovovalo. Čím rýchlejšie sa dostane do cieľa, tým skôr sa dočká odpovedí na svoje otázky.

Správa, že Adam Treloar Smithovi unikol, Nathaniela Kleina vôbec nepotešila.

„Viem, že ste robili, čo bolo vo vašich silách, Jon," zamrmľal do slúchadla bezpečnej linky. „Žiaľ, teraz už musíme hľadať dvoch ľudí: Beriju a navyše aj Treloara."

Smith sa opierať o stĺp pred hlavným terminálom.

„Áno, pane. Našťastie v Treloarovom prípade sa máme o čo oprieť. Vieme, že ho odviezlo vládne auto."

„Už som po ňom rozbehol pátranie," podotkol Klein. „Nerozumiem len, prečo pred vami ten človek utekal."

„Lebo sa cíti vinný, pane," odvetil chladne Smith. „Inak by nemal najmenší dôvod vyháňať sa mi. Očividne si ma pamätá z Houstonu. Ale čo vlastne urobil? Čoho sa tak báľ?" Smith sa odmlčal. „A kam sa tak ponáhlal? Ani si nevyzdvihol batožinu."

„Nevraveli ste, že mal pri sebe malú cestovnú tašku?"

„Áno, a pritískal si ju k prsiam, ako keby v nej mal korunačnú klenoty."

„Vydržte chvíľku," prerušil ho Klein. „Prichádza čosi ohľadne toho auta."

Smith začul zvuk tlačiarne. Vzápätí sa Klein znova ozval.

„To auto patrí NASA."

Smitha to ani veľmi neprekvapilo. „Zaujímavé. Možno je Treloar v NASA dosť veľké zviera na to, aby poňho prišla na letisko limuzína. Ale to stále nevysvetľuje, prečo predomnou ušiel."

„Ak by chcel utekať, Jon, myslíte, že by si na to vybral také nápadné auto?"

„Prečo nie? Koniec koncov nečakal, že budem v tom istom lietadle, a ani to, že sa oňho začnem zaujímať." Smith sa odmlčal. „Nájdime to auto a opýtajme sa ho, kam sa tak ponáhlal."

„Mám lepší nápad. Dám po Treloarovi vyhlásiť federálne pátranie."

Kleinov návrh mal ďalekosiahle dôsledky. Znamenalo to, že všetci policajti v okruhu stopäťdesiatich kilometrov od Washingtonu dostanú Treloarov opis a príkaz zadržať ho.

„A zatiaľ," pokračoval Klein, „priletíte sem do Camp Davidu."

Prezident chce, aby sme ho informovali o vývoji v Berijovom prípade. Myslím, že by si mal vypočuť správu z prvej ruky."

Lincoln zišiel z Wisconsin Avenue a odbočil do tichej ulice lemovanej stromoradiím. Treloar - absolvent medicíny na Georgetownskej univerzite - túto štvrť dobre poznal. Volta Plače sedila s univerzitným mestečkom a postupne sa v nej pousádzali vyššie stredné vrstvy.

Zámky sa so štuknutím otvorili a vodič mu pridržal otvorené dvere. Treloar zaváhal, no potom zobral tašku a pomaly vystúpil z auta. Až teraz si mohol lepšie obzrieť šoféra - mal postavu rugbyového obrancu a bezvýraznú, i keď ostro rezanú tvár - aj miesto, na ktoré ho doviezol: pekný, nedávno renovovaný tehlový dom s bielou omietkou. Dvere aj okná so zatiahnutými žalúziami zdobili vykachličkované čierne

obruby.

Vodič otvoril bránu v plote z tepaného železa, za ktorým bol malý trávnik. „Už na vás čakajú, pane.“

Treloar vykročil po kamennom chodníku a už-už sa nača-hoval po klopadle v tvare ľavej hlavy, keď sa dvere otvorili. Vošiel do predizby, nie oveľa väčšej než poštová známka. Dlážku z lesklých nalakovaných drevených dosák zakrýval orientálny koberec.

„Vitaj, Adam.“

Treloara takmer chytil zrádnik, keď spoza dverí zaznel hlas Dylana Reeda.

„Nebuď taký šokovaný,“ zasmial sa Reed, zavrel za ním dve-re a pre istotu aj zamkol. „Nepovedal som ti, že tu budem? Všetko je v poriadku.“

„Nič nie je v poriadku!“ vybuchol Treloar. „Nevieš, čo sa stalo na letisku! Smith...“

„Viem presne, čo sa odohrálo na Dullesovom letisku, pre-rušil ho Reed. „A viem aj o Smithovi.“ Zahľadel sa na cestov-nú tašku. „Máš to tam?“

„Áno.“

Treloar mu podal tašku a vykročil za ním do malej kuchyn-ky s výhľadom na patio.

„Vynikajúca práca, Adam,“ nadchýnal sa Reed. „Skutočne vynikajúca.“

Zobral utierku, vybral pomocou nej termosku z tašky a vlo-žil ju do mrazničky.

„Tá dusíková náplň...“ ozval sa Treloar.

„Viem,“ prerušil ho Reed a pozrel na hodinky. „Vydrží už len dve hodiny. Neboj sa, dovtedy bude vírus bezpečne ulože-ný.“ Ukázal na okrúhly stôl v jedálenskom kúte. „Čo keby si si sadol? Niečo ti nalejem a všetko mi porozprávaš.“

Treloar začul štrnganie ľadových kociek. Reed sa vrátil s dvoma vysokými pohármi naplnenými ľadom a fľašou dobrej whisky.

Keď do oboch nalial whisky, jeden zdvihol. „Na dobrú ro-botu, Adam.“

Treloar vypil dúšok alkoholu a zaryto pokrútil hlavou. Ree-dova bohorovnosť ho privádzala do šílenstva. „Vravím ti, že to nie je v poriadku!“

Slová z neho priam vyleteli, možno pod vplyvom vypitej whisky. Nezatajil pred ním nič, ani svoje výčiny v krokodile. Nezáležalo mu na tom, že sa o nich Reed dozvie, lebo už dáv-no mu dal jasne najavo, že je informovaný o jeho slabosti pre mladých chlapcov. Zrekapituloval svoju poslednú návštevu Moskvy do najmenších podrobností, aby Reed mohol sledovať niť jeho úvah.

„Chápeš?“ povedal nakoniec bezmocne. „To, že Smith letel rovnakým lietadlom, ako ja, nemohla byť obyčajná zhoda okol-ností. V Moskve sa niečo muselo stať. Toho človeka, nech už to bol ktokoľvek, museli sledovať. Videli nás spolu, Dylan. Mohli si domyslieť, že s tou krádežou mám niečo spoločné! A na letisku sa odohrála tá scéna... Smith sa ma pokúsil dobe-hnúť. Prečo? Ak by nič netušil...“

„Smith nič nevie.“ Reed dolial Treloarovi whisky. „Nemys-liš, že keby si bol podozrivý, čakala by tu na teba kopa agentov FBI?“

„Áno, to som si pomyslel aj ja! Nie som zase až taký idiot. Ale tá zhoda okolností...“

„Vidíš, sám si to vyslovil. Bola to len zhoda okolností.“ Reed sa naklonil dopredu a zväznel. „Myslím, že veľa z toho som za-vinil ja. Keď si mi zavolať z lietadla, dal som ti inštrukcie a ty si ich do bodky vyplnil. Ale urobil som chybu. Mal som ti po-vedať, že keby sa k tebe Smith priblížil, nemáš pred ním ute-kať. Z jeho strany to bola len zvedavosť, lebo si ťa zapamätal z Houstonu. Nič viac.“

„Ver mi, že v tom bolo čosi viac,“ odvetil namosúrené Tre-loar. „Ty si tam nebol.“

To je pravda. Ale v duchu som bol stále pri tebe...

„Počúvaj, Adam," ozval sa Reed. „Tu si v bezpečí. Urobil si, čo bolo treba, a vrátil si sa. Len uvažuj, čo by ti kto mohol vyčítať? Zašiel si na matkin hrob. To je zdokumentované. Pri tej príležitosti si si trochu poobzeral Moskvu. Ani na tom nie je nič zlé. Potom si sa vrátil domov. Na letisku si mal naponáhlo, nuž si si nevyzdvihoľ batožinu. A Smith? Vlastne si si ho vôbec nevšimol, nemám pravdu?"

„Ale prečo sa za mnou tak hnal?" naliehal neodbytné Treloar.

Reed si uvedomil, že tu pomôže len pravda.

„Pretože človeka, s ktorým si sa stretol na Šeremeteve, zbadali na videozázname vedľa teba." Treloar zaúpel.

„Počúvaj, Adam! Majú záber dvoch ľudí sediacich vedľa seba za pultom letiskového bufetu. To je všetko. Nemajú nijaký zvukový záznam, nič, čo by vás dvoch spájalo. Ale pretože vedľa, čo mal pri sebe kuriér, musia kontrolovať každého, s kým prišiel do styku."

„Takže o tých kiahniach vedia," povedal tupo Treloar.

„Vedia, že sa stratili. A že ich odniesol kuriér. Ale naháňajú jeho, nie teba! Nik ťa z ničoho nepodozrieva. Náhodou si si sadol vedľa nejakého chlapíka."

Treloar si zakryl tvár dlaňami. „Neviem, či by som vydržal, keby ma vypočúvali."

„Nič sa ti nestane, pretože si nič neurobil," zopakoval Reed.

„Aj keby ťa pripojili na polygraf, čo by si mohol povedať? Poznal si chlapíka, ktorý sa posadil vedľa teba? Nie. Vedel si, že sa máš stretnúť s ním? Nie. Veď kontaktnou osobou mohla celkom dobre byť aj nejaká žena."

Treloar si ešte uchlipol škótskej. Po tomto pohľade na situáciu sa cítil o čosi lepšie. Existovalo toľko vecí, na ktoré mohol popravde odpovedať nie!

„Som úplne zničený," ozval sa. „Potreboval by som si pospať. Niekde, kde ma nik nebude vyrušovať." „To už je zariadené. Šofér ťa odvezie do hotela štyri ročné obdobia. Čaká tam na teba celý apartmán. Oddychuj v ňom tak dlho, ako budeš potrebovať. Potom mi zavolaj."

Reed položil Treloarovi ruku okolo pliec a odprevadil ho k dverám. „Auto čaká vonku. Ozaj, Adam, a ďakujem. Všetci sme ti vďační. Tvoj príspevok k spoločnej veci je neoceniteľný." Treloar sa obrátil s rukou na kľučke. „A čo peniaze?" opýtal sa bezfarebné.

„V hoteli nájdeš obálku. V nej sú dve čísla. Jedno je číslo účtu, druhé súkromné telefónne číslo istého bankového úradníka v Zürichu."

Treloar vyšiel do prítmnia. Trocha ho striaslo, lebo medzičasom sa zdvihol vietor. Keď sa obzrel, uvidel len čierne zavreté dvere.

Auto nestálo pred domom. Treloar sa rozhliadol po ulici a zbadal ho zaparkované o pol bloka ďalej. Zrejme bližšie nebolo nijaké voľné miesto, pomyslel si.

Vykročil po ulici. V žalúdku ho hriala škótska a v duchu si opakoval Reedove upokojujúce slová. Mal pravdu: všetko, čo sa stalo v Rusku, už musí nechať za sebou. Nik proti nemu nemá ani najmenší dôkaz. Navyše toho vie o Reedovi, Bauerovi a ostatných dosť veľa, takže ho musia chrániť.

Treloar sa nechal ukolísat predstavou vlastnej dôležitosti a moci. Keď zdvihol hlavu, čakal, že naľavo uvidí lincoln. Limuzína však bola ešte o kus ďalej, iba čo by kameňom dohodil od Wisconsin Avenue. Treloar pokrútil hlavou. Bol unavenejší, než sa nazdával, musel zle odhadnúť vzdialenosť. Počul mäkké kroky približujúce sa po chodníku.

Najprv zbadal topánky, potom nohavice s pukmi ostrými ani britva. Keď zdvihol hlavu, protiidúci chlap bol necelý meter od neho.

„Vy?"

Treloar sa zahľadel znepokojeným pohľadom vypúlených očí na Ivana Beriju.

Berija k nemu rýchlo pristúpil. Treloar zacítil zápach z jeho úst a začul tlmené zapískanie nozdier, keď sa jeho spoločník nadýchol.

„Chýbal si mi," oslovil ho potichu Berija.

Treloar slabô vykríkol, keď pocítil ostrú bolesť v hrudi. Na okamih podľahol dojmu, že dostal srdcový záchvat.

„Prepichoval si balónky špendlíkom, keď si bol malý? Pich-

neš, a vyfučí. To je všetko."

Treloar sa absurdne nevedel odtrhnúť od tejto predstavy, ani keď mu hrot Berijovej tenkej dlhej dýky prenikol do srdca. Z hrdla sa mu vydral dlhý vzdych. Cítil, že mu z pľúc uniká vzduch. Ležal na chodníku a videl, ako po Wisconsin Avenue kráčajú ľudia. Berija zišiel z chodníka. Treloar sa zrejme pokúsil vykriknut, lebo Berija sa obrátil a pozrel naňho. Keď zavrel oči, zavreli sa aj dvere čierneho lincolna.

Doktor Dylan Reed pustil Adama Treloara z hlavy, len čo sa za ním zavreli dvere. Všetko zariadil sám, takže vedel, aký osud postihne nešťastného vedca. Keď sa vrátil do kuchyne, čakali tam naňho doktor Kari Bauer a generál Richardson - tentoraz bol v civile.

V ruke držal mobilný telefón. „Práve som hovoril s Berijom. Je po všetkom."

„Takže sa môžeme pustiť do roboty," odvetil Reed.

Pozrel na Bauera, ktorý už vybral termosku z mrazničky a otváral ju na kuchynskej linke. Pri nohách mal ľahkú titánovú schránku veľkú ako pikniková prenosná chladnička.

„Určite to chceš urobiť tu, Kari?"

Bauer dokončil otváranie termosky, až potom odpovedal:

„Otvor, prosím ťa, schránku, Dylan."

Reed si kvokol a potiahol rukoväť. Schránka sa s tlmeným zasýčaním otvorila.

Vnútri bolo prekvapujúco málo priestoru, ale Reeda to ne-
prekvapilo, lebo schránka bola len o niečo väčšou verziou termosky, ktorú priniesli z Ruska. Hrubé steny boli vyplnené kapsulami s tekutým dusíkom, ktoré mohli po úplnej aktivácii udržať vo vnútornej dutine stálu teplotu mínus dvesto stupňov Celzia. Schránka vyvinutá formou Bauer-Zermatt, A. G., bola štandardným prostriedkom na prepravu toxických kultúr.

Pomocou hrubých rukavíc so špeciálnou podšívkou Bauer vybral vnútornú komoru, v ktorej spočívali ampulky. Keď na ne pozrel, pripomínali mu miniatúrne riadené strely, zoradené a pripravené na odpálenie. Ibaže kým sa zmenia protokoly, nadobudnú oveľa ničivejší účinok, než akákoľvek jadrová zbraň v americkom arzenáli.

Hoci sa Bauer zaoberal vírusmi už vyše štyridsať rokov, nikdy nezabúdal na to, s čím má do činenia. Ubezpečil sa, že má dokonale pokojné ruky a že na pulte ani v okolí jeho nôh nie je nijaká vlhkosť, až potom ampulky pomaly položil do špeciálnej dutiny v schránke. Keď zavrel veko, natukal na malej alfanumerickej klávesnici uzamykaciu kombináciu a nastavil teplotu.

Keď skončil, zdvihol hlavu a povedal: „Páni, hodiny bežia."

Všetky domy radovej zástavby na Volta Plače mali spoločnú istú črtu: malú garáž v zadnej záhrade, ktorej dvere sa otvárali do úzkej bočnej uličky. Reed s Richardsonom odniesli schránku do garáže a naložili ju do batožinového priestoru veľkého kombi značky Volvo. Bauer sa ešte chvíľu zdržal. Chcel skontrolovať, či v dome ani v jeho okolí nezostalo nič, čo by niekoho z trojice mohlo spájať s týmto miestom. Odtlačky prstov a vlákna z odevov ho netrápili. Vedel, že o niekoľko minút sa tu zjaví špeciálna čistiaca skupina NSA a celý interiér poumýva, prípadne povysáva. NSA udržiavala vo washingtonskej oblasti niekoľko takýchto bezpečných domov. Pre upratovačov to bola len ďalšia zastávka, ktorú mali na zozname.

Keď Bauer vchádzal do garáže, začul kvílenie sirén, blížiacich sa od Wisconsin Avenue.

„Zdá sa, že Adam Treloar čo nevidieť zahrá svoju poslednú úlohu," zamrmľal, keď všetci traja nasadali do auta.

„Škoda, že si nebude môcť prečítať recenzie," utrúsil Reed a vycúval s autom na ulicu.

Kapitola 17

Peter Howell stál na vrchole širokého schodiska, vedúceho ku Gallerii Regionale na Via Alloro. Najprestížnejšia sicílska ga-

léria sa pýšila dielami Antonella da Messinu, ako aj nádhernou freskou z pätnásteho storočia Triumf Smrti od Lauranu. Tá sa Howellovi páčila najväčšmi.

Zastal trochu bokom od turistov, ktorí sa trúsili oboma smermi po širokom schodišti. Keď sa ubezpečil, že v nikom nevyvoláva neprímeraný záujem, vybral bezpečný telefón a zavolať na číslo, ktoré dostal od Jona Smitha.

„Jon? Tu Peter. Musíme sa pohovárať.“

Sedemtisícdeväťsto kilometrov odtiaľ, Smith odbočil s autom na ľavú krajnicu cesty číslo 77 a zastavil.

„Môžeš hovoriť, Peter.“

Howell ďalej pozorne sledoval ľudí, pohybujúcich sa okolo galérie, a pritom opisoval Smithovi stretnutie s pašerákom

Francom Grimaldim i následný pokus o jeho zabitie, pri ktorom si zmeral sily s hlavným seržantom Travisom Nicholom a jeho spolubojovníkom Patrickom Drakom.

„Si si istý, že to boli americkí vojaci?“ opýtal sa Smith.

„Absolútne,“ odvetil Howell. „Sledoval som, čo sa bude diať na pošte. K schránke prišiel akýsi americký dôstojník, no nemal som šancu zadržať ho. A na vašu základňu pri Palerme len tak ľahko nepreniknem.“ Howell sa odmlčal. „Na čo sa to tí vaši vojačikovia hrajú, Jon?“

„Ver mi, že by som to rád vedel aj ja.“

To, že sa do hry zrazu zamiešala americká armáda a že vojaci dostali úlohu niekoho zabiť, dodávalo nový rozmer už aj tak zložitej rovnici s mnohými neznámymi, ktorú bolo treba čo najskôr vyriešiť.

„Ak ťa Nichols a jeho partner chceli zabiť, musí existovať niekto, kto im za to dobre zaplatil,“ uzavrel svoje úvahy Smith.

„Presne to isté som si pomyslel aj ja,“ odvetil Howell.

„Máš nejaký nápad, ako odhaliť človeka, ktorý v tom má prsty?“

„Vlastne áno,“ pripustil Howell a začal vysvetľovať bližšie podrobnosti.

O desať minút sa Smith pohol ďalej po ceste číslo 77. Pri vjazde do Camp Davidu sa k nemu pripojil vojenský sprievod, ktorý ho odprevadil k Ružovému púčku - chate pre hostí, ktorú od prezidentovej Osiky delila najmenšia vzdialenosť. V nej našiel Kleina, ako sedí pred kamenným kozubom a s niekým telefonuje.

Keď zbadal Smitha, naznačil mu, aby si sadol, dokončil kusý rozhovor a obrátil sa k nemu.

„To bol Kirov. Jeho ľudia vypočúvajú všetkých v Bioapparate a usilujú sa spätne odhaliť Jardeniho kontakty. Zatiaľ nemali šťastie. Zdá sa, že Jardeni sa riadne izoloval, sviniať jeden. Nemíňal viac peňazí, než zarobil, ani sa nechvastal, ako si za krátko bude užívať na západe. Nik si nespomínal, že by ho niekedy videl s nejakými cudzincami. Kirov kontroluje jeho telefonáty a poštu, ale veľa si od toho nesľubujem.“

„Takže nech sa k Jardenimu dostal ktokolvek, urobil to veľmi opatrne,“ povedal zamyslene Smith. „Ubezpečili sa, že je to správny človek na takú úlohu: nemá rodinu, nie je skorumpovaný a vie držať jazyk za zubami.“

„To si myslím aj ja.“

„A čo ešte zistil Kirov?“

„Nič. A je si toho vedomý.“ Klein odfrkol. „Veľmi sa usiloval, aby predou mnou nedal najavo, ako sa mu uľavilo, že je to teraz náš problém. Ani sa mu nečudujem.“

„Lenže vírus, ktorý tvorí jadro problému, pochádza z Ruska. Ak sa to rozchýri...“

„Nerozchýri sa to.“ Klein pozrel na hodinky. „Prezident čaká, že sa mu ozvem o pätnásť minút. Čo ste zistili?“

Smith začal rýchlo a stručne vysvetľovať situáciu. Zrekapituloval všetko, čo sa odohralo v Rusku, a zmienil sa o naháňačke za Treloarom na DuUesovom letisku. Keď spomenul, ako sa do prípadu zaplietli aj dvaja americkí vojaci, Klein prekvapene nadvihol obovy. Nakoniec Smith navrhol, čo by mali urobiť.

Klein sa nad jeho slovami zamyslel. „Vcelku sa mi to páči," povedal, „ale dve veci nebude ľahké presadiť."

„Obávam sa, že nemáme na výber, pane."

Kým Klein stihol odpovedať, sekretárka mu prepojila ďalší hovor. Započúval sa a Smithovi neuniklo, ako mu vzrušene zažiarili oči.

Zakryl dlaňou mikrofón a povedal: „Polícia našla Treloara!"

Kým však Smith stihol zareagovať, vzrušenie vystriedalo sklamanie.

„Ste si tým istý?" opýtal sa. A po chvíli: „Naozaj neexistujú nijakí svedkovia? Nikto nič nevidel?"

Ešte chvíľu počúval a potom dodal: „Nech mi okamžite od-faxujú do kancelárie správu detektívov a fotografie z miesta činu. A zrušte federálne pátranie."

Prudko položil slúchadlo na vidlicu.

„Treloar," precedil cez stisnuté zuby. „Washingtonskí policajti ho našli na Volta Place neďaleko Wisconsin Avenue mŕtveho, s bodnou ranou v hrudi."

Smith zatvoril oči a predstavil si vystrašeného plešivca so smiešne vypúlenými očami.

„Sú si istí, že je to on?"

„Našli uňho pas aj iné doklady. Je to on. Nieкто sa dostal do jeho tesnej blízkosti a prepíchnol ho. Policajti si myslia, že to bola tenká dlhá dýka. Zabodli mu ju rovno do srdca. Predpokladajú, že šlo o ozbrojenú lúpež."

„Ozbrojená lúpež... našli pri tele aj nejakú batožinu, napríklad takú menšiu cestovnú tašku?"

„Nič pri sebe nemal."

„A určite to bola lúpež?"

„Nenašli uňho nijakú hotovosť ani kreditné karty."

„Ale pas aj náprsnú tašku našli. Útočník ich tam nechal neschvál, aby ho hneď identifikovali." Smith pokrútil hlavou.

„Berija. Ľudia, ktorí využili Treloara, pochopili, že sa stal najslabším ohnivkom v reťazi. A tak Berijovi prikázali, aby ho zlikvidoval."

„Kto by mali byť tí ľudia?"

„To neviem, pane, ale očividne dosiahli, čo chceli. Získali vírus kiahní. Takže Treloara sa mohli zbaviť."

„Vravíte, že Berija..."

„Práve preto odišiel do Sankt Peterburgu a prenikol do toho lietadla Finnairu. Neutekal. Mal sem prísť zlikvidovať oslabené ohnivko."

„To predsa mohol urobiť hocikto."

„Myslíte zabiť Treloara? Áno. Ale nebolo lepšie využiť človeka, o ktorom síce vieme, ale ktorý nemá v tunajších policajných databázach nijaký záznam? Máme jeho opis, ale chýbajú nám odtlačky prstov a nepoznáme ani jeho pohyby či zvyklosti. Berija sa im dokonale hodil, lebo pre nás je to anonymný tieň."

„Takže odovzdanie zásielky prebehlo na šeremeteve."

Smith prikývol. „Termosku s vírusom mal pri sebe po celý čas Treloar." Odmlčal sa. „A ja som sedel ani nie desať metrov od neho!"

Klein naňho pozrel a zdvihol slúchadlo. „Prezidenta ne-môžeme nechať čakať."

Smitha prekvapilo, keď zbadal hlavu štátu v neformálnom odeve a prostredí. Keď ho Klein predstavil, Castilla sa ozval: „Už som o vás počul veľa dobrého, plukovník Smith."

„Ďakujem, pán prezident."

„Takže ako momentálne vyzerá situácia?"

Klein mu poreferoval o vražde Adama Treloara i o tom, ako tento zločin zapadal do celkového obrazu.

„Treloar..." povedal zamyslene prezident. „Viete ho nejako využiť na odhalenie ďalších účastníkov toho sprisahania?"

„Verte mi, pane, že si jeho život zoberieme pod drobnohľad," odvetil Klein. „Ale nesľubujem si od toho bohviečo. Ľudia, s ktorými máme do činenia, si svojich spojencov vyberajú veľmi starostlivo. Ten Rus, Jardeni, neposkytol nijaké stopy,

ktoré by mohli viesť k odhaleniu jeho klientov. A to isté platí o Treloarovi."

„Vráťme sa k tým, ako hovoríte, klientom. Veríte, že by to mohli byť cudzí štátni príslušníci? Napríklad niekto ako Usáma bin Ladin?"

„Nevidím v tom rukopis Usámu bin Ladina, pán prezident."

Klein pozrel na Smitha. „Skutočnosť, že konšpirátori rozhodli siete tak naširoko - od Ruska až po NASA v Houstone - naznačuje, že majú všetko veľmi dobre premyslené. Patria k nim ľudia, ktorí dobre vedia, ako operujú naše i ruské služby, kde si ukladáme cennosti a ako si ich chránime."

„Naznačujete, že tú krádež v Rusku mohol naplánovať niekto tunajší?"

„Kiahne sa dostali sem, pán prezident. Človek, ktorý ich ukradol, aj ten, ktorý ich sem doniesol, sú mŕtvi. Oba zmreli rukou vraha, ktorý bol až donedávna na západe vcelku neznámy. Tito ľudia nemajú nič spoločné s Arabmi. Navyše materiál, s ktorým máme do činenia, je sám osebe smrteľne nebezpečný a jeho prekonfigurovanie na biologickú zbraň si vyžaduje najmodernejšie laboratórne zariadenia. A nie v poslednom rade je tu fakt, že do celej veci sú, aj keď možno len okrajovo, zapletení príslušníci americkej armády."

„Príslušníci americkej armády?" zopakoval prekvapene prezident.

Klein sa obrátil k Smithovi a ten hlavne štátu stručne zrekapituloval udalosti, ktoré sa odohrali v Palerme.

„Chcem preskúmať minulosť tých dvoch vojakov, pán prezident," ozval sa Klein a po chvíli mlčania dodal: „Takže odpoveď na vašu otázku znie: áno, je dosť pravdepodobné, že celý ten cirkus diriguje niekto odtiaľto."

Prezidentovi chvíľu trvalo, kým strávil túto nepríjemnú myšlienku.

„To je obľudné," zašepkal. „Neskutočne obľudné. Ak by sme zistili, prečo ukradli ten vírus, pán Klein, nenapovedalo by nám to, čo s ním zamýšľajú urobiť, alebo dokonca o koho ide?" Kleinov tón prezrádzal, aký je z celej situácie frustrovaný. „Napovedalo, pán prezident. Ale ani na to preto nie je ľahké nájsť odpoveď."

„Nože si všetko ešte raz ujasnime. Existuje potenciálny zdroj smrtonosnej epidémie, ktorý sa nachádza niekde vo Washingtone alebo jeho blízkom okolí. Navyše sa tu voľne pohybuje medzinárodný zabijak..."

„Pán prezident," ozval sa Smith, „možno práve ten zabijak je našou najväčšou nádejou."

„Mohli by ste sa vyjadriť presnejšie, plukovník Smith?"

„Sprisahanci odstránili dvoch ľudí, ktorým hrozilo odhalenie. Priviezli si sem na to špeciálneho vraha. Myslím, že si ho tu zatiaľ ponechajú pre prípad, že by sa vyskytla ešte nejaká ďalšia špinavá robota."

„A čo z toho podľa vás vyplýva?"

„Berija je posledné ohnivko, ktoré nás spája so sprisahancami, pán prezident. Ak ho nájdeme a podarí sa nám ho dostať živého, mohol by nám naznačiť dosť na to, aby sme sa vedeli zamerať správnym smerom."

„Myslíte, že pátranie po tomto vrahovi by mohlo vyvolať nežiadúcu publicitu? A to by ho mohlo odstrašiť?"

„To by mohlo, pane," ozval sa Klein, „keby v náš prospech nehrala jedna okolnosť. Berija chladnokrvne zavraždil človeka na ulici nášho hlavného mesta. Už to nie je len terorista, ale aj obyčajný vrah. Ak ho spojíme s tou vraždou, pôjdu po ňom všetky policajné a štátne orgány v piatich štátoch."

„No práve! Nezaženie ho to len hlbšie do podzemia?"

„Nemyslím, pane. Berija a ľudia, ktorí ho ovládajú, si budú myslieť, že vedia presne, aké zložky po ňom začnú pátrať. Nebude pre nich problém skryť ho pred políciou a budú sa cítiť v bezpečí, lebo si začnú namýšľať, že presne odhadnú každý ďalší krok vyšetrovateľov."

Navyše, ak by sme začali po ňom pátrať utajene a konšpirá-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
tori by nemali ako odhadnúť, aké ďalšie kroky chystáme, mohol by v nich prevážiť
dojem, že riziko Berijovho dopadnutia je neúmerne vysoké v porovnaní s jeho
užitočnosťou," dodal Smith. „V takom prípade by ho čakal rovnaký osud ako
Jardeniho a Treloara."

„Niečo na tom je," uznal prezident. „Predpokladám, že po-
kiaľ ide o Beriju, máte nejaký plán?"

„Mám, pane," odvetil pokojne Smith a začal ho vysvetľovať.

Inšpektor Marco Dionetti z benátskej Questury opatrne vystú-
pil z policajného člna na mólo pred svojím palácom. Odsalu-
toval strážnikovi a chvíľu sledoval pohľadom odchádzajúci čln,
ktorý sa zakrátko stratil medzi množstvom ďalších plavidiel,
vysvietených od provy až po kormu.

Pri bráne deaktivoval poplašný systém a vošiel dnu. Kuchár-
ka aj slúžka boli staré ženy. Slúžili v jeho domácnosti od ne-
pamäti. Ani jedna by si neporadila s vlamačom, a keďže palác
obsahoval dosť pokladov na expozíciu menšieho múzea, musel
sa postarať o jeho bezpečnosť inak.

Dionetti si zobral poštu, ktorá naňho čakala vo foyeri. Vo-
šiel so salóna, usadil sa v pohodlnej klubovke a rozrezal noží-
kom na papier list z banky Offenbach v Zúrichu. Odchlipol si
aperitív, odhryzol z čiernej olivy a začal kontrolovať výpis
z bankového účtu. Američania mali mnoho necností, ale s plat-
bami nikdy nemeškali.

Marco Dionetti sa nezatažoval celkovým pozadím prípadu.

Nezáležalo mu na tom, prečo bratia Roccovci museli zabíjať,
ani prečo mali za svoj čin zaplatiť vlastným životom. Pravda,
trocha ho škvelo svedomie, keď zapredal Petra Howella. Ale
Howell odcestoval na Sicíliu a už o ňom nikdy nebude počuť.

A dedičstvo Dionettiovcov bude zatiaľ, vďaka americkým do-
lárom, rozkvitať.

Po osviežujúcej sprche si odniesol táčnu s jedlom na veľký
stôl, okolo ktorého sa zmestilo tridsať ľudí. Večeral však sám.
Keď mu priniesli kávu a dezert, prepustil služobníctvo. Obe
stareny sa utiahli do svojich bytov na štvrtom poschodí. Dio-
netti, ponorený do myšlienok, jedol jahody poliate cointreau
a uvažoval, akú luxusnú dovolenku si bude môcť dovoliť vďaka
americkej štedrosti.

„Dobrý večer, Marco."

Inšpektorovi takmer zabehol posledný hit. Neveriacky sle-
dovál, ako Peter Howell vchádza do miestnosti. Kráčať pokoj-
ne, ako keby ho on sám pozval, a sadol si za druhý koniec dl-
hého stola.

Dionetti vybral z vrecka na smokingu berettu a zacieliť ňou
cez šesťmetrovú starobylú čerešňu.

„Čo tu robíš?" opýtal sa chriplavo.

„Prečo ťa to tak prekvapuje, Marco? Nazdával si sa, že som
už mŕtvy? Vari ti niečo také povedali?"

Dionetti otváral a zase zatváral ústa ako ryba na suchu. „Ne-
viem, o čom hovoríš!"

„Tak prečo si na mňa vytiahol pištoľ?"

Howell veľmi opatrne otvoril dlaň a položil na stôl malú
fľaštičku.

„Chutila ti večera, Marco? Risotto di mare voňalo vynikajú-
co. A čo tie jahody - boli lahodné?"

Dionetti pozrel na fľaštičku, potom na zopár zvyšných ja-
hód na dne misky. Usiloval sa zahnať temné myšlienky, ktoré
sa mu vyrojili v hlave.

„Zišlo ti na um, že sa mi nejako podarilo otráviť ti večeru,
Marco? Napokon, dostal som sa cez tvoje poplašné zariadenie.
Služobníctvo nemalo ani potuchy, že v dome je ešte niekto ďal-
ší. Nuž čo? Bolo by také ťažké nakvapkať ti do dezertu zopár
kvapiek atropínu?"

Keď Dionettimu začalo dochádzať, čo mu Howell hovorí,
pištoľ sa mu v ruke zachvela. Atropín bol jed organického pô-
vodu bez chuti a zápachu, ktorý obsahovali všetky rastliny
čelade belladonna. Útočil na centrálny nervový systém a ne-
milosrdne zabíjal. Dionetti sa zúfalo usiloval spomenúť si, ako

rýchlo začína atropín pôsobiť.

„Človek tvojej výšky a hmotnosti vydrží pri množstve, ktoré som použil, štyri až päť minút," informoval ho Howell. Zafúkal na fľaštičku stojacu na stole. „Ale tu je protijed."

„Pietro, musíš pochopiť..."

„Čo? Že si ma zradil, Marco?" prerušil ho ostro Howell.

„Naozaj, viac pochopiť nepotrebujem. Keby si nemal niečo, čo potrebujem, už by si nežil."

„Ale ja ťa môžem z fláku zastreliť!" zasyčal Dionetti.

Howell nespokojne pokrútil hlavou. „Šiel si sa predsa osprchovať, už si zabudol? Pištoľ si nechal v puzdre na polici v kúpeľni. Vybral som z nej náboje, Marco. Ak mi neveríš, skús vystreliť." Dionetti potiahol kohútik. Počul len sfúknutie. Pripomenulo mu zvuk klinca, zabíjaného do jeho rakvy.

„Pietro, prisahám..."

Howell zdvihol ruku. „Tvoj čas je vzácny, Marco. Viem, že Roccovcov zabili tí americkí vojaci. Pomáhal si im?"

Dionetti si oblizol pery. „Povedal som im, ako sa odtiaľ Roccovci chceli vytradiť."

„A to si sa dozvedel od koho?"

„Inštrukcie som dostal telefónom. Hlas bol elektronicky pozmenený. Mal som najprv pomôcť Roccovcovi a potom tým vojakom."

„A mne."

Dionetti zúrivo pokýval hlavou. „A tebe," zamrmľal.

V ústach mu vyschlo. Hlas znel, ako keby prichádzal z veľkej diaľky. Cítil, ako mu srdce búši o rebrá.

„Pietro, prosím! Ten protijed..."

„Kto ti plati, Marco?" opýtal sa potichu Howell.

Pýtať sa Dionettiho na Američanov by bola strata času.

Tí ľudia by pred ním nikdy neodhalili svoju totožnosť.

Najlepšou metódou bolo sledovať tok peňazí zašpinených krvou.

Howell zatúkal fľaštičkou na stôl. „Marco..."

„Herr Weizsel... z banky Offenbach v Zürichu. Preboha,

Pietro, daj mi už konečne ten protijed!"

Howell mu po stole poslal mobilný telefón. „Zavolaj mu.

Som si istý, že taký dôležitý klient ako ty má jeho súkromné číslo. A postaraj sa, aby som počul prístupové kódy."

Dionetti trasúcou sa rukou zdvihol mobil a naťukal číslo.

Kým čakal na spojenie, neodtrhol oči od fľaštičky.

„Pietro, prosím!"

„Všetko má svoj čas, Marco. Všetko má svoj čas."

Kapitola 18

LearJet dosadol na pristávaciu dráhu letiska Koná na veľkom ostrove krátko pred zotmením havajského času. Pod Baueroým dohľadom traja technici vyložili schránku s vírusom a naložili ju do čakajúceho vojenského terénneho vozidla. Cesta do areálu firmy Bauer-Zermatt trvala štyridsaťpäť minút. Pretože komplex bol kedysi armádnym strediskom medicínskeho výskumu, vyhovoval istým konštrukčným požiadavkám, aby sa zamedzil prístup do zariadenia prípadným narušiteľom a znemožnil únik smrtonosných vírusov medzi obyvateľstvo ostrova. V oblasti preto najprv vyhlúbili obrovskú jamu medzi pobrežným útesom a lávovými polami a odizolovali ju od okolia tisícami kubíkov betónu. V tejto betónovej kolíske potom postavili niekoľkokoposchodovú, dokonale uzavretú škafuľu, rozdelenú do troch úrovní alebo zón. Najhlbšia bola vyhradená pre laboratória, v ktorých uchovávali tie najnebezpečnejšie vírusy. Keď celé zariadenie prevzal Bauer, našiel tam už prakticky všetko podstatné, čo potreboval. Po jednom roku a investovaní sto miliónov dolárov dokončili nutnú modernizáciu a výskum sa mohol rozbehnúť.

Len čo sa za veľkým vojenským tereniakom bezpečne zavreli masívne dvere garáže, schránku preložili na mechanizovaný vozík, ktorý ju odviezol k čakajúcemu výťahu. O tri po-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

dlažia nižšie Bauera privítal Klaus Jaunich, šéf starostlivo vybraného výskumného tímu. Jaunich a jeho šesťčlenná skupina sem prešla z zúrišského ústredia spoločnosti výlučne kvôli prácam na víruse pravých kiahní. Všetci robili pre Bauera už celé roky, ale terajšia spolupráca im vyniesla sumy, o akých sa im predtým nesnívalo ani v najbláznivejších snoch. A všetci vedia, že poznám tajomstvá, ktoré by im mohli okamžite zlomiť väz, pomyslel si Bauer a usmial sa na Jaunicha.

„Som rád, že vás vidím, Klaus.“

„Potešenie je na mojej strane, herr Direktor.“

Jaunich bol muž mnohých kontrastov. Veľký chlap pred šesťdesiatkou pripomínal mohutného medveďa, no hlas mal nezvyčajne tichý. Bradatou širokou drsnou tvárou pripomínal drevorubača, no tento dojem sa stratil, len čo odhalil v úsmeve rad drobných, takmer detských zubov.

Jaunich ukázal na dvoch čakajúcich kolegov. V oranžových biologických ochranných kombinézach vyzerali ako astronauti. Zobrali schránku z vozíka a držiak ju medzi sebou zamierili do prvej zo štyroch dekontaminačných komôr, cez ktoré sa vchádzalo do samého laboratória.

„Chcete sledovať procedúru, herr Direktor?“ opýtal sa Jaunich.

„Prirodzene.“

Jaunich vykročil prvý k zasklenému mezanínu, poskytujúcemu výhľad nielen na dekontaminačné komory, ale aj na laboratórium za nimi. Z tohto vyvýšeného pozorovacieho miesta Bauer sledoval, ako prepravný tím prechádza z jednej komory do druhej. Pretože dekontaminačnej procedúre sa pracovníci podrobovali len pri odchode z laboratória, vojsť doň im trvalo sotva dve minúty.

V laboratóriu tím otvoril schránku. Bauer sa naklonil dopredu a prehovoril do mikrofónu.

„Pri manipulácii s ampulkami buďte veľmi obozretní,“ pripomenul obom mužom.

„Ja, herr Direktor,“ zaznela kovová odpoveď z reproduktorov.

Keď dvojica vložila ruky do oblaku výparov z tekutého dusíka v schránke a pomaly vyberala komoru, ktorá ako bubienok revolvera ukrývala ampulky, Bauer zmeravel. Vzadu sa otvorili dvere na mraziacom boxe, ktorý sa veľmi nelíšil od „automatu na kolu“ v Bioaparate.

„Nemáme veľa času,“ zamrmľal Bauer. „Zvyšok tímu je pripravený?“

„Viac ako pripravený,“ ubezpečil ho Jaunich. „Celý proces dokončíme do ôsmich hodín.“

„Procedúru začnite bezo mňa,“ pokračoval Bauer. „Ja teraz odídem a pridám sa k vám, až keď sa pustíte do posledného štádia rekombinačného procesu.“

Jaunich prikývol. Bauer očividne chcel byť od začiatku pri tom, čo sa nakoniec bude pokladať za ďalší významný míľnik v dejinách biochemického inžinierstva. Ale okolnosti, za akých sa sem dostala vzorka - nech už boli akékoľvek - očividne zanechali na starom vedcovi stopy hlbokého vyčerpania.

Kým sa odváži vstúpiť do napätej atmosféry laboratória, potrebuje si oddýchnuť.

„Ubezpečujem vás, že každé štádium procedúry starostlivo zaznamenáme na videopásku, herr Direktor.“

„Tak to má byť,“ povedal spokojne Bauer. „Čo tu dnes dosiahneme, to sa ešte nikdy nikomu nepodarilo. Rusi to v Bioaparate urobiť nemohli. Američania sú priveľmi roztrasení, než aby sa o to čo len pokúsili. Uvažuj, Klaus: budú to prvé kroky v genetickej modifikácii jednej z najväčších metiel ľudstva, začiatok transformácie, ktorá urobí zo všetkých vakcín bezcenné vodičky! A výsledok? Dokonalá zbraň.“

„Pred ktorou bude len jediná ochrana,“ dokončil Jaunich.

„Striktná karanténa.“

Bauerovi vzrušene zasvietili oči v predtuche budúcnosti.

„Presne! Keďže nebude existovať nijaká známa protilátka, kaž-

dá krajina, v ktorej sa rozšíri táto nákaza, bude musieť okamžite uzavrieť svoje hranice. Zoberme si napríklad Irak. Bagdad ignoruje naše varovania. Prijmeme rozhodnutie zasadiť preventívny úder. Našu malú princeznú rozptýlime do zásob vody alebo potravín. Ľudia sa nakazia chorobou a počet mŕtvych začne rýchlo narastať podľa exponenciálnej krivky. Populácia sa zúfalo pokúsi o útek, ale hranice budú uzavreté. Nakonca aj tých, ktorí sa pokúsia ujsť cez hory, dosiahnu a zabijú."

Bauer rozprestrel dlane ako kúzelník vypúšťajúci holubicu. „Puf! a kým sa nazdáme, náš nepriateľ prestane existovať. Nebude môcť dlhšie vzdorovať, lebo už nebude mať nijakú armádu. Neodolá, lebo jeho infraštruktúry skolabujú. Diktátor sa neudrží pri moci, lebo zvyšok národa, ktorý prežije, sa obráti proti nemu. Jedinou možnosťou, ktorá mu zostane, bude bezpodmienečná kapitulácia."

„Alebo nás začne prosieť, aby sme mu dodali vakcínu," poznamenal Jaunich.

„A táto prosba sa minie účinkom, lebo nijaká vakcína neexistuje." Bauer vychutnával tento okamih. „Alebo im to aspoň budeme tvrdiť." Usmial sa. „No, poďme pekne po poriadku, najprv treba pripraviť vzorku na rekombináciu. O protilátke môžeme rozmýšľať, až keď všetko prebehne podľa našich predstáv."

Položil ruku Jaunichovi na plece. „Ponechávam ďalší postup vo vašich viac ako schopných rukách. Uvidíme sa o pár hodín."

O niekoľko časových zón ďalej na východ, v Houstone, zastala Megan Olsonová so svojím červeným mustangom na parkovisku NASA, na jednom z miest vyhradených pre účastníkov pripravovaného letu. Zamkla auto a rýchlo zamierila k administratívnej budove. Odkaz od Dylana Reeda ju vyrušil uprostred obeda so vzhľadným, ale trochu nudným leteckým inžinierom. Posledné slovo, ktoré prerolovalo v jej pageri, bolo SÚRNE. Megan prešla okolo stanovišťa strážnej služby a nastúpila do výťahu, ktorý ju rýchlo vyviezol na piate poschodie. Hoci bola celá budova dobre osvetlená, na chodbách panovalo priam prízračné ticho. Dvere na Reedovej pracovni zostali pootvorené a na chodbu spoza nich prenikal úzky pás svetla. Megan zaklopala a vošla.

Kancelária bola rozdelená na pracovňu a konferenčný priestor, oveľa väčší, v ktorom dominoval dlhý oválny stôl. Megan zažmurkala. Za stolom sedel pilot raketoplánu Frank Stone

a veliteľ misie Bili Karol. Vedľa nich sedel riaditeľ letov Harry Landon a zástupca riaditeľa NASA Lorne Allenby. Obaja pôsobili unaveným dojmom, obleky mali pokrčené, akoby práve vystúpili z lietadla po dlhom lete. Megan si pomyslela, že možno naozaj práve odniekiaľ prileteli. Keďže misiu delilo od štartu necelých štyridsaťosem hodín, Allenby a Landon by mali byť na myse.

„Megan," oslovil ju Dylan Reed, „ďakujeme, že si prišla tak rýchlo. Myslím, že sa všetci poznáte."

Megan polohlasne pozdravila ostatných prítomných a vkľzla na stoličku vedľa pilota misie Franka Stona.

Reed si pomasíroval zátylok, oprel sa oboma predlaktami o stôl a obrátil sa k nej.

„Už si to počula?"

Megan pokrútila hlavou. „Nie. A čo vlastne?"

„Dnes popoludní zabili vo Washingtonu Adama Treloara."

Odmĺčal sa. „Čo sme tu drilovali, vyšlo nazmar."

„Panebože! Ako zomrel? Čo sa vlastne stalo?" „Polícia zatiaľ veľa nezistila, na mieste nezostali takmer nijaké stopy," odvetil Reed. „Adam sa práve vrátil z Ruska, navštevuje tam matkin hrob. Mal rezerváciu v hoteli, zrejme chcel prenocovať vo Washingtonu a ráno odletieť do Texasu. Šiel po akejsi ulici neďaleko Wisconsin Avenue - vraj to vôbec nie je nebezpečné miesto -, keď naňho zrazu zaútočil akýsi bastard."

Reed si zahrabol prstami do vlasov. „Čo bolo potom, môžeme sa len dohadovať. Nikto nič nevidel ani nepočul. Kým okolo konečne niekto prešiel a zavolať políciu, Adam zomrel." Reed pokrútil hlavou. „Je to hrozná tragédia."

„Dylan, všetci sme šokovaní tým, čo sa stalo," ozval sa námestník riaditeľa NASA

Lorne Allenby. „Ale musíme pokračovať v práci.“

Reed pokýval hlavou na znak súhlasu. Keď sa obrátil k Megan, pocítila, ako sa jej od vzrušenia rozbúchalo srdce.

„Ty si Treloarova náhradníčka. Vzhľadom na vývin situácie by si sa mala zúčastniť na misii ako jedna zo špecialistiek. Si na to pripravená, Megan?“

V ústach jej vyschlo od vzrušenia, no bola presvedčená, že jej slová zazneli dosť rázne a sebavedome. „To rozhodne som. Nie som rada, že som sa do posádky dostala takto – ale áno, som pripravená.“

„Nevieš, ako nám všetkým odľahlo, že súhlasíš so svojou účasťou,“ povedal Reed. Poobzeral sa okolo stola. „Má niekto otázky?“

Ozval sa Frank Stone, pilot misie. „Nemám otázku, len by sme mali každý povedať, či Megan dôverujeme. Ja som s ňou trénoval. Viem, že je pripravená.“

„Súhlasím,“ povedal veliteľ misie Bili Karol.

„Landon?“ opýtal sa Reed.

Riaditeľ letov sa pohniezdil na stoličke. „Čítal som záznamy o tréningu. Viem, že Megan tie experimenty, ktoré ste s Adamom pripravili, zvládne.“ Ukázal zdvihnutý palec.

„To rád počujem,“ ozval sa Allenby. „Rátači fazuliek v Kongrese sledujú každú misiu ako ostrieže. Navnádil som ich, keď som slúbil, čo všetko nám prinesú chystané experimenty, a teraz musím predviesť výsledky.“ Obrátil sa k Megan. „Prineste niečo, čo na nás všetkých vrhne priaznivé svetlo!“

Megan sa podarilo vylúdiť slabý úsmev. „Urobím, čo bude v mojich silách.“ Rozhliadla sa okolo stola. „A ďakujem vám všetkým za prejavenu dôveru.“

„Tak dobre,“ povedal Reed. „Na zajtra zvolám zvyšok tímu.“

Viem, že niektorí ste unavení po dlhom lete, takže navrhujem, aby sme to dnes zabalili a stretli sa znova zajtra pred odletom.“

Všetci začali vďačne pokývovať hlavami a miestnosť sa rýchlo vyprázdnila. Zostali v nej len Reed a Megan.

„Si šéf biomedicínskeho výskumného programu, Dylan,“

ozvala sa potichu. „Ty a Treloar ste k sebe mali dosť blízko.“

Ako sa budeš cítiť; keď miesto neho budem na palube ja?“

„Vlastne nemôžem povedať, že by som Adama poznal až tak dobre. Vieš, aký bol – málovravný, zväčša uzavretý do seba.“

Nebol to typ, aký po práci zájde s kolegami na pár pív alebo s nimi v sobotu hráva softbal. Ale bol súčasťou tímu – a dosť podstatnou. Bude mi chýbať...“ Odmlčal sa. „Pokiaľ ide o teba, lepšieho náhradníka by som si nemohol želať.“

Megan sa pokúšala ovládnuť svoje rozporuplné pocity.

Z jednej strany chcela čo najrýchlejšie zvládnuť všetky detaily, ktoré ju čakali pred misiou: prípravu na myse, zžitie sa s tímom a štartovacími postupmi. Vedela, že za normálnych okol-

ností bývala na celú posádku sedem dní pred štartom uvalená úplná karanténa, no v poslednom čase sa to nebralo tak prís-

ne. Napriek tomu ju čakala komplexná lekárska prehliadka, aby sa zistilo, či netrpí nejakou infekciou.

Súčasne sa však nemohla zbaviť myšlienok na čudáckeho

Treloara. Reed mal pravdu, Treloar bol vyložený samotár. To, že ho osobne nepoznala, jej pomáhalo aspoň čiastočne sa zmieriť s jeho smrťou. No aj tak ju striasalo pri predstave, ako zomrel.

„Si v poriadku?“ opýtal sa Reed.

„Ale hej. Len sa s tým všetkým potrebujem vyrovnáť.“

„Poď, odprevadím ťa k autu. Skús si poriadne pospať. Od zajtra budeš v jednom kole.“

Megan mala k dispozícii malý byt v obytnom dome, kde sa krátkodobo ubytúval personál NASA. Po nepokojnej noci, počas ktorej sa v spánku neustále prehadzovala, vstala dosť zavčasu a šla si zaplávať, zakiaľ v bazéne ešte nik nebol. Pri návrate zbadala, že jej na dvere niekto prilepil lístok s krátkym odkazom.

Keď sa spamätala z nečakaného prekvapenia, rýchlo sa obliekla a zišla dolu schodmi. Rezko vykročila a o niekoľko minút vošla do kaviarne, vzdialenej necelý blok od jej bytu. Vzhľadom na to, že bolo ešte dosť zavčasu, podnik bol takmer prázdny. Bez problémov ho hneď zbadala.

„Jon!“

Zdvihol sa z boxu v kúte. „Ahoj, Megan.“

„Bože, čo tu robíš?“ opýtala sa a vkĺzla na lavicu oproti nemu.

„Hneď ti to vysvetlím.“ Odmĺčal sa. „Počul som, že ťa zaradili do misie. Nech sú okolnosti akékoľvek, zaslúžiš si to.“

„Ďakujem. Samozrejme, bola by som radšej, keby sa to nestalo takto, ale...“

Prišla servírka a obaja si objednali raňajky.

„Škoda, že si nezavolať,“ povedala. „O pár hodín odchádzam na mys.“

„Viem.“

Pozorne sa naňho zahľadela. „Neprišiel si tak ďaleko len preto, aby si mi zablahoželať, však? Aj keď by som si to rada namýšľala.“

„Som tu pre to, čo sa stalo Treloarovi,“ odvetil Smith.

„Naozaj? Podľa médií sa prípadom zaoberá washingtonská kriminálka...“

„To je pravda. Ale Treloar bol hlavný lekár, dôležitý člen tímu NASA. Poslali ma sem, aby som zistil, či by nás niečo z jeho minulosti a aktivít neprivedlo k odpovedi na otázku, prečo ho zabili.“

Megan sa naňho zahľadela prižmúrenými očami. „Tomu nerozumiem.“

„Megan, počúvaj ma. Zaujala si v misii jeho miesto. Musela si s ním pracovať. Hocičo, čo mi o ňom povieš, by mi mohlo pomôcť.“

Odmĺčali sa, lebo prišla servírka s raňajkami. Pri predstave jedla prišlo Megan zrazu zle od žalúdka. Spamätala sa a začala si usporadúvať myšlienky.

„Predovšetkým, takmer na celý môj výcvik dozeral Dylan Reed. Titul hlavného lekára je svojím spôsobom zavádzajúci.“

Hlavný lekár tam hore nerozdáva tabletky aspirínu alebo náplasti. Zaoberá sa čisto výskumnými úlohami. Dylan, ako šéf biomedicínskeho výskumného programu, úzko spolupracoval so svojím hlavným lekárom Treloarom. Experimenty však vykonával zdvojene, teda aj so mnou – pre prípad, že by som musela zaujať Treloarovo miesto. Takže priamo s ním som nikdy nespolupracovala.“

„A čo osobná stránka? Nemal s niekým bližšie vzťahy? Nič sa o ňom nepovrávalo?“

„Bol to dosť samotársky typ, Jon. Nikdy som nepočula, že by šiel na rande s dievčaťom, a tým menej, že by s niekým vážne chodil. Spolupracovať s ním nebola nijaká slasť. Mal brilantný intelekt, ale inak bol celkom bezfarebný. Neprejavil nikdy ani len náznak humoru alebo akejkoľvek emócie. Ako keby sa tá časť jeho osobnosti, ktorá z neho robila geniálneho vedca, rozvinula na úkor všetkého ostatného.“ Odmĺčala sa. „Tvoje vyšetovanie neohrozí štart raketoplánu, alebo áno?“

Smith pokrútil hlavou. „Na to neexistuje nijaký dôvod.“

„Pozri, môžem ti nanajvýš vymenovať ľudí, ktorí pracovali priamo s Treloarom. Možno ti niečo budú schopní povedať oni.“

Smith si bol istý, že už všetky tie mená má, ba aj nejaké navýše. Polovicu noci strávil tým, že si prezeral záznamy o Adamovi Treloarovi, ktoré dostal od FBI, NSA a NASA. Napriek tomu však pozorne počúval, keď Megan menovala jednotlivých ľudí.

„Viac toho naozaj neviem,“ uzavrela tému.

„Dost na to, aby som mal hodnú chvíľu čo robiť. Ďakujem ti.“

Megan sa podarilo usmiať. „S prihliadnutím na to, aký si za neprázdný, nepredpokladám, že by som mala šancu pozvať

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
ta na štart, je to tak? Aj keď - vedela by som ti zohnať skvelé miesto..."
„Nevieš, ako rád by som sledoval váš odlet," odvetil Smith úprimne. „Ale možno sa uvidíme na Edwardse, keď pristane-te." Letecká základňa Edwards v Kalifornii bola najčastejším miestom pristátia raketoplánov.
Na chvíľu obaja zmlkli a potom sa Megan ozvala: „Musím už ísť."
Načíahal sa ponad stôl, zakryl jej ruku dlaňou a mocne jej ju stisol. „Vráť sa bezpečne domov."

Megan zamyslene vykročila nazad k svojmu bytu. Adam Treloar bol mŕtvy - zavraždili ho - a Jon Smith sa zrazu vynoril v Houstone. Obozretne sa vyhol odpovedi na otázku, kto ho tam poslal. Šikovne z nej vytiahol informácie, no on sám jej na oplátku nič neposkytol. Čo tu robí naozaj? Po kom ide a prečo? Mohla to zistiť len jediným spôsobom.

V byte vybrala digitálne kódovaný telefón a spojila sa s číslom, ktoré už dávno poznala naspamäť.

„Tu Klein."

„Tu Megan Olsonová."

„Megan... myslel som, že ste už na ceste k raketoplánu!"

„Odchádzam čo nevidieť, pane. Ale vyskytli sa okolnosti, o ktorých by ste, podľa mňa, mali vedieť."

Stručne mu zrekapitulovala svoj rozhovor s Jonom Smithom.

„Povedať, že bol vyhýbavý, je slabé slovo," uzavrela.

„Mám v tej veci niečo podniknúť?"

„Nie," odvetil rázne Klein. „Smith sa do záležitosti zamiešal pre svoje znalosti z USAMRIID."

„Tomu nerozumiem. Ako môže niečo, čím sa zaoberá

USAMRIID, súvisieť s Treloarovou smrťou?"

Klein zaváhal. „Počúvajte pozorne, Megan. V Rusku, v Bio-aparate, došlo k úniku nebezpečného materiálu." Počkal, kým sa Megan prekvapene nadýchla. „Ukradli vzorku istého vírusu. Adam Treloar bol v tom čase v Moskve. Rusi majú video-záznam, na ktorom je zachytený s kuriérom, ktorý prenášal ten materiál a približne v tom čase ho musel odovzdať nejakej ďalšej osobe. Sme si istí, že Treloar prepašoval pre niekoho vzorku vírusu sem, do Spojených štátov. Len čo to urobil, prestal byť užitočný a zavraždili ho."

„A čo sa stalo s tou vzorkou?"

„Stratila sa."

Megan zavrela oči. „Čo sem vlastne prepašoval?"

„Variolu."

„Panebože!"

„Počúvajte ma, Megan. Ste v centre diania. Podozrievali sme Treloara, že by nemusel byť celkom čistý. Teraz sa nám to potvrdilo. Otázka znie, či mal nejakých komplicov v programe NASA."

„Neviem," odvetila Megan. „Zdá sa mi to nemožné. Všetci tunajší ľudia sú oddaní svojej práci. Pokiaľ viem, nič podozrivé sa tu nedeje." Pokrútila hlavou. „Ale na druhej strane mi uniklo, že s Treloarom nie je čosi v poriadku, pravda?"

„To uniklo všetkým," odvetil Klein. „Pre to si nerobte nijaké výčitky. Dôležité je, aby sme našli tie kiahne. Záštita 1 vychádza z predpokladu, že sa nachádzajú niekde vo Washingtone alebo blízkom okolí. Nech ich má ktokoľvek, nebude ich chcieť nikam prevážať, ak to nebude absolútne nevyhnutné. Treloar si mohol vybrať priamy let z Londýna hocikam: do Chicaga, Miami, Los Angeles... Ale on si vybral Washington a to iste malo nejaký dôvod. Myslíme si, že vírus bude uskladnený tu."

„Ešte stále chcete, aby som letela raketoplánom?"

„Rozhodne áno. Ale kým vtáčik nevyletí z hniezda, nijako na seba nepriťahujte pozornosť. Ak zbadáte niečo podozrivé, okamžite mi zavolajte." Odmlčal sa. „A ešte niečo, Megan. Ak by sme už nemali príležitosť spolu hovoriť, želim vám veľa šťastia a bezpečný návrat domov."

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
Klein prerušil spojenie a Meganin telefón onemel. Veľmi ju lákalo opýtať sa Kleina, či aj Jon Smith pracuje pre záštitu 1, či práve toto nebol dôvod jeho vyhýbavého postoja. Ona aj Jon boli ľudia bez záväzkov, s minimálnym počtom vzťahov a zároveň špecialisti, ktorí sa osvedčili v krízových situáciách. Megan si spomenula na deň, keď sa v jej živote počas jednej z krátkych návštev Washingtonu z ničoho nič zjavil Klein a pokojne, len tak medzi rečou jej ponúkol účasť na čomsi zvláštnom a jedinečnom, čo by jej životu dodalo nový zmysel a smerovanie. Pamätala sa aj na to, ako jej povedal, že sa pravdepodobne nikdy nestretne s iným členom záštity 1. Jej užitočnosť spočíva v celosvetovej sieti kontaktov, ktorú si vybudovala, vo vzťahu k mužom a ženám, na ktorých sa môže obrátiť s prosbou o informáciu, láskavosť či prichýlenie. Klein by mi to nikdy neprezradil... A neprezradil by nič ani Janovi, ak by naozaj patrila k sieti. Ešte raz skontrolovala, či si nezabudla nič zabaliť. Pritom myslela na to, ako jej Klein i Jon zaželeli šťastný návrat. Ale ak Klein nezistí, kde ukrývajú ten vírus pravých kiahní, bude sa ešte vôbec mať kam vrátiť?

Kancelária bezpečnostnej služby NASA zaberá celú severovýchodnú časť prvého poschodia administratívnej budovy. Smith podal strážnemu svoj preukaz z Pentagónu a čakal, kým z neho načíta údaje do počítača. „Kde je váš veliaci dôstojník?“ opýtal sa Smith. „Lutujem, pane, ale práve sa striedajú zmeny. Plukovník Brewster odišiel z budovy a plukovník Reeves sa trocha oneskorí z dôvodov... hm, osobného charakteru.“ „Nemôžem čakať, kým sa tu ukáže. Pustite ma dnu!“ „Ale, pane...“ „Poručík, aká je úroveň môjho oprávnenia?“ „COSMIC, pane.“ „To značí, že mám prístup k všetkému v tomto zariadení až po výsledok vášho posledného testu zdatnosti. Je to tak?“ „Áno, pane!“ „Takže, keď sme si ujasnili toto, poviem vám, čo teraz urobíme. Vy zaznamenáte môj príchod v zhode s vašou vstupnou procedúrou. Nezmienite sa o mne pred nikým, okrem plukovníka Reevesa, a to až vtedy, keď sa s ním ocitnete osamote. Ak sa plukovník bude chcieť so mnou pohovárať, povedzte mu, že budem v tajnej spisovni.“ „Áno, pane. Môžu vám tamojší zamestnanci nejako pomôcť?“ „Povedzte im len, aby si ma nevšíмали. A teraz už nestrácajme čas, poručík.“ Kým sa za zvuku bzučiaka otvárali dvere z nepriestrelného skla, Smith si pomyslel, že jeho hra na drsníackeho plukovníka znova priniesla želaný efekt: strážny sa dal zastrašiť a jeho nadriadený, plukovník Reeves, bude nahnevaný a zvedavý, ale aj obozretný. Existoval dobrý dôvod, prečo nebolo pravdepodobné, že sa Reeves začne svojich nadriadených vypytovať na Smitha. Formálne mal Národný úrad pre letectvo a vesmír civilný program. Ale začiatkom sedemdesiatych rokov dvadsiateho storočia, keď NASA konečne dospela k záveru, aký raketoplán potrebuje a ako ho treba vypúšťať do vesmíru, zistila, že nemá inú alternatívu, než obrátiť sa na vojenské letectvo. A tak jej šéfovia podpísali zmluvu s diablom. Pentagón označil existenciu raketoplánu za „nevyhnutnú pre strategické zámery“, vďaka čomu NASA dostávala od letectva rakety na pevné palivo - Atlas a Titan, ktoré využívala ako prídavné pohonné jednotky pri štartoch misií. Navyše jej Pentagón poskytoval pravidelné finančné dotácie. Druhou stranou mince však bolo, že NASA sa ocitla vydaná na milosť a nemilosť vrtochom a zasahovaniu Pentagónu. Plukovník Reeves zaujímal v jej hierarchii pomerne vysoké postavenie, ale skutočnými pánmi boli majitelia preukazov kategórie COSMIC, vydávaných Pentagónom. Smith vykročil za poručíkom bludiskom chodieb, ktoré sa

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra skončilo pri ohňovzdorných dverách. Po natukaní kódov dôstojník otvoril dvere a odstúpil nabok, aby Smith mohol prejsť. V miestnosti bolo najmenej o desať stupňov menej ako na chodbách. Nebolo v nej počuť nič, iba tiché hučanie desiatich serverov. Patrili k najrýchlejším, aké kedy vyrobili. Cez sieť boli pripojené k skriniam mohutných diskových polí a k pécečkám, ktorými bolo vybavených niekoľko pracovných miest. Smith na sebe cítil pohľady zamestnancov tajnej spisovne, ale ich zvedavosť mala krátke trvanie. Strážny ho doviedol k pracovnej stanici, stojacej hodný kus bokom od ostatných. „Toto je miesto plukovníka Reevesa,“ vysvetlil službónajúci dôstojník. „Som si istý, že mu nebude prekážať, keď si tu niečo pozriete.“ „Ďakujem vám, poručík. Nemyslím, že sa tu zdržím dlho - za predpokladu, že ma nikto nebude vyrušovať.“ „Rozumiem, pane.“ Strážny podal Smithovi mobilný telefón. „Keď skončíte, pane, stačí natukáť tri, nula, deväť a hneď si po vás prídem.“ Smith sa usadil pred monitorom, zapol počítač a zasunul doň disketu, ktorú si priniesol. O niekoľko sekúnd prekonal všetky bezpečnostné bloky a získal prístup k celej sieti houstonskej NASA. Informácie o Adamovi Treloarovi, ktoré Smith získal z ostatných federálnych agentúr, boli len východiskovým bodom. Smith odcestoval do Houstonu, lebo chcel začať pátrať v Treloarovej minulosti priamo na mieste, kde žil a pracoval. Potreboval záznamy o interných i externých telefonátoch, e-mailoch a vôbec všetkom, čo zanechávalo nejaké elektronické stopy. Z nich azda zistí, ako Treloar žil, s kým komunikoval a s kým sa stretával, ako často, kde a na ako dlho. Ošúpe zradcov život ako koreň zeleru a bude hľadať každú anomáliu, zhodu okolností či vzorku správania, ktorá by mohla byť prvým ohniskom v reťazi, vedúcej k Treloarovým spoluspisahancom. Smith postláčal niekoľko klávesov a začal v bode, ktorý sa mu videl najlogickejší: kto všetko vedel, že Treloar bol v Rusku? Ukryté niekde v zhluku tenkých kremíkových čipov a optických vlákien sa mohli skrývať inštrukcie - a s nimi aj príslušné mená.

Keď Dylan Reed prišiel do svojej pracovne, nemohol nijako zistiť, že Smith už začal pátranie. Tak sa sústredil na množstvo úloh, ktoré sa mu od rána nahromadili na stole, že takmer prepočul tlmené pípnutie svojho počítača, ohlasujúce cudzí prístup. Mechanicky zadal sériu číslíc a v duchu sa neprestal zaoberať prvým pracovným stretnutím tohto dňa. Ale keď na

obrazovku vyskočili slová Adam Treloar, okamžite zbystril pozornosť.

Nieкто tu ňuchá!

Rýchlo zdvihol slúchadlo. O pár sekúnd počúval vysvetlenie službukonajúceho dôstojníka strážnej služby, ktorý mu vysvetľoval Smithovu prítomnosť v tajnej spisovni.

Reed sa s námahou ovládol. „Nie, to je v poriadku,“ povedal strážnemu. „Prosím, povedzte plukovníkovi Reevesovi, že ho žiadam, aby tohto návštevníka nik nevyrušoval!“

Tohto návštevníka? Votrelca!

Chvíľu mu trvalo, kým sa upokojil. Čo tu Smith, doparoma, robí? Z Washingtonu prišla správa, že polícia vyšetroje Treloarovu smrť ako obyčajné lúpežné prepadnutie, ktoré sa nešťastnou súhrou okolností skončilo smrťou obete. Ani v správach nevenovali prípadu mimoriadnu pozornosť, čo Reeda, Bauera a Richardsona len potešilo.

Reed udrel dlaňou do koženej písacej podložky na stole.

Prekliaty Smith! Spomenul si, aký vystrašený, takmer vydesený bol Treloar zo Smitha. A teraz pocítil ľadový dotyk prstov, ktoré predtým tancovali po Treloarovej chrbtici, na vlastnej koži.

Reed sa zhlboka nadýchol. Bauer mal pravdu, keď navrhoval, aby si poistil všetky súbory, ktoré sa nejako týkajú Treloara, pre prípad, že by sa o ne nieкто začal zaujímať.

A už je to tu...

Čím dlhšie o tom Reed uvažoval, tým menej zvláštne mu prichádzalo, že narušiteľom je práve Smith. Ten človek mal povest' húževnatého chlapíka a jeho húževnatosť menila poten-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
ciálne nebezpečenstvo na smrteľné. Reed počkal, kým sa celkom upokojí, a potom zavolať generálovi Richardsonovi do Pentagónu.

„Tu Reed. Pamätáš sa na ten potenciálny problém, o ktorom sme hovorili? Tak už sa zmenil na skutočný." Odmlčal sa a pokračoval: „Vysvetlím ti to, ale myslím, že na jednom sa už teraz zhodneme - musíme aktivovať núdzové riešenie."

Kapitola 19

Keď Jon Smith vyšiel z budovy letiska Ronalda Reagana, čakal naňho sedan Tajnej služby. Na pol ceste do Camp Davidu sa dočkal telefonátu, ktorý očakával.

„Peter, ako sa máš?"

„Som ešte v Benátkach. Mám pre teba zaujímavú správu."

Bez zachádzania do podrobností, týkajúcich sa výsluchu Dionettiho, Peter Howell povedal Smithovi o švajčiarskom spojení - o mužovi označovanom ako herr Weizsel z banky Offenhach v Zúrichu.

„Chcel by si, aby som sa pohováral s tým švajčiarskym škriatkom, Jon?"

„Radšej počkaj, kým sa ti znova neozvem. A čo Dionetti? Nebolo by dobré, keby teraz vyvolal poplach."

„Nič také neurobí," ubezpečil ho Howell. „Lieči sa z vážnej otravy jedlom a najmenej týždeň si ešte poleží v nemocnici."

Navyše vie, že mám všetky jeho finančné záznamy a môžem ho jediným telefonátom zničiť." Nepokladal za potrebné zachádzať do bližších podrobností. „Teda počkám, kým sa mi znova neozveš," povedal na záver. „Ak treba, dostanem sa do Zúrichu v priebehu dvoch hodín."

„Budem ťa informovať."

Vodič vyložil Smitha pri Ružovom púčiku, kde naňho čakal Klein.

„Som rád, že ste zasa tu, Jon."

„Áno, pane. Ďakujem. Niečo nové ohľadom kiahní?"

Klein pokrútil hlavou. „Ale pozrite sa na toto." Podal Smithovi zrolovaný hárok papiera.

Perokresba tváre mala niektoré Berijove črty, ale nebola dostatočne verná a celkom nevystihovala podobu nájomného vraha. Berija mal dosť všedné črty, čo je pre takýchto zabijakov veľká výhoda. Portrét znázorňoval muža, ktorým mohol byť takmer ktokoľvek. Bolo by číre, neuveriteľné šťastie, keby ho polícia na jeho základe odhalila. Klein dúfal, že Berijovi klienti si pomyslia presne to isté. Stačí niekoľko kozmetických úprav vzhľadu a bude v bezpečí. Potom budú aj naďalej veriť, že užitočnosť tohto človeka preváži nad jeho potenciálnymi nevýhodami.

Znova zroloval hárok a potľapkal si ním o dlaň. Pomyslel si, že Klein dosť veľa riskuje - tým, že neposkytol polícii verný obrázok Beriju, fakticky maril úsilie o jeho vypátranie. No na druhej strane to prinášalo čiastkovú výhodu. Keď portrét podzrivého začnú rozširovať policajnými kanálmi a Berijovi šéfovia ho uvidia, trochu ich to upokojí. S tým, že Treloarovu smrť budú vyšetrovať, museli tak či tak rátať. To, že nejaký náhodný svedok poskytol polícii približný opis, nevyvolá podzrenie. Smith si nemyslel, že podľahnú bezstarostnosti, ale dúfal, že zostanú uvoľnení a nebudú očakávať nijaké bezprostredné ohrozenie svojich dlhodobých plánov.

„Ako to šlo v Houstone?" opýtal sa Klein.

„Treloar si dával čertovský pozor," odvetil Smith. „Nech udržiaval akékoľvek kontakty, vedel dokonale zamiesť všetky stopy."

„Základnú úlohu ste však jednako splnili."

„Rozvíril som hladinu, pane. Nech Treloara riadil ktokoľvek, teraz už vie, že som tam ňuchal." Odmlčal sa. „A čo prezident, prijal vaše odporúčanie ohľadom vakcíny?"

„Už hovoril s farmaceutickými spoločnosťami," odvetil Klein.

„Sú ochotné spolupracovať."

Za daných okolností bolo životne dôležité, aby najväčšie farmaceutické spoločnosti reorganizovali svoje výrobné kapacity a mohli tak v minimálnom čase vyrobiť čo najviac dávok vakcíny proti pravým kiahňam. Aj keby ukradnutý vírus geneticky zmenili, súčasná vakcína by proti nemu mohla aspoň čiastočne pôsobiť. Ale výroba potrebného množstva si vyžadovala dočasné obmedzenie dodávok iných produktov. To znamenalo

nemalé straty, ešte navýšené výdavkami na prípravu výroby vakcíny. To, že prezident už súhlasil s vykompenzovaním strát, znamená len polovicu vyhranej bitky. Spoločnosti budú chcieť vedieť, načo tak rýchlo potrebujú toľké kvantá vakcíny. Budú sa zaujímať, kde vypukla epidémia. Keďže bude nemožné udržať tieto informácie v tajnosti - nebolo možné pochybovať o tom, že presiaknu až do médií - dejisko fiktívnej epidémie musí byť nejaké odľahlé, ale dostatočne ľudnaté miesto.

„Rozhodli sme sa pre Indonézske súostrovia,” povedal Klein. „Vnútorný chaos, ktorý panuje v tom regióne, prakticky zlikvidoval medzinárodné kontakty. Nechodia tam nijakí turisti a Džakarta nevpúšťa do krajiny zahraničných novinárov. Budeme predstierať, že tam došlo k sporadickým výskytom vario-ly, a keď miestne orgány ihneď nenasadia vakcínu, hrozí, že vírus sa rozmnoží a rozšíri. Preto ju potrebujeme zohnať tak rýchlo a v takom veľkom množstve.”

Smith sa na tým zamyslel. „Celkom sa mi to pozdáva,” povedal napokon. „Súčasný indonézske režim je v očiach väčšiny vlád opovrhnutiahodný paria. Ale keď sa rozšíria takéto zvesti, vyvolá to paniku.”

„S tým nemôžeme nič robiť,” odvetil Klein. „Ten, kto má k dispozícii vírus, odhodlá sa ho zrejme čoskoro použiť - maximálne do niekoľkých týždňov, ak nie dní. Len čo sprisahancov odhalíme a zadržíme - a znova dostaneme do rúk vírus -, môžeme pustiť do obehu informáciu, že pôvodné diagnózy a odhady situácie boli chybné. Nakoniec sa ukázalo, že to neboli pravé kiahne.”

„Ak Boh dá, mohlo by nám to vyjsť.

Smith sa obrátil, keď do miestnosti vošiel generálmajor Kirov oblečený v civile. Premena Rusovho výrazu ho šokovala. Udržiavaný päťdesiatnik Kirov sa zmenil na mierne ošumelé individuum v obnosenom konfekčnom obleku. Na kravate a prednej časti košeľe mal škvrny od jedla a kávy. Topánky s tenkými podošvami boli rovnako ošúchané ako lacná aktovka. Vlasy mu zakrývala dlhá a neupravená parochňa. Skúsení maskéri šikovne pridali na jeho líca a nos alkoholickú červen a prehĺbili tmavé kruhy pod očami. Kirova premenili na chlapíka, na akého bolo nepríjemné pozeráť. Stelesňoval neúspech, rozklad a beznádej - atribúty neúspešného obchodného zástupcu, človeka, akého by podnikateľská smotánka, žijúca a pôsobiaca v elegantnej oblasti okolo Dupontovho kruhového objazdu, ignorovala.

„Blahoželám vám k tomu maskovaniu, generál,” zasmial sa

Smith. „Na prvý pohľad som vás takmer nespoznal.”

„Dúfajme, že to isté bude platiť aj o Berijovi,” odvetil Kirov triezvo. Smith bol rád, že znova bude mať po boku urasteného

Rusa. Po debakli v Bioaparate a v Moskve Kirov presvedčil ruského prezidenta, aby ho poslal do Spojených štátov pomáhať Američanom v honbe za Ivanom Berijom. Klein si pomyslel, že Kirov, ktorý strávil rok vo Washingtone a poznal všetky jeho etnické enklávy, bude neoceniteľným pomocníkom. Presvedčil o tom aj prezidenta, takže ten vyhovel Potrenkovi a dovolil, aby Kirova vyslal do Spojených štátov.

Ale Smith v Kirovovom pevnom, jasnom pohľade videl skutočný dôvod, prečo bol generál tu. Kirova zradila žena, ktorú ľúbil a ktorej dôveroval, pričom ju skorumpovali neviditeľné sily zla spojené s vrahom, ktorému dovolil uniknúť. Kirov veľmi potreboval vykompenzovať tento neúspech, znova nájsť svoju stratenú česť vojaka.

„Ako chcete pokračovať, Jon?” opýtal sa Kirov.

„Potrebujem sa zastaviť doma,” odvetil Smith. „Keď sa tu udomácnite, môžeme sa pobrať na Dupontov kruhový objazd.”

Keďže o Kirovovej prítomnosti na ruskom veľvyslanectve ni-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
kto nevedel, Smith navrhol, aby sa generál ubytoval uňho. Jeho dom v Bethesde mohli využiť ako základňu pri ich poľovčke na Beriju.
„Ste si istý, že nechcete stálu ochranu?“ opýtal sa Klein.
Čo ako dôveroval Kirovovým schopnostiam a inštinktom, nemal veľkú chuť vystaviť oboch mužov nebezpečenstvu.
Smith síce odišiel do Houstonu zistiť, či tam Treloar za sebou nezanechal nejaké stopy, jeho skutočným zámerom však bolo dotknúť sa vlákien pavučiny, ktoré Treloara ešte vždy spájali so sprisahancami - ľuďmi, ktorým slúžil. Smith sprisahancom naznačil zámer vyšetrovať priamo na mieste, kde žil a pracoval Treloar, v nádeji, že ich vyprovokuje, aby po ňom šli... inak povedané, že vydurí Beriju z jeho úkrytu.
„Nemôžeme riskovať, že Berija odhalí ochranu, pane," odvetil Smith.
„Pán Klein," ozval sa Kirov, „chápem a zdieľam vaše obavy. Ale sľubujem vám, že nedopustím, aby sa Jonovi niečo stalo. Mám jasnú výhodu pred každým vašim ochrankárom. Poznám Beriju. Spoznám ho, aj keď sa zamaskuje. Nebude schopný zakryť niektoré charakteristické črty a maniere." Obrátil sa k Smithovi. „Ak je Berija niekde tam vonku a pôjde po vás, dostaneme ho. Máte moje slovo."

O deväťdesiat minút Smith a Kirov prišli do Smithovho ranchového bungalovu v Bethesde. Kým Smith vodil hosta po dome, Kirov obdivoval obrazy, pokrovce a ďalšie umelecké artefakty z rozličných kultúr celého sveta. Bolo vidieť, že Američan veľa cestoval.
Kým sa Smith sprchoval a preobliekal, Kirov si urobil pohodlie v hostovskej spálni. Potom sa stretli v kuchyni, kde si pri káve začali prezeráť podrobnú mapu Washingtonu a okolia. Sústredili sa na oblasť okolo Dupontovho kruhového objazdu, obývanú príslušníkmi mnohých etnických skupín. Naokoľko Kirov túto oblasť dobre poznal, rýchlo vymysleli plán ďalšieho postupu.
„Viem, že sme o tomto nehovorili s Kleinom," povedal Smith, keď sa pripravovali na odchod, „ale jednako..." Podal ruskému generálovi pištoľ značky SIG-Sauer.
Kirov na ňu pozrel a pokrútil hlavou. Vošiel do spálne a vrátil sa s čiernym dáždnikom, na pohľad úplne obyčajným. Zdvihol ho pod štyridsaťpäťstupňovým uhlom, posunul palec na rukoväti a z konca dáždника zrazu vyskočila trojcentimetrová ostrá dýka.
„To som si doviezol z Moskvy," povedal pokojne Kirov.
„Hrot je namočený v rýchlo účinkujúcom utišujúcom prostriedku, ktorým sa uspávajú zvieratá. Volá sa acepromazín. Tá dávka v priebehu dvoch sekúnd znehybní stokilového diviaka. Ak by ma z nejakého dôvodu kontrolovala vaša polícia, dáždnik by som vedel ako-tak vysvetliť. S pištoľou by to bolo oveľa horšie."
Smith prikývol. On je možno návnada, ale Kirov je ten, kto bude striechnuť na zabijaka. Bol rád, že Rus nemusí čeliť Berijovi neozbrojený. Vložil si SIG-Sauer do podpazušného puzdra. „Tak dobre. Dám vám náskok štyridsať minút a potom sa pohnem za vami."

Kirov sa pohyboval po uliciach ako prízrak a pozorne skúmal ľudí okolo seba. Podobne ako iné oblasti pri centre Washingtonu, aj Dupontov kruhový objazd zažíval nový rozkvet. Ale medzi módne kaviarne a značkové butiky sa vkladali macedónske pekárne, turecké predajne kobercov, srbské trhoviská, na ktorých ponúkali svoje medené a mosadzné výrobky kovotepci, grécke reštaurácie a juhoslávnské kaviarne. Kirov vedel, ako takéto povedomé zákutia priťahujú človeka, ktorý sa ocitol v neznámom prostredí, aj keď ide o bezcitného zabijaka. Táto etnická zmes bola presne tým prostredím, ku ktorému by mohol Berija inklinovať. Mohol si tu objednať známe jedlá, počúvať hudbu, pri ktorej vyrastal, začuť povedomé nárečie či prízvuk. Kirov, ktorý rozumel mnohým slovanským jazykom, sa tu takisto cítil ako doma.

Kirov si na malom štvorcovom námestíčku, obkolesenom obchodíkmi a stánkami, sadol ku stolu zatienenému slnečníkom. Chorvátka, ktorá rozprávala len lámanou angličtinou, si vypočula jeho objednávku a doniesla mu kávu. Rus potlačil úsmev, keď ju o chvíľu začul, ako si sama pre seba šomre chorvátske nadávky na majiteľa kaviarničky. Popíjal tuhú presladenú kávu a sledoval chodcov, ktorí prúdili okolo neho. Všimol si ich oblečenie: ženy mali pestrofarebné blúzky a sukne, chlapi široké nohavice a kožené bundy. Ak sem Berija príde, bude mať na sebe jednoduchý, praktický odev juhoslovanského robotníka a možno aj čiapku so strieškou, aby si zatienil tvár. Kirov však nepochyboval, že by ho napriek tomu spoznal. Skúsenosti ho naučili, že vrahovia nikdy nevedia zamaskovať jednu súčasť svojho výrazu, a síce oči. Bolo mu jasné, že za daných okolností môže ľahko spoznať aj Berija jeho. Lenže Berija nemá nijaký dôvod nazdávať sa, že by Kirov mohol byť v Spojených štátoch. Jeho hlavnou starosťou bude, aby sa vyhol polícii, aj keď hliadky touto oblasťou prechádzali len veľmi zriedka. Nebude očakávať tak ďaleko od domova tvár z minulosti. No súčasne ani Kirov neočakával, že sa Berija zrazu zjaví na chodníku a zamieri k najbližšiemu stánku, aby si tam kúpil obloženú zemľu. Poznal zhruba oblasť, kde by sa mohol hľadaný zabijak vyskytovať, no nemal ani podozrenia, kde sa nachádza v tejto chvíli. Spod privretých viečok nenápadne sledoval svoje okolie. Kľzľal pohľadom aj po uliciach, obklopujúcich malé štvorcové námestie, v ktorých sa strácali tí, čo cezeň prešli, a odkiaľ sa zároveň vynárali stále noví ľudia. Všimol si zatváracie hodiny vyvesené za výkladmi. Pomyslel si, že by mal prezrieť aj príľahlé uličky a priechody. Ak sa Berija vynorí z úkrytu a bude sa pripravovať na ďalšiu vraždu, v tomto prostredí sa bude cítiť istý. Naplní ho pocit, že dokonale ovláda situáciu, lenže priveľká sebaistota niekedy vedie k zaslepenosti.

Kilometer a štvrt od miesta, kde Kirov rozmýšľal nad tým, kde by najskôr vystriehol svoju korisť, Ivan Berija otvoril dvere dvojizbového bytu na najvyššom poschodí domu. Jeho majiteľ krátkodobo prenajímal byty vedúcim pracovníkom a vyšším úradníkom dočasne preložených do Washingtonu. Za dverami uvidel šoféra lincolnu, veľkého, mlčanlivého chlapíka s niekoľkokrát zlomeným nosom a zdeformovaným ľavým uchom, ktoré pripomínalo karfiol. Berija sa už neraz stretol s podobnými typmi. Nasilie im nerobilo problémy a navyše títo ľudia boli zásadne diskretní, takže tvorili dokonalých prostredníkov medzi ním a tými, ktorí si ho najali. Mlčky naznačil chlapovi, aby vošiel, zamkol za ním dvere a zobral si obálku, ktorú mu návštevník podával. Otvoril ju a rýchlo si prečítal obsah. Odkaz bol napísaný po srbsky. Odstúpil a sám pre seba sa usmial. Tí, ktorí si ho najímali, vždy spočiatku podhodnotili počet ľudí, ktorých bolo treba zlikvidovať. V tomto prípade Berijovi už zaplatili za ruského strážneho i amerického vedca. Teraz ho žiadali, aby odstránil ešte jedného.

Obrátil sa k vodičovi a úsečne povedal: „Fotku.“

Šofér si zobral nazad list a podal mu fotografiu Jona Smitha, zväčšenú zo záberu bezpečnostnej kamery. Objekt bol dobre osvetlený a obrátený tvárou priamo proti objektívu. Rozlíšenie bolo celkom slušné.

Berija sa zamyslene usmial. „Kedy?“

Vodič vystrel ruku a Berija mu vrátil fotografiu. „Čo najskôr. Musíš byť pripravený vyštartovať v okamihu, keď ti zavolajú.“

Mlčky nadvihol obrvy, akoby sa pýtal, či má Berija ešte nejaké otázky. Berija pokrútil hlavou.

Keď návštevník odišiel, Berija vošiel do spálne a vybral z batoha digitálne kódovaný satelitný telefón. O chvíľu už hovoril s pánom Weizselom z banky Offenbach v Zürichu. Stav na účte, o ktorý sa zaujímal, sa pred chvíľou zvýšil o dvestotisíc amerických dolárov.

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
Berija požadoval bankárovi a prerušil spojenie.
Tí Američania sa nejako ponáhľajú.

Doktor Kari Bauer vystúpil nahý z poslednej dekontaminačnej miestnosti. Na lavici v šatni bola spodná bielizeň, ponožky a košeľa. Na vešiaku na dverách videl čerstvo vyžehlený oblek. O niekoľko minút bol oblečený a ponáhľal sa do zaskleného mezanínu, kde čakal jeho hlavný pomocník Klaus Jaunich. Jaunich sa zľahka uklonil a vystrel ruku. „Skvelá robota, herr Direktor. Ešte nikdy som nevidel nič podobné.“ Bauer pokrútil hlavou, akoby odmietať kompliment. „A zrejme už nikdy ani nič podobné neuvidíte.“

Po krátkom odpočinku sa vrátil do laboratória. Hoci v ňom predtým strávil takmer celú noc, mal pocit, akoby mu narástli krídla, bol plný energie. Vedel zo skúseností, že je to len adrenalín, ktorý mu zaplavil systém, a že skôr či neskôr

sa nevyhnutne dostaví únava. Jednako však Jaunich mal pravdu: naozaj to bola skvelá práca. So svojím povestným sústredením, ostrým ako laserový lúč, s využitím vedomostí a skúseností, ktoré zbieral celý život, podnikol prvý krok na ceste premeny už aj tak smrtiaceho vírusu na nezastaviteľnú, mikroskopickú ohnivú búrku. Cítil sa takmer podvedený, že nebude môcť sám uskutočniť posledné kroky, ktoré korunujú celé dielo.

„Vedeli sme to od samého začiatku, však, Klaus?“ vyslovil nahlas svoje myšlienky. „Vedeli sme, že neuvidíme na vlastné oči zázrak tohto stvorenia až do konca. Fyzikálne podmienky na povrchu Zeme mi znemožňujú dovrieť triumf. Aby som dielo dokončil, musím ho odovzdať do cudzích rúk...“ Odmlčal sa. „Teraz bude na Reedovi, aby dokončil to, čo ja nemôžem.“ „Toľko dôvery vloženej do jediného človeka...“ zamrmľal Jaunich.

„Urobí, čo mu povieme,“ prerušil ho ostro Bauer. „A až sa vráti, budeme mať to, o čom sme doteraz len snívali.“

Potľapkal svojho zástupcu po pleci. „Bude to v poriadku, Klaus, uvidíš! A teraz, ako sme na tom s transportom?“ „Vzorka je pripravená na odoslanie, herr Direktor. Lietadlo už čaká.“

Bauer zatlieskal. „Výborne! Musíme si teda, než odídem, pripíť na náš úspech.“

Kapitola 20

V žiare reflektorov vyzeral raketoplán ako súsošie ohlasujúce nové milénium. Megan Olsonová s užasnutým obdivom pozorala z päťkilometrovej vzdialenosti na trup, pripevnený k veľkej prídavnej palivovej nádrži a dvom o čosi menším raketám na tuhé palivo, ktoré sa mali po štarte postarať o dostatočné zrýchlenie.

Boli dve hodiny ráno a na myse Canaveral bola bezveterná mesačná noc. Megan štípalo v nose od čerstvého povetria a nervy mala napnuté od očakávania. Posádka sa zväčša prebúdza až o tretej, ale Megan už od polnoci takmer neza-

žmúrila oka. Predstava, že o necelých osem hodín ju raketoplán bude unášať do vesmíru, jej vyrážala dych.

Obrátila sa a vykročila po chodníku, vedúcom okolo prízemnej budovy, v ktorej bola ubytovaná posádka. Deväťdesiat metrov odtiaľ sa ligotali pásy ostňov na vrchu drôteného plotu, ktorým bol obohnán celý areál. V diaľke zavrčal motor džípu, na ktorom sa presúvala hliadka. Bezpečnostné opatrenia na myse boli pôsobivé, ale nenápadné. Najviac bolo vidieť uniformovaných príslušníkov leteckej polície. Najmä tí vždy ako magnet priťahovali televízne kamery. Ale okrem nich tam bolo množstvo členov bezpečnostnej služby v civilu, ktorí dvadsaťštyri hodín denne neúnavne križovali veľkú plochu a dávali pozor, aby nikto ničím nenarušil plánovaný štart.

Megan sa už chcela vrátiť do svojej izby, keď sa kdesi blíz-

ko nej ozvali kroky. Obrátila sa a zbadala, ako z tieňa budovy vyšla na svetlo akási postava.

Dylan Reed?

Všetci sa Reedovi smiali, že nepočuje budík, a keby to umožňovali predpisy, zaspal by aj nástup na štart raketoplánu.

Čo ten robí vonku hodinu pred oficiálnym budičkom?

Megan zdvihla ruku a už-už naňho chcela zavolať, keď spoza rohu zažiarili jasné reflektory auta. Inštinktívne zadržala výkrik a sledovala, ako pri Reedovi zastal sedan s logom NASA na dverách. Megan vkĺzla do tieňa. Videla, ako z auta vystúpil akýsi starší chlap a priblížil sa k Reedovi.

Reed niekoho očakával. Koho? A prečo porušil podmienky karantény?

Karanténa bola dôležitou súčasťou príprav na štart raketoplánu, i keď jej trvanie tentoraz v časovej tiesni zo zvyčajného týždňa o niečo skrátili. Ale bolo neslýchané, že by nejaký účastník letu prišiel do kontaktu s človekom zvonka tak krátko pred štartom.

Obaja muži sa pohli smerom od nej a vošli do kruhu svetla.

Megan zbadala, že návštevník má na krku zavesenú kartu potvrdzujúcu stabilizovaný zdravotný stav. Nech už to bol ktokoľvek, lekári NASA ho ohodnotili ako zdravého.

Spokojná s tým, že Reed predsa len neporušil pravidlá, Megan sa chcela vrátiť do budovy, ale čosi ju podvedome

nakriatlo, aby s odchodom ešte počkala. Vždy sa spoliehala na intuíciu a verila svojim inštinktom. Neraz si tak zachránila život. A teraz jej akýsi vnútorný hlas našepkával, že sa nemá zachovať zdvorilo a odísť, aby Reedovi dožičila súkromie.

Megan zostala ukrytá v tieni. Pretože obaja muži stáli obrátení tvármi k sebe, nepočula, o čom sa zhovávajú, ale neuniklo jej, že návštevník Reedovi čosi podal. Bol to lesklý, asi desaťcentimetrový kovový valček. Megan ho zazrela len na zlomok sekundy, kým nezmizol vo vrecku Reedových nohavíc.

Videla, ako návštevník stisol Reedovi plece, znova nasadol do auta a odišiel. Reed pozeral na obrysové svetlá, kým sa nezmenili na malé bodky. Až potom sa zvrtol a vykročil nazad k domu.

Je pred štartom nervózny ako my všetci. Nieкто blízky ho prišiel odprevadiť.

Ale toto vysvetlenie jej pripadalo akési falošné. Reed bol veterán šiestich vesmírnych misií a počas celej prípravy sa správal takmer nonšalantne. Nemohol to byť ani nijaký príbuzný.

Od začiatku karantény sa členovia posádky nesmeli stretávať ani s rodinnými príslušníkmi. Všetkých príbuzných zhromaždili na špeciálnom mieste, vzdialenom päť kilometrov od miesta štartu. Odtiaľ mohli z vyhradenej tribúny sledovať odlet svojich blízkych.

Bol to nieкто z programu. Ktosi, s kým som sa zatiaľ nikdy nestretla.

Kým zamierila do jedálne, v ktorej posádka absolvovala posledné pozemské raňajky pred návratom z misie, ešte sa zastavila u seba v izbe. Chvíľu zvažovala možnosti. Najprv sa prikláňala k tomu, že sa pred Reedom akoby nič zmieni o tom stretnutí. Napokon, podporoval ju odkedy prišla do NASA a časom ho začala pokladať za priateľa. Potom si však spomenula na Adama Treloara, ukradnutý vírus vario-ly a zúfale pátranie, ktoré sa v tajnosti rozbehlo. Kleinova direktíva bola jednoznačná: má ohlásiť čokoľvek podozrivé.

Hoci verila, že pre Reedovo správanie sa nájde úplne nevinné vysvetlenie, jednako len siahla po svojom špeciálnom mobile.

O pol siedmej posádka vošla do sterilnej miestnosti, aby sa poobliekala. Megan bola jediná žena v misii, preto jej vyhradili vlastnú kabínku. Zavrela dvere a kritickým pohľadom zhodnotila svoju štartovaciu a vstupnú kombinézu čiže ŠVK. Tento odev, ušitý presne na mieru a vážiaci úctyhodných štyridsať kilogramov, pozostával z vyše pätnástich súčastí, vrátane flotačného zariadenia, gravitačných nohavíc a plienky. Megan sa čudovala, načo je im pri štarte plienka, až kým jej Reed

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
nevysvetlil, aký veľký tlak je vyvinutý na telo pri stúpaní na obežnú dráhu. Bolo prakticky nemožné nevyprázdniť si močový mechúr.

„Vyzeráš veľmi štýlovo, Megan," nadhodil pilot misie Frank Stone, keď vošla do mužskej časti prezliekárne.

„Najviac sa mi páčia tie menovky," odvetila Megan.

„To povedz mojej žene," ozval sa veliteľ Bili Karol. „Navrhla ich ona."

Každá misia mala jedinečné, neopakovateľné menovky, ktoré navrhol niektorý člen posádky alebo rodinný príslušník. Na tejto bol raketoplán, rútiaci sa do vesmíru. V obdĺžniku so zaoblenými rohmi bolo vyšité meno člena posádky.

Rozdelili sa do dvojíc a navzájom si skontrolovali kombinézy, či sú všetky súčasti bezpečne pospájané. Potom sa jeden zo špecialistov misie, Dávid Carter, krátko pomodlil, čo aspoň sčasti pomohlo rozptýliť pochmúrnú náladu, vyvolanú Treloarovou nečakanou smrťou.

Keď vyšli z ubytovacích priestorov a ocitli sa vo svetle reflektorov televíznych štábov, do štartu zostávalo čosi vyše troch hodín. Boli to posledné okamihy, počas ktorých návštevníci zvonka, starostlivo preverení a vybavení osobitnými priepustkami, mali možnosť zazrieť zblízka astronautov. Kým prešli uličkou zvedavcov, zamávala Megan na kamery a letmo sa usmiala. Akýsi reportér vykrikoval: „Urobte to ešte raz!"

Cesta k štartovacej veži v dodávke, aké používa UPS, trvala len zopár minút. Posádka nastúpila do výtahu, ktorý ju vyviezol šesťdesiat metrov vysoko do bielej miestnosti, kde sa vykonávalo záverečné doplnenie výstroja. Všetci dostali padáky, ochranné pásy, komunikačné kukly, prilby a rukavice.

„Ako sa cítiš?"

Megan sa obzrela a zbadala vedľa seba Reeda, oblečeného a pripraveného.

„Dá sa to vydržať."

„Neisté pocity okolo žalúdka?"

„Myslíš?"

Naklonil sa k nej bližšie. „Nemusíš to rozširovať, ale ani mne nie je všetko jedno."

„Nehovor, ty, taký ostrieľaný veterán?"

„Veru tak."

Možno sa naňho nejako zvláštne zahľadela, lebo sa zrazu opýtal: „Nejaký problém? Vyzeráš, akoby si mala niečo na srdci."

Megan urobila odmietavé gesto. „Myslím, že je to len vzrušenie z tohto jedinečného okamihu. Človek o ňom sníva, pripravuje sa naň, a potom, jedného dňa, je to zrazu tu." Reed ju potľapkal po pleci. „Zvládneš to. Nezabúdaj, čo povedal Allenby: všetkým nám záleží na tom, aby si vykonala naplánované experimenty."

„Dámy a páni, už je čas!" zvolal ktosi z realizačného tímu. Reed sa obrátil a Megan si s úľavou vydýchla. Počas telefonátu s Kleinom jej šéf záštity 1 povedal, že okamžite začne preverovať Reedovho tajomného návštevníka. Keď sa mu podarí zistiť, o koho šlo, zavolá jej. Nakoľko sa jej už neozval, predpokladala, že buď ešte nezistil jeho totožnosť, alebo pre nočné stretnutie našiel plne uspokojivé vysvetlenie. Bolo tiež možné, že sa s ňou už nestihol spojiť.

„Sou sa začína," ohlásil Reed. Pozrel na Megan a urobil starosvetsky zdvorilé gesto. „Až po vás, madam."

Megan sa zhlboka nadýchla, trocha sa zhrbila a vošla prielezom do pilotnej kabíny. Zamierila k rebríku a zliezla po ňom na strednú palubu, kde sa nachádzali nielen spacie bunky, zásoby potravín, sklad a kúpeľňa, ale aj tri špeciálne štartovacie kreslá pre ňu, ďalšieho špecialistu misie Randalla Wallacea a špecialistu na užitočný náklad Dávida Cartera.

Vybrala si jedno z kresiel, ktoré posádka po štarte poskladala a odložila. Nesedelo sa v nich, ale ležalo na chrbte s kolenami trčiacimi k povale.

„Som už na tretej misii, a ešte som si na tieto hebedá nezvykol," zašomral Carter, keď vkĺzol do kresla vedľa nej.

„Lebo ti rastie brucho, starec," podpichol ho Wallace. „To

robí tá domáca strava."

„Aspoň mám miesto, na ktoré sa môžem vracieť," odsekol Carter.

Wallace oklepal popol z imaginárnej cigary a hlasom Groucha Marxa povedal: „To musí byť láska!"

Keď sa k nim priblížili členovia prípravného tímu a začali im zapínať ochranné pásy, obaja zmlkli.

„Mikrofóny?"

Megan vyskúšala svoj a prikývla, aspoň sa o to v tej nezvyčajnej polohe pokúsila. Kým kolegom priťahovali pásy, počúvala, ako piloti v spolupráci s riadiacim centrom misie kontroľujú prístroje.

Pomocný personál dokončil posledné úpravy a odstúpil od nich. Hoci ich Megan nevidela, vedela si predstaviť ich vážne, takmer slávnostné výrazy.

„Dáma a páni, šťastný let. Vráťte sa v poriadku domov."

„Amen," zamrmľal Carter.

„Mal som si sem zobrať bibliu," povedal nahlas Wallace.

„Megan, ako sa cítiš?"

„Skvele, ďakujem za opýtanie. Ale ak by vám to, chlapci, neprekážalo, mala by som si ešte skontrolovať zopár vecí podľa zoznamu."

Niekoľko sto kilometrov na severovýchod Jon Smith dopil druhú šálku kávy a pozrel na hodinky. Kirov už mal dosť času, aby zaujal pozíciu pri Dupontovom kruhovom objazde. Pri odchode Smith posledný raz pozrel na monitory s obrazom z vonkajších bezpečnostných kamier. Dom, postavený na rohovej parcele, lemovali spredu a z boku vysoké stromy, ktoré ho prakticky ukrývali pred zrakom susedov. Záhradu za domom tvoril len trávnik. Nerástli tam nijaké kríky ani stromy, za ktorými by sa mohol ukryť prípadný votrelec. V kamenných múroch domu boli navyše vsadené detektory pohybu, ktoré túto oblasť nepretržite monitorovali.

Ak by sa aj niekomu podarilo preniknúť cez oblasť chránenú detektormi, narazil by na premyslený poplašný systém so senzormi na oknách, vybavených dvojitém sklom, i na všetkých zámkach. Keby sa dostal aj cez ne, len čo by stúpil na niektorú z množstva podložiek citlivých na tlak, spustil by sa poplach a z otvorov v povale by navyše začal do miestnosti prúdiť paralyzujúci plyn. Vyskúšali ho vo federálnych väzniciach – do desiatich sekúnd ochromil aj tých najodolnejších ľudí. Preto mal Smith v nočnom stolíku plynovú masku.

Hoci neveril, že sa ho Berija pokúsi zabiť výstrelom z diaľky, videlo sa mu prezieravé skontrolovať okolie domu. Keď sa ubezpečil, že tam nik nestriehne, chystal sa prejsť kuchyňou do garáže. Už-už chcel vypnúť malý televízor na kuchynskej linke, keď v ňom zbadal čosi, čo ho prinútilo zastať. Zaváhal, potom sa usmial a načial sa za telefónom.

Dvadsaťjeden minút pred štartom sa v slúchadlách posádky ozval hlas riaditeľa letov Harryho Landona.

„Ľudkovia," povedal s nosovým oklahomským prízvukom,

„zdá sa, že došlo k neočakávanému vývoju."

Aj keď vedeli, že tristo ľudí z riadenia letu počuje každý ich dych, celá posádka kolektívne zaúpela.

„Nehovorte mi, že si to všetko budeme musieť zopakovať ešte raz," zašomrľal Carter.

„Aký problém nastal?" opýtal sa pokojne pilot.

„Povedal som problém? Nie, povedal som vývoj." Po krátke odmlke Landon pokračoval: „Olsonová, ste hotová s predštartovou kontrolou?"

„Áno, pane," odvetila Megan a rozbúchalo sa jej srdce.

Len mi nepovedz, že som niečo zbabrala. Len mi nič také nepovedz!

„Môžem vám tam teda prepnúť jeden hovor?"

Megan sa inštinkatívne chcela vzpriamiť, ale nemala šancu.

Kto mi môže telefonovať? Ach, Bože!

„Harry," povedala v panike, „neviem, či je to dobrý nápad."

„Neboj sa, budeš ho počuť iba ty."

Posledné, čo začula, kým jej slúchadlá naplnil praskot sta-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
tického šumu, bolo Carterovo: „Ja sa z nej zmysím!"
„Megan?"

Puľz sa jej zrýchlil. „Jon? To si ty?"

„Nemohol som ťa nechať len tak odletieť a nezaželať ti veľa šťastia."

„Jon, ale ako si mohol... chcem povedať, ako sa ti podarilo..."

„Teraz nie je čas na vysvetľovanie. Si v poriadku? Si na to pripravená?"

„Pripravená som. Ale či som v poriadku? Vieš, ešte stále si zvykám na myšlienku, že sedím na tonách tekutého raketového paliva."

„Tak nech ti to vyjde... a vrátiš sa živá a zdravá."

Megan sa usmiala. „To dúfam."

„Mrzí ma to, ľudkovia," ozval sa Landon, „ale čas vypršal."

„Ďakujem vám, Harry," povedala Megan.

„Prepnem vás naspäť do konferenčného režimu. Si pripravená?"

„Môžete."

Megan sa pripravila na priateľské podpichovanie, ale už sa nijakých poznámok nedočkala. Počas pätnástich minút, ktoré ich delili od štartu, mala posádka plno roboty s tým, aby si povymieňala posledné inštrukcie a detaily. Zavrela oči a pošepky si sama pre seba zamrmľala niekoľko slov z Dvadsiateho štvrtého žalmu. Len čo skončila, raketoplán sa trochu nadvihol. Vzápätí sa zapálili prídavné urýchľovacie rakety a raketoplán naplnilo hlboké dunenie.

Na pozadí hlasov pozemného personálu, kontrolujúceho štart, zrazu začula: „Houston, Discovery práve odštartoval!"

Z externej nádrže prúdilo palivo do hlavných motorov raketoplánu a Megan mala pocit, akoby sedela na obrovskej húsenicovej dráhe, lenže táto jazda nemala konca. Dve minúty a šesť sekúnd po štarte sa dve menšie prídavné rakety po vyhorení pevného paliva odpojili od orbitálneho modulu a začali padať do oceána, odkiaľ sa neskôr dali vyloviť. Discovery, ešte vždy poháňaný palivom z prídavnej nádrže, bojoval so zemskou príťažlivosťou. Čím vyššie a rýchlejšie stúpал, tým bližšie sa posádka dostávala k maximálnemu preťaženiu 3-G. Megan varovali, že bude mať pocit, akoby si jej na prsia sadla gorila.

Omyl, vážení. Je to skôr slon.

O ďalších šesť minút dosiahli výšku dvestodeväťdesiatšesť kilometrov a hlavné motory sa vypli. Prídavná palivová nádrž

splnila svoj účel, preto sa oddelila a začala padať dolu. Megan prekvapilo, aké ticho nastalo a aký hladký bol zrazu let. Obrátila hlavu a pochopila prečo: v pásiku priezoru, na ktorý dovidela, zbadala hviezdy. Raketoplán ich vyniesol na obežnú dráhu.

Kapitola 21

V predchádzajúci večer sa Ivan Berija stretol s vodičom lincolnu pred stanicou metra pri križovatke Q Street a Connecticut Avenue. Šofér limuzíny mal preňho ďalšie informácie a inštrukcie. Prečítal si ich, kým sa auto prepletalo ulicami mesta smerom k Bethesde.

Museli ho tam odviezť, lebo Berija si nemohol dovoliť ukázať sa vonku. Navyše nevedel dobre šoférovať. Vrah, schopný za pár sekúnd rozkrájať človeka na kusy, by bol v prúdoch vozidiel smerujúcich do mesta i z mesta stratený. Keby nastala neočakávaná situácia, mohol by namiesto úniku zazmätkovať. To, že ho odviezli limuzínou, malo aj ďalšiu výhodu. Washington bol plný limuzín a nehrozilo, že takéto auto v Bethesde vzbudí podozrenie.

Keď sa blížili k Smithovmu domu, vodič spomalil, akoby hľadal nejakú konkrétnu adresu. Berija si mohol poriadne poobzerať veľký rančový bungalov stojaci dosť ďaleko od ulice. Zbadal rad stromov, ktorý z dvoch strán lemoval parcelu, a predpokladal, že stromy budú aj za domom. V oknách sa svietilo, no nezbadal nijaké tiene, aké by vrhali pohybujúci sa ľudia.

„Prejdi ešte raz okolo," požiadal Berija šoféra. Drahý raz si pozorne prezrel aj ostatné domy v bloku. Pred väčšinou zbadal na predných trávnikoch hračky a bicykle. Nad dverami jednej z garáží bol pripevnený basketbalový kôš, pred ďalšou parkoval ťahač a na prívese mal naložený motorový čln. Smithov dom v porovnaní s ostatnými vyzeral prázdny a pochmúrny. Je to dom človeka, ktorý žije osamotene a vôbec mu to neprekáča, pretože jeho povolanie si vyžaduje samotu a utajovanie, pomyslel si Berija. Zrejme ho chráni oveľa premyslenejší a nebezpečnejší poplašný systém než tie, akých prítomnosť avizovali nálepky bezpečnostných firiem na dverách okolitých domov.

„To mi stačí," povedal šoférovi. „Vrátime sa sem zajtra." Druhý deň ráno, niekoľko minút po deviatej, sedel už Berija na zadnom sedadle lincolna, zaparkovaného s bežiacim motorom na vzdialenejšom konci Smithovej ulice. Vodič vystúpil z limuzíny a fajčil. Ľudia, ktorí okolo neho prešli so psom alebo preklusali v bežeckej teplákovvej súprave, sa museli nazdávať, že čaká na zákazníka.

V klimatizovanom tichom prostredí Berija znova zvažoval všetky informácie, ktoré získal o Smithovi. Jeho klienti chceli, aby toho amerického lekára čo najrýchlejšie odstránil. Vyskytli sa však isté komplikácie. Smith nechodil do zamestnania. Zdalo sa, že dom má mimoriadne dobre zabezpečený. Preto sa Berija rozhodol, že ho pri prvej vhodnej príležitosti zabije niekde vonku. Ďalším problémom bola nevypočítateľnosť Smithových pohybov po odchode z domu. Nemal nijaký pevný plán, takže ani ľudia, ktorí si ho najali, nevedeli povedať, kde a v ktorom okamihu sa Smith bude nachádzať. Z toho vyplývalo, že ho musí sledovať z čo najmenšej vzdialenosti a čakať na vhodnú príležitosť. Našťastie Američana nikto nesprevádzal, a pokiaľ jeho klienti vedeli, ani pri sebe nenosieval zbraň. No azda najdôležitejšie bolo, že nič netušil. Berija pozrel na hodinky. Od jeho príchodu uplynulo už tri štvrté hodiny. Lincoln sa trochu zakolísal, keď šofér znova vkĺzol za volant. „Tuším odchádza."

Berija sa zahľadel k domu. Z garáže cúval na ulicu tmavomodrý sedan. Podľa jeho klientov to bolo Smithovo auto. „Tak poďme na to," zamrmľal potichu.

Kým sa Smith viezol do mesta, pravidelne sa pozeral do spätného zrkadla. Po niekoľkých kilometroch mu bolo zrejmé, že čierny lincoln za ním zásadne prechádza do toho istého jazdného pruhu ako on. Zavolať mobilom Kirovovi. „Je tu ten lincoln z letiska. Zavesil sa za mňa. Myslím, že Berija nám to zožral."

„Som pripravený, ubezpečil ho Kirov.

Smith zabrzdil na červenú pred križovatkou a pozrel do spätného zrkadla. Jeho voz od lincolna delili iba dve autá. Len čo sa dostal do mesta, šiel tak rýchlo, ako mu to dovoľovala premávka. Každú chvíľu zatrúbil na niekoho pred sebou. Chcel tým v Berijovi vyvolať dojem, že sa ponáhľa na nejakú dôležitú schôdzku, a tak si nedáva pozor. Človek upriamený na jediný cieľ býva ľahkou korisťou. Dúfal, že sa zabijak rovnako sústredí naňho a prestane vnímať svoje okolie.

Preto nezbadá, ako sa k nemu približuje Kirov.

Nejako veľmi sa ponáhľa, pomyslel si Berija. Prečo?

„Smeruje k Dupontovmu kruhovému objazdu," ozval sa šofér, neodtrhávajúc pohľad od prúdu vozidiel pred sebou.

Berija sa zamračil. Byť, v ktorom dočasne býval, sa nachádzal v tej istej oblasti. Vari by bolo možné, že ho už Smith objavil? Smeruje teraz k nemu?

Sedan na Connecticut Avenue nabral rýchlosť, potom zabočil doprava na R Street a vzápätí ešte raz na Dvadsiatu prvú ulicu.

Kam to ide?

Auto spomalilo, až keď sa Smith priblížil k S Street. Berija sledoval, ako Smith odstaviť voz na parkovisku a potom pešo prešiel cez Dvadsiatu prvú ulicu. Túto oblasť, plnú východo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
európskych reštaurácií a obchodov, dobre poznal. Odkedy
prišiel do Washingtonu, bolo to jediné miesto, na ktorom sa
odvážil pohybovať. Cítil sa tam takmer ako doma.
Prišiel sem, aby ma vystriehol. Alebo ma niekto z tunajších ľudí spoznal na tom
obrázku.

Berija videl policajný portrét predpokladaného vraha dok-
tora Treioara v správach. Pomyslel si, že vôbec neutrafili jeho
črty. Podľa toho obrázka ho len ťažko niekto spozná. Ale mož-
no tu na ňom niekto predsa len vybadal istú podobnosť s črta-
mi hľadaného páchatela, aj keď málokedy vychádzal z bytu
pred zotmením.

Nie, ak by mal podozrenie, že som niekde v týchto končinách,
neprišiel by sem sám. Nieje si istý. Len to skúša.

„Buď na takom mieste, kde ťa nájdem,“ povedal vodičovi.

Šofér ukázal na reštauráciu Dunnove vodopády. „Nájdeš ma
tam.“

Berija vystúpil z auta a prebehol cez ulicu, takže ešte stihol
zazrieť, ako Smith mizne v priechode medzi barom a pre-
dajňou plagátov. Už vedel, kam smeruje jeho obeť: na malé
štvorcové námestíčko medzi Dvadsiatou piatou ulicou a Flori-
da Avenue. Pomyslel si, že je to od Smitha prefíkané, keď ho
hľadá na mieste, k akému by mal prirodzene inklinovať. Ale zá-
roveň to je miesto, na ktorom bude mať proti Smithovi výhodu.

Vošiel do priechodu a vynoril sa pri macedónskej kaviarni.
Pri jednom zo stolov, pod markízou na chodníku, hrala sku-
pinka starcov domino. Z reproduktorov znela ťahavá melódia
akejsi ľudovej piesne. Zbadal Smitha - kráčal k fontáne v stre-
de námestíčka. Spomalil a obzeral sa okolo seba, akoby nieko-
ho hľadal. Berija priam cítil Smithovu stiesnenosť. Vyzeral ako
niekto, kto si uvedomuje, že do tohto prostredia nezapadá.
Vklzol rukou do vrečka na saku a prstami zovrel korkovú ru-
koväť tenkej vysúvacej dýky.

Keď bol tridsať krokov za Smithom, ten pocítil, ako mu nad
obličkou dva razy zavibroval pager. Kirov vysielal signál, že Berija vstúpil do
zóny a nachádza sa necelých dvadsať metrov od neho. Smith ešte väčšmi spomalil.
Prechádzal popri stánku,

kde boli na šnúrach na sušenie bielizne porozvešované rozlič-
né guby a pokrovce. Zastal, pozrel na hodinky a rozhladol sa
po okolí, ako keby hľadal nejakú konkrétnu tvár. Vzhľadom na
to, že čas už pokročil, námestie začali zaplňovať ľudia - nielen tí,
čo sa vybrali do roboty, ale aj majitelia okolitých obchodov
a stánkov, ktorí sa tu zastavili na rannú kávu a kus koláča.
Stretnutie s informátorom o takomto čase by sa Berijovi nemalo zdať podozrivé.

Pager znova zavibroval, tentoraz už len raz. Znamenalo to,
že Berija znížil vzdialenosť na desať metrov. Smith sa pohol od
pokrovcov s pocitom, akoby mu po chrbte prechádzali ľadové
prsty. Znova sa rozhladol, no nevidel ani Beriju, ani Kirova.
Zrazu za sebou začul tiché kroky.

Kirov, stojaci pod oblúkom pri dverách zavretej galantérie,
zbadal Beriju, len čo sa vynoril z priechodu. Teraz sa k nemu
blížil zošikma. V teniskách so špeciálnymi podošvami kráčal
úplne nehlučne.

Neobzeraj sa, Jon. Nesnaž sa ujstť. Dôveruj mi.

Berija už bol len asi desať krokov od Smitha a rýchlo sa pri-
bližoval. Keď vytiahol ruku z vrečka, Kirov zbadal korkovú ru-
koväť a záblesk dlhej oceľovej čepele, ktorá z nej vyskočila po
stlačení gombíka.

Kirov mal pri sebe na pohľad celkom obyčajný dáždňik.
Zľahka ním pohojdával a blížil sa zozadu k Berijovi. V okami-
hu, keď zabíjak urobil ďalší krok a trochu nadvihol zadné lýt-
ko, Kirov ho doň akoby nechtiac dobol dáždňikom. Hrot, os-
trý ako britva, prenikol látkou nohavic a urobil na lýtku malý
zárez. Berija sa zvrtol a čepeľ dýky sa zaleskla v slabých slne-
čných lúčoch. Ale Kirov už bol dva kroky od neho. Berija ho
zazrel a oči sa mu rozšírili od prekvapenia. Tú tvár predsa po-
zná z Moskvy! Bol to ten ruský generál zo železničnej stanice!
Berija sa pohol ku Kirovovi, no už k nemu nedošiel. Pravá
noha sa mu podlomila, predklonil sa a tenká dýka mu vyletela

z ruky. Droga, do ktorej bol namočený hrot dáždnika, sa mu šírla žilami, zahmlievala mu zrak a menila mu svaly na blato. Berija si so zastretým pohľadom iba vzdialene uvedomoval, že ho podpiera pár silných rúk. Kirov ho držal, usmieval sa naňho a prihovárал sa mu po srbsky, že je potvora a že ho všade hľadal. Berija otvoril ústa, no podarilo sa mu len zachrčať. Kirov si ho pritiahol k sebe a čosi mu šepkal. Pocítil na líci dotyk jeho perí a odkiaľsi zaznela srbská urážka spochybňujúca jeho mužnosť.

„Poď, holúbok,“ povedal potichu Kirov. „Vypadneme od-tiaľto, kým sa nám začnú smiať.“

Berija sa obrátil a zbadal starcov, ako naňho robia vulgárne gestá. Zrazu bol pri ňom aj Smith a podopieral ho z druhej strany. Berija sa pokúšal pohnúť nohami, no iba ich vliekol za sebou. Hlava mu odkvácila dozadu a nad sebou zbadal oblúk priechodu. Keď sa vynorili z jeho druhého konca, do uší ho bolestivo udrel hluk premávky. Kirov otvoril dvere na modrej dodávke a vybral z nej skladací invalidný vozík. Ruky na plec-
ciach ho donútili, aby si doň sadol. Cítil, ako sa mu okolo zá-
pästí i členkov utahujú kožené remence. Zaskúvil elektromotor a Berija si uvedomil, že vozík stojí na plošine, ktorá sa pomaly zdvíha hore. Kirov ho vtlačil do auta a upevnil kolesá tak, aby sa nemohli pohnúť. Zrazu všetko zmizlo a videl len Rusove chladné modré oči.

„Ani nevieš, aké máš šťastie, ty zabijacký sukin syn!“

Potom už nič nevnímal.

Zo zadnej verandy chaty na brehu Chesapeakej zátoky, ktorú Smithovi svojho času odporučil Peter Howell, mali výhľad na malý rybníček, napájaný kľukatiacim sa potokom. Bol skorý večer. Od chvíle, keď zadržali Beriju, uplynulo takmer osem hodín. Smith sedel a sledoval dvoch jastrabov, krúžiacich na oblohe. Tvár mu zohrievali posledné lúče slnka. Za sebou, na dlážke z hrubých dosák, začul kirovove kroky.

Smith nemal ani potuchy, komu vlastne patrí tá chata, no ako mu v Benátkach sľúbil Peter Howell, zaručovala dokonalé súkromie a bola dobre vybavená. Chladnička i špajza boli plné potravín, v dutine pod dlážkou obývacej izby bola tajná zásoba zbraní, liekov a ďalších užitočných potrieb. Všetky okol-
nosti naznačovali, že majiteľ chaty sa živí niečím podobným ako Howell. Vzadu, vo veľkej kôlni, bolo ešte niečo.

„Už je čas, generál.“

„Mali by sme ho tam ešte chvíľu nechať, Jon. Nechceme predsa, aby sme to museli zopakovať.“

„Mám preštudovanú rovnakú literatúru ako vy. Väčšina chla-
pov sa zlomí po šiestich hodinách.“

„Berija nie je ako väčšina chlapov.“

Smith prešiel cez verandu a oprel sa o zábradlie. Od okamihu, keď s Kirovom začali plánovať túto operáciu, im bolo jasné, že až Beriju dostanú, bude zaryto mlčať. Ak budú chcieť, aby prehovoril, musia mu nejako rozviazať jazyk. Nemali v úmysle použiť elektrošoky či gumené hadice, ba ani rafinované chemikálie, ktoré v istých kombináciách pôsobili veľmi účinne, no mali aj nevýhody. Človek si nikdy nemohol byť istý, či subjekt neupadne do šoku alebo dokonca do kómy. V Berijovom prípade nemohli nič také riskovať. Museli ho zlomiť čisto a dokonale, no predovšetkým bezpečne.

Smith si nič nenavrával. Nech šlo o elektrinu, chemikálie alebo hocičo iné, vždy to v konečnom dôsledku bolo mučenie. Pri predstave, že by niekoho mal mučiť, bolo mu zle - nielen ako človeku, ale aj ako lekárovi. Znova a znovu si zdôvodňoval, že v takomto prípade je tvrdý postup nevyhnutný. Tajomstvá, ktoré skrýva Berija, by mohli vystaviť milióny ľudí hroznej smrti. Musia zistiť, čo všetko vie.

„Poďme na to,“ povedal Smith.

Ivana Beriju obklopovala biela žiara. Aj keď zavrel oči, a väčšinu času ich mal zavreté, videl len bielu farbu. Keď znovu nadobudol vedomie, zistil, že stojí v hlbokom

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
dutom valci, pripomínajúcom silo. Bol asi štyri metre vyso-
ký a mal dokonale hladké steny pokryté sadrou a ešte
niečím, čo spôsobovalo, že sa leskli. Vysoko nad hlavou,
kam nedočiahol, nepretržite svietili dva výkonné reflektory.
V priestore, kde sa nachádzal, úplne chýbala tma. Nebol ta
ani len náznak tieňa.

Najprv si Berija myslel, že je to nejaká provizórna cela, do
ktorej umiestňujú zadržované osoby. Táto myšlienka ho tro-
chu upokojila. S celami predbežného zadržania mal bohaté
skúsenosti. Potom však zistil, že priemer valca je taký malý, že
sa takmer dotýka plecami oboch protiľahlých stien. Mohol sa
najviac ak nakloniť o pár centimetrov niektorým smerom, no
v nijakom prípade si nemohol sadnúť.

Po chvíli sa mu zamarilo, že počuje čosi, čo pripomína šum
vzdialenej vysielacky. Ako hodiny ubiehali, šum zosilnel na
hučanie a steny sa mu zdali čoraz belšie. Potom sa naňho začali zo všetkých
strán tlačiť. Vtedy Berija prvý raz na chvíľu zavrel oči. Keď ich otvoril, tá
biela žiara bola ešte ostrejšia, ak to
vôbec bolo možné. Teraz sa už vôbec neodvažoval otvárať oči.
Hučanie prešlo do revu a na jeho pozadí počul ešte čosi iné -
čosi, čo vzdialene pripomínalo ľudský hlas. Vôbec netušil, že
sú to jeho zúfalé výkriky.

Stena za jeho chrptom zrazu bez najmenšieho varovania po-
volila a on sa vytackal cez tajné dvere, ktoré zvonka otvoril kirov. Schytil
Beriju za ruku, vytiahol ho zo sila a okamžite mu cez hlavu pretiahol čierne
vrece.

„Všetko bude dobré," zašepkal mu kirov pri uchu po srbsky.

„Postarám sa, aby si už necítil nijakú bolesť. Dám ti trochu vody a potom sa
pozhovárame."

Berija zrazu objal kirova ako ustrašené dieťa a pritisol sa
k nemu. Pripomínal napoly utopeného človeka, ktorý sa zúfalo drží plávajúceho
pňa. Kirov sa mu prihovárал a tíšil ho tak
dlho, kým Berija neurobil prvý váhavý krok.

Smitha Berijov výzor trochu zaskočil. Nie preto, že by bol zjaz-
vený či poranený, ale práve naopak: vyzeral presne tak ako vte-
dy, keď ho videl posledný raz.

V jeho výraze však došlo k istým zmenám. Mal sklený, mier-
ne zastretý pohľad, pripomínajúci oči nedávno ulovenej ryby,
obloženej ľadom. Keď prehovoril, znelo to monotónne. Jeho
hlasu chýbala akákoľvek farba či dynamika. Pripomínal zhyp-
notizované médium.

Všetci traja sa usadili na verande pri stolíku, na ktorom bol
magnetofón pripravený na nahrávanie. Berija sa napil vody
z plastového pohárika. Kirov sedel vedľa neho a sledoval kaž-
dý jeho pohyb. Pod utierkou na kolenách držal pištoľ, ktorou
mu cielil na plece.

„Kto ťa najal, aby si zabil toho ruského ochrankára?" opýtal
sa Smith potichu.

„Jeden človek z Zurichu."

„Bol si tam za ním?"

„Nie. Len sme spolu telefonovali."

„Povedal ti, ako sa volá?"

„Predstavil sa mi ako Gerd."

„A ako ti Gerd zaplatil?"

„Peniaze mi poslal na účet v banke Offenbach. Má ho na
starosti herr Weizsel."

Weizsel! To meno už dostal Peter Howell zo skorumpovaného
talianskeho policajta Dionettiho...

„Herr Weizsel...? Už si sa s ním niekedy stretol?" opýtal sa
Smith pokojne.

„Áno. Niekoľko ráz."

„A s Gerdom?"

„S Gerdom nikdy."

Smith pozrel na kirova. Generál prikývol, čím naznačil, že
podľa neho Berija hovorí pravdu. Smith s týmto názorom
súhlasil. Predpokladal, že najatie Beriju sa odohralo nejako
takto. Švajčiarskym bankárom pri podobných obchodoch každý dôveruje.

„Vieš, čo si zobral tomu Rusovi?"

„Nejaké bacily..."

Smith zavrel oči. Nejaké bacily...

„Poznáš meno človeka, ktorému si tú termosku odovzdal na moskovskom letisku?"

„Myslím, že si hovoril Dávid. Ale nebolo to jeho pravé meno."

„Nakoniec ti povedali, že ho máš zabiť?"

„Áno."

„Povedal ti to Gerd?"

„Áno."

„A spomínal Gerd niekedy aj nejakých iných Američanov?"

Prišiel si do styku s nejakými ďalšími Američanmi?"

„Iba s jedným šoférom. Ale neviem, ako sa volá."

„Hovoril s tebou o Gerdovi alebo o niekom inom?"

„Nie."

Smith sa odmlčal. Pokúšal sa zakryť sklamanie. Ľudia, ktorí riadili túto operáciu, vybudovali medzi sebou a najatým zabijakom nepreniknuteľný ochranný múr.

„Ivan, teraz chvíľu nepočúvaj."

„Dobre." Berija sa zahľadel s prázdny výrazom na rybník.

„Jon, asi z neho už nič viac nedostaneme," ozval sa Kirov.

„Iba ak nejaké drobnosti, ale asi by ani nestáli za tú námahu."

Kirov bezradne pokrčil plecami. „Čo ten Lincoln?"

„Patrí NASA. Používajú ho desiatky vodičov. Klein ešte zisťuje bližšie podrobnosti." Smith sa odmlčal. „Mali sme uniesť radšej toho šoféra. Ten už iste ohlásil Berijovo zmiznutie. Jeho klienti sa dovŕpia, čo sa stalo. Odteraz si budú dávať ešte väčší pozor."

„O tom sme už hovorili," pripomenul mu Kirov. „Sami dvaja by sme oboch nezvládli. Museli by sme si zobrať nejakú posilu."

„Berija nám prezradil dve veci: banku a meno toho Weizsela," povedal Smith a vysvetlil Kirovovi, že o Weizselovi už raz bola reč v Benátkach.

Rus zdvihol hlavu. „Weizsel musel s tým Gerdom hovoriť."

Možno sa dokonca stretli osobne..."

Smith hneď pochopil, kam Kirov smeruje: „Takže by mohol poznať jeho skutočné meno, však?"

Kapitola 22

Keď sa Ivan Berija neukázal do dohovoreného času, vodič Lincolnu nechal limuzínu len tak stáť na ulici a odišiel. Bolo dosť pravdepodobné, že v takejto štvrti opustené auto do dvoch hodín ukradnú. Potom ho buď rozoberú na súčiastky v nejakej autodielni, alebo si ho rozporcujú drobní zloději. Tak či tak sa po ňom zľahne zem.

Aj keby sa k nemu dostala polícia, nenašla by v ňom nijaké stopy. Vodič si dával záležať, aby mal vždy na rukách rukavice. Len zázrakom by ho mohli spojiť s tým autom. Jeho meno sa navyše nevyskytovalo na nijakom zozname NASA. Auto si oficiálne vyzdvihol šofér, ktorý momentálne pracoval v Pasadene v štáte Kalifornia.

Pri stanici metra na rohu Connecticut Avenue a Q Street zavolať svojmu šéfovi. Pokojne mu vysvetlil, čo sa stalo, a vyslovil domnienku, že zabijaka niekto uniesol. Človek, s ktorým hovoril, ho okamžite poslal na Dullesovo letisko. Z automatickej úschovne batožín vyzdvihne dve cestovné tašky. V jednej nájde peniaze a doklady, v druhej veci na preoblečenie. Bude tam aj letenka do mexického Cancúnu. Tam zostane a bude čakať na ďalšie pokyny.

Len čo Anthony Price dohovoril s falošným šoférom limuzíny, zavolať doktorovi Karlovi Bauerovi, ktorý sa hneď po tom, ako Dylanovi Reedovi na myse Canaveral odovzdal geneticky modifikovanú vzorku pravých kiahní, vrátil na Havaj. „Poslal si toho svojho človeka, aby vyriešil istý problém," začal z mosta doprosta, „lenže ten problém je teraz ešte horší."

Keď Bauerovi stručne vysvetlil, čo sa stalo, dodal: „Ak Beriju niekto uniesol, tak si môžeš byť istý, že v tom má prsty Smith. Nakoniec Berija prehovorí – ak už neprehovoril.“

„A keby aj, čo to znamená?“ namietol Bauer. „Ani jedného z nás nikdy nevidel. Nevie, ako sa voláme. Treloar je už mŕtvy. Stopa končí uňho.“

„Stopa končí až u Beriju!“ odsekol Price. „Musíme sa oňho postarať.“

„Kým ho Smith niekde ukrýva?“ odvetil Bauer sarkasticky.

„Tak mi láskavo vysvetli, ako sa k nemu chceš dostať.“

Price zaváhal. Smith iste neposlal Beriju do federálneho väzenia ani do policajnej cely predbežného zadržania. Ukryl ho na mieste, kde ho nikto nenájde.

„Tak potom musíme urýchliť plán,“ povedal. „Odpútať pozornosť.“

„To by mohlo ohroziť Reeda aj celý projekt.“

„Najväčšmi nás ohrozí, ak nič neurobíme! Počuj, Kari. Prečo má Reed s naším experimentom čakať až do pozajtra? Neexistuje nijaký rozumný dôvod, prečo by ho nemohol urobiť už dnes!“

„NASA má všetky experimenty vopred naplánované,“ namietol Bauer. „Keby Reed zmenil poradie, mohlo by to vyvolať podozrenie.“

„Za daných okolností bude zmena poradia experimentov to posledné, čo niekoho bude trápiť. Dôležité je, aby záverečná mutácia prebehla čo najskôr – a aby sme si kryli chrbát.“

Na druhom konci linky nastalo ticho. Price zadržal dych.

Nebol si istý, či starý vedec prijme jeho hru.

„Tak dobre,“ ozval sa Bauer napokon. „Pošlem Reedovi správu. Požiadam ho, aby náš experiment urýchlil.“

„Povedz, že ho má vykonať čo najrýchlejšie.“

„Čo najrýchlejšie, ale v medziach obozretnosti.“

Price už strácal trpezlivosť. „Nehraj sa so slovíčkami, Kari! Jednoducho mu povedz, nech si s tým švihne!“

Kari Bauer sa zahľadel na onemené slúchadlo. Pomyslel si, že Anthony Price patrí k byrokratom, u ktorých sa rozvinul napoleonovský komplex a ktorí sa opájajú svojou zdanlivo neobmedzenou mocou.

Vyšiel z pracovne a odviezol sa výtahom do suterénu. Skrývalo sa tam srdce jeho komunikačného centra, miestnosť veľká ako stredisko riadenia leteckej prevádzky. Technici tu s využitím troch súkromných satelitov držali prst na elektronickom pulze impéria menom Bauer-Zermatt. Existoval

však aj štvrtý satelit, ktorý až do tohto okamihu zostával pasívny. Bauer prešiel cez miestnosť, vošiel do privátnej pracovne a zamkol sa v nej. Usadil sa pred konzolou, aktivoval HDTV obrazovku a začal cez klávesnicu zadávať príkazy. Satelit, ktorý preňho postavili Číňania na základni Sian-pao a na obežnú dráhu ho vyniesla francúzska raketa, vypustená z Novej Guyany, sa prebral k životu. Z hardvérového hľadiska to bolo pomerne nezaufímavé zariadenie, ale malo slúžiť len jednému účelu a jeho životnosť bola prísne obmedzená. Akonáhle splní svoju úlohu, na diaľku odpálená nálož zničí akékoľvek dôkazy o jeho existencii.

Bauer sa naladil na frekvenciu NASA, pripravil si na prenos správu, zakódovanú do podoby krátkeho statického šumu, a odoslal ju. V priebehu niekoľkých nanosekúnd správa doputovala k satelitu a ten ju presmeroval do raketoplánu.

Jeho úloha sa tým skončila, a tak sa okamžite vypol. Aj keby šum niekto nedopatrením zaznamenal, bolo by takmer nemožné určiť jeho pôvod a vystopovať trasu, po ktorej doputoval k raketoplánu. Keďže sa satelit definitívne odmlčí, bude to vyzeráť, akoby signál prišiel z nejakej čiernej diery vo vesmíre.

Bauer sa zvalil na operadlo a zložil si prsty do striešky. Prirodzene, nečakal, že mu Reed z raketoplánu pošle odpoveď. Či sa jeho odkaz dostal až k adresátovi, zistí len tak, keď začne odpočúvať rádiové spojenie medzi raketoplánom a NASA. Reedove slová mu zakrátko prezradia, aká je situácia.

Discovery sa pohyboval rýchlosťou dvadsaťosemtisíc kilometrov za hodinu po obežnej dráhe tristodvadsať kilometrov nad Zemou. Megan Olsonová odložila poskladané štartovacie kreslo a preobliekla sa zo štartovacej a vstupnej kombinézy do pohodlných montérok. Bolo na nich plno vreciek, ktoré sa dali zatvoriť pomocou suchého zipsu. Všimla si, že jej trocha napuchla tvár a horná časť tela. Zmizli jej prakticky všetky vrásky a driek jej zoštíhlel o dobrých

päť centimetrov. Bolo to preto, lebo krv i ostatné telesné tekutiny sa jej v dôsledku nízkej gravitácie nahromadili v horných partiách. Vedela, že obličky do štyroch až šiestich hodín nadmerné tekutiny vylúčia.

Za pomoci kolegov Cartera a Wallacea Megan aktivovala rozvod elektrického prúdu, klimatizáciu, osvetlenie a komunikačné zariadenia. Otvorili dvere nákladného priestoru, aby sa z raketoplánu lepšie uvoľnilo teplo, ktoré vzniklo spaľovaním pevnej náplne prídavných rakiet a ťahom hlavných motorov pri štarte. Mali zostať otvorené počas celej misie a pomôcť s regulovaním teploty v orbitálnom module.

Kým Megan pracovala, počúvala, ako sa veliteľ Bili Karol a pilot Frank Stone zhovárajú so strediskom riadenia letu. Boli to samé rutinné záležitosti, týkajúce sa stavu, rýchlosti a polohy raketoplánu, až kým nezačula Karolov prekvapený hlas:

„Dylan, počuješ ma?“

„Počujem. Čo sa stalo?“

„Práve si dostal správu. Ale vyzerá, akoby neprišla zo stredu riadenia letu.“

Megan počula, ako sa Reed zasmial. „Niektorý z mojich kolegov sa asi niekam narýchlo votrel. Čo je v tej správe?“

„Podľa všetkého sa rozhodli zmeniť poradie experimentov.“

Meganin posunuli, začať máš ty.“

„Počujte, to nie je fér!“ ozvala sa Megan.

„Počúvala si, čo?“ povedal Reed. „Netráp sa tým, Megan.“

Veď sa dočkáš.“

„Viem. Ale prečo tá zmena?“

„Hneď si to porovnáam so svojím plánom.“

„Idem za tebou.“

Plávajúc v prostredí mikrogravitácie, Megan vyručkovala po rebríku do pilotnej kabíny. Reed visel ako potápač za pilotom a veliteľom a kontroloval si svoj prevádzkový denník.

Zdvihol hlavu a poznamenal: „Vyzeráš o desať rokov mladšia.“

„Prosím, len o päť! A cítim sa ako nafúknutá lopta. Čo sa robí?“

Reed jej ukázal denník. „Bola to zmena plánu na poslednú chvíľu, zabudol som ti o nej povedať. Najprv urobím testy s tými mojimi potvorkami a zlikvidujem ich. Potom sa tam môžeš nastahovať so svojou legionárskou chorobou a Spacelab bude patriť len tebe.“

„Naozaj som dúfala, že sa budem môcť hneď pustiť do práce,“ odvetila sklamané Megan.

„Áno, viem. Je to tvoj prvý let. Si vzrušená. Ale na tvojom mieste by som využil nečakanú príležitosť. Kým sa ja budem lopotiť nad Petriho miskou, trochu si pospi.“

„Nechceš, aby som ti s pokusmi pomohla?“

„Ďakujem za ponuku, ale netreba.“ Reed zavrel denník.

„A vieš čo, idem radšej hneď otvoriť kôľňu.“

Zavše tak zo žartu nazývali vesmírne laboratórium.

Megan sledovala na monitore, ako sa Reed plavne presúva k strednej palube a vnára sa do tunela, ktorý ju spájal so Spacelabom. Nikdy ju neprestalo udivovať, že človeka od mrazivej prázdnoty vesmíru oddeľuje tenká zaoblená stena tunela pokrýaná len vonkajšou ochrannou vrstvou.

Obrátila sa k Billovi Karolovi. „Kto poslal tú správu?“

Karol pozrel na obrazovku. „V kolónke odosielateľa nie je nijaké meno, len číslo.“

Megan si stabilizovala polohu a naklonila sa nad veliteľovo plece, aby si ho mohla prečítať. To šesťmiestne číslo jej bolo akési povedomé, hoci nevedela pochopiť prečo.

„Nieko sa s odoslaním veľmi ponáhlal,“ ozval sa lakonicky pilot Stone.

„Asi dobehol na poslednú chvíľu z laboratória.“

„Ale hovorili ste, že vyzerá, akoby tá správa neprišla zo stredu riadenia letu.“

„Mal som na mysli len to, že odoslanie správy neavízovali štandardným postupom. Uvažuj, Megan, kto iný by ju sem mohol poslať?“

Obaja chlapi sa vrátili k svojim povinnostiam a Megan prestala naliehať. Zrazu si však spomenula, kde už videla to číslo.

Bolo to identifikačné číslo, ktoré NASA pridela Dylanovi Reedovi! Ale ako by

mohol Dylan poslať správu sám sebe?

Len čo Reed vošiel do Spacelabu, vypoľ kameru zabierajúcu činnosť pri Bioskrini. Odtrhol príchlopku upevnenú suchým zipsom na jednom z nohavicových vreciek a vybral z neho krátky titánový valec, ktorý dostal ani nie pred dvadsiatimi štyrmi hodinami od Bauera. Hoci bol hermeticky uzavretý, Reed vedel, že má do činenia s potenciálne smrtonosným produktom, ktorý zostal pridlho mimo chladiaceho zariadenia. Otvoril mraziaci box a položil valec k bunkám rumanu a vzorke hádatiek. Potom znova zapoľ kameru. S pocitom uľahčenia, že upravený vírus kiahní je v bezpečí, začal pripravovať Bioskriňu na procedúry, ktoré sa v nej chystal vykonať. Súčasne sa pokúšal odhadnúť, čo sa mohlo stať dole, že Bauer tak dramaticky urýchlil plán. Posledná informácia, ktorú mal, znela, že Beriju poslali odstrániť Smitha. Bauer odoslal núdzovú správu, hoci pozemná kontrola neohlásila raketoplánu nijakú nepredvídanú situáciu. Ponúkal sa teda jediný logický záver: Berija sa dostal do nejakých problémov, a to takých vážnych, že sa na ne Bauer rozhodol zareaľovať.

Reed vedel, že Bauer sa s ním znova nespojí, ak to nebude absolútne nevyhnutné. Pilot a veliteľ letu budú ignorovať jednu správu, pri ktorej chýbali zvyčajné byrokratické náležitosti, no pri ďalšej by už zbystrili pozornosť a chceli by si overiť jej pôvod. Pretože Reed sa nemal ako spojiť s Bauerom, musel dôverovať jeho úsudku a dokončiť to, čo začal starý švajčiar. Reed by bol radšej, keby si mohol pred tým, čo ho čakalo, odpočinúť. Vedel však, že musí zo seba striasť poštartovú únavu a pustiť sa hneď do náročného experimentu. Zasunul nohy do príchytiek na dlážke pred Bioskriňou a rozmýšľal, ako dlho mu potrvá, kým urobí, na čo sa podujal. Ak sa jeho časový odhad potvrdí, v čase, keď skončí, bude zvyšok posádky obedovať. Dá sa očakávať, že všetci sa sústredia na jednom mieste. To mu vyhovovalo.

Pohľad Nathaniela Kleina bol tvrdý ako okruhliak z dna rieky. Sedel v obývačke Ružového púčika a mlčky počúval Smithov referát o zadržaní Beriju a jeho následnom výsluchu.

„Známy profesionálny zabijak má kontakty so švajčiarskou bankou a jedným z jej úradníkov..." zamrmľal.

Smith ukázal na kazetu, ktorá ležala na konferenčnom stole. „Povedal nám toho ešte oveľa viac. Jeho služby využívali viaceré vplyvné osoby z Ruska aj z ďalších krajín východnej Európy. Mnohé udalosti, ktoré doteraz nedávali zmysel, sa javia v inom svetle, keď vieme, že v ich pozadí stál vraždiaci vydierač Berija."

Klein zaodrhal. „Fajn, odkryli sme množstvo špiny a jedného dňa nám to možno bude na niečo dobré. Ale ak nenájdem ten vírus, nemusíme sa toho dňa dožiť. Kde ste nechali Beriju a Kirova?"

„Na bezpečnom mieste. Berija je pod silnou dávkou sedatív. Generál vás chce mojím prostredníctvom o niečo požiadať: rád by Beriju odviezol do Moskvy, pokiaľ možno nenápadne a čím skôr."

„To sa dá ľahko zariadiť – ak ste si naozaj istý, že už sa od neho nemôžeme dozvedieť nič užitočné."

„Som si tým istý, pane."

„V takom prípade im zariadim odlet z Andrews."

Klein vstal a začal sa prechádzať pred širokým oknom.

„Žiaľ, to, že sme dostali Beriju, náš problém nevyriešilo. Viete, ako uvzato taja švajčiari svoje bankové operácie. Prezidentovi sa asi nakoniec podarí zabezpečiť nám prístup k informáciám z banky Offenbach bez vysvetlenia dôvodu, ale môže to trvať dosť dlho."

„Nemôžeme o to žiadať po oficiálnej línii, pane," namietol pokojne Smith. „Nemáme dosť času, a navyše si myslím, že švajčiari najprv budú chcieť všetko zatušovať." Odmlčal sa.

„Ale samotný herr weizsel by mohol byť ústretovejší. Peter

Howell ešte vždy čaká v Benátkach."

Klein pozrel na Smitha a pochopil, o čom hovorí. Chvíľu zvažoval riziko takéhoto kroku.

„Tak dobre," súhlasil napokon. „Ale zdôraznite mu, že nesmie dôjsť k nášmu odhaleniu a akcia nesmie mať nijaké nepriaznivé následky."

Smith vošiel do malej miestnosti, ktorá sa v Camp Davide stala Kleinovým nervovým centrom, a zatelefonoval Howellovi.

„Peter, ten Zúrich je schválený."

„Myslel som si, že k tomu dôjde," odvetil Angličan. „Mám rezervovaný prvý večerný let."

„Počúvaj, dostali sme Beriju. Pozná Weizsela, ale to je všetko. Potrebujem zistiť meno človeka, ktorý sa za tým všetkým skrýva."

„Ak ho Weizsel pozná, dozvieš sa ho aj ty. Zavolám ti z Zúrichu, Jon."

„Dobre. Ozaj, nemáš náhodou poruke magnetofón? Mám niečo, čo by sa ti mohlo hodiť..."

Smith sa vrátil do obývačky a povedal Kleinovi, že Peter Howell ešte v ten istý deň odletí do Švajčiarska. „Vieme niečo nové o tom lincolne, pane?"

Klein pokrútil hlavou. „Len čo ste zavolali, že máte Beriju, kontaktoval som známeho na washingtonskom policajnom riaditeľstve. Zaradil auto na zoznam hľadaných vozidiel pod zámenkou, že jeho šoféra podozrievajú zo zrazenia chodca a úteku z miesta nehody. Zatiaľ to neprinieslo nijaký výsledok. A nevieme nič ani o tom šoférovi." Odmlčal sa. „Najprv som si myslel, že pre tú nálepku NASA na aute existuje logické vysvetlenie. Ale teraz..."

„Treloar bol predseda v NASA," povedal Smith. „Prečo by ho nemohla na letisku vyzdvihnúť ich limuzína? Nečakal, že ho niekto bude sledovať alebo naháňať."

„Ale ten istý voz sledoval aj vás, alebo nie?" Klein sa pozorne zahľadel na Smitha. „A s NASA to má spoločné ešte niečo. Doktora Dylana Reeda neskoro v noci navštívil ktosi, koho sme zatiaľ neboli schopní identifikovať."

Smith sa ostro zahľadel na Kleina. Vedel, že Klein žije v sieti, kde sa tajomstvá prezrádzajú len v najnevyhnutnejšom prípade. Teraz šéf záštity 1 pripustil, že má nejaký zdroj priamo v srdci NASA.

„Megan Olsonová," povedal Smith. „O tomto čase, tak krátko pred štartom, to nemohol byť nikto iný. Mali ste mi to povedať, pane."

„O Megan ste nepotrebovali vedieť," nesúhlasil Klein. „Ani ona nevie o vás."

„A prečo mi to hovoríte teraz?"

„Pretože sme ešte stále nepokročili v prípade vírusu kiahní. Spomínate si, ako som vyslovil domnienku, že ho budú skladať niekde v okolí Washingtonu, pretože Treloar priletel tam?"

„Áno. Z Londýna mohol odletieť hocikam."

„Teraz si začínam myslieť, že možno existuje aj nejaké spojenie medzi Treloarom a Reedom."

„Preto ste mali Megan na myse, aby dávala pozor na Reeda?"

„Čo keby ste mi povedali, či o Reedovi nevíete niečo, čo by naznačovalo, že by mohol byť zapletený do tejto veci?"

Smith pokrútil hlavou. „Reeda až tak dobre nepoznám. Ale v USAMRIID mal vynikajúcu povest'. Chcete, aby som sa o ňom pokúsil niečo zistiť zo záznamov?"

„Na to nemáme čas," odvetil Klein. „Potrebujem, aby ste urobili niečo iné. To tajomstvo musíme vyriešiť hneď, na skúmanie Reeda bude dosť času po návrate raketoplánu."

Klein mu podal dva obaly na spisy. „Toto sú materiály o tých dvoch vojakoch, na ktorých Howell narazil v Palerme."

„Sú dosť tenké," poznamenal Smith.

„Však? Niekto ich prečesal. Chýba tam kopa záznamov o ich služobnom postupe a akciách, na ktorých sa zúčastňova-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
li. Navyše telefónne číslo, ktoré uviedol Nichols, neexistuje."
„Vážne, pane?"
„Aspoň nie oficiálne, Jon. Viac som zatiaľ zistiť nestihol, pretože neviem, s čím tu vlastne máme dočinenia. Ale musíme odhaliť, na aké miesta v armáde vedie táto stopa. Chcem, aby ste urobili presne to isté, čo v Houstone. Brnknite o pavučinu a uvidíme, či vylezie nejaký pavúk."

Tri hodiny po odlete z Benátok sa Peter Howell ubytoval v zurišskom hoteli Dolder Grand.

„Mám tu nejaký odkaz?" opýtal sa recepčného. Úradník mu mlčky podal obálku z hrubého pergamenového papiera. Keď ju otvoril, našiel v nej jediný navoňaný hárok, na ktorom bola adresa. Hoci chýbal podpis, Howell poznal autor-ku odkazu: bola ňou dôstojná osemdesiatročná dáma, ktorá sa už od druhej svetovej vojny zaoberala špionážou. Ako si Weizsel môže z platu bankového úradníka dovoliť večere v Labutej ceste? nechápal Howell. Pomyslel si, že by nebolo od vecí zistiť dôvod.

Preobliekol sa do obleku a odviezol sa taxíkom do samého srdca mestskej finančnej štvrte. Bolo osem hodín večer, takže ulice boli prázdne a do prítmnia žiarilo len niekoľko osvetlených výkladov. Nad jedným z nich zbadal zlatú labuť. Interiér zodpovedal Howellovmu očakávaniu: luxusný podnik s povalou podopieranou brvnami, štukovou výzdobou a ťažkým nábytkom. Časníci mali smokingy a čierne motýliky, na stoloch sa ligotali ťažké strieborné príbory a hlavný sa čudoval, ako si tento turista môže myslieť, že sa u nich dá na-večerať bez rezervácie.

„Pozval ma herr Weizsel," vysvetlil mu Howell.

„Aha, herr Weizsel... prišli ste trochu zavčasu, pane. Stôl pre pána Weizsela má byť pripravený až na deviatu. Nech sa páči, posadte sa v hale, alebo, ak chcete, v bare. Upozorním ho, že ste už tu."

Howell sa pomaly presunul do haly, kde sa o pár minút pohrúžil do živého rozhovoru s mladou ženou, ktorej akoby už už mali vyskočiť prsia z výstrihu večernej toalety. Napriek tomu mu neuniklo, ako sa hlavný zhovára s akýmsi človekom a ukazuje naňho.

„Mal by som vás poznať?"

Howell sa obzrel a zbadal vysokého chudého chlapa s vlasmi začesanými dozadu a očami takými tmavými, až sa zdali čierne. Herr Weizsel sa blížil k štyridsiatke a očividne míňal nemalé peniaze na oblečenie a vizážistu. Na zvyšok sveta pozeral s neskrývaným opovrhnutím.

„Peter Howell," predstavil sa.

„Teda Angličan... Máte nejaké účty v banke Offenbach?"

„Mám nejaké účty s vami."

Weizsel rýchlo zažmurkal. „To musí byť nejaký omyl. Nikdy som o vás nepočul."

„Ale o Ivanovi Berijovi ste počuli, však?"

Howell chytil Weizsela za ruku, tesne nad lakťom. Bankovému úradníkovi pomykalo kútikmi, keď mu nahmatal a stlačil citlivý nerv.

„Tuto v kúte je tichý stôl, čo keby sme si niečo vypili?"

Howell zaviedol Weizsela ku krajnému boxu, vtlačil ho dnu a sám si sadol na kraj, čím ho prakticky uväznil.

„To nemôžete!" bránil sa Weizsel a šúchal si boľavý lakeť.

„Naše zákony..."

„Nie som tu kvôli vašim zákonom," prerušil ho Howell. „Zaujímá nás jeden z vašich klientov."

„Nemôžem s vami preberať dôverné záležitosti!"

„Ale meno Berija vám niečo hovorí, však? Máte na starosti jeho účet. Nezaujímajú nás tie peniaze. Chceme len vedieť, kto ich tam posielal."

Weizsel sa rozhliadol okolo seba. Skízol pohľadom po pri-búdajúcich zákazníkoch pri barovom pulte a pokúšal sa zachytiť pohľad hlavného.

„Nenamáhajte sa," povedal Howell. „Zaplatil som mu, aby nás nevyrušoval."
„Ste kriminálnik!" vyprskol zlostne Weizsel. „Držite ma tu proti mojej vôli. Aj keby som vám povedal, čo chcete, nikdy sa odtiaľto nedostanete..."
Howell položil na stôl malý magnetofón. Zapol doň slúchadlo a podal ho Weizselovi. „Vypočujte si to."
Bankár ho poslúchol. Po chvíli sa mu od prekvapenia rozšírili oči. Strhol si slúchadlo a odhodil ho na stôl. Peter Howell si pomyslel, že od Smitha bolo prezieravé, keď mu poslal tú časť Berijovej výpovede, v ktorej sa zmieňoval o Weizselovi.
„Takže niekto v rozhovore spomenul moje meno. No a čo? Kto je ten človek?"
„Vy ste ho predsa spoznali podľa hlasu," odvetil Howell potichu. „Alebo nie?"
Weizsel uhol pohľadom. „Možno."
„Iste si teda spomínate, že je to práve ten Ivan Berija, o ktorom som hovoril."
„A čo keď je to on?"
Howell sa k nemu naklonil. „Berija je profesionálny zabijak. Pracuje pre Rusov. Koľko ruských účtov obhospodarujete, herr Weizsel?"
Weizselovo mlčanie bolo viac ako veľavravné.
„Myslel som si to," pokračoval Howell. „Takže vám poviem, čo sa stane, ak nebudete spolupracovať. Postarám sa, aby sa Rusi dozvedeli, že čo sa týka ich peňazí, boli ste voči našim požiadavkám dosť ústretový a prezradili ste nám, odkiaľ prichádzajú, ako, kedy a kam ich posielate ďalej - všetky tie drobnosti, o ktorých si mysleli, že zostanú dokonale utajené, pretože vám, koniec koncov, za vašu diskretnosť kráľovský platia."
Howell sa odmlčal, aby zvýšil účinok svojich slov.
„Rusi sa teda zrazu dozvedia," ozval sa napokon, „že to tak nie je. Dosť ich to naštve, čo je len pochopiteľné. Budú od vás žiadať vysvetlenie. Nijaké ospravedlnenia neprijmú. Ak raz sklamete ich dôveru, drahý Weizsel, ste u nich odpísaný. Už ste mali dočinenia s mnohými Rusmi a dobre viete, že vám nikdy nič nezabudnú a neodpustia. Zatúžia po pomste a nezábránia im v tom ani tie vaše skvelé švajčiarske zákony, ani vaša polícia. Vyjadril som sa dosť jasne?"
Weizsel pocítil v žalúdku kyselinu. Angličan mal pravdu. Rusi sú barbari. Zaplavili Zúrich a pýšia sa svojím novonadobudnutým bohatstvom. A všetci bankovní úradníci si z neho chcú uchmatnúť aspoň malý kúsok. Preto sa zásadne nikoho na nič nepýtajú. Ak ich zákazník o niečo požiada, usilujú sa mu vyhovieť. Rusi spočiatku šomrali nad vysokými poplatkami a nízkymi úrokmi, ale nakoniec sa s tým zmierili. Ľuďom, ako je on, však dali jasne najavo, že ak raz sklamú ich dôveru, nájdu si ich, aj keby sa skryli pod zem. A tento Angličan je podľa všetkého schopný vyvolať dojem, že Weizsel podráža svojich klientov. Nech by potom povedal alebo urobil hocičo, Rusov by ničím nepresvedčil, že sa nedopustil mrzkej, odpornej zrady.
„Ako sa volá ten váš človek?" opýtal sa takmer nečujne.
„Ivan Berija," odvetil Howell. „Tak vravte, kto všetko mu posielala peniaze?"

Kapitola 23

Od chvíle, keď sa Dylan Reed zavrel v Spacelabe, uplynulo päť hodín. Po celý čas sledoval pohyby a rozhovory ostatných členov posádky pomocou zapnutých slúchadiel. Megan Olsonová sa ho dva razy opýtala, či nepotrebuje pomôcť, po tretí raz chcela vedieť, ako dlho mu to ešte potrvá. Nevedela sa dočkať, kedy už začne s vlastnými experimentmi.
Keby si vedela, čo tu robím, vôbec by si sa sem nehrnula, pomyslel si zachmúrene Reed.
Zdvorilo, ale pevne jej odpovedal, že ona aj ostatní musia počkať, kým skončí.

Pretože musel pri práci monitorovať posádku, trvalo mu to oveľa dlhšie, než očakával. Vyrušovali ho tiež nepretržité rozhovory jednotlivých členov posádky s letovou kontrolou. Napriek tomu pracoval tak rýchlo, ako sa len dalo. Prestávku si doprial, len keď bol priveľmi unavený a začínal dostávať krčce do nik, neustále zastrčených v dlhých gumových rukaviciach. Gigantickosť úlohy, na ktorú sa podujal, ho takmer drvila. Zahľadený do mikroskopu videl svet nových vírusov varioly, aké nikdy nepoznal. Doteraz ich videl len jediný človek - ich stvoriteľ Kari Bauer. V laboratóriu na Havajských ostrovoch sa tomuto švajčiarskemu vedcovi podarilo postupmi genetického inžinierstva tieto vírusy trikrát zväčšiť a vložiť do nich predpoklady ešte väčšieho rastu. Bauerovi však, na rozdiel od Reeda, zväzovala ruky zemská príťažlivosť.

Genéza Bauerovho diela sa dala vysledovať k jednej z prvých misií raketoplánu. Astronauti vtedy našli dva dni staré vrecúško so sendvičmi, ktoré ktosi zabudol zjesť. Potrava uzavretá v zapečatenom plastovom vrecúšku sa vznášala v priestore ako volejbalová lopta. Otvorili ich a zdalo sa im, že sú ešte dobré - no zrazu ktorýsi z členov posádky poznamenal, že vrecúško sa mohlo nafúknuť len preto, lebo baktérie obsiahnuté v jedle vyprodukovali nečakane veľa plynu.

Toto náhodné pozorovanie poskytlo vedcom neodškriepiteľný dôkaz, že baktérie v prostredí mikrogravitácie rastú oveľa rýchlejšie a možno dosahujú aj väčšie rozmery. Keď sa Kari Bauer dočítal o tomto jave, okamžite si pomyslel, že čo platí pre baktérie, mohlo by platiť aj pre iné mikroorganizmy. Jeho genetické mutácie vírusov sa začali rozvíjať sľubne, no pribrzdila ich gravitácia. Bauer nemohol dospieť k definitívnemu záveru. Trvalo celé roky, kým sa zoznámil s Reedom a vymyslel spôsob, ako vykonať záverečný experiment vo vesmíre.

Teraz Reed pozoroval vírusy pravých kiahní desaťkrát väčšie a smrtonosnejšie, než akékoľvek iné vírusy varioly na zemi. Ich proteínové bunky, ktoré na zemi po dosiahnutí istého štádia praskali, si zachovávali integritu a smrtiace schopnosti. Ako biologická zbraň tento kmeň nemal páru. Reeda striaslo, keď si predstavil, ako rýchlo by sa dali vyhladiť celé národy, keby tento nový kmeň vírusu rozprášili nad nejakým územím aerosólovými bombami. Kiahne by sa rýchlo presunuli z dýchacích ciest do lymfatických uzlín, odtiaľ by sa rozšírili do sleziny, kostnej drene a drobnými vlásočnicami by prenikli až do pokožky. Pri normálnej variole tento proces trvá päť až desať dní. Reed odhadoval, že inkubačný a infekčný čas zmutovaného vírusu by sa dal merať na minúty. Telo by vôbec nestihlo zmobilizovať imunitný systém.

Vytiahol ruky z ochrannej komory so vstavanými rukavicami, poutieral si ich a chvíľu sa sústreďoval. Potom aktivoval hrdlový mikrofón.

„Hej, ľudia! Som už skoro hotový. Chystáte obed?“

„Práve sme ťa chceli zavolať,“ odvetil Stone. „Všetci si objednali biftek s vajcom.“

Reedovi sa podarilo zasmiať. „Počkajte, až uvidíte, ako nechutne vyzerá biftek zabalený v plaste.“ Po krátkej odmlke dodal: „Mohli by ste sa všetci zhromaždiť v jedálni? Chcel by som s vami prebrať plán na zajtra.“

„Rozumieme. Necháme ti kúsok bifteku. Takže o chvíľu ahoj!“

Reed zavrel oči a donútil sa zostať pokojný. Vypol mikrofón, no slúchadlá nechal zapnuté. Netúžil počuť, aké zvuky začne o chvíľu vydávať celý zvyšok posádky. Budú iste neľudské. Ale ak chcel zistiť, ako rýchlo záúčinkuje vírus, nezostávalo mu iné ako počúvať. Vrátil sa k Bioskrini, znova vopchal ruky do gumených rukavíc a opatrne naplnil malú skúmavku zmutovaným vírusom varioly. Starostlivo ju zazátkoval, cez malú vzduchotesnú vstupnú priehradku ju vybral z ochrannej komory a vložil do mraziaceho boxu.

Zachytávajúc sa nohami o pozemné držadlá, prešiel do zad-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
nej časti laboratória a otvoril skrinku. V nej bola plne sebe-
stačná extravehikulárna mobilná jednotka. Takto zložené sa ofi-
ciálne nazýval skafander, ktorý sa používal pri vychádzkach do
vesmíru. Keď doň vkĺzol a chcel si nasadiť prilbu, zazrel svoj
odraz na plexiskle pokrytým ochrannou odrazovou vrstvou.
Na chvíľu zaváhal. Pred jeho vnútorným zrakom sa vynorili
tváre ostatných členov posádky: ľudí, s ktorými celé mesiace -
ba s niektorými aj roky - pracoval a trénoval. Mal ich naozaj
rád. Ale nie dost, aby k nim pocítil súcť a mal s nimi zľutovanie.
Na lesklej vrstve sa mihli aj tváre jeho dvoch bratov, zabi-
tých počas teroristického útoku na americké veľvyslanectvo
v Nairobi, i sestry, dobrovoľnícky mierového zboru, ktorú
uniesli, mučili a napokon zabili v Sudáne. To, čo robil, nerobil
pre väčšiu slávu vedy, a určite nie pre verejné uznanie či slávu.
Tento nový kmeň vírusu varioly nikdy neuvidí svetlo sveta - le-
daže by okolnosti donútili vládu, aby ho použila. Generál Richardson a Anthony
Price patrili k ľuďom, ktorí neboli ochotní tolerovať ďalšie straty podobné tým,
aké utrpel Reed. Im by nestačilo v rámci odplaty vypáliť niekoľko rakiet na
zopár stanov či bunkrov. Prednosť by dali rýchlemu smrtiacemu úderu neviditeľnej
armády, akej nik nemôže vzdorovať. Tým, že im pomáha vybudovať takúto armádu,
napĺňa sľub dávno vyrieknutý nad hrobom svojich najbližších, že nikdy nezabudne
na ich obeť.
Upevnil si prilbu a vrátil sa k Bioskrini. Hadicu prívodu
vzduchu napojil na nezávislý zdroj, ktorý posádka používala
počas vesmírnych vychádzok. Pokojne a uvažlivo zlomil pečat'
na ochrannej komore a otvoril ju. V priebehu niekoľkých se-
kúnd sa z uschnutých čiastočiek roztoku, obsahujúceho vírus
varioly, ktoré zostali na miske, začali uvoľňovať spóry menšie
než najdrobnejšie zrnká prachu. Zakrátko naplnili celú
ochrannú komoru a nezadržateľne z nej začali prenikať von.
Reed fascinovane sledoval, ako sa oblak spór vznáša vo vzdu-
chu. Na zlomok sekundy ho opantala iracionálna predstava,
že zaútočia naňho. Ale zachytil ich cirkulačný prúd a ako mi-
niatúrna kométa zamierili do tunela spájajúceho Spacelab
s hlavnými priestormi raketoplánu.

„Ideš, Megan?“ opýtal sa Carter, keď obaja dopísali správu pre
stredisko riadenia letu.

Megan, ktorá sa práve presúvala okolo spacích buniek, len
tak cez plece odvetila: „Jasné, od hladu už nevidím.“

V tej chvíli obaja začuli v slúchadlách pípnutie. „Discovery,
tu stredisko riadenia letu. Rozumieme dobre, že sa chystáte na
obedňajšiu pauzu?“

„Potvrdzujem, stredisko,“ odvetil Carter.

„Discovery, naše meracie prístroje naznačujú možnú netes-
nosť výstupovej komory na spodnej palube. Boli by sme vám
povďační, keby to niekto prekontroloval.“

V slúchadlách zaznel Stoneov hlas: „Megan, Carter, vy dva-
ja ste najbližšie.“

Carter urobil na Megan psie oči. „Ja naozaj padám od hladu!“

Megan sa načiahla do jedného zo spacích boxov a vybrala spod vankúša
pripevneného k peľasti nový balíček kariet. Roztrhla celofánový obal,
starostlivo pomiešala karty tak, aby jej ani

jedna neuletela, a potom kôpkou otrčila smerom ku Carterovi.

„Prelož. Vyššia karta vyhráva.“

Carter prevrátil oči, načiahol sa za kôpkou a preložil. Na
spodku zostala desiatka. Megan si vytiahla sedmičku.

Carter so smiechom zamieril k stravovacej sekcii. „Odložím
ti nejaké kekxy!“ zavolať na ňu.

„To ti teda ďakujem!“

„Zvládneš to, Megan?“ ozval sa v slúchadlách Stone.

Vzdychla. „Čoby nie. Len, prosím ťa, daj pozor, aby Carter
nepohltať všetky teľacie rezne, alebo čo to budeme mať.“

„Jasná vec. Takže o chvíľu sa uvidíme.“

Megan bolo jasné, že „chvíľa“ v tomto prípade znamená naj-
menej hodinu. Kontrola vzduchového uzáveru výstupovej ko-
mory si vyžadovala, aby si navliekla skafander.

Rúčkujúc po priečkach, zliezla po rebríku na dolnú palubu.

Výstupová komora sa nachádzala až za nákladným priestorom a všetkým zariadením, ktoré raketoplán mal na palube. Červená kontrolka nad jej dverami blikala a naznačovala možnú poruchu.

„Určite je to len nejaký debilný skrat," zamrmlala Megan a odrazila sa od rebríka.

„Sledujte."

Carter otvoril kartón s pomarančovým džúsom, zdvihol ho a vytlačil z neho trochu tekutiny. Džús sa sformoval do nepravidelnej gule a začal sa pomaly vzdalovať od Cartera. Ten však do nej zabodol slamku a začal nasávať. O niekoľko sekúnd tekutá guľa zmizla.

„To bolo pekné," ozval sa Stone. „Môžeš to predviesť ako kúzelnický trik, keď bude mať môj chlapec narodeniny."

„Pozor, uteká ti omáčka!" zavolať Randall Wallace.

Stone sa obrátil a zistil, že kým žartoval s Carterom, omáčka z krabieho koktailu stratila kontakt s jeho lyžicou. Zobral tortillu a pokúsil sa ňou omáčku zachytiť.

„Zaujímalo by ma, kde trčí Dylan," zamumlal Carter ústami plnými kurčata na smotane, ktoré vyjedal z plastového vrecúška.

„Dylan, počuješ nás?"

Nižaká odpoveď.

„Asi sa zavrel na hajzli," povedal Carter. „Je zaťažovaný na fazuľovú polievku. Možno si sem prepašoval jednu porciu."

Na jedálnom lístku astronautov sa zásadne nevyskytovali fazuľa, brokolica ani huby. Nadmerná plynatosť čriev bola vo vesmíre ešte neprijemnejšia než na zemi a fyzici si doteraz neboli istí, ako sa správajú plyny v prostredí mikrogravitácie.

Carter sa rozkašľal.

„Nehltaj tak to jedlo!" pokarhal ho zo žartu Stone.

Carterovi znemožnil odpovedať nový záchvat kašľa.

Stone sa k nemu pohol. Carter pilota zdrapil za plecía.

Otriasol ním ďalší krčovitý záchvat a zrazu začal do priestoru pred sebou chrliť krv.

„Dofrasa, čo to je?" vykrikoval Stone a začal si driapať kombinézu na prsiach. Mal pocit, ako keby mu začalo horieť celé telo. Utrel si tvár a zbadal, že má krvavú ruku.

Karol a Wallace s hrôzou sledovali, ako sa ich kolegovia zviňajú v akomsi záchvate.

„Makaj do pilotnej kabíny a zavri sa tam!" skríkoval Karol.

„Ale..."

„Rob, čo ti vravím!" Veliteľ misie posotil Wallacea k rebríku a vtedy začul v slúchadlách hlas niekoho zo strediska riadenia letu.

„Discovery, máte nejaké problémy?"

„To teda máme!" skríkoval Karol. „Cartera a Stona ide roztrhnúť od krčov..."

Zrazu pocítil, ako krč chytá aj jeho. „Panebože!" zlomil sa v drieku. Od očí a nozdier sa mu tiahli tenké pásiky krvi. Akoby z veľkej diaľky počul znepokojený hlas z riadiaceho strediska.

„Discovery, počujete ma?"

V mysli sa mu sformovala odpoveď, ale kým ju stihol vysloviť, oči mu zakryla opona z červenej hmly.

Megan práve kontrolovala výstupovú komoru na dolnej palube, keď začula v slúchadlách stony a výkriky. Prudko stlačila gombík na komunikačnom paneli skafandra.

„Frank? Carter? Wallace!?"

Počula však len statický šum. Zrejme jej nefungovala komunikačná jednotka.

Zabudla na elektrické obvody, ktoré preverovala, a siahla po páke, ktorou sa otvárala výstupová komora. Na jej zdesenie sa páka ani nepohla.

V Spacelabe Dylan Reed držal stopky v ruke, chránenej rukavicou. Zmutované kiahne zapôsobili s desivou rýchlosťou. Vedel, že mal zmerať čas, za ktorý nainfikovali a zabili posádku. Bauer nástojil na tom, že jedinou možnosťou, ako overiť smrtiace schopnosti novej odrody vírusu kiahní, je vyskúšať ju na

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
ľuďoch. Navyše sa tak zbaví potenciálnych svedkov. Ale aby
zistil presný čas, musel by otvoriť oči. A to sa Dylan Reed ne-
odvažoval urobiť. Nepočul by len výkriky, ale uvidel by aj ich
tváre.

Tisíce kilometrov odtiaľ sa riaditeľ letov Harry Landon na-
chádzal v malej komôrke na druhom konci chodby, vedúcej
k stredisku riadenia letu. Doháňal zameškaný spánok, ktorý je-
ho organizmus už tak veľmi potreboval. V NASA pôsobil
dvadsať rokov a z toho polovicu strávil v papinovom hrnci My-
su Canaveral. Za ten čas sa naučil využívať na odpočinok kaž-
dú príležitosť, ktorá sa naskytla. Vedel sa však aj okamžite zo-
budiť - čulý a na všetko pripravený.

Landon pocítil ruku ešte skôr, než sa mu dotkla pleca. Ob-
rátil sa a zbadal mladého technika.

„Čo je?“ opýtal sa.

„Na palube Discovery sa vyskytol problém...“ odvetil ner-
vózne technik.

Landon vstal z lôžka, zobral z nočného stolíka okuliare a za-
mieril k dverám. „Mechanický? Letový? Aký?“

„Ľudský.“

Landon nespomalil, len sa opýtal ponad plece: „Čo myslíš
tým ľudský?“

„Ide o posádku,“ zajachтал technik. „Niečo s ňou nie je v po-
riadku.“

Niečo naozaj nebolo v poriadku, a muselo to byť dosť vážne. Landon to vycítil,
len čo vstúpil do strediska riadenia letu. všetci technici sa hrbili nad svojimi
konzolami a naliehavo sa pokúšali komunikovať s raketoplánom. Z útržkov, ktoré
zachytával, si Landon uvedomil, že ani s jedným z nich nikto z orbitálneho
modulu nekomunikuje.

Posadil sa za svoju konzolu a vyštekol. „Zapnite mi vizuálny vstup!“

„Nejde to, pane,“ zavolaľ ktosi. „Prestali vysielat videosignál.“

„Tak ma prepnite na audio!“

Landon si nasadil slúchadlá a pokúsil sa upokojiť si hlas.

„Discovery, tu je riaditeľ letov. Ozvite sa, prosím.“ Počul však len statický
šum. „Discovery, opakujem, tu riaditeľ le...“

„Letová kontrola, tu Discovery.“

Hlas znel tak priškrtené, že Landonovi stuhla krv v žilách.

„Wallace, si to ty?“

„Áno, pane.“

„Čo sa tam robí, synku?“

Landon musel čakať. Ticho prerušoval len praskot. Keď sa Wallace znova ohlásil,
zdalo sa, akoby sa dušil.

„Wallace, čo sa robí?“

„Kontrola... kontrola, počujete ma?“

„Wallace, len povedz, čo sa...“

„Všetci tu umierame...“

Kapitola 24

Začiatkom osemdesiatych rokov, keď sa začali na vesmírne le-
ty používať raketoplány, vymysleli postup pre každý mysliteľ-
ný prípad nehody, zlyhania dôležitého podsystému či tragédie.
Tieto procedúry tvoria obsah takzvanej Čiernej knihy a boli
prvý raz skompletizované v januári 1986, po katastrofe misie
51-L raketoplánu Challenger.

Harry Landon bol prítomný v stredisku riadenia letu aj vte-
dy. Dodnes si pamätal zhrozený výraz vtedajšieho riaditeľa letov, keď raketoplán
vybuchol sedemdesiattri sekúnd po štarte.

Potom zbadal, ako riaditeľ, ktorému stekali po tvári slzy, siahol
po Čiernej knihe a začal telefonovať určeným ľuďom.

Landon sa trasúcimi prstami usiloval vyloviť kľúč od zásuv-
ky, ktorú by najradšej nikdy neotvoril. Čierna kniha bol tenký
manuál vo viazači s tromi kovovými krúžkami. Otvoril ho na
prvej strane, načialhol sa za telefónom a potom si to rozmyslel.
Vstal a prepojil mikrofón pripevnený k slúchadlám na vnú-
torné hovorové zariadenie, ktoré rozosielať signál do slúcha-
diel všetkým prítomným pracovníkom.

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
„Dámy a páni," začal vážne riadiť, „keby ste mi láskavo venovali pozornosť... Ďakujem. Všetci ste počuli posledné slová z paluby Discovery. Zatiaľ nič nie je isté, no ak by sa potvrdili, znamenalo by to skutočnú katastrofu. Neostáva nám iné, ako ďalej plniť svoje úlohy a byť pripravení vyhovieť každej žiadosti o pomoc. Monitorujte naďalej všetky parametre letu a podmienky panujúce v raketopláne. Ak spozorujete odchýlku od normálu - aj keď zdanlivo bezvýznamnú - chcem sa o nej ihneď dozvedieť. Chcem, aby skupina spracúvajúca údaje prezrela všetky záznamy o každom rozhovore a každom spojení s raketoplánom. Nech sa tam stalo čokoľvek, muselo k tomu dôjsť veľmi rýchlo. Ale musel existovať aj nejaký spúšťač mechanizmu, ktorý to všetko odštartoval. Chcem vedieť, o čo ide."

Landon sa odmlčal. „Viem, čo si asi myslíte a čo prežívate. To, o čo vás žiadam, je ťažké. Ale nesmieme sa vzdávať nádeje, že niekto na palube prežil. Preto musíme naďalej pracovať s maximálnym nasadením. Ak tam zostal nažive čo len jediný člen posádky, postaráme sa, aby sa bezpečne dostal na zem. Na ničom inom nezáleží."

Rozhliadol sa po prítomných a dodal: „Ďakujem vám."

Ticho, ktoré zavládlo v miestnosti, vystriedal šum. Landon s uľahčením videl, že vážne výrazy na tvárach jeho podriadených nahradilo pevné odhodlanie. Vždy veril, že pracuje s najlepšími ľuďmi a teraz sa mu to potvrdilo.

Ako prvému zavolať Richovi Warfieldovi, prezidentovmu poradcovi pre vedecké záležitosti. Tento lekár dobre poznal program pilotovaných vesmírnych letov. Okamžite pochopil, aká vážna môže byť situácia na palube raketoplánu.

„Čo mám povedať prezidentovi, Harry?" opýtal sa. „Bude chcieť počuť fakty, a nie nejaké omáčky."

„Tak počúvaj," odvetil Landon. „Po prvé, od posledného Wallaceovho spojenia s nami nikto z Discovery nekomunikoval. Naznačil vtedy, že celá posádka je mŕtva, respektíve zomiera. Poviem našim ľuďom, aby ti prehrali ten záznam pre prípad, že by si ho prezident chcel osobne vypočuť. Čo sa týka raketoplánu, zatiaľ je stabilizovaný. V letovej rýchlosti ani trajektórii nenastali nijaké zmeny. Všetky palubné systémy fungujú bezchybne."

„Čo sa tam podľa teba mohlo stať, Harry?" prerušil ho Warfield.

„Hodnoty zloženia vzduchu sú v norme," odvetil Landon.

„To znamená, že nejde o nijakú toxickú kontamináciu. Nezačínali sme nijaký dym, oheň ani plyny."

„A čo možnosť otravy jedom?" nadštrkol Warfield. „Nemohla byť príčina v tom?"

„Posádka v tom čase mala absolvovať prvý obed. Ale aj keby boli všetky potraviny kontaminované, pochybujem, že jed by zaúčinkoval tak rýchlo a s takými vážnymi následkami."

„A čo nejaké látky dopravené na obežnú dráhu za účelom experimentov?"

„Toto nie je vojenská, utajená misia. V Spacelabe mám zvyčajný zverinec: žaby, hmyz a myši, ktoré sa majú používať pri experimentoch..."

„Ale pri akých, Harry?"

Landon pozrel na plán experimentov. „Megan Olsonová mala pracovať s vírusom choroby legionárov. To bol jediný nebezpečnejší vírus v programe. Ale ešte sa k nemu ani nedostala."

„Nemohol sa ten vírus v raketopláne nejakým nedopatrením rozšíriť?"

„Pravdepodobnosť, že dôjde k niečomu podobnému, je asi jedna k desiatim tisícom. Možný únik materiálov z Bioskrine sleduje množstvo senzorov. Ale povedzme, že by k tomu došlo. Vírus choroby legionárov neúčinkuje tak rýchlo. To, čo zabilo posádku, ju zabilo v priebehu niekoľkých minút."

Na linke sa na okamih rozhostilo ticho.

„Viem, že nie som odborník na také záležitosti," ozval sa na pokon Warfield. „Ale keď vylúčime všetky ešte menej pravdepodobné možnosti,

stále mi to vychádza ako napadnutie nejakým neznámym mikroorganizmom."

„Medzi nami, v podstate s tebou súhlasím," odvetil Landon.

„Ale zatiaľ by som prezidentovi takéhoto chrobáka do hlavy nenasadzoval. Momentálne jednoducho nevieme nič bližšie."

„Prezident bude mať otázky," povedal ťažkopádne warfield.

„Myslím, že vieš, ako bude znieť prvá."

Landon zavrel oči. „Postup je taký, Rich, že celý priebeh le-

tu sleduje dôstojník bezpečného priblíženia, ako sa hovorí,

s prstom na spúšti. Ak niečo nedopadne dobre, tak... Pamätáš

sa na Challenger? Keď vybuchla prídavná nádrž a zničila

väčšiu časť raketoplánu, urýchlňovacie rakety ho ďalej vynášali

hore. DBP ho vtedy odpálil.

Raketoplány majú autodeštrukčné zariadenie, ktoré môžeme aktivovať, keď sa niečo

stane. Keď sa aktivuje v dostatočnej výške, pri prechode atmosférou trosky z

väčšej časti zhoria

a po dopade neohrozia populáciu v danej oblasti."

Landon sa odmlčal. „Rich, ale keď mu to povieš, pripomeň

mu, že výslovný príkaz musí v tomto prípade dať on."

„Dobre, Harry. Pôjdem mu povedať, čo zatiaľ viem. Nebuď

prekvapený, keď sa spojí priamo s tebou."

„Len čo sa dozviem niečo nové, dám ti vedieť," sľúbil Lan-

don.

„Harry, ešte posledná vec: mohol by s Discovery pristáť au-

topilot?"

„Čoby nie, veď pristane aj s boeingom sedemstoštyridsaťse-

dem. Otázka ale znie: budeme chcieť, aby raketoplán pristál?"

Ďalší Landonov telefonát smeroval k dôstojníkovi bezpeč-

ného priblíženia, ktorého už medzičasom upovedomili o krí-

zovej situácii. Landon mu vysvetlil, koľko vedel, a potom do-

dal, že pôvodne mala misia trvať osem dní.

„Tento údaj už očividne neplatí," pokračoval. „Pokiaľ ide

o odpálenie Discovery, otázne nie je, či raketoplán bude po-

trebné odpáliť, ale kedy."

„A čo ak sa začne približovať k Zemi oveľa skôr?" opýtal sa

tícho DBP.

„Potom sa uvidí."

Landon obtelefonúval ďalších ľudí zo zoznamu. Boli na

ňom aj generál Richardson a Anthony Price. Richardson nebol len náčelník štábu

vojenského letectva, ale aj koordinátor

Divízie vesmírnej bezpečnosti, zodpovednej za identifikovanie

a monitorovanie všetkého, čo sa buď približovalo k Zemi ale-

bo dostalo na jej obežnú dráhu. Ako zástupca šéfa Národnej

bezpečnostnej agentúry sa na tomto zozname ocitol aj Price,

pretože raketoplány občas plnili tajné misie financované NSA.

Vždy, keď s niekým dotelefonoval, rozhliadol sa okolo seba. Dúfal, že niekto z

jeho ľudí už čaká s novou informáciou. Uvedomoval si, že sa správa ako zúfalec.

Za týchto okolností by ho pri rozhovore vyrušili okamžite po obnovení rádiového

spojenia s posádkou.

Landon strávil telefonovaním ešte dve ďalšie hodiny. Bol

rád, že zatiaľ nemusí prísť do styku s médiami. Mnohí pra-

covníci NASA sa cítili tak trochu dotknutí tým, že lety raketo-

plánov po čase prestali vyvolávať takú pozornosť ako na za-

čiatku. Keď došlo ku katastrofe Challengeera, jediná televízia,

ktorá robila priamy prenos zo štartu, bola CNN. Dnešný štart

Discovery zaznamenávali už len kamery NASA.

„Landon, štvrtý kanál!"

Landon ani nepozrel, kto naňho zakričal. Naladil si štvrtý

kanál a cez praskanie statického šumu začul slová:

„Letová kontrola, tu Discovery. Počujete ma?"

Dylan Reed bol ešte v Spacelabe v ochrannom skafandri a to-
pánky zastrčené v dlážkových príchytkách ho udržiavali pred pomocným
komunikačným panelom. Tých niekoľko hodín, na

ktoré zámerne prerušil komunikáciu s riadiacim strediskom, sa

mu zdali ako celá večnosť. Vypol vysielačku, aby nemusel po-

čuvať zúfale hlasy, doliehajúce zo strediska riadenia letu. Teraz

však obnovil spojenie, aby mohol prejsť k ďalšej fáze operácie.

„Kontrola, tu je Discovery. Máme spojenie?"

„Discovery, tu riaditeľ letov. Zahlásť sa mi.“

„To si ty, Hany?“

„Dylan?“

„Áno. Panebože, Harry! Už som myslel, že nikdy nezačujem ľudský hlas.“

„Dylan, čo sa tam hore stalo?“

„Neviem. Som v laboratóriu. Na jednom skafandri začala blikať kontrolka.“

Navliekol som si ho, lebo som chcel preveriť funkčnosť. A zrazu som začul... Kristepane, Harry, bolo to, ako keby ich niekto škrtil. A potom vypadol komunikačný kanál...“

„Dylan, počkaj chvíľu, dobre? Pokús sa zostať pokojný. Je ešte niekto s tebou v laboratóriu?“

„Nie.“

„A nijaký iný člen posádky sa ti neozval?“

„Nie. Harry, počúvaj, čo sa vlastne stalo?“

„Zatiaľ nevieme, Dylan. Jednoducho nevieme. Wallace sa nám pokúšal niečo povedať, ale nestihol. Muselo to byť niečo smrtiace a rýchle. Zišlo nám na um, že sa tam mohol rozšíriť nejaký vírus. Máte na palube niečo nebezpečné?“

Vlastne je to tu jeden vriaci kotol.

Nahlas však povedal: „Preboha, Harry! O čom to hovoríš?“

Pozri sa do zoznamu lodného nákladu. Najhoršie, čo tu máme, je legionárska choroba, a tá je ešte v biomraziaku.“

„Dylan, o niečo ťa teraz požiadam,“ povedal Landon napäťto. „Musíš sa vrátiť do orbitálneho modulu a povedať nám, čo tam uvidíš.“

„Harry!“

„Dylan, potrebujeme zistiť, čo sa tam stalo.“

„Čo ak sú všetci mŕtvi? Čo by som mal urobiť v takom prípade, Harry?“

„Nič, starec. Nebolo by čo. Ale teba dolu dostaneme. Nikto odtiaľto neodíde, kým nebudeš zasa v bezpečí na zemi.“

Landon takmer dodal: „To ti sľubujem,“ ale akosi nemohol tie slová pretlačiť cez pery.

„Tak dobre, Harry. Pôjdem sa pozrieť do orbitálneho modulu. Ale komunikačný kanál nechajte otvorený.“

„Potrebujeme, aby si skontroloval videokamery. Nedostávame z nich nijaký signál.“

To preto, lebo som ich vypoľ.

„Rozumiem. Dobre, odchádzam teda z labáku.“

Pomaly plával spojovacím tunelom. Skafander dosť obmedzoval jeho pohyblivosť, navyše musel dávať pozor, aby si ho nepoškodil. Aj najmenšia trhlinka by preňho mala osudné následky.

Od pohľadu, ktorý sa mu naskytol na strednej palube, ho naplo na vracanie.

Stone, Karol a Carter sa zmenili na nafúknuté mŕtvoľy pokryté mokvajúcimi pľuzgiermi. Voľne sa vznášali

v priestore, zachytení rukou, prípadne nohou o nejaký prístroj.

Reed sa pretiahol okolo nich k rebriku. Usiloval sa na nich nepozerať. Hore v pilotnej kabíne našiel wallacea, pripútaného k veliteľskému kreslu.

„Letová kontrola, tu Discovery.“

Landon sa okamžite ozval: „Počúvam, Dylan.“

„Našiel som všetkých okrem Megan. Bože, nedá sa to opísať...“

„Potrebujeme vedieť, ako vyzerajú, Dylan.“

„Telá sú nafúknuté, pokryté kopou pľuzgierov a krvou... Ešte nikdy som nič podobné nevidel.“

„Našiel si nejaké náznaky kontaminácie?“

„Zatiaľ nie. Ale radšej zostanem v skafandri.“

„To je prirodzené. Nevieš nám povedať, čo jedli?“

„Som teraz v pilotnej kabíne pri wallaceovi. Počkajte, vrátim sa dolu.“

Po niekoľkých minútach sa Reed znova ozval. V skutočnosti sa však vôbec nepohol z miesta. „Zdá sa, že každý si vybral niečo iné. Vidím kuracinu, arašidové maslo, morské rýbky...“

„V poriadku, hneď začneme overovať zdroje tých potravín.“

Ak boli kontaminované, baktérie či vírusy mohli v prostredí mikrogravitácie zmutovať...“ Landon sa odmlčal. „Mal by si pohľadať Megan.“

„Viem. Prezriem ešte raz strednú palubu, pozriem sa aj na záchod... ak ju tam nenájdem, bude niekde na dolnej palube.“
„Ozvi sa, len čo ju nájdeš. Prepínam a končím.“

Vďaka bohu!

Hoci gombík, ktorým sa prepínala jej vysielaciačka, ešte vždy nefungoval, počula každé slovo, ktoré si vymenili Reed s Landonom. Opierala sa prilbou skafandra o dvere výstupovej komory a myslou jej vírili tisíce otázok. Ako môže byť celý zvyšok posádky mŕtvy? Čo ich zabilo? Bolo to niečo, čo si so sebou do raketoplánu sami priniesli? Ani nie pred hodinou videla Cartera a zhovárala sa s ostatnými astronautmi zhromaždenými v jedálni. A teraz ani jeden z nich nežije. Megan sa s námahou upokojila. Pozrela na spleť drôtikov v otvorenom paneli nad dverami. Očividne niektorý z nich niekto nesprávne zapojil. Podľa inštrukcií, vytlačených na dvierkach panela, musela vyskúšať viaceré kombinácie prepojení celej hrby vodičov. Zatiaľ sa jej nepodarilo nájsť tú správnu. Upokoj sa, prikázala si. Dylan tu bude o pár minút. Keď ťa nenájde tam vonku, uvedomí si, že si tu, a otvorí dvere z druhej strany. Megan sa tou predstavou utešovala, ako len vedela. Netrpela klaustrofóbiou, no vo výstupovej komore, sotva väčšej než dve spojené komôrky na metly, mala pocit, že na ňu padajú steny. Keby aspoň fungoval ten prekliaty mikrofón, pomyslela si smutne.

V slúchadlách začula Dylanov hlas. „Stredisko, som na dolnej palube. Zatiaľ Megan nikde nevidím. Pozriem sa do nákladového priestoru.“

Hoci vedela, že vo vesmíre sa zvukové vlny dobre nešíria, zdvihla obe ruky a začala búchať pästami do dverí. Možno ju Dylan nejakým zázrakom predsa len začuje.

„Stredisko, skontroloval som väčšiu časť nákladového priestoru. Stále nič.“

V slúchadlách jej zaznel Landonov hlas: „Skús sa pozrieť aj do výstupovej komory. Možno je tam.“

Ano, do výstupovej komory!

„Rozumiem, stredisko. Ozvem sa, keď sa dostanem ku komore.“

Len čo sa Reed priblížil k dverám, zazrel za okrúhlym okienkom priezoru Meganinu tvár. Keď uvidel radosť a úľavu v jej očiach, pocítil bodnutie výčitky. Prepol si hovorové zariadenie do vnútorného režimu.

„Megan, počuješ ma?“

Zbadal, ako prikývla.

„Ja nič nepočujem. Pokazila sa ti vysielaciačka?“

Znova prikývla, vzniesla sa trochu vyššie, a keď sa za priezorom zjavila komunikačná jednotka na hrudnom paneli skafandra, ukázala na ňu a obrátila palec dole v univerzálne zrozumiteľnom geste.

Reed sa na ňu zahľadel. „Okej, rozumiem. Aj keď to na veci nič nemení.“

Megan si nebola istá, či mu dobre rozumela. Nechápavo sa naňho zadívala.

„Asi to nechápeš,“ povedal Reed. „Prirodzene, že nie. Ako by si mohla? Vieš, Megan...“ Zaváhal. „Nemôžem ťa odtiaľ dostať.“ Oči sa jej rozšírili od hrôzy a prekvapenia. Nemohla tomu uveriť.

„Poviem ti, čo je tu vonku, Megan. Rozšíril sa tu vírus. Taký, aký ešte ľudské oči nikdy nevideli, lebo ani nepochádza z nášho sveta. Narodil sa na Zemi, ale plne sa rozvinul až tu, v Spacelabe. To je tá vec, na ktorej som pracoval.“

Krútila neveriacky hlavu a z pier jej splynuli nemé slová.

„Mala by si sa upokojiť,“ pokračoval Reed. „Počula si, ako som sa zhováral s letovou kontrolou. Vedia, že všetci sú mŕtvi. Nemajú ani potuchy, čo sa tu stalo. A nikdy sa to nedozvedia.“

Reed si oblizol pery. „Z Discovery sa stala druhá Márie Celeste, loď prízrakov odsúdená na záhubu. Pochopiteľne, sú tu malé rozdiely. Ja ešte žijem, a ty takisto, aspoň zatiaľ. NASA môže raketoplán dostať dolu pomocou autopilota. Kým bu-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
 dem nažive, nezapnú autodeštrukčné zariadenie."
 Reed sekundu počkal a dodal: „A ja sa mienim vrátiť."
 Megan cítila, ako jej po líkach stekajú horúce slzy. Vzdialene si uvedomovala, že kričí, no na Reeda to vôbec nezapôsobilo. Jeho výraz zostával chladný ako arktický ľadovec.
 „Bol by som radšej, keby tu bol niekto iný, a nie ty, Megan," pokračoval. „Naozaj, ver mi. Ale Treloara sme museli zlikvidovať a ty si bola jeho náhradníčka. Neočakávam, že by si to pochopila. Ale keďže som to bol ja, kto ťa priviedol do programu a dal ti túto šancu, myslím, že ti dlhujem vysvetlenie. Vieš, potrebujeme, aby arzenál našich biologických zbraní bol čo najsilnejší. Podpísali sme kopu zmlúv, ktoré vývoj takých zbraní zakazujú, ale myslíš, že také štáty ako Irak, Líbya či Severná Kórea na ne berú ohľad? Ani náhodou nie. Opreteky vyvíjajú vlastné biologické zbrane. Nuž a teraz máme niečo, čo tromfne všetko, s čím by mohli prísť. A budeme to mať iba my. Vieš, akú tu mám vzorku? Stačí jej za náprstok, aby vyhľadila každú krajinu, ktorú si vyberieme. Viem, že sa nevyjadrujem dosť exaktne, ale asi si pochopila, o akú zbraň ide. Ak mi neveríš, pozri, čo sa stalo tu, ako rýchlo začali účinkovať tie zmutované kiahne a aké zanechali následky..."
 Megan sa ešte nikdy v živote necítila taká bezmocná. Reedov hlas jej znel v ušiach, akoby to bol príznak z toho najzlovestnejšieho sna. Nemohla uveriť, že tie slová počuje z úst človeka, o ktorom si myslela, že ho pozná, z úst kolegu, učiteľa, kohosi, komu až doteraz bezvýhradne dôverovala.
 Asi zošalel. Viac sa tým nebudem zaoberať. Ale musím sa nejakým spôsobom dostať odtiaľto!
 Keď sa Reed znova ozval, mala pocit, že jej číta myšlienky. „Väčšinu práce si urobila za mňa, Megan, keď si sa zasekla v tej komore s pokazenou vysielačkou. Oheň dokončí, čo treba. Nespomínal som ti to? Vieš, keď táto škatuľa pristane, vypukne veľký zemet. Letová kontrola bude myslieť len na to, aby ma odtiaľto bezpečne dostala. A ak potom niečo vybuchne, povedia, že to bola smola..." Pokrčil plecami. „Staneš sa súčasťou histórie, Megan. Nikdy na teba nezabudnem... ani na ostatných."
 Neodtrhávajúc od nej pohľad, stlačil prepínač na komunikačnej jednotke. „Stredisko, tu Reed. Počujete ma?"
 Začula Landonov hlas. „Počujeme, Dylan."
 „Žiaľ, mám zlú správu. Našiel som... našiel som Megan. Je mŕtva, tak ako ostatní."
 Na druhom konci sa na okamih rozhostilo ticho. „Rozumiem, Dylan. Mrzí ma to. Počuj, pracujeme na tom, aby sme ťa dostali dolu. Môžeš sa vrátiť do pilotnej kabíny?"
 „Rozumiem, vraciam sa."
 „Nebudeme potrebovať, aby si nám s niečím pomáhal, ale pre každý prípad..."
 „Rozumiem. Harry?"
 „Áno?"
 „Otvoril si Čiernu knihu, však?"
 „Áno, Dylan."
 „Chýba tam jedno meno. Doktor Kari Bauer. Vie o vírusoch viac než ktokoľvek iný na svete. Myslím, že by ste s ním mohli prekonzultovať otázky karantény."
 „Rozumiem, Dylan. Pozveme doktora Bauera na miesto prístátia. Prepočítavame modely núdzového zostupu. Len čo budeme mať definitívnu trajektóriu, dáme ti vedieť."
 Reed sa pousmial a s pohľadom upreným priamo na Megan odvetil. „Rozumiem, stredisko. Končím."

Kapitola 25

Helikoptéra, ktorou Jon Smith priletel z Camp Davidu, dosadla v tej časti leteckej základne Andrews, kde pristávali dopravné lietadlá. Smith vystúpil a prebehol cez asfaltovú plochu k bielej dodávke, parkujúcej pri malom prúdovom lietadle.

„Zdravím vás, Jon," povedal generálmajor Kirov a pozrel na vojakov, ktorí vykladali z dodávky nosidlá.

„Prebehlo všetko, ako malo?" opýtal sa Smith.

„Pravdaže," odpovedal Kirov. „Títo muži," ukázal na vojakov, „sa vo vašom dome zjavili presne podľa plánu. Pracovali rýchlo a efektívne."

Smith sa zahľadel na Ivana Beriju, ktorého práve viezli na nosidlách okolo nich. Bol zakrytý nemocničnou prikrývkou až po bradu.

„Je v poriadku?"

„Ten utišujúci prostriedok zapôsobil bezvadné," odvetil Kirov.

Smith prikývol.

Keď nosidlá zmizli v lietadle, Kirov sa obrátil k Smithovi.

„Som vám aj pánu Kleinovi vďačný za to, že ste mi pomohli.

Mrzí ma len, že pre vás nemôžem urobiť viac."

Smith podal Rusovi ruku. „Ozvem sa vám, generál. Myslím, že z Beriju sme dostali všetko, čo sa dalo, ale ak by ešte náhodou povedal niečo zaujímavé..."

„Dozviete sa to prvý," ubezpečil ho Kirov. „Zbohom, Jon Smith. Dúfam, že sa ešte niekedy stretneme, ale za príjemnejších okolností."

Smith počkal, kým Kirov nastúpil a na lietadle sa zavreli dvere. Keď sa malý prúdový stroj rozbehol po vzletovej a pristávacej dráhe, sedel už v aute a prechádzal okolo kontrolného stanovišta pri vstupe na základňu. Zamieril na diaľnicu a v duchu sa pomaly preorientoval z vecí, ktoré zvládli, na tie, ktoré ich ešte čakali.

V Moskve bola už noc, no v kanceláriách spoločnosti Bay Digital sa stále svietilo.

V konferenčnej sále Randi Russellová dopíjala štvrtú šálku kávy a sledovala, ako sa Saša Rubľov usiluje vydolovať z notebooku jeho tajomstvá. Pripojil k nemu niekoľko hardvérových zariadení a už sedem hodín bez prestania sedel za klávesnicou, iba čo sa zavše napil koly, aby telu dodal trochu energie. Randi tri razy navrhla, aby s tým pre dnešok skončili, no Saša ju zakaždým netrpezlivo odbil.

„Som už tak blízko," zamrmľal. „Potrebujem len pár minút."

Randi postupne dospela k záveru, že Sašovi neplynie čas ako obyčajným smrteľníkom.

Dopila kávu, pozrela na usadeninu na dne šálky a povedala:

„Okej, to stačí. A tentoraz to myslím vážne."

Saša zdvihol ruku, druhú ani na okamih neodtrhol od klávesnice. „Vydrž, už len sekundu..."

Rýchlo ťukol na niekoľko posledných klávesov a oprel sa o operadlo. „Pozri sa," povedal hrdo.

Randi neverila vlastným očiам. Obrazovka veľkého monitora, na ktorej doteraz celý večer videla len zmätenú spleť písmen a znakov, sa ako šibnutím čarovného prútika zmenila na sériu archivovaných e-mailov.

„Saša, ako si to len...?" Pokrútila hlavou. „To je jedno. Aj tak by som to nikdy nepochopila."

Sašova tvár len tak žiarila. „Človek, ktorý používal ten nouťák, si naň nainštaloval CARNIVORE, najnovší šifrovací program vášho FBI." Prefíkane na ňu pozrel. „Myslel som, že také veci sa z Ameriky nesmú vyvážať."

„To som si myslela aj ja," zamrmľala Randi.

Zobrala myš a začala listovať v e-mailoch. O chvíľu neverila vlastným očiам, čo všetko si prečítala.

Čo je to, doparoma, Dohoda Kasandra?

Jon Smith si po návrate do Bethesdy urobil zopár chlebíkov a odniesol si ich do pracovne. V dome bol ešte cítiť slabý zápach drog i strach človeka, ktorého zlomili. Smith otvoril okno a sadol si s fasciklom, ktorý dostal od Nathaniela Kleina.

Travis Nichols a Patrick Drake... obaja seržanti americkej

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
armády. Narodili sa v tom istom malom meste uprostred Texasu, odkiaľ mládenci odchádzali buď na ropné polia, alebo do armády. Boli to skúsení veteráni, mali za sebou nasadenie v Somálsku, Perzskom zálive a najnovšie v Nigérii. Spozornel, až keď si prečítal výsledky ich fyzických testov zo školy pokročilých bojových umení vo Fort Benningu v štáte Georgia. Nichols a Drake skončili vo svojej triede na prvom a druhom mieste. Museli to byť chladnokrvní a tvrdí chlapi, ktorých smrtiace schopnosti ešte vycibril inštruktori tých najnebezpečnejších bojových umení.

A potom sa začali strácať...

Až teraz Smith celkom pochopil, čo mal Klein na mysli. Za posledných päť rokov chýbali v ich záznamoch celé mesiace: nijaké poznámky veliteľov, nijaké zmienky o prevelení... Smith ako skúsený vojak vedel odhadnúť, kam sa strácali Nichols a Drake. V armáde existujú viaceré špeciálne jednotky. Najznámejšie sú azda Rangers. Ale vytvárajú sa aj iné, a ich príslušníkov vyberajú spomedzi najskúsenejších a najosvedčenejších vojakov. Vo Vietname to boli PHRD - prieskumné hliadky rozšíreného dosahu. V iných častiach sveta ich ani ni-
jako osobitne neoznačovali.

Smith vedel o troch takýchto jednotkách, no mal podozrenie, že existujú aj ďalšie. Nikoho v nich nepoznal a nemal čas ani možnosti, aby od nuly začínal s pátraním v tejto oblasti. Mohol urobiť len jediné: využiť telefónne číslo, ktoré Travis Nichols prezradil Petrovi Howellovi krátko pred smrťou. Celú hodinu Smith zvažoval jednu po druhej všetky možnosti. Každý plán akcie v sebe skrýval detail či dva, ktoré by po prepojení s ďalšími mohli vytvoriť súdržný celok. Znova a znova v duchu preberal možné akcie, hľadal slabé miesta, vylučoval otázky a usiloval sa nájsť pre seba čo najvýhodnejšiu pozíciu. Vedel, že od chvíle, keď vytuká to číslo, ktoré oficiálne vôbec neexistuje, a ozve sa mu zatiaľ neznáma osoba, jeho život bude závisieť od každého vysloveného slova.

Za oknom spustili svoju večernú litániu vtáky a cvrčky.

Zdvihol sa a šiel zavrieť okno. Vtedy zazvonil telefón.

„Jon, tu je Randi.“

„Randi! Koľko je tam u vás hodín?“

„Ani neviem, stratila som pojem o čase. Počúvaj, Saša prelomil tú šifru v notebooku! Mám prístup k všetkým e-mailom - aj k ďalším dokumentom.“

Z jej tónu však vycítil, že od neho očakáva vysvetlenie.

„Potrebujem tie veci, Randi,“ odvetil potichu. „Ale na nič sa ma, prosím ťa, nepýtaj. Aspoň zatiaľ.“

„Jon, požiadal si ma o láskavosť. Vyhovela som ti. Z toho mala, čo som zatiaľ prečítala, je to vysoko explozívny materiál. Sú tam zmienky o Bioaparate a o akejsi Dohode Kasandra...“

„Ale ja som nič z toho zatiaľ nevidel,“ prerušil ju naliehavo Smith. „Preto tie veci potrebujem - aby som zistil, čo sa vlastne robí.“

„Jedno mi ale, dúfam, prezradíš,“ pokračovala odhodlane Randi. „Táto situácia - nech už ide o čokoľvek - sa zatiaľ týka iba Ruska? Alebo ide o niečo, čo sa už odtiaľto dostalo von?“ Smith vedel, aká vie byť Randi zatatá. Nešlo jej o prípadnú slávu. Bola len spravodajská agentka, ktorá sa usilovala čo najlepšie odvádzať svoju robotu. Musel ju nejako presvedčiť, že ich záujmy sa zhodujú.

„Už sa to dostalo von,“ pripustil.

„Zasa ide o niečo, ako bol Hádes, Jon? Bože, to azda nie!“

„O nič také vôbec nejde,“ ubezpečil ju Smith. „Máme len istú neprijemnú situáciu u nás doma. Ver mi, že sa na tom už usilovne pracuje. Všetky byrokratické prekážky boli zrušené. Moje poverenie pochádza z najvyšších miest. Rozumieš? Doslova z najvyšších.“ Počkal, kým jeho slová trochu zapôsobia. „Tým, že mi tie súbory pošleš, mi nesmierne pomôžeš,“ pokračoval. „Prosím ťa, ver mi: ty v tejto veci nemôžeš naozaj už nič viac urobiť. Aspoň zatiaľ.“

„Takže ak ti dobre rozumiem, nemám sa o tom zmieňovať

pred ľuďmi z Langley."

„Posledné, po čom túžim, je to, aby sa o tom notebooku dozvedeli tvoji šéfovia. Randi, ver mi! Prosím!"

Po krátkom váhaní odvetila: „Nejde o to, či ti verím, alebo nie, Jon. Len nechcem... nezniesla by som, keby znova došlo k niečomu takému, ako bola Operácia Hádes."

„To nechce nikto. A nestane sa to."

„Budeš ma aspoň priebežne informovať?"

„Poviem ti všetko, čo budem môcť," odvetil Smith a myslel to vážne. „Veci tu naberajú rýchly spád."

„Tak dobre. Ale nezabudni, čo si mi sľúbil."

„Dozvieš sa to skôr ako CNN."

„Tak ti tie súbory pošlem. A čo mám urobiť s notebookom?"

Smith sa zamyslel nad možnosťami. Správne by mal počítač vrátiť Kirovovi. Ale čo ak Lara Teleginová nebola jediná zradkyňa v Kirovovej blízkosti? Nemohol riskovať, že citlivé materiály sa dostanú do nesprávnych rúk.

„Iste máte vo firme nejaký bezpečný trezor," odvetil napokon. „Najlepší by bol taký, do ktorého sa okrem teba nik nedostane."

„Mám jednu z noviniek. Každého, kto sa ju neoprávnene pokúsi otvoriť, čaká nepríjemné prekvapenie."

„Dobre. Ešte jedna vec: čo ten mobil?"

„Mal v pamäti niekoľko čísel. - Všetky patria ruským armádnym ustanovizniám. Posielam ti aj tie."

Počítač pípol a Smith zbadal na obrazovke správu o tom, že mu prišiel nový e-mail.

„Už som to dostal," povedal.

„Dúfam, že ti to na niečo bude." Randi zaváhala a dodala:

„Veľa šťastia, Jon. Budem na teba myslieť."

Smith si sadol k počítaču a začal sa venovať prepisom e-mailov, ktoré mu poslala Randi. Ako odosielateľ bola vo všetkých uvedená Sfinga, ako príjemca Mefisto.

Čím dlhšie čítal jednotlivé správy, tým väčšmi si uvedomoval, aká rozsiahla záležitosť musela byť tá záhadná Dohoda Kasandra. Lara Teleginová alebo tiež Sfinga udržiavala vyše dvoch rokov kontakt s akýmsi Mefistom a dodávala mu prísne tajné informácie z Bioaparatu. V posledných e-mailoch sa vyskytli mená Jurija Danku a Ivana Beriju.

Komu si to posielala? Kto je ten Mefisto?

Smith sa ďalej prehryzal správami. Zrazu ho upútala jedna z nich, v ktorej blahoželala Mefistovi k vyznamenaniu.

Zmieňovala sa o slávnostnom udeľovaní v istý konkrétny deň...

Deň veteránov...

Pomocou prístupového kódu USAMRIID sa prihlásil na stránku Pentagónu a natukal príslušný dátum. Okamžite sa otvorilo okno s podrobnosťami o ceremónii. Boli tam aj fotografie. Prezident Castilla pri slávnostnom prejave. A vojak, ktorému vtedy udelili vyznamenanie...

„Ste si tým absolútne istý?" opýtal sa Klein.

Smithovi sa videlo, že má unavený hlas, no možno to bolo len zlým spojením.

„Áno, pane," odvetil. „V tom e-maile sa uvádza presný dátum. Vyznamenanie, o ktoré ide, vedy udelili len jedinému vojakovi. Nemohlo dôjsť k zámene."

„Rozumiem... Máte nejakú predstavu, ako by sme mali postupovať ďalej vzhľadom na túto skutočnosť?"

„Áno, pane."

Smithovi trvalo dve hodiny, kým upravil plán, ktorý vymyslel predtým, než sa mu ozvala Randi Russellová. Rýchlo Kleina oboznámil s podrobnosťami.

„Vyzerá to dosť nebezpečne, Jon," povedal napokon Klein.

„Mal by som oveľa lepší pocit, keby ste tam nechodili sám."

„Verte mi, že aj ja by som bol rád, keby mi kryl chrbát Peter Howell. Žiaľ, nestihneme ho sem tak rýchlo dostať. Navyše ho ešte budem potrebovať v Európe."

„A ste si istý, že sa do toho chcete pustiť okamžite?"

„Len čo mi zoženiete tie veci, o ktorých sme hovorili, pustím sa do toho.“

„Vaša žiadosť je vybavená. Ale dúfam, že budete mať pri sebe aspoň skrytú vysielacu.“

Smith zdvihol drobné zariadenie z optického vlákna, ktoré zvrchu vyzeralo ako náplast, ktorú muži používajú, keď sa porážajú pri holení.

„Ak niečo nevyjde, pane, budete vedieť, ako ďaleko som sa dostal.“

„Na to ani len nemyslite.“

Keď zložil, na chvíľu zostal len tak sedieť, aby sa upokojil.

Spomínal na všetko, čo sa doteraz odohralo, na všetky životy,

obetované v záujme naplnenia Dohody Kasandra. Znova videl,

ako sa k nemu cez Námestie svätého Marka blíži Danko...

a žiaľ Jekateriny, jeho vdovy.

Bez váhania sa načiahol za slúchadlom, ubezpečil sa, že je zapojený utajovač

hovorov, a spojil sa s číslom, ktoré dostal od

Petra Howella. Ak by sa niekto pokúsil vystopovať tento hovor, mal by smolu.

Telefón zvonil. Potom ktosi zdvihol slúchadlo a zaznel elek-

tronicky pozmenený hlas. „Prosím?“

„Tu je Nichols. Vrátil som sa. Som zranený. Potrebujem

s vami hovoriť.“

Kapitola 26

Generálovi Frankovi Richardsonovi od prekvapenia spadol popol z cigary, ktorú práve fajčil.

„Zopakujte to ešte raz!“ vyštekol do telefónu.

Znova začul ten nezreteľný, miestami prerušovaný hlas: Tu ...e Nichols. Vrátil

som sa. So.....ranený. Potrebujem s vami hovoriť...”

Richardson zovrel slúchadlo, až mu obeleli hánky. „Dostavte sa na bezpečný bod

alfa. Opakujem, prídte na bezpečný bod

alfa. Rozumeli ste?“

„Rozume... som.“

Spojenie sa prerušilo.

Richardson sa zahľadel na telefón, ako keby čakal, že znova

zazvoní. Ale ticho v kancelárii prerušovalo len tlmené tikanie

veľkých stojacich hodín a vzdialené hučanie silných motorov

terénnych vozidiel, v ktorých obchádzali Fort Belvoir vojenské

hliadky.

Nichols...? Zranený...? To nie je možné!

Richardson si potiahol z cigary, aby sa upokojil. Ako skúse-

ný veliteľ rýchlo zhodnotil situáciu a rozhodol sa. Najprv za-

volal do poddôstojníckej ubytovne na základni. Ozval sa mu

čulý, rázny hlas.

Druhý telefonát smeroval k zástupcovi riaditeľa NSA An-

thonymu Priceovi. Ani on ešte nespál. Bol doma, v Alexandrii,

našťastie nie veľmi ďaleko.

Kým čakal na ich príchod, vypočul si ešte raz záznam roz-

hovoru. Aj keď mal k bezpečnej linke pripojené najmodernejšie záznamové

zariadenie, hlas volajúceho bol dosť nejasný.

Richardson nevedel ani len odhadnúť, či išlo o miestny alebo

medzimestský hovor. Pochyboval, že údajný Nichols je ďaleko.

Rozhodne nemohol byť, keď súhlasil so stretnutím na bezpeč-

nom bode alfa.

Ibaže Nichols je mŕtvy!

Richardsona vytrhlo z myšlienok klopanie na dvere. Do je-

ho pracovne vošiel vysoký, mocný, asi tridsaťpäťročný chlap

s nakrátko ostrihanými slamovožltými vlasmi a jasnými

modrými očami. Pod maskovacou uniformou sa rysovali dob-

re vyvinuté svaly.

„Dobrý večer, generál,“ povedal seržant Patrick Drake a vy-

stretý v pozore rázne zasalutoval.

„Pohov,“ povedal Richardson a ukázal na stôl s alkoholický-

mi nápojmi v kúte. „Nalejte si niečo ostrejšie, seržant. Verte

mi, že sa vám to zide.“

O pätnásť minút uviedol do miestnosti generálov pobočník

Anthonyho Pricea.

„Dobry večer, Tony.“

Price pozrel na Draka na nadvihol obrvy. „Čo sa robí, Frank?“

„Počúvaj a uvidíš,“ odvetil Richardson a stlačil gombík na magnetofóne.

Sledoval výrazy oboch mužov, keď počúvali krátky záznam. Nevidel nič okrem nefalšovaného prekvapenia - a v Priceovom prípade aj náznaku znepokojenia.

„Ako to, doparoma, že Nichols zavolať?“ opýtal sa Price a obrátil sa k Drakovi. „Veď ste vraveli, že je mŕtvy!“

„So všetkou úctou, pane, na tom musím stále trvať,“ odvetil bezfarebné Drake a pozrel na Richardсона. „Generál, videl som, ako ho pichli nožom do brucha. Viete, že také zranenie človek neprežije, ak mu okamžite neposkytnú lekárske ošetre-
nie. A toho sa za daných okolností rozhodne nemohol doč-
kať.“

„Mali ste sa ubezpečiť, že je naozaj mŕtvy!“ šprihol mu ne-
spokojne Price.

„Tony, to stačí,“ zasiahol rázne Richardson. „Pamätám sa na podrobnosti z vašej vtedajšej správy, seržant. Ale možno by ste ich mali zopakovať pánu Priceovi.“

„Ano, pane.“ Drake sa obrátil k Priceovi. „Pane, náš kon-
takt, Franco Grimaldi, sa správal bezstarostne. Umožnil Pet-
rovi Howellovi, aby odhalil pripravenú pascu. Howell ho naj-
prv zrazil na zem a potom, keď sme sa tam zjavili, vyrútil sa
proti Nicholsovi a mne. Podarilo sa mu pichnúť Nicholsa do
brucha, vytiahnuť zbraň a vystreliť na mňa. Našťastie zasiahol
Grimaldiho. V takej situácii som nemohol urobiť nič iné ako
odtiaľ zmiznúť. Dostal som príkaz udržať operáciu v tajnosti.
Ak by niečo nevyšlo, mal som sa stiahnuť a vyčkať na lepšiu
príležitosť.“

„Ktorá sa už nenaskytla.“

„Niekedy sa to stáva,“ pripustil bezfarebné Drake.

„To stačí!“ zasiahol znova ostro Richardson. „Seržant
Drake len plnil rozkazy, Tony. Nemôže za to, že operácia
stroskotala. Otázkou zostáva, kto sa teraz vydáva za Ni-
cholsa.“

„Očividne Peter Howell,“ odvetil Price. „Nichols zrejme žil
dost' dlho, aby z neho ten Angličan dostal kontaktné číslo.“
Richardson pozrel na Draka. „Seržant?“

„Súhlasím, že to číslo musel prezradiť Nichols, pane. Aj
miesto stretnutia. Inak by vás volajúci požiadal, aby ste upres-
nili polohu bezpečného bodu alfa. Ale nemyslím si, že vám te-
raz volal Howell.“

„Prečo?“

„Howell žije tu u nás, pane. Hoci je oficiálne na odpočinku,
už dávno sme ho podozrievali, že sa ďalej zúčastňuje na nie-
ktorých operáciách. Okrem iného sa potvrdilo, že počas krízy
súvisiacej s Operáciou Hádes spolupracoval so Smithom. Mys-
lím, že Howell je aj teraz ochotný podniknúť podobnú akciu,
keď ho o to Smith požiada, ale len mimo územia Spojených
štátov. Preto bol v Palerme on, a nie Smith. Podľa mňa vám volal Smith, pane.“
Richardson prikývol. „Aj ja si to myslím.“

„Smith...“ zamrmľal Price. „Stále sa to krúti okolo neho.“

Najprv sa zjaví v Moskve, a potom zrazu zmizne Berija. Teraz
je tu. Frank, musíš sa oňho raz navždy postarať.“

„Áno,“ súhlasil Richardson. „Preto som mu povedal, aby
prišiel na bezpečný bod alfa.“ Pozrel na Draka. „A tam naňho
budete čakať vy.“

Jon Smith vyšiel z domu v bagančiach, čiernych nohaviciach,
roláku a tmavej nylonovej vetrovke. Poobzeral sa, či ho niekto
nevidí, a nasadol do auta. Cestou z Bethesdy sa každú chvíľu
díval do spätného zrkadla. Po tichých predmestských uliciach
ho nesledovalo nijaké vozidlo. A ani na diaľnici sa zaňho ne-
zavesil nenápadný tieň.

Prešiel cez Potomac a ocitol sa v okrese Fairfax v štáte Vir-
gínia. O tomto čase neboli na cestách takmer nijaké autá, a tak

rýchlo prechádzal krajom chovateľov koní cez Viennu, Fairfax a Falls Church. Južne od Alexandrie sa znova priblížil k rieke a šiel popri nej až takmer k hranici princewilliamského okresu. Tu lúky a pasienky vystriedali brehy lemované hustými lesmi. Keď sa priblížil k hranici, zbadal bezpečný bod alfa.

Virgínsku vodárenskú a čerpaciu stanicu postavili v tridsiatych rokoch minulého storočia, keď uhlie bolo lacné a ochrana životného prostredia nikoho netrápila. Vznik nových, čistejších zariadení a protesty ekológov stačili na to, aby túto stanicu začiatkom deväťdesiatych rokov zatvorili. Odvtedy všetky pokusy o jej zmodernizovanie narážali na rovnaký problém: v rozpočte sa nenašiel dostatok finančných prostriedkov. A tak táto tmavá veľká budova pri Potomacu, pripomínajúca továrenskú halu, ďalej chátrala.

Smith odbočil z jednopruždovej asfaltky, stlmil diaľkové svetlá a zamieril po vedľajšej ceste k bývalej vodami. Zaparkoval pri skupinke stromov, štyristo metrov od budovy, a zvyšok cesty preklusal s plecniakom na chrbte.

Prvé, čo si všimol, keď sa priblížil k budove, bol nový, ešte sa lesknúci plot z drôteného pletiva, zakončený niekoľkými vrstvami ostrnatého drôtu. Hrubá reťaz na hlavnej bráne bola zamknutá masívnou visacou zámkou, na ktorej nebolo ani stopy po hrdzi. Priestranstvo bolo dobre osvetlené, halogénové lampy dodávali prázdnemu parkovisku pred budovou lesklý zimný nádych.

Nepoužívaný, a predsa využívaný areál...

Smith už neraz videl takéto zariadenia. Armáda preferovala navonok zanedbané, opustené, chátrajúce priestory, v ktorých mohla svojim špeciálnym jednotkám poskytnúť výcvikové podmienky, nenapodobiteľné v bežných vojenských podmienkach. Virgínska vodárenská a čerpacia stanica v ňom prebúdza ten zvláštny pocit nepoužívaného, a predsa využívaného priestoru.

Dokonalé miesto na bezpečný bod alfa.

Smith obišiel takmer celý obvod, kým našiel vhodné miesto na prienik - plot sa tam končil tesne pri brehu rieky. Preskakujúc po šmyklavých kameňoch, obišiel plot a rozbehol sa cez opustené parkovisko k najbližšiemu múru. Keď sa k nemu dostal, začal sa obzerať po okolí v snahe zorientovať sa. Nevidel nič a počul len tlmené krkanie žiab pri vode. Inštinkt ho však napriek tomu varoval, že v areáli nie je sám. Jeho telefonát opäť brnkol o pavučinu. Lenže nevidel pavúka... aspoň zatiaľ. Držiac sa tesne pri stene, Smith sa začal posúvať popri budove a hľadať miesto, cez ktoré by mohol preniknúť dnu.

Na treťom poschodí, v tieni pri rozbitom okne, sledoval seržant Patrick Drake Smitha cez infračervený ďalekohľad. Zbadal ho, len čo obišiel plot. Na preniknutie do areálu si vybral logickejšie miesto. A podľa materiálov, ktoré si prečítal, Smith sa prísne riadil logickými zásadami. U vojaka je to chvályhodná vlastnosť, no nanešťastie preňho umožňuje predvídať jeho činy. A v tomto prípade sa mu to stane osudným. Draka na bývalú vodárenskú a čerpaciu stanicu dopravil vrtuľník. Až dokončí to, čo prišiel urobiť, odvezie ho auto. Vďaka tomu, že sa na stanicu dostal tak rýchlo, mohol sa oboznámiť s celým areálom a vybrať si najlepšie miesto na zabitie človeka i pozorovateľnu, z ktorej teraz sledoval Smithov príchod.

Ten už bol pri dverách - Drake dúfal, že ich nájde -, siahal opatrne na kľučku... a otváral ich.

Drake sa odvrátil od okna a prešiel cez prázdnu halu, v ktorej kedysi hučali výkonné čerpadlá. V topánkach s gumovými podošvami sa po zaprášenej betónovej dlážke pohyboval celkom nečujne.

Zbehol po schodisku a vytiahol Colt woodsman s namontovaným tlmičom. Tento malokalibrový revolver využívali zabíjaci na strelbu z malej vzdialenosti. Drake chcel vidieť Smithovi do tváre, kým ho zastrelí. Možno hrôza v jeho výraze pomôže oslabiť bolesť zo straty

partnera, ktorú ešte vždy cítil.

Alebo mu možno najprv strelím do brucha, aby vedel, čo musel prežívať Travis.

O dve poschodia nižšie zastal na ohybe schodiska a opatrne otvoril dvere vedúce do ďalšej bývalej strojovne. Mesačné svetlo, dopadajúce cez vysoké okná, vyvolávalo na hrboľatej betónovej dlážke dojem, že je na nej vrstva ľadu. Drake sa rýchlo začal presúvať od stĺpa k stĺpu, pričom nespúšťal pohľad z dverí na druhom konci haly, zatiaľ ešte zavretých. Z miesta, kde Smith vnikol do budovy, sa do haly mohol dostať jedine cez ne. Smith ako dobrý vojak iste skúma každý ďalší priestor, na ktorý narazí. Najprv sa presvedčí, či je bezpečný a či ho v ňom, keď sa pohne ďalej, nemôže niekto prekvapiť zozadu. Ale v tomto prípade ho nezachráni ani tá najväčšia obozretnosť. Drake začul tiché kroky za dverami strojovne. Odistil revolver, zacielenil na dvere a čakal.

Smith pozeral na dvere. Kovové pláty boli pokryté zvyškami starého hnedočerveného náteru. Bezpečný bod alfa. Sem by bol Travis Nichols prišiel podať hlásenie. Tu bude čakať majiteľ toho nepríjemne skresleného hlasu.

Iste neprišiel sám, pomyslel si Smith. Zobral si so sebou niekoľkých ľudí, aby mu kryli chrbát. Ale koľkých?

Smith si zložil plecniak, siahol doň a vylovil malý, okrúhly predmet, veľký asi ako tenisová loptička. Potom vytiahol SIG-Sauer a koncom baganče odchyľil dvere.

Jasné mesačné svetlo ho na chvíľu tak oslepilo, až zažmurkal. Medzičasom však už prekročil prah. Zrazu ho čosi prudko a s veľkou silou udrelo do prs. Zatackal sa a vypadol mu plecniak. Druhý náraz ho odhodil na stenu.

Zdalo sa mu, že má hrud v jednom ohni. Lapal dych a pokúšal sa udržať na nohách, ale podlomili sa mu kolená. Kým sa šmýkal dolu po stene, zbadal, ako sa od jedného zo stĺpov odlepil tmavý tieň.

Palcom odistil omračovací granát, ktorý držal v ruke, slabým rozmachom ho hodil do haly, rýchlo si zapchal uši a zavrel oči.

Drake sa k Smithovi blížil so sebadôverou poľovníka, ktorý vie, že jeho zásah smeroval priamo na komoru. Vlastne to boli dva zásahy. Obidve guľky zasiahli Smitha doprostred hrude. Ak plukovník ešte nie je mŕtvy, čoskoro bude.

Drake sa kochal touto myšlienkou, keď zrazu zbadal, ako sa k nemu blíži menšia čierna guľa. Mal skvelý inštinkt a rýchle reakcie, no nestihol si zavčasu zakryť oči. Omračovací granát vybuchol ako supernova a oslepil ho. Šoková vlna ho prirazila k zemi.

Drake bol mladý a veľmi schopný. Počas nácviu bojových akcií a na skutočných misiách si užil dostatok výbuchov. Len čo dopadol na dlážku, zakryl si hlavu pre prípad, že by prileteli nejaké črepiny. Nepochytila ho panika, keď otvoril oči a videl iba bielu žiaru. Vedel, že oslnenie sa v priebehu niekoľkých sekúnd stratí. Revolver ešte vždy držal v ruke. Vedel, že Smitha zasiahol; leží niekde pri dverách. Stačí počkať, až sa mu vráti nočné videnie.

Zrazu začul v diaľke sirény. Zahrešil a rýchlo sa pozviechal na nohy. Hoci ešte vždy videl len nejasné škvrny, podarilo sa mu dostať k oknu. Videnie sa mu medzitým zlepšilo natoľko, že pri odbočke z hlavnej cesty zbadal medzi stromami dve svetlejšie bodky.

„Dofrasa!“ vykrikoval nahlas, keď sirény zazneli hlasnejšie.

Smith si priviedol svoje vlastné posily. Kto je to? Koľko ich je?

Už videl takmer normálne. Obrátil sa k miestu, kde predtým zbadal spadnúť Smitha.

Lenže Smith tam neležal.

Sirény zneli čoraz hlasnejšie. Drake zahrešil, schytil plecniak a rozbehol sa k schodisku. Vybehol z budovy práve v okamihu, keď pred bránou zastali dva tmavé sedany.

Len nech si prídu, pomyslel si. Nájdu iba mŕtvolu!

Megan Olsonová pozerala na drôty visiace z panelu a usilovala sa zahnať zúfalstvo. Už dávno stratila prehľad o všetkých kombináciách, ktoré zatiaľ vyskúšala, keď rozličné drôtky po-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

pripájala k rozličným kontaktom. Zatiaľ nič z toho nefungovalo. Dvere na výstupovej komore raketoplánu zostávali pevne zatvorené. Jej jedinou útechou bolo, že sa jej podarilo opraviť mikrofón. Ale zatiaľ ho nechcela vyskúšať.

Upokoj sa, prikázala sama sebe. Dostaneš sa z toho. Musíš len zistiť ako.

Rozčuľovalo ju, že necelého pol metra od nej, na druhej strane dverí, je páka núdzového otvárania. Bolo by stačilo, keby za ňu Dylan Reed potiahol...

A namiesto toho ťa tu nechá zomrieť. Chce, aby si skončila ako všetci ostatní...

Nech sa čo ako usilovala, nevedela sa odosobniť od hrôzy, ktorú v nej vyvolalo Reedovo správanie. Už niekoľko hodín počúvala jeho kusé, často prerušované slovné výmeny s Harrym Landonom v stredisku riadenia letu. Pri jednom z nich farbisto opísal, ako vyzerajú mŕtve telá.

Ale ako sa mu ten vírus podarilo dostať na palubu?

Vedela, že musel pochádzať od Treloara. Klein jej povedal o krádeži v Bioaparate a o tom, ako Treloar pomohol nejakému Rusovi prepašovať vzorku vírusu pravých kiahní do Spojených štátov. Ibaže ako sa mohla dostať na štartovaciu základňu? Veď Treloara zabili hneď po pristátí vo Washingtone!

Vtedy si spomenula na ráno pred štartom, ako nemohla zaspať a šla sa poprechádzať do tmy. V diaľke videla štartovaciu plošinu a zrazu zbadala Reeda... Potom sa k nemu priblížil neznámy návštevník, čosi mu podal a zasa odišiel. Mohol mu takto na poslednú chvíľu doručiť tú vzorku vírusu? Áno, muselo sa to odohrať takto!

Ak to, čo od neho Reed prevzal, bola naozaj vzorka vírusu varioly, pomyslela si Megan, tak ju musel uchovávať v stabilnom prostredí, kým sa raketoplán nedostal na obežnú dráhu a mohol ju vložiť do biomraziaka.

Spacelab! Zrazu si spomenula na správu, ktorá prišla do pilotnej kabíny. A niekoľko minút po jej príchode Reed zmenil plán experimentov. Predbehol ju a sám sa nanominoval na prvé miesto. Vysvetlil to tak hodnoverne, že mu nik, ani len ona, nekladol nijaké otázky.

A pritom si v kolónke odosielateľa tej správy videla len číslo NASA, a navyše to bolo Reedovo vlastné číslo! Ešte si sa čudovala, ako by tú správu mohol poslať sám sebe...

Megan pokrútila hlavou. Otázky boli naporúdzi, len ich ignorovala. Namiesto toho si všetko vysvetlila ako zhodu okolností. Rozhodla sa veriť v integritu človeka, ktorý ju priviedol ku hviezdám.

Trápila ju ešte jedna nezodpovedaná otázka: prečo bol Reed ochotný zúčastniť sa na takom barbarskom pláne? Ani keď si zopakovala všetko, čo o ňom vedela, nenachádzala nijakú odpoveď. Muselo v ňom byť niečo, čo nikdy nezbadala. Čo nikto pri nijakej previerke nezbadal.

Predtým sa zubami-nechtami držala krehkej nádeje, že sa Reed predsa len vráti. V kútiku duše neverila, že by ju bol schopný chladnokrvne odsúdiť na istú smrť. Ale ako ubiehali hodiny a ona počúvala, ako komunikuje so strediskom riadenia letu, začínala sa pomaly zmierovať s tým, že preňho je už fakticky mŕtva.

Zaľadela sa na panel, z ktorého trčali drôty. Z odpočutej komunikácie s letovou kontrolou vedela, ako chce Harry Landon dostať raketoplán na zem, a čo bolo ešte dôležitejšie, keďže jej dovtedy zostáva čas. Zatiaľ nestrácala nádej, že objaví nejaký spôsob, ako uniknúť z výstupovej komory. A len čo sa z nej dostane, presunie sa čo najrýchlejšie ku komunikačnej jednotke na dolnej palube.

Ak by jej tie drôtičky naďalej vzdorovali a dostala sa do časovej tiesne, zostávala jej ešte vždy posledná možnosť. Keby sa na ňu odhodlala, dvere by sa určite otvorili. No nebola si istá, či by to prežila.

Smith sa pozviechal na nohy, strhol si vetrovku a potom aj kev-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
larovú nepriestrelnú vestu, ktorá sa dodávala pod výstižným
obchodným názvom Druhá šanca. Vesta bola schopná zastaviť
akýkoľvek projektíl až do kalibru deväť milimetrov. No hoci si
s guľkami z Drakovho malokalibrového revolvera hravo pora-
dila, Smith sa jednako cítil, ako keby ho do prs kopla mulica.
Nasadol do auta a aktivoval globálny polohovací systém, za-
budovaný do prístrojovej dosky. Na malom displeji sa na ma-
pe okresu Fairfax hneď zjavil žiariaci bod.
Smith sa načiahol za telefónom.
„Tu je Klein.“
„To som ja, pane,“ ozval sa.
„Jon! Ste v poriadku? Dostal som správu, že došlo k nejakej
explózií.“
„Tú mám na svedomi ja.“
„Kde ste?“
„Pred tou vodárenskou stanicou. Náš cieľ sa pohybuje, zdá
sa, že pešo. Nech už ste poslali kohokoľvek, svoju úlohu tí ľu-
dia splnili skvele. Dostali sa sem práve včas, aby Draka vy-
plašili.“
„A čo seržant? Prehľtol našu návnadu?“
Smith sa zahľadel na blikajúcu belasú bodku. „Áno, pane.
Sledujem jeho pohyb.“

Seržantovi Patrickovi Drakovi trvalo päť minút, kým preklusal
pol druhu kilometra k miestu v lese medzi Virgínskou vodá-
renskou a čerpacou stanicou a niekdajším, teraz už spustnu-
tým rekreačným areálom, v ktorom nechal zaparkované auto.
Zájazdy sa podchvíľou obzeral, či ho niekto nesleduje. Do-
viedol sa na predmestie Alexandrie, zabočil na parkovisko pred
motelom Howard Johnson a zaparkoval pred poslednou bun-
kou. Keď otvoril dvere, zbadal v izbe generála Richardsona
a Anthonyho Pricea.

„Podajte správu o akcii, seržant!“ oslovil ho formálne Ri-
chardson.

„Cieľ bol neutralizovaný, pane!“ odvetil rázne Drake. „Dva
zásahy do hrudnej oblasti.“

„Ste si istý?“ ozval sa Price.

„Čo vlastne chceš, Tony?“ opýtal sa namrzené Richardson.

„Smithovu hlavu na tácní?“ Obrátil sa k Drakovi. „Pohov,
seržant. Zvládli ste to výborne.“

„Ďakujem, pane.“

Price ukázal na plecniak, ktorý Drake priniesol. „Čo to máte?“

Drake položil plecniak na jednu z postelí. „To si tam prinie-
sol Smith.“

Uvoľnil pracky a začal vyberať obsah: dva rezervné zásob-
níky s nábojmi do pištole, automapa, mobilný telefón, miniatúrny magnetofón na
mikrokazety a malý okrúhly predmet, ktorý hneď upútal Priceovu pozornosť.

„A to je čo?“

„Omračovací granát, pane,“ odvetil Drake. Predstieral, že
nezbadal Priceov šokovaný výraz. „To je v poriadku, pane. Je
tam poistka.“

„Nechajte nás chvíľu samých, seržant,“ povedal Price.

Keď Drake zmizol v kúpeľni, Price zovrel Richardsonovi
nadlaktie. „Mám už dosť toho hrania na vojačikov, Frank. Ani
jeden z nás sem nemusel prísť. Drake nám pokojne mohol vý-
sledok akcie oznámiť cez mobil.“

Richardson si vytrhol rameno. „Ja takým štýlom nepracu-
jem, Tony. Stratil som jedného, ako hovoríš, vojačika, v Paler-
me. Budeš sa čudovať, ale mal aj meno. Volal sa Travis Ni-
chols. A ak si náhodou zabudol, Smith sa k nám dostal tak
blízko, že mi zavolať do Fort Belvoiru - na číslo, ktoré malo
byť, podľa teba, absolútne bezpečné!“

„To číslo aj bolo bezpečné!“ odsekol Price. „Prezradil im ho
ten tvoj Nichols.“

Richardson pokrútil hlavou. „Na niekoho, kto urobil také
veci ako ty, si si zachoval až zázračne čisté ruky, však? Radšej
vydávaš príkazy a zomierať nechávaš druhých. Ty zatiaľ sle-
duješ výsledky svojich šachových ťahov v televízii. Je to pre teba naozaj len

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra veľká, vzrušujúca hra." Naklonil sa k Priceovi. „Ale ja nehrám nijaké hry, Tony, Robím to preto, lebo som presvedčený, že je to nevyhnutné. Robím to pre svoju vlast. V čo vlastne veríš ty?"

„Aj ja som vlastenec," ozval sa urazene Price. Richardson posmešne odfrkol. „Ale vystlal si si hniezdočko akciami Bauer-Zermattu, však? Len čo dáme svetu okúsiť, čoho je schopný náš vírus, všetci sa začnú dožadovať protilátky. Bauer-Zermatt len tak mimochodom utrúsi, že už ju má takmer hotovú, a jeho akcie vyletia hore ako rakety. Len tak mimochodom, Tony, koľko akcií ti dal Bauer?"

„Milión," odvetil Price pokojne. „Ale nedal mi ich, Frank. Krvopotne som si ich zaslúžil. Nezabúdaj, že som našiel Beriju, že som ti kryl chrbát a dbal na to, aby sa nikto ani len náhodou nedozvedel o tom, čo sa robí na Havaji. Takže si také frajerské drísty nechaj pre seba!"

Pozrel na veci, ktoré Drake vybral z plecniaka. „A teraz zoberme tie krámy..."

Z ničoho nič zmĺkol uprostred vety.

„Čo je?" opýtal sa Richardson.

Price zdvihol miniatúrny magnetofón, pozorne si ho obzrel a otvoril príklopku, zakrývajúcu vloženú kazetu. „Povedz mi, že to nie je pravda!" zamrmľal.

„Čo?" pozrel naňho nechápavo Richardson. „Smith si ho doniesol, lebo si myslel, že si naň nahrá naše priznanie."

„Možno je to tak..."

Price vybral kazetu a rázne potiahol za jednu z osiek, ktoré posúvali pásku. Oska i platnička pod ňou povolili a zostali mu v ruke.

„... a možno nie!" očervenel od zlosti. „Ja som vedel, že je mi ten krám nejaký povedomý! Len pozri, Frank!"

V dutine pod platničkou zbadal Richardson miniatúrnu vysielačku.

„Najnovší technický výdobytok sledovacieho odboru!" zasyčal Price. „Tomu tvojmu chlapcovi prešli riadne cez rozum! Smith vedel, že ak by niečo vypálilo zle, jeho vrah si iste zoberie ten plecniak. Nieкто si vypočul každé naše slovo!"

„Seržant!" zareval Richardson.

Drake vybehol z kúpeľne s pištoľou v ruke. Richardson rázne podišiel k nemu a ukázal mu rozobraný magnetofón. „Zopakujte mi ešte raz, je Smith mŕtvy?"

Drake okamžite pochopil, aký je to magnetofón. „Pane, netušil som..."

„Je mŕtvy?"

„Áno, pane!"

„To znamená len toľko, že nám nemôže prezradiť, kto počúva na druhom konci," zavrčal Price a pozrel na Richardsona. „Si veriaci, Frank? Pretože teraz nám nezostáva iné, ako modliť sa!"

Dvere na motelovej bunke sa otvorili a Richardson, Price a Drake rýchlo zamierili k autám.

Jon Smith ich pozoroval cez predné sklo auta, zaparkovaného v tieni päťdesiat metrov od nich.

„Je to Richardson, Price a Drake," povedal do telefónu.

„Vedel som to," odvetil Klein. „Tých prvých dvoch som spoznal podľa hlasov. A spoznal ich aj prezident."

Smith sa zahľadel na vysielačku, ležiacu na sedadle vedľa neho, ktorá prenášala hlasy sprisahancov do Camp Davidu.

„Zastavím ich, pane."

„Nie, Jon. Poobzerajte sa okolo seba."

Smith zbadal dva čierne sedany, ktoré zrazu zablokovali vjazd na motelové parkovisko. Ďalšie dva sa práve chystali zablokovať zadný východ.

„Kto je v tých autách, pane?"

„Tým sa netrápte. Postarajú sa o Richardsona aj o Pricea. Vy zostaňte na mieste, kým nebude po všetkom, a potom sa odtiaľ vytraťte. Len čo sa začne rozvidnievať, budem vás čakať

v Bielom dome."

„Pane..."

Predné sklo sa rozprsklo sa tisíce drobných čriepkov, keď doňho narazila prvá guľka. Smith sa hodil na sedadlo a nad hlavou mu zahvižd'ali ešte dve ďalšie.

„Vraveli ste, že je mŕtvy!" skríkol zlostne Price.

„Hneď bude," odvetil zachmúrene Richardson. „Nasadni do auta, rýchlo! Seržant, tentoraz to nezbabrite!"

Drake sa nezdržiaval odpoveďou. Neosvetlené auto si všimol, len čo vyšli z bunky. Smith zaparkoval v tieni a cítil sa v bezpečí, ale zabúdal na mesiac. Jeho chladné biele svetlo zalialo vnútorný sedanu a dokonale ho osvetlilo. Drake vypálil prvý výstrel, kým si Smith uvedomil, že ho vidí. A teraz sa blížil k autu, aby mal istotu.

Keď ho od kapoty delilo už len necelých päť metrov, zrazu sa zažali diaľkové svetlá a oslepili ho. Vzápätí začul, ako zahučal motor, a uvedomil si, čo mu hrozí. Nestihol však úplne odskočiť. Už bol vo vzduchu, keď doňho vrazili dve tony chladného kovu a vymrštili ho do výšky.

Smith sa za volantom vzpriamril, no ďalej pritláčal nohou plynový pedál. Periférnym videním zaregistroval, že z čiernych sedanov, blokujúcich výjazd, sa vyhrnuli tmavé postavy, no ani to ho nezastavilo. Videl, ako sa auto, do ktorého predtým naskočili Richardson a Price, prudko pohlo z miesta. Pokúsil sa mu odrezať cestu. Na okamih zazrel za sklom Richardsonov šokovaný výraz a potom sa oba vozy o seba opreli bokmi.

Smith zvieral volant a usiloval sa odtlačiť Richardsonovo auto nabok. Pozrel dopredu a zbadal, že oba čierne sedany sú už nebezpečne blízko. Strhol volant, dupol na brzdu a prešiel do kontrolovaného šmyku.

Frank Richardson pocítil, ako sa jeho voz vychýlil zo smeru, keď naň prestalo tlačiť Smithovo auto. Zrazu aj on zbadal blokádu priamo pred sebou.

„Frank!" vykrikol Price.

Richardson dupol na brzdu, ale bolo už príliš neskoro. Zakryl si rukami tvár a v tej chvíli auto narazilo do predných častí oboch sedanov. V mihu preletel cez predné sklo a kus ostrého plechu mu prerezal hrdlo.

Smith vyskočil z auta a rozbehol sa k nim. Dostal sa tak blízko, že videl Richardsons ležiaceho na kapote, no zrazu ho zadržal pár mocných rúk.

„Už je neskoro, pane!" začul akýsi hlas.

Chvíľu sa vzpíeral, ale odtiahol ho preč. O sekundu ho zrazila na zem mohutná explózia.

Rozkašlal sa a s námahou lapal dych. Keď zdvihol hlavu z asfaltu, zbadal, že všetky tri vozidlá pohltila obrovská ohnivá guľa.

Pomaly sa začal guľať ďalej, nevšímajúc si tieň, ktoré sa mihali okolo neho, ani naliehavé výkriky, s akými sa na seba obracali. Zrazu ho zdvihol ďalší mocný pár rúk a ocitol sa zoči-voči mladému chlapovi s ostro rezanou tvárou.

„Vy sem nepatríte, pane."

„Kto... kto ste?"

Neznámy mu vtlačil do dlane kľúče od auta. „Za rohom stojí zelený chevrolet. Zoberte si ho a odíďte. A ozaj, pane, pán Klein vám odkazuje, aby ste nezabudli na to stretnutie v Bielom dome."

Kapitola 27

Otupený a vyčerpaný Smith sa akýmsi zázrakom doviezol do Bethesdy. Vošiel do domu, cestou do kúpeľne zo seba postŕhal oblečenie, pustil sprchu a zostal stáť pod prúdom horúcej vody.

Cícerky vody dopadajúce na jeho pokožku trochu pritlmili výkriky a výbuchy, ktoré mu doteraz zneli v hlave. Ale nech sa čo ako usiloval, nevedel zabudnúť na okamih, keď Richardsonovo auto narazilo do blokády, na ohnivú guľu a na Richard-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
sona a Pricea horiacich ako ľudské fakle.
Vtackal sa do spálne a nahý si ľahol na nerozostlanú posteľ.
Zavrel oči, nastavil si v duchu budík, aký majú v hlave všetci
vojaci, a prepadol sa do dlhého tmavého tunela. Cítil, ako sa
vznáša, sta astronaut, ktorý sa odtrhol od záchranného lana
a teraz sa až naveky bude pohybovať vesmírom. Zrazu doňho
čosi narazilo. Strhol sa zo spánku a zistil, že na seba zhodil piš-
tol z nočného stolíka.
Ešte raz sa osprchoval a potom sa obliekol. Už sa blížil
k dverám, no zrazu si spomenul, že neskontroloval schránku
na svojom bezpečnom mobile. Rýchlo prezrel zoznam a zba-
dal správu od Petra Howella. Niečo mu poslal cez internet.
Smith zapol počítač, spustil dešifrovací program a otvoril
súbor, ktorý mu poslal Howell. Keď si ho prečítal, zostal úpl-
ne ohúrený. Urobil si z neho kópiu, uložil ju do ďalšieho za-
šifrovaného súboru a natukal krátky e-mail pre Howella. Vedel, že si ho môže
prečítať na mobile. Bravo! To sa ti podarilo. Vráť sa domov, šampanské platím
ja. J. S.
Keď sa začalo rozvidnievať, vyšiel z domu, nasadol do auta
a zamieril prázdny ulicami k západnej bráne Bieleho domu.
Strážny porovnal jeho preukaz so zoznamom na počítači a na-
značil mu, že môže vojsť. Pri vchode ho čakal desiatnik ná-
mornej pechoty a odvieďol ho tichými chodbami západného
krídla do malej zapratanej kancelárie, v ktorej ho privítal Na-
thaniel Klein.
Smitha Kleinov výraz takmer vydesil. Šéf Záštity 1 bol ne-
oholený a jeho oblek vyzeral, akoby v ňom spal. Unavene Smi-
thovi naznačil, aby si sadol.
„Odviedli ste nesmiernu prácu, Jon," rozhovoril sa potichu.
„Ľudia vám majú za čo byť vďační. Dúfam, že ste pritom ne-
utrpeľi nijakú ujmu."
„Len zopár odrenín a modrín, ale inak som v poriadku,
pane."
Kleinov slabý úsmev sa celkom rozplynul. „Asi ste o tom eš-
te nepočuli, však?"
„O čom?"
Klein pokýval hlavou. „To je dobre... Znamená to, že infor-
mačné embargo funguje." Zhĺboka sa nadýchol. „Pred ôsmimi
hodinami Harryho Landona, riaditeľa letov na myse, prebudi-
li so slovami, že na palube Discovery vznikla krízová situácia.
Po obnovení hlasového spojenia sa dozvedel, že... že posádka
je až na jediného člena mŕtva."
Smutne sa zahľadel na Smitha a trasúcim sa hlasom, ktorý
prezrádzal, ako sa ho to dotklo, dodal: „Megan už nežije, Jon."
Smith cítil, že mu meravie celé telo. Chcel niečo povedať,
ale nevedel nájsť vhodné slová. Napokon sa hlasom, ktorý ako-
by ani nepatril jemu, opýtal: „Čo sa stalo, pane? Vypukol po-
žiar?"
Klein pokrútil hlavou. „Nie. Orbitálny modul ďalej funguje
bez problémov. Ale niečo sa prehnalo raketoplánom a pozabí-
jalo posádku."
„Kto prežil?"
„Dylan Reed."
Smith zdvihol hlavu. „Naozaj prežil len on? Sme si tým cel-
kom istí?"
„Reed prešiel celý raketoplán. Všetkých našiel mŕtvych.
Mrzí ma to."
Smith už zažil situácie, keď niekto blízky náhle zomrel ná-
silnou smrťou. Vedel, že reaguje ako typický pozostalý: spo-
mienky mu zaleteli k okamihom, keď s Megan sedel v kaviar-
ni strediska NASA v Houstone.
A teraz je mŕtva. Jednoducho neexistuje.
„Landon a ostatní ľudia z NASA si trhajú vlasy," pokračo-
val Klein. „Ešte vždy nemôžu zistiť, čo sa stalo."
„Ako to, že Reed prežil?"
„Mal na sebe skafander, aký sa používa na výstupy do ves-
míru. Zrejme sa chystal na nejaký experiment."
„A zvyšok posádky mal oblečené normálne pracovné kom-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
binézy," povedal zamyslene Smith. „Nič ich nechránilo." Po
chvíli dodal: „Hovoríte, že to nebol požiar, ale akoby sa rake-
toplánom niečo prehnať?"

„Jon..."

„Megan vám povedala," prerušil ho Smith, „že v noci pred
štartom videla, ako sa Reed s niekým stretol. Navyše ste Reeda
podozrievali, že bol v spojení s Treloarom..." Zamyslel sa.

„Ako vyzerali telá?"

„Podľa Landonu Reed povedal, že boli nafúknuté, pokryté
pľuzgiermi a krvácali z telesných otvorov."

Smith mal zrazu pocit, ako keby sa mu v mozgu zopol neja-
ký kontakt.

„Peter Howell mi poslal správu," povedal Kleinovi. „Mal dl-
hý srdečný rozhovor s pánom Weizselom. Ten bankový úrad-
ník bol taký ústretový, že ho dokonca pozval k sebe do bytu
a napojil sa z notebooku na sieť banky Offenbach. Zdá sa, že
Ivan Berija mal dlhý a finančne obojstranne výhodný vzťah
s jeho bankou. A teraz sa podržte: na jeho účet prispievala tak-
mer výlučne firma Bauer-Zermatt, A. G."

Klein sa naňho ohromene zahľadel. „Ten farmaceutický gigant?"

Smith prikývol. „Za posledné tri roky Bauer-Zermatt desať-
krát poukázal vysokú čiastku na Berijov účet. Dve predposled-
né platby boli realizované krátko predtým, než Berija zlikvidoval Jardeniho a
Treloara."

„A čo tá posledná platba?" opýtal sa Klein.

„Za tú mal zlikvidovať mňa."

Klein chvíľu mlčal. Potom sa ozval: „Máte nejaký dôkaz?"

Smith vytiahol z vrečka disketu a posúval ju ako pri šacho-
vej partii figúrku matujúcu súperovho kráľa. „Jednoznačný."

Klein pokrútil hlavou. „V poriadku... Bauer-Zermatt platí -
alebo platil - Berijovi za likvidáciu ľudí. Medzi obeťami boli aj
ten Rus z Bioaparatu a Treloar. To spája firmu Bauer-Zermatt
s ukradnutou vzorkou vírusu varioly. Ale dve otázky zostávajú
nezodpovedané: po prvé, načo mohol Bauer-Zermatt chcieť vírus kiahní, a po
druhé, kto z tejto spoločnosti najímal Beriju
a vyplácal ho." Ukázal na disketu. „Máte tam nejaké konkrét-
ne meno?"

„Nemám," pripustil Smith. „Ale to meno sa dá ľahko uhád-
nuť, nemyslíte? Iba jeden človek mohol najatť niekoho ako Berija: sám doktor Kari
Bauer."

Kleinovi zahvízdal vzduch v nose, ako sa prudko nadýchol.

„Dobre, ale jedno je podozrievať Bauera a druhé dokázať mu,
že on sám osobne najímal Beriju a vyplácal ho."

„Nijaké dôkazy nenájdeme," odvetil rezignovane Smith.

„Bauer si iste dával dobrý pozor, aby po sebe zamietol všetky
stopy." Odmlčal sa. „Ale načo vlastne mohol chcieť ten vírus?"

Aby proti nemu vyvinul vakcínu? To asi nie. Vakcínu proti pravým kiahňam už
dávno vyrábať vieme. Aby sa s ním pohral?

Geneticky ho pozmenil? To skôr. Ale prečo? S kiahňami sa ro-
bili pokusy už dlhé roky. Nedajú sa použiť ako biologická
zbraň, lebo majú prídlhú inkubačnú dobu a výsledky nie sú
stopercentne predvídateľné. Tak na čo iné by ešte mohol Bauer
chcieť tú vzorku? Prečo sa ju odhodlal získať aj za cenu ľud-
ských životov?"

Pozrel na Kleina. „Viete, ako ľudia zomierajú na pravé kiah-
ne? Prvým príznakom je výsev na podnebí. Vyrážka sa potom
rozšíri na tvár a predlaktia, neskôr na celé telo. Potom pľuz-
giere puknú, zjazvia sa a pod nimi sa začnú vytvárať nové pľuzgiere. Nakoniec
nasleduje krvácanie z telesných otvorov..."

Klein sa naňho prekvapene zahľadel. „Tie isté príznaky, aké
opísal Reed u posádky!" zamrmľal prekvapene. „Všetci vyzera-
li ako obeť varioly! Chcete povedať, že Bauer prepašoval tú
ukradnutú vzorku do raketoplánu?"

Smith sa zdvihol a pokúšal sa nemyslieť na Megan, na to,
ako zomrela, na jej posledné hrozné okamihy. „Áno, myslím si
presne to."

„Ale...?"

„Vo vesmíre, v prostredí mikrogravitácie, sa dajú bunky, bak-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

térie aj iné mikroorganizmy geneticky modifikovať do takých podob, aké sa na Zemi nikdy nedajú vytvoriť." Odmľal sa.

„Vyhľadili sme variolu z povrchu planéty, ale ponechali sme si dve sady vzoriek: jednu u nás, druhú v Rusku. Navonok preto, že sme sa nemohli odhodlať neodvolateľne zničiť celý jeden živočíšny druh. Pravda je však temnejšia. Neboli sme si istí, či sa nám ten vírus ešte niekedy predsa len nezíde. Možno sa po rokoch nájde spôsob, ako z neho vytvoriť účinnú zbraň. Alebo,

ak sa to nepodarí nám, ale niekomu inému, aspoň budeme mať materiál na vyvinutie účinnej protilátky.

Bauer však nechcel čakať celé roky. Nejako sa mu podarilo objaviť proces, o ktorom bol presvedčený, že bude fungovať. Možno si bol tak na päťdesiat, šesťdesiat percent istý, ale nemohol výskum doviesť do konca. Chýbal definitívny dôkaz. Potvrdiť jeho teóriu mohol len experiment v bezváhovom stave. V jedinečnom prostredí, kde batérie rastú ako divé. Potreboval ho vykonať na palube raketoplánu." Smith sa odmlčal.

„A aj ho vykonal."

„Ak máte pravdu, Jon," povedal napäto Klein, „znamenalo by to, že smrť svojich kolegov zapríčinil Dylan Reed."

„On jediný to prežil. Je riaditeľ biomedicínskeho výskumného programu NASA. A keď vypuklo peklo, on jediný mal na seba čírou náhodou skafander."

„Chcete naznačiť, že Reed chladnokrvne zavraždil svojich vlastných kolegov?" opýtal sa Klein.

„Presne to mám na mysli."

„Ale, preboha, prečo?"

„Z dvoch príčin: aby sa zbavil možných svedkov a..." Smithovi sa zlomil hlas, „aby vykonal kontrolovaný experiment na ľudských pokusných objektoch. Chcel vedieť, ako rýchlo nový vírus zaúčinkuje."

Klein sa zvalil na operadlo. „To je šialené!"

„Len preto, lebo to celé vymysleli šialenci," odvetil Smith.

„Nie takí, ktorí zúria s penou pri ústach. Sú to chorobne pokrivení ľudia, ktorí svoje šialenstvo pred všetkými ostatnými úspešne taj a."

Klein naňho uprene pozeral. „Bauer..."

„Aj Richardson, Price, Treloar a Lara Teleginová..."

„Na usvedčenie Bauera budeme potrebovať presvedčivé dôkazy, Jon. Môžeme sa pokúsiť nájsť záznamy jeho e-mailov..."

Smith pokrútil hlavou. „Na to nemáme čas. Ja to vidím takto: predpokladáme, že na palube raketoplánu je biologická zbraň a že ju má pod kontrolou Reed. Bauer a jeho komplici budú chcieť zničiť všetky dôkazy o tom, čo sa odohralo hore. A som si istý, že nenájdeme nijaké dôkazy o jeho spojení s Richardsonom alebo Priceom. Ale Bauer potrebuje, aby raketoplán bezpečne pristál a aby mu Reed odovzdal vzorku zmutovaného vírusu. Kedy chce NASA pristáť s raketoplánom?"

„Asi o osem hodín. Musia čakať, až sa v atmosfére otvorí okno vhodné na pristátie na leteckej základni Edwards v Kalifornii."

Smith sa naklonil dopredu. „Môžete ma hneď teraz dostať k prezidentovi, pane?"

O dve hodiny neskôr, po telefonáte s prezidentom, Smith a Klein sedeli v malej konferenčnej miestnosti vedľa Oválnej pracovne. Kým čakali, až sa skončí prezidentovo dávno naplánované stretnutie, Kleinovi zatelefonovali z mysu.

„Pán Klein? Tuje Harry Landon z riadenia letu. Mám tie informácie, o ktoré ste ma žiadali."

Klein si ich mlčky vypočul a potom Landonovi poďakoval.

Kým ukončil hovor, ešte sa opýtal: „Ako pokračuje zostup raketoplánu?"

„Pokúsime sa loď dostať dolu tak opatrne, ako to len pôjde," odvetil Landon. „Musím sa priznať, že sme ešte nikdy nerobili nič podobné - pravda, ak nerátam simulácie. Ale dostaneme ich dolu. Máte moje slovo."

„Ďakujem vám, pán Landon. Ešte sa vám ozvem."

Obrátil sa k Smithovi. „Landon volal všetkým ľuďom z Čiernej knihy, plus niekomu, na koho ho osobitne upozornil Reed."

„Nechajte ma hádať. Karlovi Bauerovi.“

„Mohli ste sa stavať o peniaze.“

„Dáva to zmysel,“ povedal Smith. „Bude chcieť byť pri tom, keď mu Reed prinesie jeho ratolesti.“

Klein pozrel na monitor vnútorného televízneho okruhu, na ktorom zrazu naskočil obraz. „Šou sa začína.“

Prezident, usadený za svojím stolom, vyzeral ako stelesnenie autority a sebaovládania, napriek spleti vrások, ktoré mu vtlačili do tváre každodenné starosti. Kým čakal na príchod posledného člena svojej pracovnej skupiny, prezeral si ostatné osoby zhromaždené v miestnosti.

Ústrednú spravodajskú službu zastupoval Bili Dodge. Listoval v posledných informáciách z NASA a jeho chladný, prísny výraz vôbec nič neprezrádzal.

Martha Nesbittová, poradkyňa pre národnú bezpečnosť, sedela vedľa Dodgea. Ako dlhoročná pracovníčka ministerstva zahraničných vecí bola Marti známa schopnosťou rýchlo odhadnúť situáciu, sformulovať rozhodnutie a rozbehnúť potrebnú akciu. Oproti nej sedel minister zahraničných vecí Gerald Šimon a oprašoval si neexistujúce smietka z obleku ušitého na mieru. Tento rituál uňho naznačoval nerozhodnosť.

„Dúfam, že ste si stihli všetko premyslieť,“ privítal účastníkov stretnutia prezident. „Za daných okolností musíme bezodkladne prijať správne rozhodnutie.“

Pozrel na zhromaždených ľudí. „Približne o hodinu sa Discovery dostane k takzvanému oknu, vhodnému na opätovný vstup do zemskej atmosféry. Ďalšiu hodinu potrvá, kým raketoplán začne zostupovať. Po sedemdesiatich piatich minútach pristane na leteckej základni Edwards. Otázka znie jednoducho: môžeme dovoliť raketoplánu pristáť?“

„Mám ešte jednu otázku, pane,“ ozvala sa Martha Nesbittová. „V akom bode stratíme možnosť zničiť orbitálny modul?“

„Nejaký konkrétny okamih vlastne neexistuje,“ odvetil prezident. „Zo zrejmých dôvodov sme nikdy nezverejnili skutočnosť, že každý raketoplán má na palube nálož silnej trhaviny, ktorá mu umožňuje samozničenie. Pomocou satelitu však toto zariadenie môžeme aktivovať kedykoľvek počas letu raketoplánu, ba dokonca aj po jeho pristátí.“

„Autodeštrukčné zariadenie bolo vyvinuté na zničenie orbitálneho modulu, ešte kým sa nachádza vo vesmíre, pán prezident,“ ozval sa Bili Dodge. „Jeho jediným zmyslom je zabrániť kontaminácii našej atmosféry.“

„To je pravda,“ súhlasil Castilla.

„Pravdou je aj to, že nevieme, čo sa vlastne odohralo na palube Discovery,“ zapojil sa do diskusie Gerald Šimon. Rozhliadol sa po ostatných. „Zomrelo päť ľudí, ktorí zasvätili svoj život výskumu vesmíru. Nevieime ako, ani prečo. Ale jeden člen posádky ešte vždy žije. Na bojisku vždy pozbierame svojich mŕtvych. A ak niekto prežije, vrátíme sa poňho a dostaneme ho stade.“

„Súhlasím,“ povedala Martha Nesbittová. „V prvom rade, podľa najnovších informácií je orbitálny modul z mechanického hľadiska v poriadku. Po druhé, NASA ešte vždy zisťuje, čo mohlo tak rýchlo zahubiť posádku. Sústredili sa na zásoby potravín a nápojov. Vieme, že v prostredí mikrogravitácie sa rýchlo množia baktérie. Je celkom možné, že druh organizmu, ktorý je na zemi neškodný, akýmsi groteskným spôsobom zmutoval a zabil väčšinu posádky, kým stihla zareagovať.“

„Ale nemali by sme sa práve preto vyhnúť pokusu o bezpečné pristátie raketoplánu?“ opýtal sa Gerald Šimon. „Musím sa na vec pozerieť z perspektívy ministerstva zahraničných vecí. Vieme, že v raketopláne je niečo, čo rýchlo zabíja ľudí, a napriek tomu ho chceme dostať dolu? Akému nebezpečenstvu sa – spolu s celým zvyškom sveta – vlastne vystavujeme?“

„Možno nijakému,“ namietol Bili Dodge. „Toto nie je situácia ako z katastrofického filmu o smrtiacej epidémii alebo z nejakého dielu Aktov X, v ktorom na raketoplán zaútočili mimo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra zemšťania. Nech tých ľudí zabilo čokoľvek, priniesli si to tam so sebou zo Zeme. Tu však ten organizmus očividne nemal smrtiace schopnosti. A keď sa dostane z prostredia mikrogravitácie, rýchlo zahynie."

„Chcete na základe svojej pochybnej teórie riskovať životy všetkých ľudí v tejto krajine?" odsekol podráždene Šimon.

„Alebo dokonca na celej planéte?"

„Myslím, že to prehánate, Gerry."

„A ja si myslím, že k celej veci pristupujete ľahkovážne!"

„Dámy a páni!" Prezidentove slová oboch súperov umlčali.

„Pokiaľ tu budeme debatovať, klásť otázky a komentovať veci, bude všetko v poriadku. Ale nechcem nijaké škriepky ani zádrapky. Na to nemáme čas."

„Má aspoň NASA reálnu nádej zistiť, čo sa tam vlastne sta-
lo?" opýtala sa poradkyňa pre národnú bezpečnosť.

Prezident pokrútil hlavou. „Položil som Harrymu Landono-
vi presne rovnakú otázku. Odpoveď znela nie. Aj keď člen po-
sádky, ktorý to prežil, Dylan Reed, je lekár, nemá čas ani po-
trebné prostriedky, aby mohol začať nejaké rozumné
vyšetrovanie. Získali sme od neho opis výzoru mŕtvych tiel, ale
to rozhodne nestačí na určenie príčiny smrti."

Rozhliadol sa po miestnosti. „Jednu vec môžem povedať s istotou: Harry Landon
neverí, že by sme čo len začali uvažo-
vať o zničení raketoplánu. Preto sme ani jeho, ani nikoho
iného neprizvali na túto diskusiu. Po tom, čo tu odznelo,
a keďže ste všetci mali možnosť zrekapitulovať si známe fakty,
potrebujem, aby ste predbežne hlasovali o ďalšom postupe.
Bili, začneme pri vás: zachrániť, alebo zničiť?"

„Zachrániť."

„Marti?"

„Zničiť."

„Gerry?"

„Zničiť."

Keď si prezident zložil prsty do striešky, Bili Dodge sa
ozval.

„Pán prezident, chápem, prečo kolegovia hlasovali tak, ako
hlasovali. Ale nemali by sme púšťať zo zreteľa, že na palube raketoplánu je živý
človek."

„Na to nik nezabúda, Bili," ozvala sa Marti Nesbittová.

„Nechajte ma dokončiť, Marti. Myslím, že mám riešenie."

Dodge sa obrátil k skupine. „Ako všetci dobre viete, mám nie-
koľko funkcií, a jednou z nich je aj spoluriaditeľ Divízie ves-
mírnej bezpečnosti. Pred svojou tragickou nehodou bol jej dru-
hým riaditeľom Frank Richardson. Možno vás to prekvapí, ale
predvídali sme, že raz môže počas vesmírneho letu dôjsť k ne-
jakej biologickej nehode, či už pôjde o let s ľudskou posádkou,
alebo bez nej. Zamerali sme sa špeciálne na raketoplán a pre
prípád takejto situácie sme vybudovali špeciálne zariadenie."

„A kde máte to svoje zariadenie?" opýtal sa Gerald Šimon.

„Na našom skúšobnom letisku na základni Groome Lake,
necelých sto kilometrov na severovýchod od Las Vegas."

„O čo vlastne ide?" opýtal sa prezident.

Dodge vylovil z kufríka videokazetu. „Najlepšie bude, keď
sa na to všetci pozriete."

Vložil kazetu do videoprehrávača pod televízorom so širo-
kouhlou obrazovkou a stlačil gombík prehrávania. Po krátkom
snežení sa na nej ustálil záber púšte.

„Zatiaľ to nevyzerá ako bohviečo," utrúsila poradkyňa pre
národnú bezpečnosť.

„To je zámer," vysvetlil pokojne Dodge. „Ten nápad sme si
vypožičali od Izraelčanov. Vzhľadom na miestny terén má Izrael len málo možností
na ukrytie stíhačiek. Preto vyrobili
rad podzemných bunkrov so vzletovými a pristávacími dráhami, ktoré sa na bežné
dráhy vôbec nepodobajú - majú jedinečnú vlastnosť."

Na obrazovke sa časť povrchu púšte začala nakláňať pod čoraz väčším uhlom. Dodge
zastavil obraz.

„Zdá sa, že dráha sa tu končí. Ale pod povrchom je systém
hydraulických zdvihákov. Dráha fakticky pokračuje ďalšieho

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
pol kilometra a zvažuje sa k podzemnému bunkru." Kamera sledovala prehlbujúcu sa pristávaciu dráhu. Po oboch stranách sa rozžiarili šnúry svetiel. Keď kamera zišla dosť ďaleko po rampe, zrazu sa pred ňou z prítmnia vynoril obrovský betónový bunker.
„Toto je zadržiavacia komora," vysvetlil Dodge. „Steny má zo železobetónu, hrubého takmer dva metre. Obeh vzduchu je filtrovaný ako v laboratóriu štvrtej úrovne v CKCH. Len čo sa raketoplán ocitne vnútri, dvere sa vzduchotesne uzavru. Keď doktor Reed vystúpi, bude naňho čakať špeciálny tím a odvedie ho do dekontaminačnej komory. Ďalší tím odberie vzorky z vnútra raketoplánu, aby sa zistilo, čo tam vlastne je."

„A ak niečo nájdú?" opýtal sa minister zahraničných vecí.

„Niečo, čo si nebudeme chcieť ponechať?"

„Tak po tom, ako sa stadiaľ tým stiahne, stane sa toto."

Na obrazovke vybuchla ohnivá guľa.

„Vytvoríme situáciu, ako keby na raketoplán dopadli ťažké zápalné bomby. Oheň a žiara všetko zničia -, a keď hovorím všetko, myslím doslova všetko."

Dodge zastavil videoprehrávač a vybral z neho kazetu.

„Máte nejaké otázky alebo komentáre?" opýtal sa prezident.

„Už ste toto zariadenie odskúšali, Bili?" opýtala sa Marti Nesbittová.

„Raketoplán sme ešte nezničili, ak máte na mysli toto. Ale armáda tam zničila niekoľko tankov. Zhoreli na popol. Skúšali sme to aj s lietadlami a s celými prídavnými raketami Titan. Môžem vás ubezpečiť, že tej žiare neodolá nič."

„Mne sa táto myšlienka celkom pozdáva," ozval sa Gerald Simon. „Rovnako dôležité, ako zachrániť doktora Reeda, je aj to, aby sme zistili, čo sa tam vlastne stalo. Ak máme šancu získať túto informáciu a až potom, ak bude treba, zničiť celý raketoplán, som pripravený zmeniť svoje hlasovanie."

Ostatní začali prikyvovať a zaznel súhlasný mrmot.

„Potrebujem na uváženie všetkých okolností ešte niekoľko minút," povedal prezident a zdvihol sa zo stoličky. „Chcem vás požiadať, aby ste tu na mňa počkali. Nepotrvá to dlho."

Vo vedľajšej miestnosti prezident pozrel na Smitha a na Kleina.

Potom sa obrátil k zapnutému monitoru vnútorného televízneho okruhu. „Všetko ste videli a počuli. Čo na to hovoríte?"

„Nie je to zaujímavá zhoda okolností, pán prezident, že na základni Groome Lake existuje zariadenie priam užité na mieru takejto situácii, a pritom o ňom ešte nikdy nik nepočul?" povedal Klein.

Prezident pokrútil hlavou. „Nemal som ani potuchy o tom, že niečo také existuje. Dodge musel použiť peniaze z nejakého čierneho fondu, o ktorom Kongres nič nevedel. Alebo získal prostriedky z iného, mne neznámeho zdroja."

„Pán prezident," ozval sa Smith, „toto miesto očividne malo poslúžiť jedinému účelu: aby v ňom mohli uzavrieť raketoplán, získať z neho vzorku a potom ho zničiť."

„Súhlasím," pridal sa Klein. „Bauer to zrejme pripravoval celé roky. Richardsonovi muselo vytvorenie takéhoto zariadenia zabráť pomerne dosť času. Bauer by sa do projektu nepustil, keby si nebol istý, že môže generálovi bezvýhradne dôverovať. Napokon vieme, ako Richardson pristupoval k dohode o zákaze chemických a biologických zbraní, ktorú ste podpísali, pán prezident. Bojoval proti nej do posledného okamihu."

„A nakoniec prekročil hranicu medzi vlastenectvom a zradou," uzavrel Castilla. Pozrel na oboch mužov. „Poznám váš plán. Ale musím sa vás ešte raz opýtať: naozaj odporúčate, aby sme raketoplánu dovolili pristáť?"

Keď sa prezident vrátil do oválnej pracovne, tri tváre sa s očakávaním obrátili k nemu.

„Dáma a pán, ďakujem vám za vašu trpezlivosť," ozval sa na úvod prezident. „Po starostlivom zvážení situácie som sa rozhodol, že

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
raketoplánu povolí pristátie na základni Groome Lake."
Všetci začali súhlasne pokyvovať hlavou.
„Bili, rád by som mal k dispozícii všetky údaje o tomto za-
riadení, vrátane podrobného opisu likvidácie orbitálneho mo-
dulu a jeho obsahu."
„Dostanete ich v priebehu hodiny v písomnej forme, pane,"
odvetil hladko riaditeľ CIA. „Rád by som všetkým pripome-
nul, že doktor Reed požiadala, aby sme pristátie umožnili sle-
dovať z bezprostrednej blízkosti doktorovi Karlovi Bauerovi.
Doktor Bauer je svetová kapacita na krízové situácie chemic-
ko-biologického charakteru. V minulosti úzko spolupracoval
s Pentagonom. Zúčastňoval sa aj na príprave projektu zariade-
nia na základni Groome Lake a má schválený prístup k infor-
máciám podliehajúcim najvyššiemu stupňu utajenia. Ako po-
zorovateľ a poradca bude neoceniteľný."
Zo všetkých strán zaznelo súhlasné pomrmlávanie.
„Končím teda naše stretnutie," vyhlásil prezident. „Air Force One odletí do
Nevady o dve hodiny."

Kapitola 28

Po tom, ako odoslal Dylanovi Reedovi pokyn na urýchlenie ex-
perimentu, doktor Kari Bauer okamžite nasadol na svoje súk-
romné prúdové lietadlo a odletel na východ, do veľkého kom-
plexu, ktorý jeho spoločnosť vybudovala neďaleko Laboratórií
prúdového pohonu v kalifornskej Pasadene.
Bauer vedel, že raketoplán môže pristáť len na skúšob-
nom letisku na vojenskej základni Groome Lake, a dal si
záležať, aby sa jeho prítomnosť v Kalifornii zdala čisto
náhodná. Letový plán z Havajských ostrovov odovzdali už
pred tromi dňami a personál pasadenského komplexu oča-
kával jeho príchod.
Harry Landon mu prvý raz zavolať, ešte kým bol v svojej
pracovni s výhľadom na pohorie San Gabriel. Keď mu riaditeľ
letov vysvetlil, aká kritická situácia vznikla na raketopláne Discovery,
predstieral, že je tým šokovaný a vyjadril značné znepokojenie. V duchu sa musel
pousmiať pri Landonových slovách, že Reed si menovite vyžiadal jeho prítomnosť
na zá-
kladni Groome Lake. Povedal, že bude, prirodzene, NASA
k dispozícii a opýtal sa, či by sa Landon nemal spojiť s gene-
rálom Richardsonom a vyžiadať si od neho súhlas s jeho prítomnosťou.
Riaditeľ letov mu zlomeným hlasom vysvetlil, že Richard-
son a Price zomreli v aute, nad ktorým stratili v plnej rýchlos-
ti kontrolu. Bauerov šok bol tentoraz nefalšovaný. Poďakoval
Landonovi za informácie, okamžite si na internete otvoril
stránku cnn.com a nedočkavo začal hľadať podrobnosti tragé-
die. Podľa toho, čo sa tam dočítal, v prípade smrti Richardso-
na a Pricea šlo naozaj o dopravnú nehodu.
To značí, že je o dvoch svedkov menej. Fajn.
Pokiaľ šlo oňho, obaja splnili svoju úlohu a už ho nezaují-
mali. Mimoriadne mu pomohli, keď ho zbavili toho dotiera-
vého Smitha. Zvyšok bol schopný zariadiť aj sám.
Hoci bol ďaleko od svojho hlavného sídla na Havajských os-
trovoch, mal aj tu možnosť odpočúvať komunikáciu medzi
NASA a Discovery. V stole mal zabudovanú malú, ale výkon-
nú komunikačnú konzolu, ku ktorej si teraz pripojil notebook.
Zobrazil si na ňom súčasnú polohu raketoplánu i jeho pred-
pokladanú dráhu a v slúchadlách počul v reálnom čase rozho-
vory medzi Discovery a strediskom riadenia letu. NASA po-
stupovala presne podľa plánu, ktorý vymyslel on sám. Zrátal si
čas a odhadol, že ak nedôjde k nijakým komplikáciám, orbi-
tálny modul opäť vstúpi do zemskej atmosféry asi o štyri ho-
diny.
Zložil si slúchadlá, zavrel notebook a vypoľ komunikačnú
konzolu. O niekoľko hodín bude mať k dispozícii úplne novú
životnú formu, entitu, ktorú sám vytvoril. Ak by ju niekedy
uvoľnil, vyvolala by najstrašnejšiu epidémiu, aká kedy postihla

ľudstvo. Pri tejto predstave sa mu od opojenia zakrútila hlava. Neprekázalo mu ani to, že ešte veľmi dlho, ak vôbec niekedy, nebude môcť spojiť svoje meno s novým vírusom. Bol ako zberateľ, ktorý kúpil majstrovské dielo len preto, aby ho mohol ukryť pred svetom. Radosť, vzrušenie a opojenie v takom prípade nepramenia len z finančnej hodnoty príslušného diela, ale predovšetkým zo skutočnosti, že je jedinečné a patrí len jemu. Ako títo zberatelia, aj Bauer bude jediný človek na svete, ktorý sa bude môcť pokochať pohľadom na novú, zdokonalenú variolu, bude ju môcť testovať, odhaľovať jej tajomstvá. Už pre ňu pripravil nový domov v špeciálne zabezpečenej sekcii laboratórií na veľkom ostrove.

Lietadlo Air Force One bolo deväťstošesťdesiat kilometrov na západ od Mississippi a vo veľkej výške smerovalo na západ.

Prezident a skupina z Oválnej pracovne si v konferenčnom salóniku na hornej palube prezerali najčerstvejšie správy zo strediska riadenia letu. Discovery sa už priblížil k oknu, cez ktoré sa mohol vrátiť do zemskej atmosféry. Podľa Harryho Landonu všetky systémy na palube orbitálneho modulu fungovali bezchybne. Aj keď Dylan Reed sedel v kresle pilota v pilotnej kabíne, o ovládanie raketoplánu sa staralo výlučne riadiace stredisko.

Miestnosť naplnil Landonov hlas, vychádzajúci zo skrytých reproduktorov: „Pán prezident?“

„Sme tu všetci, doktor Landon,“ povedal Castilla do mikrofónu.

„Blíži sa čas vstupu do atmosferického okna, pane. Ak by bolo treba aktivovať kanál samoničiaceho zariadenia, musím dôstojníkovi bezpečného priblíženia v najbližšom čase vydať príslušný pokyn.“

Prezident sa rozľadil po miestnosti. „Aké dôsledky by malo otvorenie kanála?“

„Viedlo by k znefunkčneniu niektorých systémov, pán prezident. Ale ak kanál zostane zavretý, nebude neskôr možné spustiť autodeštrukciu.“

„Vydržte ešte chvíľu, pán Landon. O pár minút vám vydám patričný pokyn.“

Castilla vyšiel z konferenčnej miestnosti, prešiel kabínou Tajnej služby a vošiel do samého srdca Air Force One – komunikačnej miestnosti. V priestore nie väčšom ako kuchynský kút v komerčnom dopravnom lietadle ôsmi špecialisti usadení za konzolami obsluhovali prístroje, ktoré mali predstih celých svetelných rokov pred technikou, akú mali k dispozícii civilné firmy. Tieto vysielачky, tienené pred elektromagnetickými pulznými výbojmi, mohli nadviazať digitálne kódované spojenie s hociktorým americkým zariadením na svete, či už civilným, alebo vojenským.

Jeden z troch technikov, ktorí mali službu, zdvihol hlavu.

„Želáte si, pán prezident?“

„Potrebujem sa s niekým spojiť,“ odvetil pokojne Castilla.

Letecká základňa Edwards sa nachádza stodvadsať kilometrov na severovýchod od Los Angeles, na okraji Mojavskej púšte. Okrem toho, že sa tu nachádzajú prvosledové bombardéry i stíhačky a že tu zvyčajne pristávajú raketoplány, základňa plní aj ďalšiu, oveľa menej zverejňovanú úlohu: je jedným zo šiestich miest, na ktorých sa nachádzajú tímy ORNAP, aktivované v prípade hrozby chemicko-biologického incidentu.

Verejnosti prakticky neznámy Oddiel rýchleho nasadenia a prieniku bol čosi podobné ako VYJAZ, skupina špecialistov, zaoberajúca sa vyhľadávaním ukradnutých alebo stratených jadrových zariadení. Momentálne sa nachádzal v nízkych budovách, pripomínajúcich bunkre na západ od miestneho letiska. V priľahlom hangári boli dve dopravné lietadlá C-130 a tri helikoptéry Commanche, slúžiace na dopravu tímu na miesto zásahu.

Prípravná bola budova zo škarobetonových tvárnic, veľká

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra ako basketbalové ihrisko. Pozdĺž jednej steny sa tiahlo dvanaásť výklenkov, zakrytých závesmi. V každom bola biologická ochranná kombinéza štvrtej úrovne, vybavená autonómnym dýchacím prístrojom, zbrane a strelivo. Jedenásť mužov, tvoriacich zásahový tím, si pokojne kontrolovalo výstroj a výzbroj. Ako tímy SWAT - policajné jednotky používajúce špeciálnu výzbroj a taktiku - aj ich vybavili celou paletou zbraní, od samopalov a brokovníc, až po pištole a revolvery. Jediné, čo na rozdiel od SWAT nemali, boli špeciálne snajperské pušky. ORNAP pracuje priamo na mieste. Ak treba z diaľky zabezpečovať okolie, povolajú armádných ostreľovačov alebo federálnych príslušníkov SWAT.

Dvanaásť chlap, fregatný kapitán Jack Riley, sedel v improvizovanej kancelárii v kúte miestnosti. Nazrel ponad plece svojmu spojárovi, usadenému pred prenosnou komunikačnou konzolou a potom sa znova obrátil k Smithovi.

„Raketoplán čo nevidieť pristane, Jon," povedal. „Začína ísť do tuhého."

Smith pozrel na vysokého chudého chlapa, s ktorým absolvoval výcvik v USAMRIID a neskôr slúžil v Púštnej búrke.

„Viem."

Smith takisto sledoval čas. S Kleinom odleteli z Washingtonu na základňu Groome Lake dve hodiny predtým, než prezident a ostatní nastúpili do Air Force One. Klein pokračoval v ceste priamo na skúšobné letisko a Smith sa mal pridať k ORNAP. Cestou na Edwards sa prezident spojil s Rileyom a stručne ho oboznámil s kritickou situáciou v raketopláne. Dodal, že Jon Smith je na ceste k nim a že Riley mu má byť so svojím oddielom k dispozícii.

„Ako sú na tom vrtuľníky?" opýtal sa Smith.

„Piloti sú pripravení na štart," odvetil Riley. „Vzlietnu do dvoch minút od prijatia rozkazu."

„Pane, volá nás Air Force One!" zavolať spojár.

Riley zdvihol slúchadlo, ohlásil sa a chvíľu pozorne počúval.

„Rozumiem, pane. Áno, stojí tu pri mne." Podal slúchadlo Smithovi.

„Počúvam," ohlásil sa Smith.

„Jon, tu je prezident. Od Groome Lake nás delí ešte asi hodina letu. Aká je situácia tam u vás?"

„Sme pripravení, pane. Potrebujeme len plány tej komory."

„Už vám ich faxujú. Keď si ich s Rileyom pozriete, zavolajte mi."

Smith ešte ani nestihol položiť slúchadlo, a spojár už rozkladal po pracovnom stole prvé hárky z faxu.

„Pripomína to priemyselnú spaľovňu odpadu," zamrmľal Riley.

Smith súhlasil. Na plánoch zbadal komoru s dĺžkou deväťdesiat, šírkou tridsaťšesť, výškou päťdesiatštyri metrov a so stenami zo špeciálneho železobetónu. Časť povaly tvorila sklopná rampa. Keď raketoplán dostanú dnu, povala sa znova hermeticky uzavrie. Na prvý pohľad toto zariadenie pripomínalo parkovisko alebo sklad. Pri pozornejšom pohľade však Smith zbadal, na čo Riley naráža. Steny boli plné vývodov rúr, ktoré sa napájali na plynové vedenie. Smith si vedel predstaviť, na aké peklo sa zmení komora, keď zapália všetky horáky.

„Vychádzame z predpokladu, že zvonka je raketoplán čistý, však?" ozval sa Riley. „Nemôže sa z neho počas pristavania predsa len niečo dostať do ovzdušia?"

Smith pokrútil hlavou. „Aj keby bol raketoplán zvonka kontaminovaný, teplota, ktorá vzniká pri vnorení modulu do atmosféry, by jeho plášť dokonale vyčistila. Nie, horúcou zónou je len vnútro raketoplánu."

„Takže sa s ňou trocha pohráme," povedal Riley.

„Áno, ibaže tentoraz sa o ňu možno budeme musieť s niekým dotahovať," dodal Smith.

Riley ho odťahal nabok. „Jon, táto operácia je dosť nešťastná. Najprv mi zavolať prezident, povie, aby som pozháňal chlapov a vraj sa máme presunúť kamsi do Nevady. Ukáže sa,

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
že je to nejaká utajená základňa menom Groome Lake, na ktorej má raketoplán núdzovo pristáť, pretože predstavuje biochemické riziko. A teraz to vyzerá, že ho chcete spáliť na uhoľ."

Smith odvieďol Rileyho ešte o kúsok ďalej, aby ich nepočul nikto z ostatných členov tímu. O chvíľu jeden z príslušníkov ORNAP štuchoľ lakťom kolegu.

„Pozri na Rileyho. Vyzerá, ako keby sa ho dotkla smrť." Jack Riley v tej chvíli ľutoval, že sa Smitha vôbec pýtal, čo sa stalo na palube orbitálneho modulu.

Megan Olsonová sa zmierila so skutočnosťou, že vyčerpala všetky štandardné možnosti. To kĺbko drôtov bolo nad jej sily. Ani jedna z kombinácií, ktoré vyskúšala, nefungovala. Dvere na výstupovej komore zostávali pevne zavreté. Odstúpila od nich a započúvala sa do rozhovoru, ktorý Reed viedol so strediskom riadenia letu. Zostávali už len minúty do okamihu, keď raketoplán vnikne do atmosférického okna, cez ktoré sa môžu bezpečne vrátiť na zem. Dovtedy sa musela rozhodnúť.

Donútila sa pozrieť na malé nálože, umiestené po oboch stranách dverí. Pri výcviku jej ich inštruktori ukázali a zdôraznili, že z hľadiska posádky sú úplne nadbytočné. Astronauti sa ich nikdy nemali dotýkať. Boli tam pre prípad, že by pozemný tím NASA musel násilne vniknúť do raketoplánu v rámci núdzovej evakuácie po jeho pristátí.

Až po pristátí, zdôrazňovali inštruktori. A len vtedy, ak nebude z nejakého dôvodu možné dostať sa do raketoplánu cez hlavný prierez. Upozorňovali, že nálože vybuchnú s istým oneskorením, aby sa pozemný tím stihol dostať do bezpečia.

„Sú to síce kontrolované explózie," zazneli jej v hlave slová inštruktora, „ale keď to buchne, urobíte najlepšie, ak odtiaľ budete vzdialení najmenej desať metrov."

Megan odhadovala, že sa od dverí môže vzdialiť asi tak na štyri, najviac štyri a pol metra.

Ak to chceš urobiť, urob to teraz!

Z výcviku a letov na Grc-exprese si pamätala, že vstup do atmosféry Zeme bude ešte drsnejší než štart. Carter raz povedal, že je to, ako keď sedíte na rodeu na riadne veľkom bujakovi. Všetci sa museli pripútať. Ak zostane vo výstupovej komore, obúcha ju to o steny, až stratí vedomie - a možno dopadne ešte horšie. Skafter sa jej určite roztrhne, takže aj keby prežila vstup do atmosféry, zabije ju tá pliaga, ktorú Reed vypustil do raketoplánu. Ale nejakú malú nádej predsa len má. Musí sa aspoň pokúsiť dostať do Spacelabu, nájsť tú Reedovu zvrátenosť a zničiť ju, kým sa priblížia k Zemi.

Hoci jej srdce bilo ako zvon, cítila, že sa jej zmocňuje pokoj. Sústredila sa na šesťhranné skrutky nafarbené na červeno, so žltými gombíkmi v strede. Odstrčila sa od steny a preplávala ponad dlážku. Keď sa dostala k spodnej pravej skrutke, stlačila žltý gombík. Vysunul sa malý ovládací panel. Na displeji z tekutých kryštálov blikali dve voľby: AKTIVOVAŤ a DEAKTIVOVAŤ. Opatrne, pretože v rukaviciach skafandra nemala dostatočný cit, sa dotkla voľby AKTIVOVAŤ.

Dočerta!

Časovacie zariadenie okamžite začalo odrátovať šesťdesiat sekúnd do explózie. Megan predpokladala, že bude mať viac času. Presunula sa k protiľahlej skrutke a aktivovala aj druhú nálož. Potom sa odstrčila od dlážky, stabilizovala si polohu pri hornom okraji dverí a rýchlo zopakovala celý postup so zvyšnými dvoma žltými gombíkmi. Keď skončila, zostávalo jej ešte dvadsať sekúnd.

Posunula sa nabok, odrázila sa od steny a odplávala od dverí tak ďaleko, ako sa len dalo. Aj keď si zavrela priesor na príľbe, videla, ako všetky štyri žlté gombíky uprostred skrutiek rovne blikajú. Vedela, že by sa mala k dverám výstupnej

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
komory obrátiť chrbtom, alebo aspoň bokom, aby ju výbuch
nezasiahol spredu. Nechávala však ubehnúť posledné sekundy
a ako hypnotizovaná cívela na blikajúce žlté body.

O dve paluby vyššie, v pilotnej kabíne, prijímal Dylan Reed posledné pokyny od
Harryho Landonu zo strediska riadenia letu.

„Smeruješ priamo do cieľovej oblasti," oznamoval mu Lan-

don. „Vstupný manéver vyzerá dobre."

„Nevidím na počítadlo," odvetil Reed. „Koľko času zostáva
do komunikačného výpadku?"

„Pätnásť sekúnd."

Komunikačný výpadok bol počas opätovného vstupu do at-
mosféry bežný. Spojenie sa prerušilo asi na tri minúty a ešte aj
po toľkých úspešných návratoch raketoplánov bol najzner-
vózňujúcejším momentom celej misie.

„Si riadne pripútaný, Dylan?" opýtal sa Landon.

„Viac sa tie remence utiahnuť nedali. Skafander je dosť
hrubý."

„Tak sa drž! Budeme sa usilovať, aby zostup prebiehal čo
najhladšie." Landon sa domlčal. „Desať sekúnd... Veľa šťastia,
Dylan. O chvíľu sa znova ozvem. Šesť, päť..."

Reed sa oprel a zavrel oči. Pomyslel si, že hneď po opätov-
nom vstupe do atmosféry a obnovení kontaktu s Landonom
musí zájsť do Spacelabu a...

Raketoplánom otriasol výbuch. Reeda takmer vyhodilo zo
sedadla.

„Dofrasa. Harry!"

„Dylan, čo sa stalo?"

„Harry, došlo k..."

Spojenie sa zrazu prerušilo a z reproduktorov v stredisku ria-
denia letu sa ozývalo iba tiché praskanie. Landon sa obrátil
k technikovi sediacemu vedľa neho. „Prehraj mi ten záznam!"

„Dofrasa. Harry!"

„Dylan, čo sa stalo?"

„Harry, došlo k..."

„Výbuchu," dokončil polohlasne Landon.

Pracovná skupina ešte sedela s prezidentom v konferenč-
nom salóniku Air Force One, keď doň vbehol spojovací dô-
stojník. Castilla si prečítal odkaz a zbledol.

„Ste si istý?" pozrel na dôstojníka.

„Landon je o tom presvedčený, pán prezident."

„Chcem s ním hovoriť. Okamžite!"

Rozhliadol sa po prítomných. „V raketopláne došlo k výbu-
chu."

Skrutky vyleteli smerom k Megan a narazili do steny výstupo-
vej komory. Raketoplán vnikajúci do atmosféry v tom okami-
hu poskočil, a tak dvere, ktoré by inak narazili do nej, odleteli
prudko doľava. Odrazili sa od steny, preleteli len zopár centi-
metrov okolo nej a narazili do protihľej steny.

Megan sa bez rozmýšľania pohla k dverám a pevne ich zo-
vrela oboma rukami. Chvíľu ich tak držala, potom uvoľnila zo-
vretie a nechala ich pomaly odplávať.

Pretiahla sa otvorom na dolnú palubu, vyšplhala sa po reb-
ríku na strednú palubu a zamierila k dverám, za ktorými bol
tunel vedúci do Spacelabu.

Odpálila dvere! Tá suka odpálila dvere na komore!

Reed si to uvedomil, len čo raketoplánom otriasol výbuch.

Vzápätí mu to potvrdila kontrolka, ktorá sa rozblíkala
na ovládacom pulte. Dvere na výstupovej komore boli otvo-
rené.

Reed si poodpínal pásy, presunul sa k rebríku a ako potápač, vnárajúci sa pod
hladinu, začal sa popri ňom posúvať

hlavou dopredu. Odhadoval, že na nájdenie Megan má asi
dve minúty. Potom raketoplánom začne hádzať tak prudko,

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
že sa v ňom nebude dať pohybovať. Navyše sa o chvíľu obnoví rádiové spojenie. Reed nepochyboval, že aj keby stre-
disko riadenia letu nepočulo explóziu, jeho meracie prístroje ju zaregistrujú. Je však dosť pravdepodobné, že výbuch Megan zabil. Vedel si predstaviť jeho následky v uzavretom priestore, akým bola výstupová komora. Reed sa dostal na úroveň strednej paluby a chcel pokračovať ďalej, keď kúti-
kom oka zachytil akýsi pohyb.
Panebože, ona žije!
Sledoval, ako Megan, obrátená chrbtom k nemu, krúti kľučkou v tvare kola, aké bývajú na ponorkách, v snahe otvoriť dvere na tuneli. Zamieril k vitríne s nástrojmi a vybral z nej špeciálne tvarovanú pítku.

Jon Smith, sediaci v prvej helikoptére, skľžol pohľadom po zachmúrených tvárach príslušníkov ORNAP. Momentálne mali všetci oblečené letecké montérky, no to sa malo zmeniť, len čo priletia na základňu Groome Lake. Tam si pred vstupom do bunkra oblečú ochranné kombinézy štvrtej úrovne. Obrátil sa k Jackovi Rileymu a povedal do mikrofónu v leteckej prilbe: „Ako sme ďaleko?“
Riley zdvihol prst a spojil sa s pilotom. „Štyridsať minút,“ odvetil. „Stavím sa, že Groome Lake nás už zachytil na radare. Ešte pár míľ, a vyšlú do vzduchu vlastný vrtuľník alebo možno aj zo dve ef-šestnástky, aby si nás obzreli.“
Nadvihol obrvy. „Načo prezident čaká? Air Force One pristál už takmer pred pol hodinou.“
Ako na zavolanie sa v Smithových slúchadlách ozval ďalší hlas.

„Modrý vták volá ORNAP jeden.“
Smith okamžite zareagoval. „Tu ORNAP jeden. Počúvam vás, Modrý vták.“ Modrý vták bolo krycie meno Nathaniela Kleina.
„Jon?“

„Som tu, pane. Už sme boli zvedaví, kedy sa ozvete.“
„Máme tu... istú situáciu. Prezident práve nariadil základni, aby vám povolila pristáť. Pre účely tejto misie budú vás a vašich ľudí považovať za súčasť prezidentovho sprievodu.“

„Áno, pane. Spomínali ste istú situáciu, pane.“
Klein na zlomok sekundy zaváhal. „Stredisko riadenia letu hovorilo s Reedom krátko pred tým, než orbitálny modul vnikol do hluchej zóny. Posledné, čo Landon počul, bol výbuch. Neskôr počítač potvrdil, že došlo k explózii.“

„Raketoplán zostal nepoškodený?“ opýtal sa napäto Smith.
„Podľa toho, čo ukazujú prístroje, Discovery stále pokračuje v zostupe po vyrátanej letovej krivke. K výbuchu došlo vo výstupovej komore. Z neznámeho dôvodu vybuchli skrutky na dverách, umožňujúce núdzový prístup do raketoplánu.“

„Vo výstupovej komore? A kde v tom čase bol Reed?“
„V pilotnej kabíne. Ale Landon si nie je istý rozsahom škôd, ba ani tým, či Reed vôbec ešte žije. Z raketoplánu sa nik neožýva, Jon.“

Kapitola 29

Posledné, čo Megan počula v slúchadlách, bol rozhovor medzi Reedom a Harrym Landonom. Vzápäti vybuchli skrutky na dverách výstupovej komory. Keď sa dostala na strednú palubu, uvedomila si, že Reed sa zrejme pôjde dolu presvedčiť, čo sa stalo. Musí sa ubezpečiť, že je mŕtva, alebo aspoň zranená. To by mu v danej situácii stačilo. Keď ju vo výstupovej komore nenájde, začne ju hľadať inde.

Megan vedela, že sa pred ním nebude môcť ukrývať večne. Orbitálny modul bol na to jednoducho primáľý. Mala len jedinu možnosť úniku. Keď prenikla na strednú palubu, priplávala k dverám, za ktorými sa skrýval tunel vedúci k vesmírnemu laboratóriu. Zovrela obvod kola na dverách a začala ním krú-

tit.

Megan ani na chvíľu nezabúdala, že je obrátená chrbtom k rebríku spájajúcemu všetky tri paluby. Vedela, že by Reeda nepočula, keby ju zbadal a začal sa k nej približovať. Život jej zachránilo zrkadielko, ktoré umiestnila k spodnej časti tunelu.

Videla v ňom, ako Reed zliezal po rebríku, zaváhal, potom ju zbadal a zamieril k nej. Neuniklo jej ani to, že sa cestou zastavil pri vitríne s nástrojmi a vybral z nej tenkú pítku. Megan celkom odkrútila koleso na dverách vedúcich do tunela, no ďalej ho držala a predstierala, že sa zaseklo. Sklopenými očami videla, ako sa Reed približuje a vystiera k nej pravú ruku. Držal v nej malú pítku pripomínajúcu nos mečúňa.

Megan pustila jednou rukou koleso. Na dverách bol gombík, ktorým sa dali otvoriť, keď bolo koleso odkrútené až na doraz. Ešte raz zaletela pohľadom k zrkadielku, odhadujúc vzdialenosť medzi ňou a Reedom. Ďalšiu akciu si musela dokonale načasovať.

Reed videl, ako Megan márne myká zaseknutým kolesom. Zdvihol ruku s pítkou a priplával bližšie. Pretože bola vzpriamená, vybral si miesto medzi krkom a plecom. Vedel, že ostré zuby pítky bez problémov preniknú všetkými vrstvami kombinézy. V skafandri dôjde k okamžitému zníženiu tlaku. Vzduch z neho vyfučí von a na jeho miesto prenikne trhlinou kontaminovaný vzduch z orbitálneho modulu. Po dvoch, troch nádychoch jej smrtiaci vírus prenikne do pľúc.

V prostredí mikrogravitácie je ťažké pohybovať sa naozaj rýchlo. Keď sa Reed rozháňal rukou, v ktorej držal pítku, vyzeral jeho pohyb ako v spomalenom filme. Megan sa však zaprela, a tak sa pomerne rýchlo odsunula spreď dverí. Pritom stlačila gombík. Dvere sa s tlmeným zasýčaním pneumatického systému otvorili dokorán práve v okamihu, keď do priestoru, ktorý ešte pred sekundou zaberala Megan, vplával Reed. Ťažký príklop ho udrel do prilby, až mu hlava odletela dozadu, a odsotil ho preč. Pritom mu vypadla pítku.

Omráčený Reed sa chabo pokúsil zadržať Megan, keď okolo neho plávala do tunela. Vnútri stlačila ďalší gombík a videla, ako sa príklop začína zatvárať.

Tak poďme, rýchlejšie!

Zdalo sa jej, že dvere sa k nej približujú mučivo pomaly. Len čo dočiahla na vnútorné koleso, začala ich priťahovať k sebe.

V medzere sa mihla pítku, len niekoľko centimetrov od rukáva jej skafandra. Kým sa Reed znova rozohnal, podarilo sa jej zavrieť príklop a pokrútiť kolesom. Jazýčky zámky zapadli a Megan ich zablokovala núdzovou pákou.

Pri zvuku jeho chriplavého hlasu pocítila srdce takmer v hrdle. „Si ty ale šikovná dievča, Megan! Počuješ ma? Opravila si si aj komunikátor, však?“

Megan stlačila gombík na komunikačnej jednotke a začula slabý šum.

„Počujem ťa dýchať,“ pokračoval Reed. „Alebo, presnejšie, dychčať.“

„Aj ja počujem teba,“ ozvala sa, „ale nie veľmi dobre. Budeš musieť hovoriť hlasnejšie.“

„Som rád, že si nestratila zmysel pre humor,“ zasmial sa Reed. „To bolo od teba veľmi prefíkané. Hrala si sa na mŕtveho chrobáka, však? Čakala si, až sa k tebe priblížim.“

„Dylan...“ Nevedela, ako má začať.

„Myslíš si, že si v bezpečí,“ pokračoval. „Kým dvere blokuje núdzová poistka, nedostanem sa dnu. Ale ak o tom porozmýšľaš, Megan, potlačíš paniku a začneš naozaj rozmýšľať, zistíš, že to nie je pravda.“

Megan sa pokúšala pochopiť, čo tým myslí, ale nič jej neprichádzalo na um.

„Nech urobíš, čo chceš, živá sa odtiaľto nedostaneš,“ dodal

Reed.

Premohla zimomriavky a odsekla: „Lenže ani ty, Dylan.

A navyše zničím tú hrôzu, ktorú si vytvoril.”

„Naozaj? Veď nemáš ani šajnu, čo som v kôlni robil.”

Ale mám, neboj sa! „Prídem na to!”

„Keď nám do pristátia zostáva necelých šesťdesiat minút?

Pochybujem. Pri posledných fázach vstupu do atmosféry budeš mať čo robiť, aby si zostala celá. A vieš čo, Megan? Aj keby si to našla, čo by si s tým urobila? Vyhodila to odpadkovým portálom? To by nebol zlý nápad, ale keby sme ešte stále boli vo vesmíre. Ale nakoľko nevieš, na čom som vlastne pracoval, ako si môžeš byť istá, že to zahynie, keď sa vrátíme do zemskej atmosféry? Vyhodiť tú vzorku by znamenalo riskovať rozšírenie nákazy.”

Odmĺčal sa. „Tie telá si nevidela, však? Buď rada. Keby si ich videla, čosi také hlúpe by ti vôbec neprišlo na rozum.”

Zasmial sa. „Teraz asi rozmýšľaš, kam to ten prekliaty chlap schoval? Ako zamaskoval tú vzorku? Toľko otázok, a takmer nijaký čas na hľadanie odpovedí! Pretože sa blíži ďalšia jazda na bykovi. Na tvojom mieste by som sa rýchlo niečoho chytil.”

Megan počula štuknutie, ktorým Reed vypol mikrofón. Potom sa celá loď zachvela, keď sa vnorila do hustejšej vrstvy atmosféry. Megan bez váhania začala rúčkovať tunelom smerom k vesmírnemu laboratóriu.

Reed vyliezol nazad do pilotnej kabíny a podarilo sa mu pripútať pásmi vo veliteľskom kresle, ešte kým raketoplánom začali otriasať turbulencie. Orbitálny modul striasalo a hádzalo dopredu i dozadu. Reed sa zahľadel na nástrojový panel a zbadal, že manévrovací systém na chvíľu aktivoval brzdiaci motor, čím vesmírnu loď spomalil do takej miery, že na ňu začala pôsobiť gravitácia. Ak všetko pôjde dobre, zemská príťažlivosť stiahne Discovery z obežnej dráhy a presmeruje na pomalý kľzavý let k Zemi.

Kým rýchlosť modulu klesala z dvadsaťpäťnásobku na dvojnásobok rýchlosti zvuku, otrasy vystriedala séria vibrácií. Napokon sa let upokojil a Discovery prešiel na kľzavý let. Komunikačný výpadok sa skončil a Reed začul Landonov naliehavý hlas.

„Discovery, ozvite sa! Dylan, počuješ ma?” Po krátke prestávke zaznelo: „Naše prístroje ukazujú, že na palube došlo k výbuchu. Môžeš to potvrdiť? Si v poriadku?”

Teraz na teba nemám čas, Harry.

Reed vypol komunikačný kanál a začal si sústredene prezeráť prístrojový panel. Napokon našiel, čo hľadal. Povedal Megan, že sa mylí, ak si myslí, že sa mu nepodarí prekonať zámku chrániacu prístup do tunela. Rozmýšľal, či si uvedomila ako. Asi nie. Hoci bola bystrá a chápací, bola ešte vždy nováčik. Nemohla tušiť, že jej ručné zablokovanie sa dá zrušiť spínačom v pilotnej kabíne.

V Spacelabe sa nebolo veľmi čoho chytiť, nuž Megan musela improvizovať. V strede laboratória bol kovový predmet, ktorý pripomínal čosi medzi mučiacou stolicou a plážovým ležadlom, vybaveným najmodernejšími technickými vymoženosťami. Jeho presný názov bol Vesmírny fyziologický experiment, posádka mu však hovorila šane. Tu sa jej jednotliví členovia, ležiaci na chrbte a bezpečne pripútaní, podrobovali testom kíbov a svalov, meraniu účinkov príťažlivosti na stredné ucho, očné guľu a rozličným iným experimentom.

Megan sa pozapínala do saní a turbulencie v nich prečkala bez akýchkoľvek následkov. Teraz si uvoľnila popruhy a s vynaložením pomerne veľkého úsilia sa postavila na nohy. Následkom zníženého krvného tlaku sa jej okamžite rozkrútila hlava. Vedela, že potrvá niekoľko minút, kým sa jej tlak zvýši v dôsledku rastúcej gravitácie. Celý proces by urýchlilo, keby mohla zhltnúť soľnú tabletu a napiť sa vody.

Ibaže nič také nemáš. A čas uteká!

Zahľadela sa na dvanásť samostatných modulov, slúžiacich

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
na vykonávanie rozličných vesmírnych experimentov.
Rozmýšľaj. Kam to mohol ísť?
Pohľad jej zabľúdil k systému na meranie účinnosti katalyzátorov vo vesmírnom prostredí, potom ku skúšobni kritického bodu. Nie. Obrátila sa k modulu, v ktorom sa skúmal vplyv mikrogravitácie na stredné ucho, a zrazu si niečo uvedomila.
Je to predsa vírus... Reed zmenil poradie experimentov. Vytlačil ma z prvého miesta, lebo potreboval Bioskriňu!
Megan vykročila k Bioskrini a aktivovala jej systémy. Displej z tekutých kryštálov zostal prázdny.
Nech tu robil, čo chcel, zahľadiť po sebe stopy a vymazať všetky záznamy.
Nazrela do ochrannej komory so vstavanými rukavicami.
Boľa prázdna.
Pracoval si tu, ty pankhart. Ale kam si skryl výsledok?
Prezrela obidve inkubačné jednotky, prístupové a ovládacie panely i energetický panel. Prúd bol zapojený, ešte kým spustila Bioskriňu...
... lebo beží chladnička!
Megan otvorila chladničku a skontrolovala jej obsah. Všetko bolo na svojom mieste. Nič z nej nevybrali, ani do nej nič nepridali. Takže zostáva už len biomraziak!
Otvorila mraziaci box a rýchlo začala kontrolovať jeho obsah. Na prvý pohľad všetko vyzeralo v poriadku. To ju však neuspokojilo. Vytiahla stojan so skúmavkami a začala pozorne kontrolovať ich označenie. Keď skončila, vložila stojan nazad a vytiahla ďalší. Bezvýsledne skontrolovala ešte dva. V treťom našla starostlivo zapečatenú neoznačenú skúmavku.

Len čo sa let raketoplánu stabilizoval, Reed si odopol bezpečnostné pásy na veliteľskom kresle. Vložil do počítača príkaz na odblokovanie vchodu do tunela, nastavil časovač a aktivoval ho. Ak bol jeho výpočet správny, mal by sa dostať k dverám tunela práve v okamihu, keď program uvoľní zablokované zámky.
Zliezol po rebríku na strednú palubu a ťažkopádne vykročil k dverám. Po niekoľkých sekundách čakania sa zablokovaná zámka uvoľnila. Pokrútil kolesom, otvoril dvere a začal liezť úzkym tunelom. Na jeho konci otvoril ďalšie dvere a ocitol sa v Spacelabe. Zbadal Megan. Stála pri mraziacom boxe a prezerala si jeho obsah.
Prikradol sa k nej. Pravým predlaktím jej zozadu zovrel hruď a dal jej podnožku. O zvyšok sa postarala obnovená gravitácia. Megan padla na dlážku, udrela sa do pleca a prevalila sa nabok.
„Ani sa nenamáhaj so vstávaním," povedal Reed do mikrofónu. „Počuješ ma?"
Videl, že prikývla. Otvoril mraziaci box a vybral stojan so skúmavkami. Vedel presne, kam odložil tú so vzorkou zmutovannej varioly. Vložil si ju do vrečka, zavrel ho príchlopkou upevnenou suchým zipsom a pohl sa preč. Megan sa obrátila tak, aby naňho videla.
„Ešte s tým môžeš prestať, Dylan."
Pokrútil hlavou. „Džina do fľaše nevrátiš. Ale aspoň môžeš zomierať s pocitom útechy, že to bol náš, americký džin."
Nespúšťajúc z nej oči, zacúval k dverám. Keď vliezol do tunela, zavrel za sebou dvere a zamkol ich.
Podľa hodín na stene do prístátia zostávalo dvadsať minút.

Kapitola 30

Lietadlo Air Force One priletelo na základňu Groome Lake v Nevade pred niečo vyše hodinou. Sprevádzané dvoma stíhačkami F-15 Eagle pristálo prezidentské lietadlo na vzletovej a pristávacej dráhe, ktorú postavili pred desiatimi rokmi na testovanie bombardéra B-2. Len čo prezident a jeho sprievod vy-

stúpili, obklopila ich skupina príslušníkov leteckej polície, ktorá ich mala odprevadiť k prístávacej dráhe raketoplánu, vzdialenej odtiaľ takmer dva a pol kilometra.

Hoci bolo dosť teplo, prezident trval na tom, že chce zísť až na prístávaciu dráhu a potom po sklopenej rampe do bunkra. Zariadenie s hladkými betónovými stenami posiatymi otvormi plynových horákov pripomínalo obrovské krematórium.

A vlastne to ani nič iné nie je...

Prezident ukázal na plastový tunel vysoký dva a pol metra a široký meter a pol, ktorý viedol ako obrovská pupočná šnúra od jednej zo stien do stredu bunkra.

„Čo je to?“ opýtal sa poručíka leteckej polície.

Obrátil sa, lebo začul bzučanie elektromotora golfového vozíka. Vedľa príslušníka leteckej polície v ňom sedel doktor Kari Bauer. Vozík zastal pri skupine, Bauer vystúpil, úklonom všetkých pozdravil a zamieril rovno k prezidentovi.

„Pán prezident,“ povedal vážne, „som rád, že vás znova vidím, aj keď ma mrzí, že sa nestretávame za príjemnejších okolností.“

Prezident vedel, že jeho slabinou sú oči. Vždy sa v nich odrážali jeho nálady a pocity. Usiloval sa nemyslieť na to, čo mu povedali Smith a Klein, donútil sa k úsmevu a podal ruku človeku, ktorého si kedysi vážil a ktorého prijímal s poctami v Bielom dome. A z ktorého sa vyklúľ taký odporný netvor.

„Aj ja vás rád vidím, doktor Bauer. Verte mi, že ma vaša prítomnosť potešila.“ Ukázal na plastový tunel. „Možnoby ste mi mohli vysvetliť, o čo tu ide.“

„Isteže.“

Bauer vykročil prvý ku koncu tunela. Prezident nazrel dnu a zbadal, že posledné dva metre sú od zvyšku oddelené a tvoria akúsi predsieň.

„Tento prenosný tunel som sám navrhol a vyrába ho moja firma,“ začal hrdo vysvetľovať Bauer. „Dá sa dopraviť na ktorékoľvek miesto na svete, nainštalovať v priebehu niekoľkých hodín a potom pomocou diaľkového ovládania upevniť k cieľovému zariadeniu tak, aby vznikol hermetický uzáver. Má jediný účel: dostať ľudí z horúcej zóny, ku ktorej je, ako v tomto prípade, veľmi problematický prístup.“

„A prečo záchranný tím v ochranných kombinézach nevstúpi rovno do raketoplánu? Iste by s tým neboli problémy.“

„Možné by to bolo, pán prezident. Ale neodporúčam to.“

Nemáme ani potuchy, aký smrtiaci organizmus sa voľne pohybuje v raketopláne. Zatiaľ máme jedného člena posádky, doktora Reeda, ktorý nepodľahol nákaze. Bude istejšie dostať ho von z lode a nechať ho prejsť dekontaminačným procesom, než riskovať vstup ďalších ľudí do zamoreného priestoru. Zmenšíme tak pravdepodobnosť, že dôjde k niečomu nepredvídanému, a tak či tak rýchlo zistíme, čo sa vlastne stalo.“

„Ale doktor Reed nevie, čo sa stalo,“ namietol prezident.

„Vôbec netuší, proti čomu stojíme.“

„Tým si nemôžeme byť istí,“ odvetil Bauer. „Za týchto okolností nie je nezvyčajné, že si ľudia všimnú a zapamätajú viac, než si spočiatku myslia. Neskôr dnu pošleme robota, ktorý odoberie vzorky. Máme tu plne vybavené laboratórium. Do hodiny vám budem schopný povedať, proti čomu vlastne stojíme.“

„A zatiaľ tu raketoplán bude čakať ako zdroj možnej nákazy?“

„Isteže, môžete vydať príkaz na jeho okamžité zničenie,“

odvetil Bauer. „Ale sú tam aj telá zvyšných členov posádky. Ak je nádej, že by sme ich odtiaľ mohli dostať von a umožniť pozostalým, aby ich slušne pochovali, myslím, že by sme sa tohto variantu nemali zriekať.“

Prezident mal čo robiť, aby sa ovládol. Falošná starostlivosť bezcitného vraha o svoje obete ho nevýslovne poburovala.

„Súhlasím. Prosím, pokračujte.“

„Keď sa tunel spojí s raketoplánom, vojdem doň z druhého konca. Ten je až za vonkajšou stenou," vysvetľoval Bauer. „Prejdem celým tunelom do tohto malého dekontaminačného oddelenia, skontrolujem ho a tunel za sebou hermeticky uzavriem. Až potom doktor Reed dostane pokyn, aby otvoril hlavný prietok na raketopláne. Z neho prejde rovno do dekontaminačného oddelenia."

Bauer ukázal na rúry z PVC, vedúce po celej dĺžke tunelu pod jeho povalou. „Tu sú privody elektriny a dekontaminačných látok. Oddelenie je vybavené ultrafialovým žiaričom, ktorý zabíja všetky známe formy baktérií. Dekontaminačné látky obsahujú pre každý prípad ďalšie detergenty. Doktor Reed sa úplne vyzlečie a bude aj so svojím skafandrom podrobený dekontaminácii. Izolujeme len malú vzorku, ktorú si ponecháme na ďalšie skúmanie."

„Prečo chcete dekontaminovať aj skafander?"

„Pretože v tomto malom priestore ho nie je možné zničiť, pán prezident."

Prezident si spomenul na otázku, ktorú mu poradil Klein. Bauerova odpoveď bola dôležitá, no bolo ju treba získať bez toho, že by v ňom vznikol čo len tieň nejakého podozrenia.

„Akým spôsobom skafander sterilizujete?" opýtal sa zvedavo. „A ako potom dostanete von tú vzorku?"

„Dekontaminačné oddelenie je na to dokonale usposobené," začal hrdo vysvetľovať doktor Bauer. „Doktor Reed položí vzorku na táču a ja ju z tunela vtiahnem do malej ochranej komory so vstavanými rukavicami. Tak zostane vzorka po celý čas v izolovanom prostredí. Pomocou rukavíc vložím vzorku do bezpečného kontajnera, ochrannú komoru uzavriem, dekontaminujem, potom z nej vzorku vyberiem a vynesiem ju von cez tunel."

„A to všetko budete robiť sám?"

„Ako vidíte, pán prezident, v tuneli je dosť málo miesta.

Áno, budem pracovať sám."

Aby nik nevidel, čo tam vlastne robíš.

Prezident odstúpil od plastového tunela. „Je to veľmi pôsobivé, doktor Bauer. Dúfajme, že všetko prebehne tak, ako ste to opísali."

„Podarí sa to, pán prezident, o tom vás ubezpečujem.

A keď nič iné, tak aspoň zachránilme jednu z tých odvážnych duší."

Prezident sa obrátil k svojej skupinke. „Myslím, že sme už dostatočne informovaní."

„Navrhujem, aby sme sa stiahli do pozorovacieho bunkra,"

ozval sa riaditeľ CIA Bili Dodge. „Raketoplán tu bude o päťnásť minút. Môžeme sledovať pristátie na monitoroch."

„Obnovilo sa už spojenie s doktorom Reedom?" opýtal sa prezident.

„Nie, pane. Komunikačný kanál ešte vždy nefunguje."

„A čo ten výbuch?"

„Zatiaľ čakáme na ďalšie podrobnosti, pán prezident," odvetila Marti Nesbittová. „Ale nech išlo o čokoľvek, zostup Discovery to neohrozilo."

Keď skupinka vykročila za prezidentom k východu z bunkra, prezident sa obzrel. „Nepôjdete s nami, doktor Bauer?"

Bauer sa zatváril vážne. „Nie, pán prezident. Moje miesto je tu."

Megan sa chytila akceleračného systému a pomaly vstala.

Hruď ju bolela od toho, ako ju Reed surovo strhol na zem, a navyše si pri páde udrela kríže, z ktorých jej teraz vystreľovala bolesť.

Už nemáš veľa času. Pohni sa!

Tackavo sa dovliekla k saniam. Nepochybovala, že Reed spustí autodeštrukčný systém Discovery, aby zahladil všetky stopy po svojom diabolskom čine. Inak si nezaistí bezpečnosť. Preto ju ani pred odchodom zo Spacelabu nezabil. Pozrela na nízke, pohodlné kreslo. Predstavovalo teraz jej jedinu možnú

záchranu.

Vo vesmírnom laboratóriu nebolo nijaké komunikačné zariadenie. Ale členovia posádky počas medicínskych testov neboli napojení len na prístroje zaznamenávajúce výsledky meraní do svojich vlastných pamätí. Udaje sa automaticky vysielali aj lekárom do strediska riadenia letu. Megan si sadla na kreslo a pripla si elektródy na členky a jedno zápästie. Voľnou rukou zasunula káblík mikrofónu do konektora na komunikačnej jednotke svojho skafandra. Pokiaľ vedela, údaje vysielané do strediska boli digitálne, nie fonické. Ale na druhej strane jej nikdy nikto nepovedal, že je hlasové spojenie vylúčené. Len nech ma tam dolu niekto začuje, pomodlila sa v duchu a zapla nástrojový panel saní.

„ORNAP jeden volá Zrkadlo, ozvite sa.“

Smith začul v slúchadlách mierne skreslený hlas pilota prvého vrtuľníka. O sekundu sa ozvala kontrolná veža z Groome Lake. „ORNAP jeden, tu Zrkadlo. Ste v zakázanom vzdušnom priestore. Okamžite sa identifikujte.“

„Máme povolenie od Bronzovej prilby,“ odvetil pilot pokojne. „Opakujem, povolenie od Bronzovej prilby.“

Bronzová prilba bolo kódové meno, ktoré Tajná služba používala pre prezidenta.

„ORNAP jeden, tu Zrkadlo,“ ozval sa kontrolór. „Potvrďujeme identifikáciu. Povoľuje sa vám pristáť na dráhe R dvadsaťsedem L vľavo.“

„Rozumiem, R dvadsaťsedem L vľavo,“ zopakoval pilot.

„Pristaneme o dve minúty.“

„Kde je raketoplán?“ opýtal sa Smith.

Pilot sa prepol na frekvenciu NASA. „Pristane o trinásť minút.“

V stredisku riadenia letu Harry Landon sledoval na obrovskej nástennej tabuli, ako sa červený bod, označujúci raketoplán, postupne vnára do atmosféry. O niekoľko minút začnú prenášať obraz nízko obiehajúce satelity. Keď sa Discovery ešte trochu priblíži, dostane sa do záberov kamier na pátracích lietadlách vojenského letectva.

„Pán Landon?“

Landon pozrel na spojovacieho technika. „Čo je?“

„Nie som si istý, pane,“ odvetil zmätený technik. Podal Landonovi výpis z tlačiarne počítača. „Práve sme dostali toto.“

Landon sa zahľadel na výpis. „To sú údaje zo saní.“ Pokrútil hlavou. „Musí to byť nejaká porucha. Reed je v pilotnej kabíne. Ak by to boli skutočné údaje, musel by niekto sedieť v tom kresle.“

„To som si myslel aj ja, pane,“ súhlasil technik. Riaditeľ letov nemusel dodávať, že ten niekto by musel byť živý. „Ale pozrite sa na toto. Meracie prístroje na kresle sú zapnuté. Na EKG sú náznaky aktivity - veľmi slabé, ale jednoznačné.“

Landon si posunul čítacie okuliare z čela na nos. Technik mal pravdu: krivka EKG naznačovala, že v kresle sedí niekto živý.

„Čo to má byť, doparoma?“

„Vypočujte si toto, pane,“ pokračoval technik. „Je to záznam posledných pár minút z komunikačného kanála. Pásku sme nechali bežať, aj keď...“

Landon schmatol slúchadlá. „Prehrajte mi to!“

Od začiatku krízovej situácie Landon komunikoval s Discovery tak dlho, že vedel odfiltrovať praskot, ktorý mu teraz naplňal uši. Pod statickým šumom však čosi začul: sotva rozoznateľný, no neodškriepiteľný ľudský hlas.

„Volá Discovery... Som v Spacelabe a žijem. Opakujem, žijem... Pomôžte...“

Jack Riley a ostatní členovia ORNAP začali z helikoptéry zo-

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra
skakovať, ešte kým sa zastavili jej rotory. Smith sa zahľadel na obrovské hangáre, pripomínajúce rad prehistorických korytnačiek. Strechy mali nafarbené na žltohnedo, aby splynuli s pustým okolím. Na juhu a na západe sa črtali horské chrbty. Na severovýchode bola púšť. Odhliadnuc od ľudských hlasov a hluku motorov, ktoré tu teraz zneli, základňa bola ponorená do prízračného ticha.

Chlapi naskladali výstroj do malého nákladiaka, ktorý sa zjavil pri helikoptére, a potom sami povyliezali na nízku korbu. Smith a Riley sa pohli za nákladiakom vo veľkom terénnom voze.

Hangár bol rozdelený zástenami, aby im poskytol súkromie - alebo, pomyslel si Smith, aby im znemožnil pohľad na zásoby, ktoré v ňom boli uskladnené. Ako Riley predpovedal, mali tam pripravenú komunikačnú konzolu, ktorú obsluhovala mladá poddôstojníčka.

„Plukovník,“ ozvala sa, „máte sa ihneď spojiť s Modrým vtákom.“

Klein sa ozval, kým si stihol poriadne nasadiť slúchadlá.

„Aká je situácia, Jon?“

„Začínáme si obliekať ochranné kombinézy. Čo raketo-plán?“

„Kým sa dostanete do komory, bude tam na vás čakať.“

„A Bauer?“

„Nič netuší. Už je oblečený a čaká, aby mohol pripevniť ústie tunela k raketoplánu.“

Smith videl plány a fotografie Bauerovho výtvoru, ale nikdy v ňom nebol.

„Jon, niečo by ste mali vedieť... a vypočuť si,“ pokračoval Klein. „Pred pár minútami Landon zachytil vysielanie zo Spacelabu. Bolo to volanie o pomoc. Testujeme ten záznam. Nechcem vo vás prebúdzat falošné nádeje, ale znelo to ako Meganin hlas.“

Smithom prenikol prúd radosti. Súčasne si však uvedomil, že táto skutočnosť môže ohroziť celú pripravovanú operáciu.

„Už to Landon povedal Reedovi?“

„Myslím, že nie. Komunikačný kanál ešte stále nie je otvorený. Ale mal som mu povedať, aby to pred ním v prípade jeho otvorenia zamlčal. Počkajte sekundu.“

Smith sa pokúšal ovládnuť svoje zmiešané pocity. Predstava, že Megan ešte žije, v ňom prebúdza nádej. No zároveň, ak by sa o tom Reed nejako dozvedel, mal by ešte možnosť zabíjať ju, kým vyjde z raketoplánu.

„Jon? Je to v poriadku. Landon potvrdil, že spojenie zatiaľ neobnovili. Dost' ho zmiatlo, keď som ho požiadal, aby Reedovi v prípade, že sa s ním do pristátia ešte spojí, nič nepovedal. Ale mám jeho slovo, že Reed sa o tom núdzovom vysielaní nedozvie.“

„A čo rozbor hlasu?“ opýtal sa netrpezlivo Smith.

„Zatiaľ sa jednoznačne nepotvrdila identifikácia.“

„Môžete mi tú pásku prehrať?“

„Je to dost' nekvalitný prenos.“

Smith zavrel oči a započúval sa. Po niekoľkých sekundách presvedčené vyhlásil: „Je to ona. Megan žije.“

Kapitola 31

„Zrkadlo, tu Očná guľa. Počujete ma?“

„Očná guľa, počujem vás dobre. Čo vidíte?“

„Discovery sa práve vynoril z oblakov. Poloha dobrá. Uhol zostupu dobrý. Rýchlosť v norme. Zdá sa, že môžete čakať hladké pristátie.“

„Rozumiem, Očná guľa. Pokračujte v sledovaní. Končím.“

Rozhovoru medzi Očnou guľou, veliteľským strojom formácie stíhačiek, ktorá mala sledovať raketoplán počas pristávania, a riadiacou vežou na základni Groome Lake si s napätím vypočuli desiatky párov uší.

V pozorovacom bunkri sa prezident letmo rozhlíadal po miestnosti. Všetky oči boli prilepené k monitorom, na ktorých sa Discovery znášal k zemi. Jedna z obrazoviek zaberala doktora Karia Bauera, ktorý sa práve chystal opustiť dekontaminačnú komoru. Prezident sa zhlboka nadýchol. Už čoskoro...

Bauer v biologickej ochrannej kombinéze vošiel do krátkej chodby medzi dekontaminačnou komorou a masívnymi dverami, ktorými sa vchádzalo do tunela. Zastal pred nimi, pozrel do kamery upevnenej na konzole nad dverami a prikývol. Dvere sa pomaly začali otvárať a odhaľovať otvor vysekaný do betónového múru. Koniec tunela bol vzduchotesne upevnený k stene hangára. Bauer vošiel do plastového tunela a dvere sa za ním hneď začali zatvárať.

Pred sebou videl dlhý koridor, osvetlený modrastým svetlom. Keď sa dvere za ním pevne zavreli a počul, ako zapadli jazyčky zámok, vykročil po gumou vyloženej dlážke tunela. Steny boli vyrobené z pevného, sčasti priehľadného plastu. Videl cez ne nejasné obrysy veľkej komory, zaliatej svetlom z obrovských reflektorov. Vykročil k dekontaminačnému oddeleniu na druhom konci tunela a začul tlmené dunenie. Prístupová rampa začala klesať a do bunkra preniklo ešte viac svetla.

„Tu Bauer,“ povedal do mikrofónu. „Počujete ma?“

„Počujem vás, pane,“ ohlásil sa technik z pozorovacieho bunkra.

„Raketoplán už pristál?“

„Pristane každú chvíľu, pane.“

„Dobre,“ povedal Bauer a znova vykročil k dekontaminačnému oddeleniu na konci tunela.

Smith si túto krátku slovnú výmenu vypočul na druhom konci základne. Pozrel na Jacka Rileyho. „Poďme na to.“

Tím sa vyškriabal na zakryté korby dvoch nákladiakov.

Smith by sa bol radšej odviezol na rýchlejších a pohyblivejších terénnych autách, ale v objemných kombinézach by sa do nich nepomestili.

Dvere hangára sa otvorili a malý konvoj, ktorý viedol Riley na terénnom vozidle, sa pohol do púštnej noci. Smith sedel na poskakujúcej lavici na korbe nákladiaka a pokúšal sa udržať v pokoji malý monitor, pripomínajúci Palm Pilot. Raketoplán bol už len vo výške deväťsto metrov nad púšťou. Prednú časť mal mierne nadvihnutú a podvozky s kolesami vysunuté. Smith musel voľky-nevoľky myslieť na Megan. Najradšej by sa hneď po pristátí rozbehol k raketoplánu, vliezol doň a začal ju hľadať. Ale tým by ju len ohrozil. Najprv musí nájsť a zneškodniť Reeda. Až potom môže začať hľadať ju.

Spomenul si na Kleinove námietky, keď mu povedal, čo zamýšľa urobiť. Šéfovi záštity 1 záležalo na záchrane Megan rovnako ako jemu, no uvedomoval si aj to, akému nebezpečenstvu sa pritom Smith vystaví.

„Nemáme nijakú záruku, že keď ju nájdete, bude ešte nažive, Jon,“ povedal mu vtedy. „Kým vás pošlem dnu, musíme vedieť, čo nás tam čaká.“

„To sa veľmi rýchlo dozvieme,“ sľúbil mu zachmúrene Smith.

V slúchadlách mu zapraskalo a ozval sa Rileyho hlas. „Jon, pozri sa na juhovýchod.“

Smith sa zahľadel za nákladiak a zbadal jasné, rýchlo klesajúce svetlá. Po oboch stranách blikali signalizačné svetlá sprievodných stíhačiek. Počul, ako Riley odratúva zvyšnú výšku: „Sto... päťdesiat... dotyk.“

Konvoj sa pohyboval rovnobežne s pristávacou dráhou raketoplánu. Smith videl, ako mu poklesol nos, keď na hydraulický systém predného podvozka doľahla jeho plná váha. Potom sa za koncovými stabilizátormi otvorili padáky a spomalili ho.

„A už je tu kavaléria,“ zaznel Rileyho komentár.

Za raketoplán sa zavesili tri požiarne autá a servisné vozid-

lo. Pomaly sa rozťahli do šírky a udržiavali od orbitálneho modulu nemenný päťdesiatmetrový odstup.

Keď prešli okolo nich, Smith povedal: „Tak dobre, Jack. Poďme na to.“

Obidva nákladiaky zrýchlili a na čele s terénnym autom zamierili po spojovacej ceste k pristávacej dráhe raketoplánu.

„Šliapni na to, Jack!“ ozval sa nástojčivo Smith. Discovery sa už blížil k rampe, po ktorej mal zísť do bunkra.

Riley poslúchol. Nákladiak prudko zabrzdil pri rampe v okamihu, keď sa raketoplán stratil v bunkri.

„Jon!“

Ale Smith už zoskočil z korby a rozbehol sa do bunkra.

V dvoch tretinách rampy pocítil, ako sa mu pod nohami zachvela a začala sa pomaly zdvíhať. Keď dobehol na koniec, zistil, že už je takmer tri metre nad úrovňou dlážky bunkra. Nádychol sa a zoskočil. Tým, že sa skrčil a prevalil, aspoň trochu zmiernil následok tvrdého dopadu. Zostal ležať na chrbte a sledoval pomaly sa zdvíhajúcu rampu. Zakryla aj posledný kúsok oblohy, zapadla do zárubne a hermeticky uzavrela bunker.

Postavil sa a obrátil. Zbadal tunel, ktorý pripomínal obrovského bieleho červa, lesknúceho sa v svetle, čo dopadalo zhora. Vnútri znehybnel akýsi tieň a začal sa pomaly obracať k nemu.

Doktor Karl Bauer pozoroval, ako raketoplán schádza do bunkra, spomaľuje a napokon zastavuje. Potom sa obrátil k rampe. Na okamih mal pocit, akoby z nej čosi spadlo, ale keď sa hrubá plošina s tupým zadunením zavrela, pomyslel si, že sa mu to muselo len zdať. Bunker bol teraz hermeticky uzavretý.

„Ústredňa, tu Bauer.“

„Tu ústredňa, doktor,“ ozval sa akýsi technik. „Je všetko v poriadku?“

„Áno. Začnem upevňovať okraj tunela k orbitálnemu modulu. Keď dostanem doktora Reeda bezpečne von, vstup do raketoplánu znova uzavriem. Rozumeli ste?“

„Rozumeli sme, doktor. Veľa šťastia.“

Ako sa doktor Bauer blížil ku koncu tunela, jeho silueta za plastovou stenou bola čoraz nejasnejšia. Smith sa obozretne, tak, aby ho nezbadal, začal približovať k raketoplánu. Zrazu zbadal v betóne dokonale okrúhly otvor, a potom ďalší a ďalší. Boli to miesta, kam ústili rúry plynového vedenia, ohniská ničivých plameňov.

Dylan Reed zostal v pilotnej kabíne pripútaný vo veliteľskom kresle tak dlho, kým mu kontrolka na konzole neoznámila, že všetky systémy orbitálneho modulu sú vypnuté. Zostup ho stál kopu nervov. Na myse mu ukazovali počítačové simulácie prípadného núdzového pristátia riadeného počítačmi NASA a tvrdili, že by s ním vedeli pristáť aj na väčšom parkovisku. Pamätal sa, že sa vtedy usmieval a nadchýnal, aké je to úžasné.

V skutočnosti si myslel: Chcete na diaľku manévrovať vyše desiatročnú kraksňu od najlacnejšieho dodávateľa s kopou nevypusteného vysokohorľavého paliva v nádržiach? To si teda fandíte.

Ale akýmsi zázrakom sa im to podarilo: počítače nezlyhali a kraksňa sa nerozpadla.

Uvoľnil pásy, zdvihol sa z kresla a zliezol po rebríku na strednú palubu. Letmo pozrel na dvere, za ktorými bol tunel vedúci k Spacelabu. Ktovie, či to Megan Olsonová nejakým zázrakom prežila, pomyslel si. Ale veď je to jedno. Aj tak ju už nikto nikdy neuvidí.

Počas zostupu nechal Reed komunikačný kanál vypnutý. Už by nezniesol ufnukané otázky Harryho Landona a účastné poznámky. A nechcel, aby ho niečo rozptyľovalo pri tom, čo ešte musel urobiť. Zostal pred hlavným prielezom raketoplánu. Naťukal alfanumerický kód, ktorým sa otvárali zámky. Ale dvere aj tak musel otvoriť niekto zvonku.

Pozrel na vrecko na nohaviciach, kam vložil skúmvku so zmutovanou variolou. Zrazu sa jej veľmi túžil zbaviť. No tak poďme! pomyslel si netrpezlivo. Cítil, ako sa orbitálny modul trochu zachvel. O chvíľu znova. V duchu počul syčanie, s akým sa ústie tunela prisáva k raketoplánu. Netrpezlivo pozrel na malý signálny displej nad dverami. Rozžiarila sa na ňom zelená kontrolka, čo znamenalo, že spojenie je dokončené. Začal prepínať frekvenciu na vysielacke v skafandri, keď sa dvere bez najmenšieho varovania otvorili a on sa ocitol zoči-voči postave v ochrannnej kombinéze. Za priezorom zbadal tvár doktora Karla Bauera. „To si ty?“ vykrikoval prekvapene.

Podľa pôvodného plánu mal Bauer počkať, kým Reed absolvuje dvojnásobnú dekontamináciu a vyjde z komory na opačnom konci tunela. Ale keď sa Richardson a Price ocitli mimo hry, Bauer usúdil, že by mal svoj plán trochu upraviť. Pomocou hydraulických pák na ovládacom paneli nasmeroval začiatok tunela tak, aby sa presne kryl s hlavným prielezom do raketoplánu. Keď sa plastové steny vzduchotesne priliepili k plášťu orbitálneho modulu, vžil sa do novej úlohy a otvoril dvere. Keď uvidel Reedovo prekvapenie, takmer sa rozosmial.

„Čo tu robíš?“ opýtal sa Reed. „Niečo nie je v poriadku?“ Bauer mu naznačil, aby uhol nabok, a vliezol do raketoplánu.

„Richardson je mŕtvy,“ povedal z mosta doprosta. „A Price takisto.“

„Sú mŕtvi? Ako sa to mohlo...?“

Bauer začal do svojich slov vplietat klamstvá. „Prezident sa dozvedel o víruse.“

Aj cez ochranné priezory videl, ako Reed zbledol. „To nie je možné!“

„Žiaľ, je to pravda,“ odvetil Bauer. „A teraz ma počúvaj. Ešte máme možnosť, ako sa z toho dostať. Počúvaš ma?“

Reedova prilba sa pohla, ako prikývol.

„Dobre. Daj mi tú vzorku.“

„Ale ako ju dostaneme...?“

„Von? Prenesiem ju ja. Počúvaj, Dylan. Nevieť, čo všetko sa Castilla a jeho ľudia dozvedeli o Richardsonovi a Priceovi. Možno sa už dovŕtúpili, že s tým máš niečo spoločné aj ty. Nemôžeme to riskovať. Keby ťa prehľadali, bolo by po všetkom. Ale na mňa si netrúfni.“

„A čo bude so mnou?“ ozval sa Reed. V hlase mu zaznievala panika.

„Nič. Máš moje slovo. Až všetko prehrmí, bude z teba hrdina. Budeš jediný člen misie odsúdenej na tragédiu, ktorý sa ako zázrakom zachránil. A teraz mi daj tú vzorku.“

Reed opatrne siahol do vrecka a podal skúmvku Bauerovi.

Keď ju starý vedec pokojne odpečatil a vylial jej obsah na pult z nehrdzavejúcej ocele, Reed prestrašene odskočil.

„Zbláznil si sa?“ vykrikoval. „Viac toho nemáme!“

„Nepovedal som, že si zoberiem celú vzorku,“ odvetil Bauer.

Vytiahol tampón a drobné puzdierko z keramického materiálu, namočil tampón do mláčky, ktorú pred chvíľkou vytvoril, kúsok vaty z neho oddelil a vložil do puzdierka. To starostlivo uzavrel. Reed ho nechápavo sledoval. Nevedel si jeho konanie vysvetliť.

„To chceš odniesť len tak? V tej kapsu?“ opýtal sa. „A čo dekontaminačný proces?“

„Keramický materiál vzorku ochráni,“ ubezpečil ho Bauer.

„Napokon, to je dôvod, prečo sú z rovnakého materiálu vyrobené platničky, ktorými je obložený raketoplán: chránia ho pred prehriatím pri návrate a vstupe do atmosféry. Neboj sa, Dylan. Patrí to k môjmu novému plánu.“

Reedovi sa na tých slovách čosi nevidelo. „A čo teda

mám...?"

Kútikom oka zbadal záblesk skalpelu, ktorý mu prerezal nie-
len kombinézu, ale aj hornú vrstvu pokožky.

„Nie!“ vykrikoval zdesene a začal tackavo cúvať.

„Nový plán neráta s nijakými svedkami,“ doložil Bauer. „Ke-
by som ťa nechal vyjsť von, vyšetrovatelia by ťa úplne rozhodili. A pretože si v
podstate slaboch, všetko by si im vytáral. Ale ak neprežiješ, budem môcť dopísať
poslednú kapitolu dejín Discovery, čo ako smutné to potom bude čítanie.“

Keď sa naňho Reed zúfalo vrhol, Bauer len odstúpil nabok.

Reed padol na dlážku, obrátil sa a zrazu sa prudko roztriasol.

Zachvátili ho také krče, až sa mu chrbtica prehýbala do oblú-
ka. Bauer ho z bezpečnej vzdialenosti pozoroval, fascinovaný
tým, ako rýchlo je jeho výtvor schopný zahubiť človeka. Tak-
mer od neho nemohol odtrhnúť oči, ani keď začal zadávať prí-
kaz aktivujúci samoničiacie zariadenie.

Kapitola 32

Nebudú to plynové horáky, ale niečo iné... Čo?

Otázka rezonovala v Smithovej mysli, kým sa pod ľavým
krídlom raketoplánu ponáhľal k podvozku. Bauer buď nevedel,
alebo zabudol, že do raketoplánu sa dá dostať aj cez iný prie-
lez než bol ten, ktorý teraz bezpečne obaľovalo ústie tunela.
Smith vyskočil na kolesá a začal liezť po podvozku. Otvoril
malý kryt, siahol dnu a vytiahol kľuku. Strčil jej koniec do ne-
ďalekého otvoru a začal ňou krútiť. Od orbitálneho modulu sa
pomaly začal odklápäť oveľa väčší príklop.

Smith odsunul dvere nabok a vliezol do nákladného prie-
storu za vesmírnym laboratóriom. Zbadal zopár škatúl s ne-
dotknutými zásobami a materiálmi na experimenty. Pri nich
boli oválne dvere, aké bývajú v ponorkách - zadný vchod do
spacelabu.

Vo vesmírnom laboratóriu Megan Olsonová s hrôzou sledova-
la koleso na zadných dverách, ktoré sa čoraz rýchlejšie odkrúcalo. Opierala sa o
sane, cítila sa hrozne slabá a krútila sa jej hlava. Aj keď bola zapnutá v
kresle, drsný vstup raketoplánu do atmosféry na nej zanechal následky. Cítila
sa, akoby prešla mangľom.

Ešte nie je neskoro. Ešte sa odtiaľto môžeš dostať.

Upínajúc sa na túto myšlienku, pohla sa od saní a tackavo
došla k dverám, ktoré spájali laboratórium s tunelom. Po nie-
koľkých minútach márných pokusov si však uvedomila, že je
buď prislabá, alebo sú dvere zamknuté zvonku.

Bojujúc so slzami, zúfalo sa pokúšala vymyslieť nejaké iné
východisko. Zrazu začula zvuky z nákladného priestoru.

Prečo sa Reed vracia? A prečo tade?

Megan sa zúfalo obzerala, či nezbadá niečo, čo by jej prí-
padne mohlo poslúžiť ako zbraň, ale nič nenašla. Počula, ako
zasyčal vzduch. Keď sa dvere začali otvárať, odstúpila nabok
a zdvihla obe ruky nad hlavu. Jediné, čo jej proti Reedovi
môže pomôcť, je moment prekvapenia.

Najprv zbadala nohu, potom ruky. Len čo sa začala vynárať
prílba, Megan sa rozohnala. V poslednom zlomku sekundy si
však uvedomila, že človek, ktorý vchádza do spacelabu, nemá
na sebe skafander ale biologickú ochrannú kombinézu. Za-
držala úder v okamihu, keď postava zdvihla hlavu a pozrela
na ňu.

„Megan!“

Chcela Smitha objatť, ale rukavice sa jej zošmykli z jeho
kombinézy. Vzápätí ju chytil za plecía a prilbou sa priblížil tes-
ne k jej prilbe, až sa dotýkali ochrannými priezormi. Nemohla
odtrhnúť pohľad od jeho očí. Potom sa mu oprela o plece
a rozplakala sa. Boli to slzy úľavy: všetko, čo ešte pred niekoľ-
kými okamihmi pokladala za stratené, sa jej zrazu prinavráti-
lo. Trochu sa od neho odtiahla, aby sa mu znova mohla zahľa-
diť do tváre.

„Ako si to vedel?“

„V stredisku riadenia letu zachytili tvoje núdzové vysielanie.“

Nedalo sa mu takmer rozumiť, no bolo jasné, že si nažive."

"A ty si po mňa prišiel..."

Chvíľu na seba pozerali, potom Smith povedal: „Poďme, musíme sa odtiaľto dostať."

„Ale Reed..."

„Viem, čo urobil," povedal Smith. „On pracoval pre Karia Bauera."

„Bauera?"

„To jeho si videla vtedy v noci s Reedom. Bauer je teraz v raketopláne. Prišiel si po vzorku zmutovaných kiahní, ktoré Reed vytvoril v podmienkach mikrogravitácie. Ale nemieni odtiaľto len tak odísť, Megan. Chce zničiť všetky dôkazy o tom, čo sa stalo počas tohto letu."

Povedal jej, kde a prečo sa nachádza raketoplán, i o bunkri, ktorý pripomínal obrovské krematórium.

Megan pokrútila hlavou. „Nie, Jon," povedala. „Rozhodol sa to urobiť inakšie."

„Čo tým chceš povedať?"

Ukázala na displej nad ich hlavami, ktorý si iba pred chvíľou všimla. „To je autodeštrukčné zariadenie. Spustil ho a začalo sa odratúvanie. Nedá sa nijako zrušiť ani oddialiť. Máme celé štyri minúty, kým raketoplán vyletí do vzduchu."

O sedemdesiat sekúnd sa Smith a Megan Olsonová spustili z prielezu, ktorým na palubu raketoplánu vnikol Smith.

Megan striaslo, keď sa rozhládla po obrovskej komore smrti. Obrátila sa k Smithovi a zbadala, že zatvára prielez, cez ktorý sa práve dostali von.

„Čo to robíš?"

„Chcem sa uistiť, že po nás už stade nik nevyjde." Zoskočil na pneumatiku, potom na dlážku bunkra. „Poďme."

Tak rýchlo, ako im to umožňovali neforemné kombinézy, obišli krídlo. Keď Megan zbadala plastový tunel, spájajúci vstupný otvor na raketopláne s otvorom vo vzdialenej stene, prekvapene vydýchla.

„Von sa musíme dostať tadiaľ?"

„Je to jediný východ."

Keď sa priblížili k tunelu, Smith zbadal, že dvere na raketopláne sú zavreté. V tuneli ani v improvizovanej dekontaminačnej bunke na jeho konci nebolo po Bauerovi ani stopy. Vytiahol z vrečka na kombinéze nôž s vysúvacou čepelou, otvoril ho a niekoľkými ráznymi ťahmi vyrezal do steny tunela otvor.

„Vlez dnu," povedal Megan a po nej zmizol v tuneli aj on.

Megan zistila, že už na pleci necíti Jonovu ruku, a obrátila sa. Smith uprene hľadel na dvere hlavného prielezu.

„Jon, nemáme čas!"

Zbadala chladný, nemilosrdný výraz jeho tváre a hlboký smútok v očiach. Keď si predstavila telá svojich kolegov z posádky a to, akou hroznou smrťou museli zahynúť, jeho zúrivosť sa preniesla aj na ňu. Pochopila, čo sa chystá urobiť.

„Vyjdi tým tunelom," povedal Smith. „Nezastavuj sa a neobzeraj sa. Za dverami na konci je dekontaminačná komora."

„Jon...?"

„Choď, Megan."

Nemyslel na to, koľko mu ešte zostane času, a či sa mu vôbec podarí vyviaznúť z toho betónového sarkofágu. Vedel, že ľudia ako Bauer, bohatí a mocní, len zriedka zaplatia za svoje zločiny - najmä ak tí, ktorí by ich mohli usvedčiť, príhodné zomrú. A čo bolo horšie, vedel, že Bauer by sa o to pokúsil znova. Po čase by niekde s niekým iným uzavrel novú Dohodu Kasandra.

Smith prešiel dekontaminačným oddelením, nie väčším ako sprchovací kút, a zastal pri dverách raketoplánu. Cez obdĺžnikové okienko zbadal za priezorom skafandra opuchnutú, zakrvavenú tvár Dylana Reeda a Bauera s malým keramickým puzdrom na dlani.

Nechce vyniesť celú vzorku. Nepotrebuje ju. Kvapka úplne postačí. Také malé množstvo ľahko ukryje v kombinéze a obľudný kolotoč môže pokračovať.

Smith si čupol, otvoril panel pri spodku dverí a zamkol ich. Narovnal sa práve vo chvíli, keď sa Bauer obrátil a na tvári sa mu zjavil dokonale neveriaci výraz.

To predsa nie je...!

Smith videl, že Bauer pohybuje perami, no nepočul, čo hovorí, kým si vysílačku v prilbe neprepol na jeho frekvenciu.

„... tu robíte?"

Mlčky sledoval, ako Bauer vyťukal príkaz na malej klávesnici. Keď sa dvere neotvorili, na tvári sa mu zjavila hrôza.

„Čo to robíte?" vykrikoval Bauer. „Otvorte tie dvere!"

„Nie, doktor," odvetil Smith. „Myslím, že vás ponechám s vašimi výtvormi."

Bauerovi sa skrivila tvár od strachu. „Počúvajte ma...!"

Smith znova prepol frekvenciu a vykročil preč. Zamarilo sa mu, že počuje údery pästí do kovových dverí, ale vedel, že to musí byť len jeho predstavivosť.

„Ústredňa, tu Smith. Kde je Olsonová?"

V uchu mu zapraskal statický šum a potom sa ozval známy hlas. „Jon, tu Klein. Megan je v bezpečí. Je v dekontaminačnej komore. Povedala mi, že je zapnuté autodeštrukčné zariadenie."

„To je Bauerova práca."

„A kde je on?"

„Zostal vnútri."

Po krátkom zaváhaní Klein odpovedal: „Rozumiem. Otvárame bezpečnostné dvere, Jon, ale budete mať len pár sekúnd."

Ponáhľajte sa!"

Smith zbadal, že veľké dvere pri konci tunela sa pomaly otvárajú. Hoci sa z neho lial pot, prinútil sa vykročiť ešte rýchlejšie. Zbadal priehlbeň, vytesanú do steny bunkra. Dvere však zrazu znehybneli a hneď nato sa znova začali zatvárať. Delilo ho od nich ešte najmenej pätnásť krokov.

„Čo sa robí?" vykrikoval.

„Dvere sa zatvárajú automaticky," vysvetľoval rýchlo Klein.

„Zavrú sa päť sekúnd pred výbuchom. Jon, tak už odtiaľ vypadnite!"

Smith nútil protestujúce svaly, aby ešte zrýchlili tempo. Každý krok mu však trval nekonečne dlho.

Bezpečnostné dvere sa zatvárali a priestor medzi nimi a rámom sa nemilosrdne zužoval. Smith sa v záverečnom zúfalom vypätí hodil dopredu, narazil do zárubne a v poslednom okamihu sa popri nej pretlačil von. Dvere sa dovreli a jazýčky zámkov zapadli do dutín.

O niekoľko sekúnd sa zem zatriasla, ako keby do dverí uderila nejaká obrovská päšť, a Smithovi sa podlomili nohy.

Keď otvoril oči, všetko okolo neho bolo biele: povala, steny, plachty. Poslúchol inštinkt vojaka a zostal nehybne ležať. Pomaly, opatrne pohl najprv krkom, potom rukami, chodidlami, ramenami a nohami. Cítil sa, ako keby preplával v sude cez Niagarské vodopády.

Dvere sa otvorili a vošiel Klein.

„Kde som?" opýtal sa ledva počuteľné Smith.

„S radosťou vám oznamujem, že ste v svete živých," odvetil Klein.

„Lekári tvrdia, že o chvíľu budete fit."

„Ako...?"

„Keď raketoplán vybuchol, Jack Riley a jeho tím vošli do dekontaminačnej komory, podrobili vás dekontaminácii a vyniesli von."

„A Megan?"

„Je v poriadku. Obaja ste v poriadku."

Smith mal pocit, akoby sa mu svaly zmenili na želatínu. „Takže je po všetkom," zašepkal.

Akoby z veľkej diaľky začul Kleinovu odpoveď „Áno. Dohodu Kasandra sme zrušili."

Epilóg

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda Kasandra

Podľa médií generál Frank Richardson a zástupca riaditeľa NSA Anthony Price zomreli pri tragickej dopravnej nehode, zapríčinennej zlyhaním brzd. Richardsons pochovali s vojenskými poctami na Národnom cintoríne v Arlingtone a Price našiel miesto posledného odpočinku na rodinnom cintoríne v New Hampshire. Prezident sa pre naliehavé povinnosti nezúčastnil ani na jednom zo smútočných obradov. Neskôr sa médiami mihla správa o katastrofe súkromného lietadla nad Tichým oceánom. Lietadlo smerovalo na havajský veľký ostrov a patrilo farmaceutickej spoločnosti Bauer-Zermatt. Do mora sa zrútilo asi tisíc kilometrov na západ od Los Angeles. Na palube bol okrem pilota jediný cestujúci: doktor Kari Bauer.

Prezident Castilla spolu s celým národom smútil nad najväčšou tragédiou od čias Challengeru. Vyšetrovaním sa zistilo, že výbuch na palube Discovery zapríčinila porucha palivového čerpadla, ku ktorej došlo v okamihu, keď raketoplán začal klesať k leteckej základni Edwards.

„Čo bude s Megan?“ opýtala sa Randi Russellová.

Stála vedľa Smitha na malom cintoríne Carskoje, odkiaľ mali výhľad na rieku i na Moskvu.

„Už to nie je Megan,“ odvetil Smith. „Dostala nové meno, novú tvár, novú totožnosť.“ Odmlčal sa. „Prežila, ale nakoniec i ju zaradili medzi mŕtvych. Nemali na výber. Musela sa vzdať svojho starého života, ak sa malo udržať v tajnosti to, k čomu v skutočnosti došlo.“

Randi prikývla. Cez kanály CIA sa k nej doniesol chýr, že jeden alebo dokonca dvaja astronauti katastrofu prežili, ale po čase tieto povesti utíchli. Keď Smith prišiel do Moskvy, požiadala ho, aby jej povedal pravdu. Megan Olsonová bola dlhoročnou priateľkou jej nebohej sestry Sophie... a napokon aj jej priateľkou. Randi bola presvedčená, že má právo vedieť, či Megan ešte vždy niekde žije.

„Ďakujem ti, že si mi to povedal,“ ozvala sa.

Smith sa zahľadel na rad náhrobných kameňov. „Bez tvojej pomoci by sa bolo všetko skončilo inak,“ odvetil potichu. Pokročil trochu dopredu a položil kvety na hrob Jurija Dan-ka. „Kde by sme boli my všetci bez tej hrstky odvážnych?“

ROBERT LUDLUM a PHILIP SHELBY
DOHODA KASANDRA

Z anglického originálu Cassandra Compact
(St. Martin's Press, New York 2000)
preložil Hviezdoslav Herman.

Obálku upravila Viera Fabianová.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava,
v roku 2003 ako svoju 1529. publikáciu.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s. r. o., Banská Bystrica.

ISBN 80-551-7118-889-1

Bestsellery

Roberta Ludluma

vo vydavateľstve Ikar:

Robert Ludlum a Gayle Lyndsová
OPERÁCIA HÁDES

Robert Ludlum
PROJEKT PROMETEUS

Pripravujeme:

Robert Ludlum a Gayle Lyndsová
PARÍŽSKA VOLBA

Robert Ludlum

R.Ludlum, P.Shelby - Dohoda kasandra

Scan, ocr & edit by Defiant 07/2006

??

??

??

??

8